CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI

Robert A. Monroe

fy
Editura For You

ROBERT A. MONROE

Deschizător de drumuri în explorarea experiențelor în afara corpului, Robert A. Monroe a început să cerceteze formele extinse ale conștienței umane pe care le trăia el însuși. El a inventat tehnologia audio Hemi-Sync® și a fondat The Monroe Institute®, o organizație globală dedicată înțelegerii și utilizării conștiinței extinse.

Relatările sale despre experiențele proprii în afara corpului sunt înregistrate cu obiectivitatea și minuțiozitatea unui reporter. Cărțile sale au devenit rapid lucrări de referință în domeniu.

Robert A. Monroe

CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI

Journeys Out of the Body

Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA
Ascultaţi radio Hay House la www.Hayhouseradio.com

Redactor: Alexandru Buican
DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăguşin)
Design copertă: Andrea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONROE, ROBERT
Călătorii în afara corpului / Robert A. Monroe ; trad. din lb. engleză de Petru Visarion Steţiu şi Irina Cupe Ilea. - Ed. rev.. - Bucureşti : For You, 2017

ISBN 978-606-639-193-1

I. Şteţiu, Petru (trad.)

II. Cupe Ilea, Irina (trad.)

159.961

Editura For You
Tel./fax: 021/665.62.23
Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691
E-mail: foryou@editura-foryou.ro, comenzi@editura-foryou.ro
Website: www.editura-foryou.ro
Facebook: Editura-For-You
Instagram: @edituraforyou/
Twitter: @EdituraForYou

Printed in Romania ISBN 978-606-639-193-1

Robert A. Monroe

CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză de
Petru Visarion Stețiu
și Irina Cupe Ilea

Editura For You
București

Cuvânt înainte

S-au întâmplat multe, atât în lume, cât şi în viaţa mea personală, de când s-a finalizat, înainte de publicare, manuscrisul cărţii *Călătorii în afara corpului.*

Am avut o experienţă cel puţin interesantă când am devenit, în mod public, membru al grupului super-suspect şi am fost catalogat „medium“, „sensibil“, „anormal“ şi, mai generos, „parapsiholog“. Publicarea cărţii mi-a afectat destul de serios imaginea de director executiv rezonabil şi „ortodox“.

Totuşi, multe dintre rezultate erau total neaşteptate, iar unele temeri serioase sunt nefondate. De exemplu, faptul că am fost (şi încă sunt) activ şi bine ancorat în activităţi de afaceri în lumea materială a ajutat foarte mult la aprecierea cu seriozitate a materialului cărţii.

Altă perspectivă: ar fi trebuit să am mai multă credinţă şi încredere în spiritul de afaceri, aşa cum îl cunosc eu. Am susţinut întotdeauna că afacerile şi industria presupun „ceva de valoare“, indiferent de originea lor particulară. Dacă merge, foloseşte-l! Cu toate acestea, am fost destul de îngrijorat de reacţia faţă de carte a Consiliului directorilor corporaţiei al cărui preşedinte eram. (Cine ar fi dorit ca o

asemenea persoană instabilă să conducă operaţiunile lor de multe milioane de dolari!?) La prima şedinţă a Consiliului de la Fort Lauderdale, în Florida, după publicarea cărţii, niciunul nu a menţionat-o. Nici eu.

Totuşi, pe când navigam în susul canalului, cu iahtul preşedintelui Consiliului, în drumul nostru spre clubul regional, soţia gazdei noastre a venit de sub puntea iahtului cu un exemplar din *Călătorii în afara corpului* în mână.

– Bob, îmi dai un autograf pe carte? m-a rugat ea.

M-am conformat, mai mult surprins decât îngrijorat. Ceea ce nu ar fi trebuit.

– Interesant! a spus preşedintele peste umărul soţiei sale în timp ce avea grijă de cârma iahtului. Soţia mea este un adevărat medium. Nu închei niciodată o afacere importantă fără a o consulta. Iar asta dă rezultate.

Nu mai e nevoie să spun că nu mi s-a cerut să-mi dau demisia. În realitate, nu am simţit niciun fel de reacţii adverse în relaţiile mele de afaceri ca rezultat al dezvăluirii publice a acestei laturi „private“ a vieţii mele. Din contră, mi s-au deschis noi posibilităţi importante, total neaşteptate. Cine ar fi prevăzut că voi vorbi despre experienţe în afara corpului în faţa unui asemenea organism măreţ şi conservator precum Institutul Smithsonian! Ceea ce chiar s-a întâmplat.

O altă greşeală de calcul sau, cel puţin, aşa pare: s-a afirmat că lucrarea *Călătorii...* este o carte de avangardă şi că abia acum se acordă un interes semnificativ genului de material pe care îl conţine. Acest lucru putea fi adevărat – şi totuşi, ce a precipitat asemenea schimbări în mai puţin de patru ani? Îmi place să cred că este foarte potrivită o întrebare de genul „Ce a fost mai întâi, oul sau găina?“, că această carte este – sau a fost – parte dintr-un proces

declânşator sau catalitic ce se află acum în desfăşurare, într-o reacţie în lanţ.

Acest proces afirmă simplu: este normal să ai experienţe stranii, să consideri, la modul serios, ca fiind naturale acele evenimente sau activităţi care se află în afara posibilităţilor actuale ale ştiinţelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Existenţa dincolo de moarte este una dintre aceste fenomene.

Iată o altă decizie luată în vremea când a fost publicată cartea: aceea că Mintea mea conştientă sau Eul meu a avut insuficientă experienţă şi/sau pregătire pentru a controla în întregime vastitatea unor asemenea explorări non-fizice. Aceasta a fost pusă în evidenţă mai întâi de plictiseala şi nerăbdarea experimentărilor care m-au purtat de ici-colo şi înapoi, în lumea noastră fizică. Cine doreşte să piardă, în mod repetat, o oră cu pregătirile (cablarea instrumentelor, dezvoltarea cu grijă a unei stări de separare) numai pentru a merge din dormitor la bucătărie (ori din Virginia până în California sau Kansas)? În al doilea rând, multe explicaţii au avut loc mult în afara controlului şi înţelegerii mele conştiente – ceea ce presupune că Eul fizic conştient are, de fapt, idei limitate despre unde să mergi şi ce să faci.

În consecinţă, am luat o decizie importantă. În multe cazuri voi declanşa o stare în afara corpului, urmată de o orientare a acţiunii asupra sinelui meu total (suflet?). Conştiinţa mea prezentă va urma călătoria ca parte a întregului. Rezultatele au fost extatice, iluminatorii, tulburătoare, producătoare de teamă, umilinţă sau pline de încredere – experienţe şi explorări mult dincolo de capacitatea mea de înţelegere, cea mai mare parte constituind un program educaţional pe care îl absorbeam încetul cu încetul. Problema, aşa cum o percep, este simplă. În cele din urmă, pentru a

reduce materialul la nivel practic şi „ valoaros", va fi necesar un salt cuantic în conştiinţă.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că are loc o modificare majoră de conştiinţă cât suntem încă vii fizic? Sau într-o altă realitate, mai târziu? Cine sunt instructorii, cei care ajută?

Tocmai începeam, pas cu pas, să abordăm răspunsurile în institutul nostru de cercetări. A fost creată o bază de cercetare care a devenit activă din anul 1972.

Munca noastră a stârnit interesul şi cooperarea fizicienilor, psihologilor, biochimiştilor, inginerilor, educatorilor, psihiatrilor, preşedinţilor de corporaţii, statisticienilor şi ale multora dintre aceia care sunt membri în grupul nostru de consilieri. Printre cei care au trimis cele aproximativ unsprezece mii de scrisori primite până astăzi s-au auzit multe suspine de uşurare. Despre secret se putea discuta fără a fi nevoie de audieri medicale. Ca atare, cartea serveşte scopului său original.

Mai mult de şapte sute de persoane au participat la programele noastre de cercetare şi experimentale de instruire. Prima noastră „echipă de explorare" este compusă din şase persoane. Aproximativ încă cincizeci aşteaptă accesul la aparate pentru a parcurge instruirea finală, iar numărul lor creşte zilnic. Sperăm să fim capabili să ne extindem fizic în privinţa echipamentelor şi a personalului, astfel încât să fim capabili să facem faţă solicitărilor crescânde. Anul acesta, instruirii în cadrul institutului îi vor fi acordate acreditările pentru nivelelurile de colegiu şi universitar.

Între timp, echipa noastră de explorare, alcătuită din şase persoane, ne oferă date mai numeroase decât suntem capabili să prelucrăm, mult mai rapid şi mai diversificat decât am putut eu acumula. Ceea ce am selectat până acum este de o importanţă covârşitoare. Existenţa unui acord şi a

unui consens între şase exploratori diferiţi – fiecare fără să cunoască experienţele celorlalţi, cu excepţia operaţiunilor comune – au un impact formidabil asupra celor care au examinat materialul. Detaliile vor fi prezentate într-o altă carte, aflată în pregătire.

O mulţime de activităţi au fost împlinite în patru ani. Ele doar consolidează conceptul schimbării accelerate în timpul activităţii – în mod special al schimbării nevoilor umane.

Am revăzut *Călătorii*... cu multă grijă pentru această nouă ediţie. Sunt fericit să afirm că, în lumina ultimelor experienţe, nimic nu trebuie modificat. Bazele sunt încă aceleaşi. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental din acea vreme, conţinutul său este încă bun. Ştim un lucru cu certitudine: realitatea citirii acestor cuvinte cu emisfera ta cerebrală stângă este primul stadiu al filtrării.

Robert A. Monroe
Afton, Virginia, 1977

Pentru cei interesaţi în activităţile institutului sau care au avut experienţe spontane în afara corpului:

Monroe Institut of Applied Sciences
P.O. Box. 57 Afton, Virginia, 22920
U.S.A. http://www.monroeinstitute.com/

Introducere

În societatea noastră orientată spre acţiune, când un om se culcă pentru a dormi, el se află efectiv în afara mediului ce-l înconjoară. El va rămâne întins liniştit, pe o durată între şase şi opt ore, astfel încât nu „acţionează", nu „gândeşte productiv" sau nu face nimic „semnificativ". Cu toţii ştim că oamenii visează, dar noi ne educăm copiii să considere visele şi alte experienţe din cursul somnului ca neimportante, ca nereale în raport cu evenimentele din cursul zilei. Astfel, foarte mulţi oameni sunt obişnuiţi să uite visele şi, atunci când ocazional şi le amintesc, să le considere doar nişte ciudăţenii.

Este adevărat că psihologii şi psihiatrii apreciază visele pacienţilor ca pe nişte indicii utile ale manifestării deformate ale personalităţii lor, dar, chiar şi atunci, visele şi alte experienţe nocturne nu sunt în general tratate ca fiind reale într-un sens sau altul, ci doar ca un fel de proces de prelucrare internă de date ale computerului uman. Există câteva excepţii importante ale acestei desconsiderări generale a viselor, dar, pentru majoritatea oamenilor din societatea noastră actuală, visele nu sunt lucruri de care se preocupă cei serioşi.

Cum rămâne cu persoanele care fac excepţie de la această credinţă generală, care pretind că au avut experienţe în timpul somnului sau alte forme de stări de inconştienţă care sunt nu numai impresionante pentru ele, dar pe care chiar le simt ca fiind reale?

Să presupunem că o astfel de persoană pretinde că, în noaptea care a trecut, a avut o experienţă în care zbura prin aer deasupra unui oraş mare pe care l-a recunoscut a fi New York. Mai departe, ea ne spune nu numai că acest „vis“ a fost foarte viu, ci şi că a ştiut atunci că nu a fost un vis, că s-a aflat într-adevăr în aer, deasupra oraşului New York. Iar această convingere că a fost într-adevăr acolo îi rămâne pentru tot restul vieţii, în ciuda faptului că îi reamintim că un om adormit nu ar putea zbura cu adevărat, prin forţe proprii, deasupra oraşului New York. Vom ignora un om care relatează asemenea lucruri sau, în mod politicos (ori mai puţin politicos), îl informăm că a devenit puţin cam slab la minte, nebun şi îi sugerăm să meargă la un psihoterapeut. Dacă el este insistent în ceea ce priveşte realitatea experienţei sale, mai ales dacă are şi alte experienţe ciudate, am putea – cu cele mai bune intenţii – să-l orientăm spre un spital de boli mintale. Pe de altă parte, dacă este inteligent, „călătorul“ nostru va învăţa repede să nu vorbească despre experienţele sale. Singura problemă în acest caz, după cum am aflat când am vorbit cu mulţi asemenea oameni, este că ar putea să se îngrijoreze ca nu cumva să devină nebun.

De dragul discuţiei, să-l facem pe „călătorul“ nostru şi mai deranjant. Să presupunem că, în relatarea sa, el continuă să spună că, după zborul deasupra oraşului New York, a coborât, tot în zbor, pentru un timp în apartamentul tău. Acolo te-a văzut că discutai cu alţi doi oameni necunoscuţi lui. Îi descrie pe cei doi oameni în detaliu şi menţionează

câteva lucruri despre subiectul conversației, care a durat aproximativ un minut, cât a fost acolo.

Să presupunem că el este corect în relatarea sa. În timpul când a avut această experiență, tu ai avut o conversație – cu subiectul menționat de el – cu două persoane care se potrivesc descrierii „călătorului". Ce-i de făcut în această conjunctură?

Reacția obișnuită față de o situație ipotetică de acest gen ar fi că totul pare destul de interesant, dar, cum știm că așa ceva nu se poate întâmpla, nu trebuie să ne gândim serios la ce ar putea însemna. Sau am putea să ne autoliniștim și să invocăm ideea de „coincidență" – un cuvânt minunat pentru eliberarea de neliniștile mentale! Din nefericire pentru pacea noastră sufletească, există mii de exemple de astfel de relatări, făcute de către oameni normali, ale unor asemenea tipuri de întâmplări. Nu avem de-a face cu o situație pur ipotetică. Asemenea evenimente au fost denumite „clarviziune în timpul unei călătorii", „proiecții astrale" sau, cu un termen științific, „experiențe în afara corpului" (EÎC).

În mod formal, putem să definim o EÎC drept un eveniment în care experimentatorul pare să perceapă o porțiune a unui mediu înconjurător oarecare ce nu ar fi posibil de perceput din locul unde se află corpul său fizic în acel moment. El știe atunci că nu visează sau nu are fantezii. Cel care are asemenea trăiri pare să aibă în acest timp conștiența sa normală și, cu toate că ar putea gândi că acestea nu se pot întâmpla, își va simți toate facultățile mentale prezente și astfel va ști că nu visează. Mai departe, nu va decide după trezire că a visat. Cum înțelegem acest fenomen straniu?

Dacă examinăm sursele de informare științifică despre EÎC, nu vom găsi practic nimic. Mulți oameni de știință pur și simplu nu au acordat atenție acestor fenomene.

Situaţia este oarecum asemănătoare cu cea a literaturii ştiinţifice despre percepţii extrasenzoriale (PES).

Fenomene ca telepatia, clarviziunea, precogniţia şi psihokinezia sunt „imposibile“ în termenii obişnuiţi ai lumii fizice. De vreme ce ele nu se pot întâmpla, cei mai mulţi oameni de ştiinţă nu îşi bat capul cu interpretarea dovezilor care indică faptul că asemenea fenomene chiar se întâmplă. Prin urmare, din cauză că nu examinează aceste dovezi, credinţa lor în imposibilitatea unor asemenea fenomene este reîntărită. Un asemenea raţionament circular în favoarea unui sistem confortabil de credinţe nu este de departe un caz singular în rândul oamenilor de ştiinţă fiindcă aceasta a condus la existenţa unui număr foarte mic de cercetări ştiinţifice asupra PES sau EÎC.

În ciuda lipsei de date ştiinţifice solide, din parcurgerea materialului existent se poate totuşi decela un anumit număr de concluzii clare. Mai întâi, EÎC sunt experienţe universal umane, nu în sensul că se întâmplă unui număr mare de oameni, ci prin faptul că s-au întâmplat în tot cursul istoriei scrise şi există similarităţi marcante în experienţele unor oameni care, altminteri, sunt extrem de diferiţi ca formaţie culturală. Se pot găsi rapoarte despre EÎC făcute de casnice din Kansas care se aseamănă foarte mult cu cele din Egiptul antic sau din surse orientale.

În al doilea rând, EÎC sunt experienţe de tipul „unice în viaţă“, aparent trăite „accidental“. Adesea, sunt provocate de boli, în special de cele care sunt aproape fatale sau, uneori, de mari tensiuni emoţionale. În multe cazuri ele se întâmplă pur şi simplu în timpul somnului, fără să avem idee ce le-ar fi putut cauza. În situaţii foarte rare, par a fi determinate de încercări deliberate.

În al treilea rând, o EÎC este, de regulă, una dintre cele mai profunde experienţe din viaţa unei persoane, căreia

îi modifică radical credinţele. Aceasta se exprimă în mod obişnuit prin cuvinte de genul „Nu mai *cred* în supravieţuirea după moarte sau în sufletul nemuritor, ci *ştiu* că voi supravieţui morţii". Persoana îşi dă seama că a simţit direct că a fost vie şi conştientă şi fără corpul său fizic şi, ca urmare, ştie că posedă un fel de suflet care va supravieţui morţii corpului.

Aceasta nu decurge logic întrucât, chiar dacă o EÎC este mai mult decât un vis interesant sau o halucinaţie, a avut totuşi loc în timp ce corpul fizic a fost viu şi în funcţiune; prin urmare, ar putea depinde de corpul fizic. Totuşi, acest argument nu-i impresionează pe cei care au trăit o EÎC. Astfel, indiferent de poziţia pe care cineva doreşte să o adopte în legătură cu „realitatea" EÎC, ele sunt, în mod clar, experienţe care merită studii psihologice considerabile.

Sunt sigur că ideile noastre despre existenţa sufletului au rezultat din experienţele timpurii ale oamenilor care au avut EÎC. Dacă luăm în considerare importanţa ideii de suflet pentru cele mai multe dintre religiile noastre, precum şi importanţa religiei în viaţa oamenilor, pare incredibil că ştiinţa „a măturat sub covor" atât de uşor această problemă.

În al patrulea rând, o EÎC le este, în general, foarte plăcută celor care o trăiesc. Aş estima că aproximativ 90-95% dintre cei care au trăit o asemenea experienţă sunt foarte bucuroşi că au avut-o şi o găsesc binevenită, în timp ce 5% sunt speriaţi de ea fiindcă singurul mod în care o pot interpreta este că sunt pe moarte. Reacţiile ulterioare ale persoanelor care încearcă să interpreteze EÎC pot fi totuşi destul de negative. Cam de fiecare dată când vorbesc pe această temă, cineva vine la mine după conferinţă şi îmi mulţumeşte pentru că am vorbit despre asta. Astfel de oameni au avut asemenea experienţe cu ceva timp în urmă, dar nu au reuşit să şi le explice şi se temeau să nu fi „înnebunit".

În al cincilea rând, în unele situaţii de EÎC descrierea a ceea ce s-a întâmplat într-un loc îndepărtat este corectă şi mult mai precisă decât ne-am aştepta pentru coincidenţe. În niciun caz la majoritatea, doar la unele.

Pentru a explica toate acestea, trebuie să postulăm fie că experienţa „halucinantă" a EÎC a fost combinată cu efectuarea unei PES, fie că, într-un anumit sens, persoana a fost cu adevărat „acolo". Atunci EÎC devine, într-adevăr, foarte reală.

Faptul că o mare parte a cunoştinţelor noastre despre EÎC derivă din rapoarte despre experienţe unice în viaţă ne pune în faţa a două dezavantaje serioase. Primul dezavantaj este că cei mai mulţi oameni nu pot produce o EÎC la cerere, ceea ce împiedică posibilitatea studierii lor în condiţii precise de laborator. Al doilea dezavantaj constă în aceea că, atunci când o persoană este aruncată pentru o scurtă perioadă de timp într-un mediu înconjurător nou, ar putea să nu fie un foarte bun observator. Este prea încântată, emoţionată şi preocupată ca să încerce să facă faţă stranietăţii acelui mediu.

În consecinţă, rapoartele celor care au avut o EÎC unică sunt imprecise. În studierea EÎC ar fi de mare folos dacă am avea acces la „călători" antrenaţi, care ar putea produce EÎC după dorinţă şi care ar avea caracteristicile generale ale unui bun reporter. Cartea pe care eşti pe cale să o citeşti este foarte rară. Ea este o relatare la prima mână a sute de EÎC făcute de o persoană care este, cred eu, un reporter bun. Nimic asemănător nu a mai fost publicat de mulţi ani.

Robert A. Monroe este un om de afaceri de succes, care a început să aibă EÎC pe neaşteptate, acum mai bine de zece ani. Pentru că provine dintr-o familie de cadre didactice universitare şi a avut o instruire intelectuală mai mult decât medie, el a înţeles neobişnuitul acestor experienţe

şi s-a apucat să scrie încă de la început note amănunţite. Nu doresc să spun mai multe despre experienţele sale. Relatările din această carte sunt prea fascinante şi lucide ca să aibă nevoie de o introducere. În loc de aceasta, îi voi menţiona calităţile care fac din el un raportor bun şi care îmi dau o mare încredere în relatările sale.

Când oamenii au o experienţă profundă, în special una cu semnificaţie religioasă, o examinare riguroasă va arăta, de obicei, că relatarea lor originară nu este atât relatarea a ceea ce s-a întâmplat de fapt, cât ceea ce cred ei că a însemnat acea experienţă. De exemplu, să presupunem că ceea ce i se întâmplă în mod real unei persoane este că ea pluteşte în aer deasupra corpului său, în mijlocul nopţii. În timp ce este încă surprinsă de această întâmplare, ea percepe o mică figură pală la capătul încăperii şi apoi un cerc albăstrui de lumină care trece peste figură, de la stânga spre dreapta. Atunci, experimentatorul nostru îşi pierde conştienţa şi se trezeşte în corpul său. Un reporter bun va descrie corect această scenă. Mulţi oameni ar spune, cu bună-credinţă, ceva de genul „Noaptea trecută, sufletul meu nemuritor a fost ridicat din mormântul corpului meu şi, prin graţia lui Dumnezeu, a apărut un înger. Ca semn al bunăvoinţei Divine, îngerul mi-a arătat un simbol al Întregului".

Am văzut adesea distorsiuni atât de mari când am avut ocazia să chestionez amănunţit o persoană asupra a ceea ce s-a întâmplat exact, dar cele mai multe dintre relatările despre EÎC nu au fost supuse unei asemenea examinări. Declaraţia că voinţa lui Dumnezeu a cauzat EÎC, că figura palidă s-a transformat într-un înger, că acel cerc albastru era un simbol al Întregului sunt toate părţi ale interpretării persoanei, nu experienţa sa propriu-zisă. Cei mai mulţi oameni nu sunt conştienţi de măsura în care mintea lor interpretează în mod automat lucrurile. Ei cred că le percep aşa cum sunt.

Robert Monroe este unic printre puţinele persoane care au scris despre EÎC repetate prin aceea că recunoaşte măsura în care mintea încearcă să-i interpreteze experienţele, să le forţeze catalogarea în tipare familiare. Prin urmare, relatările sale sunt preţioase fiindcă el se străduieşte foarte tare să „le relateze aşa cum sunt".

Seria iniţială de studii de laborator pe care am fost capabili să le desfăşurăm a avut loc într-un interval de câteva luni, între septembrie 1965 şi august 1966, când am putut să utilizez instalaţiile Laboratorului de Encefalografie (care studiază undele creierului) al Şcolii de Medicină de la Universitatea Virginia.

Dl. Monroe a fost rugat în opt ocazii să încerce producerea unei EÎC atunci când era conectat la diferite instrumente pentru măsurarea funcţiilor fiziologice. El a fost, de asemenea, rugat să încerce direcţionarea mişcărilor sale în timpul EÎC în camera alăturată, atât pentru a observa activitatea tehnicienei care supraveghea echipamentul de înregistrare, cât şi pentru a încerca să citească un număr ţintă, cu cinci cifre alese la întâmplare, care a fost plasat pe o etajeră la doi metri deasupra podelei. Au fost făcute măsurători asupra undelor creierului lui Monroe (encefalograma), asupra mişcărilor ochilor şi ritmului cardiac (electrocardiograma). Din nefericire, laboratorul nu a fost suficient de confortabil pentru a rămâne culcat, nemişcat, perioade lungi de timp. Deoarece în camera de înregistrare nu exista un pat, a trebuit să aducem acolo unul militar portabil. Una dintre conexiunile pentru înregistrarea undelor cerebrale, electrodul ataşat urechii, a fost de tip clemă, ceea ce a cauzat o oarecare iritaţie urechii, iar acestea au făcut relaxarea ceva mai dificilă.

În primele şapte nopţi în care a încercat să realizeze o EÎC, Monroe nu a reuşit. În cea de-a opta noapte a fost

capabil să producă două EÎC foarte scurte, iar acestea sunt descrise în oarecare detaliu cu propriile sale cuvinte în paginile cărţii de faţă. Prima EÎC scurtă a implicat contactul cu unele persoane străine, care vorbeau într-un loc necunoscut, astfel că nu a existat o modalitate de verificare dacă a fost vorba de o „fantezie" sau de percepţia reală a unor evenimente ce se întâmplau la distanţă. În cea de-a doua EÎC scurtă, Monroe a raportat că nu a reuşit să-şi controleze mişcările foarte bine, astfel că nu a putut spune numărul ţintă din încăperea alăturată. El a descris corect faptul că tehniciana laboratorului nu se afla în încăpere şi că un bărbat (mai târziu s-a identificat că a fost soţul acesteia) a fost cu ea pe un coridor. Ca parapsiholog, nu pot să spun că aceasta „dovedeşte" că Monroe a ştiut într-adevăr ce s-a întâmplat la distanţă. Este foarte greu să evaluezi probabilitatea unui asemenea eveniment după ce acesta a avut loc. Cu toate acestea, am găsit acest rezultat destul de încurajator pentru una dintre primele încercări de a aduce un fenomen atât de neobişnuit în laborator.

Oportunitatea mea următoare de a lucra în laborator cu Monroe a apărut atunci când el m-a vizitat în California, în vara anului 1968. Am reuşit să avem o singură şedinţă de laborator, în circumstanţe mult mai confortabile. A fost disponibil un pat normal – nu un pat militar portabil – şi am utilizat un alt tip de electrod pentru măsurarea undelor cerebrale, care nu deranja din punct de vedere fizic. În aceste condiţii, Monroe a fost capabil să producă două EÎC scurte.

El s-a trezit aproape imediat după ce prima EÎC a luat sfârşit şi a estimat că a durat opt până la zece secunde. Înregistrarea undelor sale cerebrale, chiar înainte de a se trezi, a arătat un traseu corespunzător unui somn de Stare 1, cu o singură posibilă mişcare rapidă a ochilor în acest timp. Presiunea sangvină a scăzut brusc – valoarea staţionară

scăzută a durat opt secunde –, urmată de o bruscă revenire la normal. În termenii experienţei sale, Monroe a raportat (vezi descrierea sa din carte) că „s-a rostogolit afară“ din corp şi că s-a aflat pentru câteva secunde în coridorul care separă camera sa de camera cu aparatele de înregistrat, apoi a simţit nevoia de a reveni în trup din cauza unei dificultăţi de respiraţie. Asistenta Joan Crawford şi cu mine l-am observat în această perioadă de timp prin intermediul unei reţele TV cu circuit închis şi am văzut cum şi-a mişcat uşor braţul chiar înainte de a se trezi şi de a relata toate acestea.

Monroe s-a străduit din nou să producă o altă EÎC – ce ar fi fost o dovadă în termeni de PES – şi să încerce să viziteze camera de înregistrare şi să citească un număr ţintă aflat pe o etajeră în acea cameră. Traseele undelor sale cerebrale au arătat un somn mult mai uşor, astfel că după trei sferturi de oră l-am chemat prin interfon pentru a-i reaminti că dorim să încerce să producă o EÎC. Ceva mai târziu, el a relatat că a produs o EÎC, dar, pentru că nu a fost sigur că se orienta, a urmat un fir electric despre care a crezut că îl va conduce la camera de înregistrare, însă, în loc de aceasta, s-a regăsit undeva în exterior, într-o zonă ciudată despre care nu-şi amintea să o fi văzut înante. El a decis că este iremediabil dezorientat şi s-a întors în corpul său fizic. Descrierea făcută acelei zone s-a potrivit cu o curte interioară a clădirii în care se afla laboratorul, pe care ar fi găsit-o în timpul acelei EÎC dacă ar fi luat-o în direcţia opusă celei în care ar fi trebuit să meargă. Nu este absolut sigur că nu a văzut totuşi acea curte când a vizitat biroul meu în acea zi, astfel că această experienţă nu este, prin ea însăşi, o dovadă bună pentru comportamentul paranormal al unei EÎC.

În termeni de schimbări fiziologice, el a prezentat din nou, cu această ocazie, unde cerebrale caracteristice unui vis

în Starea 1, cu doar două mişcări rapide ale ochilor în întreaga perioadă şi fără o scădere bruscă de presiune arterială.

Experienţele lui Monroe, cele ale multor mistici de-a lungul veacurilor şi toate datele existente despre PES arată că viziunea noastră fizică asupra lumii este una foarte limitată, că dimensiunile realităţii sunt mult mai extinse decât conceptele noastre actuale. Încercările mele, ca şi ale altor investigatori, de a face ca aceste experienţe să se desfăşoare într-o manieră acceptabilă nu au putut reuşi atât de bine precum mi-aş fi dorit. Permite-mi să dau două exemple de „experimente" cu Monroe care pe mine, personal, m-au impresionat, dar care sunt foarte dificil de evaluat pe baza criteriilor ştiinţifice obişnuite.

La scurt timp după terminarea primei serii de experimente de laborator, m-am mutat de pe Coasta de Est în California. La câteva luni după mutare, eu şi soţia mea ne-am decis să organizăm un experiment. Într-o seară urma să ne concentrăm intens pe durata unei jumătăţi de oră, într-o încercare de a-l ajuta pe Monroe să aibă o EÎC şi să vină la noi acasă. Dacă el va fi capabil să descrie casa noastră, aceasta ar fi o bună dovadă asupra aspectelor parapsihologice ale experienţei sale ÎC. I-am telefonat lui Monroe în acea după-amiază şi i-am spus că doar vom încerca să-l orientăm de-a lungul ţării spre casa noastră, într-un moment nespecificat al nopţii aceleia, fără să-i mai dăm alte detalii.

În seara aceea am selectat la întâmplare o oră care, am crezut eu, era mult după ce domnul Monroe ar fi adormit. Ora aleasă de mine la întâmplare a fost 23, ora Californiei, sau ora 2 pe Coasta de Est. La ora 23, eu şi soţia mea ne-am început concentrarea. La ora 23.05 a sunat telefonul şi a întrerupt-o. Nu am răspuns la telefon, dar am încercat să ne continuăm concentrarea până la ora 23.30. În dimineaţa următoare, i-am telefonat lui Monroe şi i-am spus că rezultatele

erau încurajatoare şi că el trebuie să scrie un raport independent despre ceea ce a simţit, pentru a avea posibilitatea de a-l compara cu relatarea noastră.

În seara experimentului, Monroe a avut următoarea experienţă, pe care o citez din notele pe care mi le-a trimis prin poştă: „Seara a trecut fără evenimente şi, în cele din urmă, m-am dus la culcare la aproximativ 1.40 (aşezat pe direcţia nord-sud). Pisica stătea pe pat cu mine. După o lungă perioadă de calmare a minţii, corpul mi-a fost cuprins de o senzaţie de căldură, fără pierderea conştienţei, fără stare dinainte de somn. Am simţit aproape imediat ceva (sau pe cineva) care îmi clătina corpul dintr-o parte în alta, apoi mă trăgea puternic de picioare. (Am auzit mieunatul plângăcios al pisicii.) Am înţeles imediat că aceasta are ceva de-a face cu experimentul lui Charlie şi, pentru că aveam deplină încredere, nu am simţit nevoia de a-mi lua precauţiunile obişnuite (relative la străini). Trasul de picioare a continuat şi, în cele din urmă, am reuşit să separ de corpul fizic un braţ al Corpului meu Doi şi să-l ţin ridicat, în timp ce pipăiam în întuneric. După un moment, trasul de picioare a încetat, apoi o mână mi-a apucat antebraţul – la început cu blândeţe, apoi foarte ferm – şi m-a tras cu uşurinţă afară din corpul fizic. Tot încrezător şi un pic emoţionat, am exprimat dorinţa de a merge la Charlie dacă acolo dorea «el» să mă conducă. Răspunsul (deşi total lipsit de personalitate, de tip oficial) mi-a venit afirmativ. O mână mă prindea foarte ferm de antebraţ şi am putut să simt o parte a braţului care aparţinea mâinii (uşor păros, de bărbat musculos). Dar nu am putut să «văd» cui îi aparţinea acel braţ. M-am auzit, de asemenea, chemat pe nume o dată. Apoi am început să ne mişcăm având senzaţia familiară a aerului care se deplasa cu forţă în jurul corpului. După o scurtă călătorie (părea că a durat cinci secunde), ne-am oprit, iar mâna mi-a lăsat antebraţul.

A fost o linişte totală şi întuneric. Apoi m-am deplasat în jos, în ceva care părea a fi o cameră...“

Mă opresc aici din citarea notelor lui Monroe, însă adăug doar că, atunci când el a terminat această scurtă călătorie şi a ieşit din pat pentru a-mi telefona, era ora 2.05 (ora sa locală). Deci, corespondenţa cu timpul în care eu şi soţia mea am început să ne concentrăm era foarte bună. El a simţit că era puternic tras din corp la aproximativ un minut după ce noi am început să ne concentrăm.

Dar, în continuare, raportul său în ceea ce priveşte descrierea casei noastre şi ceea ce făceam eu şi soţia mea nu era corect. El „a perceput“ prea multe persoane în încăpere, m-a „perceput“ pe mine că aş fi făcut anumite lucruri pe care eu nu le făcusem, iar descrierea încăperii era destul de vagă.

Ce să înţeleg din asta? Acesta este unul dintre acele evenimente frustrante cu care se confruntă parapsihologii când lucrează cu fenomene slab controlate. Nu este o dovadă suficient de concludentă pentru a spune că a fost, fără discuţie, un fenomen paranormal, dar, cu toate acestea, e greu să afirmi că nu s-a întâmplat nimic. Este confortabil să rămânem la presupunerea noastră de bun-simţ că lumea fizică este ceea ce pare a fi şi că un om – sau organele sale de simţ – se află într-un anumit loc şi e capabil să observe sau nu. Unele EÎC raportate în literatură par a fi de acest gen, în timp ce altele conţin un amestec deranjant de percepţii corecte ale situaţiei fizice cu „percepţii“ de lucruri care nu au fost acolo sau nu s-au întâmplat (nouă, observatorilor obişnuiţi). În cartea sa, Monroe relatează un număr de asemenea experienţe amestecate, în special cele în care el pare să „comunice“ cu oameni în timp ce are o EÎC, dar aceştia nu şi le amintesc niciodată.

Al doilea „experiment“ deconcertant a avut loc în toamna anului 1970, atunci când l-am vizitat pentru scurt

timp pe Monroe în Virginia, în drumul meu spre o conferință la Washington D.C. Pentru că am rămas peste noapte la el, i-am cerut ca, în cazul în care va avea o EÎC în noaptea aceea, să vină la mine în dormitor și să încerce să mă scoată din corp, astfel încât să particip și eu la acea experiență. Mi-am dat seama atunci că am făcut această solicitare cu o oarecare ambivalență; doream ca el să reușească, dar o altă parte din mine nu dorea acest lucru.

Visam în dimineața aceea, după răsăritul soarelui (am dormit cu oarece intermitențe, iar lumina m-a trezit din timp în timp), când am început vag să-mi amintesc că Monroe trebuia să mă scoată afară din corp. Am devenit parțial conștient și am simțit un fel de „vibrație" în jurul meu, în lumea visului – o „vibrație" de care era legat un oarecare sentiment de amenințare nedefinită. În ciuda fricii pe care aceasta a provocat-o, m-am gândit că ar trebui să am o EÎC, dar în acel punct mi-am pierdut percepția conștientă și îmi aduc aminte că m-am trezit ceva mai târziu cu senzația că experimentul a fost un eșec.

O săptămână mai târziu am primit o scrisoare din partea unui coleg din New York, binecunoscutul parapsiholog dr. Stanley Krippner, care m-a făcut să mă întreb dacă a fost cu adevărat „un eșec". El îmi scria despre o experiență pe care fiica sa vitregă, Carie, pe care o iubesc foarte mult, a avut-o în aceeași dimineață cu acel „vis" al meu. Carie i-a relatat că în dimineața aceea, în drum spre școală, m-a văzut într-un restaurant în orașul New York. Aceasta s-ar fi întâmplat aproximativ în timpul în care eu am avut acel vis. Nici ea, nici tatăl ei nu știau că nu am fost pe Coasta de Est.

Ce pot să fac cu așa ceva? Aceasta a fost pentru prima dată după mulți ani când am încercat conștient să am o EÎC (după câte știu, nu am reușit vreodată) și, în timp ce nu am o amintire conștientă despre faptul că aș fi avut una, un

prieten raportează că am fost văzut într-un restaurant din New York. Mai ciudat este că, dacă aş avea o EÎC, nu aş dori să merg la un restaurant din New York, oraş care-mi displace profund, deşi îmi face întotdeauna o mare plăcere să o vizitez pe Carie şi familia ei. Să fie coincidenţă? Din nou, este ceva ce nu mi-aş permite să prezint ca dovadă ştiinţifică, dar nici un fapt pe care să-l elimin pentru că ar fi lipsit de sens. Acest ultim incident ilustrează o anumită atitudine personală faţă de EÎC, pe care am observat-o la mine însumi – deşi nu-mi place să o accept – şi care constă în aceea că uneori îmi este frică de aceste experienţe.

O parte din mine este foarte interesată de fenomen din punct de vedere ştiinţific, iar o altă parte este îngrijorată de perspectiva participării la o asemenea experienţă.

O a treia parte din mine ştie că o EÎC este ceva asemănător morţii – sau deschiderii unei părţi a spiritului meu spre un tărâm necunoscut –, iar acestei a treia părţi nu-i este deloc frică să continue. Dacă EÎC sunt „reale", dacă lucrurile pe care Monroe le descrie nu pot fi respinse în ideea că sunt un fel de fantezie interesantă sau vis, viziunea noastră asupra lumii urmează să se schimbe radical. Iar asta nu va fi uşor.

Un lucru de care psihologii sunt destul de siguri în privinţa naturii umane este că ea rezistă la schimbări. Ne place lumea aşa cum ne-o închipuim noi că este, chiar dacă o considerăm neplăcută. Cel puţin putem anticipa ceea ce s-ar putea întâmpla. Schimbările şi nesiguranţa comportă posibilitatea să se întâmple lucruri neplăcute, în special când acea schimbare nu ţine seama de dorinţele noastre, de voinţa noastră, de ego-ul nostru.

În introducerea acestei cărţi am încercat să vorbesc în principal despre studii ştiinţifice oneste asupra EÎC, dar acum ajungem la ceea ce ar putea să fie cel mai important

aspect al subiectului. Experienţele lui Monroe sunt înfricoşătoare. El vorbeşte despre moarte, iar moartea nu este un subiect de bon ton în societatea noastră. Lăsăm acest subiect în mâinile preoţilor şi al pastorilor pentru a rosti cuvinte de alinare, uneori facem glume pe seama ei şi avem o mulţime de fantezii agresive despre moartea altor oameni, dar, de fapt, nu ne gândim serios la ea. Această carte te face să te gândeşti la moarte. N-o să-ţi placă unele lucruri pe care le spune sau unele gânduri pe care le transmite.

Ar fi extrem de tentant să-l respingem pe Robert Monroe şi să-l catalogăm nebun. Ți-aş sugera să nu faci acest lucru. Nici nu te sfătuiesc să iei tot ceea ce spune el ca adevăr absolut. El este un reporter bun, un om faţă de care am un respect imens, dar este un om crescut într-o anumită cultură, într-o anumită perioadă şi, drept urmare, puterea sa de observaţie este limitată. Dacă păstrezi această idee în minte, însă acorzi o atenţie serioasă experienţelor pe care le descrie el, vei fi tulburat, dar vei învăţa unele lucruri foarte importante. Şi asta în ciuda faptului că îți va fi frică.

Dacă ai avut şi tu o EÎC, această carte te ajută să-ți fie mai puţin teamă sau să-ți dezvoltaţi potenţialul pentru toate aceste experienţe pe care să le transformi într-un talent valoros. Citeşte cartea cu atenţie şi urmăreşte-ţi reacţiile. Dacă doreşti cu adevărat să ai asemenea experienţe, îți doresc noroc!

Charles T. Tart Davis,
California, 10 ianuarie 1971

Capitolul 1

Nici cu bagheta magică, nici cu uşurinţă

Cele ce urmează ar trebui să apară într-o prefaţă sau un cuvânt înainte. Ele sunt aici întrucât presupunem că cei mai mulţi cititori sar peste asemenea prezentări preliminare pentru a ajunge la miezul problemei. În cazul de faţă, cele ce urmează constituie problema crucială a întregii cărţi.

Scopurile principale pentru a dezvălui şi publica materialul conţinut aici sunt ca, prin răspândirea sa cât mai mult cu putinţă, alţi oameni – sau poate numai unul – să fie salvaţi din suferinţa şi chinul încercărilor repetate într-un domeniu în care nu există răspunsuri concrete. Aceştia s-ar simţi alinaţi dacă ar afla că şi alţii au trecut prin experienţe similare. Vor recunoaşte în ei înşişi fenomenul şi vor evita în acest fel trauma psihoterapiei sau, în cazul cel mai grav, o cădere nervoasă ori spitalizarea într-un sanatoriu de boli mintale. Poate mâine sau în anii ce vor veni ştiinţele noastre oficial acceptate îşi vor extinde orizonturile, conceptele, postulatele şi cercetările pentru a deschide larg porţile şi

căile sugerate aici, pentru a îmbogăţi masiv cunoştinţele omului, astfel încât să se poată înţelege pe sine însuşi şi întregul său mediu înconjurător. Dacă unul sau ambele scopuri vor fi atinse – oricând şi oriunde s-ar întâmpla acest lucru –, autorul se va simţi, într-adevăr, recompensat.

Prezentarea unui asemenea material nu este concepută pentru un anumit grup ştiinţific. Mai degrabă, principala încercare este de a fi cât se poate de exactă, într-un limbaj ce poate fi înţeles atât de către oameni de ştiinţă, cât şi de oameni obişnuiţi, cu evitarea unor generalităţi ambigue. Fizicianul, chimistul, socio-biologul, psihiatrul şi filosoful pot folosi o terminologie mai specializată sau mai tehnică pentru a expune aceleaşi premise. E de aşteptat să apară asemenea interpretări. Ele vor indica faptul că modul acesta de comunicare este funcţional, că un limbaj simplu este în măsură să comunice adevăratul înţeles al lucrurilor unei mase largi de cititori mai degrabă decât unui grup restrâns de specialişti de marcă.

Este, de asemenea, de aşteptat ca multe dintre interpretări să fie contradictorii. Cel mai dificil proces mental este să consideri cu obiectivitate că orice concept acceptat ca adevăr te va conduce la abandonarea unor deprinderi şi experienţe de o viaţă. Totuşi, până acum, multe lucruri au fost acceptate pe baza unor dovezi directe mult mai puţin concludente decât cele prezentate aici, iar acum sunt „asumate“ pe deplin. Ne exprimăm speranţa că aceeaşi abordare îi va fi aplicată şi materialului inclus aici. Această abordare obiectivă este, într-adevăr, cel mai dificil proces mental. Este destul să-l înfrunţi o dată în viaţă. Să privim pentru început la acest raport onest al unei experienţe pur personale.

În primăvara anului 1958 trăiam o viaţă absolut normală, împreună cu o familie absolut normală. Ne plăcea natura şi liniştea, iar mediul în care trăiam era unul de la

ţară. Singura activitate mai deosebită era experimentarea unor tehnici de învăţare în timpul somnului, eu însumi fiind subiectul principal. Primul semn de deviere de la normal a avut loc într-o duminică după-amiază. În timp ce familia era plecată la biserică, eu făceam un experiment şi ascultam, într-un mediu foarte izolat, înregistrarea de pe o bandă magnetică. A fost o simplă încercare de a forţa concentrarea asupra unui singur semnal sursă-inteligentă (auditivă), cu percepţiile celorlalte simţuri reduse în intensitate. Gradul în care memoram şi îmi reaminteam ar fi indicat succesul tehnicii aplicate.

M-am izolat de alţi stimuli vizuali sau auditivi şi am ascultat banda. Aceasta nu conţinea sugestii neobişnuite sau disturbatoare. Dacă privim retrospectiv, cea mai importantă sugestie era să rememorezi şi să-ţi reaminteşti tot ceea ce se întâmpla în timpul exerciţiului de relaxare. Banda se derula fără incidente neobişnuite. Îmi aminteam totul şi complet, fiindcă ea era produsul propriilor eforturi şi, prin urmare, o ştiam bine. Poate chiar prea bine, fiindcă în cazul meu nu a fost posibil să-mi reamintesc şi să reţin materialul nou sau originar. Tehnica ar fi trebuit utilizată cu un alt subiect. Când familia mea s-a reîntors, am luat un prânz uşor, care a constat din omletă, şuncă şi cafea. La masă a avut loc o discuţie în contradictoriu lipsită de importanţă, care nu avea legătură cu experimentul.

După ceva mai mult de o oră, m-a apucat o crampă puternică, de parcă un cerc de oţel mi se întindea de-a lungul diafragmei, în zona plexului solar, chiar sub coşul pieptului. Era o bandă de durere ascuţită care nu ceda.

La început m-am gândit că era o formă de intoxicare de la masa de prânz. În disperare de cauză, m-am forţat să vărs, dar stomacul îmi era gol. Ceilalţi membri ai familiei, care mâncaseră aceleaşi alimente în timpul prânzului, nu

dădeau semne de boală sau disconfort. Am făcut exerciţii fizice şi m-am plimbat, deoarece am presupus că era vorba de o contracţie a muşchilor abdominali. Nu era vorba de apendicită fiindcă apendicele meu era extirpat. Puteam să respir normal, cu toate că aveam dureri, iar inima funcţiona normal dacă mă luam după puls. Nu am transpirat şi nu am avut alte simptome în afara unui fascicul de muşchi din partea superioară a abdomenului care era extrem de rigid.

Mi-a trecut prin minte că poate ceva din înregistrare a fost cauza acestui fenomen. Am reluat banda şi transcrierea textului după care a fost realizată, dar nu am găsit nimic neobişnuit. Indiferent de ceea ce mi se sugera, m-am conformat şi am încercat să găsesc şi să înlătur orice sugestie inconştientă care mi-ar fi putut cauza acea stare, dar fără niciun rezultat.

Poate ar fi trebuit să-i telefonez imediat unui medic. Totuşi, situaţia nu părea foarte gravă şi nici nu s-a înrăutăţit. Dar nici nu se îmbunătăţea. În cele din urmă, am cerut ajutor medical. Toţi medicii erau plecaţi sau jucau golf. Crampa şi durerea au continuat de la ora 13.30 până aproape de miezul nopţii. Niciun medicament obişnuit de acasă nu părea să o atenueze. La un moment dat, după miezul nopţii, am adormit din cauza epuizării totale. M-am sculat dimineaţa devreme, iar crampa şi durerea acută dispăruseră. Persista o oarecare durere în muşchii din întreaga zonă afectată, ceva asemănător cu senzaţia pe care o ai după ce tuşeşti foarte tare, dar atât.

Ce a provocat durerea în acea zonă nu se ştie nici acum. Ea este menţionată aici doar fiindcă a fost primul eveniment neobişnuit – fizic sau de altă natură – care a avut loc. Dacă analizăm retrospectiv, poate că a fost rezultatul atingerii cu o baghetă magică sau cu un baros, deşi atunci nu ştiam aceasta.

După aproximativ trei săptămâni, a intervenit un al doilea eveniment major. Nu am mai făcut alte experienţe cu benzi înregistrate fiindcă suspectam că aveau o oarecare legătură cu crampa. În concluzie, nu exista ceva concret care să fi declanşat acest nou eveniment.

Din nou, era duminică după-amiază şi familia era plecată la biserică. M-am culcat pe canapeaua din camera de zi pentru un somn uşor, în timp ce întreaga casă era liniştită. Mă întinsesem pe burtă (cu capul pe direcţia nord-sud, dacă acest amănunt are vreo importanţă) când un fascicul sau o rază părea să iasă din cer, dinspre nord, sub un unghi de aproximativ 30 de grade faţă de linia orizontului. Era ca şi cum mă atingea o lumină caldă. Numai că era ziuă şi nu era vizibil niciun fascicul de lumină, dacă a fost cu adevărat aşa ceva. M-am gândit la început că era lumina soarelui, deşi era imposibil să vină din partea nordică a casei. Când fasciculul mi-a atins întregul corp, efectul său a fost inducerea unui tremur sau a unei „vibraţii". Am fost complet incapabil să mă mişc. Parcă eram prins într-o menghină.

Şocat şi speriat, m-am forţat să mă mişc. Era ca şi cum m-aş fi luptat cu nişte legături invizibile. Pe măsură ce mă ridicam încet în şezut, scuturăturile şi vibraţiile s-au atenuat treptat şi am fost capabil să mă mişc liber. M-am sculat şi m-am plimbat prin cameră. Nu avusesem o pierdere de cunoştinţă de care să-mi fi dat seama, iar ceasul arăta că s-au scurs doar câteva secunde de când mă întinsesem pe canapea. Nu închisesem ochii şi, în decursul întregului episod, am văzut camera şi am auzit zgomotele de afară. M-am uitat pe geam, în special spre nord, deşi nu ştiu de ce şi ce anume mă aşteptam să văd. Totul părea normal şi liniştit. Am ieşit afară la o plimbare pentru a încerca să înţeleg ce lucru straniu se întâmplase.

În cursul următoarelor şase săptămâni, acelaşi fenomen ciudat mi s-a mai întâmplat de nouă ori. A avut loc în diferite momente şi în diferite locuri, iar unicul factor comun a fost că începea imediat după ce mă culcam şi încercam să mă odihnesc sau să dorm. În orice moment a avut loc, m-am luptat cu mine însumi să mă ridic în şezut, iar „tremurul“ se atenua treptat, până dispărea. Deşi corpul meu „simţea“ tremurul, nu aveam nicio dovadă vizibilă că tremura. Cunoştinţele mele de medicină, deşi limitate, îmi sugerau multe cauze posibile. M-am gândit la epilepsie, dar am înţeles că epilepticii nu îşi amintesc detalii sau senzaţii în cazul unor asemenea crize. Mai mult, am înţeles că epilepsia este ereditară şi se manifestă la vârste fragede, deci niciuna dintre aceste situaţii nu putea fi adevărată în cazul meu.

A doua posibilitate era cea a unei afecţiuni a creierului, cum ar fi apariţia sau dezvoltarea unei tumori. Din nou, simptomele erau atipice, dar aceasta putea fi o cauză. Cu fiori de tremur în corp, m-am dus la vechiul nostru medic de familie, doctorul Richard Gordon, şi i-am explicat simptomele. Ca internist şi diagnostician, el ar fi trebuit să fie în stare să răspundă la întrebări şi îmi cunoştea şi antecedentele medicale.

După un examen medical complet, dr. Gordon mi-a sugerat că am muncit prea mult, că ar trebui să dorm mai mult şi să scad puţin în greutate. Pe scurt, el nu a putut să găsească nimic anormal din punct de vedere fizic. A râs de posibilitatea unei tumori pe creier sau a epilepsiei. L-am crezut pe cuvânt şi m-am întors acasă uşurat.

Dacă nu era vorba de o cauză fizică, m-am gândit că trebuia să fie vorba despre un fenomen halucinatoriu, o formă de vis. Prin urmare, dacă acele simptome se vor manifesta din nou, va trebui să le observ cât mai obiectiv

cu putinţă. Ceea ce am şi fost obligat să fac, deoarece ele au „apărut" chiar în acea seară.

A început la aproximativ două minute după ce m-am dus la culcare. De data aceasta, în loc să mă lupt pentru a ieşi din starea respectivă, am hotărât să rămân în ea şi să văd ce se întâmplă. Cum eram întins acolo, „senzaţia" mi-a apărut în cap şi s-a răspândit în tot corpul. Nu era o scuturătură, ci mai degrabă o „vibraţie" staţionară şi de frecvenţă invariabilă. Am simţit ceva foarte asemănător cu un şoc electric care-mi parcurgea întregul corp, dar fără durerea aferentă. De asemenea, frecvenţa pulsaţiilor părea cumva mai mică decât şaizeci de cicli pe secundă* – poate jumătate din această frecvenţă. Speriat, am rămas în acea stare şi am încercat să-mi păstrez calmul. Încă puteam să văd camera din jurul meu şi să aud slab sunete peste vâjâitul cauzat de vibraţii. Mă întrebam ce o să urmeze. Nu s-a întâmplat nimic. Cam după cinci minute senzaţia a dispărut treptat, iar eu m-am ridicat şi m-am simţit perfect normal. Pulsul îmi era ridicat – evident, datorită emoţiei –, dar nimic mai mult. Văzând că sunt bine, frica mea faţă de acest fenomen s-a diminuat în mare parte.

În următoarele patru sau cinci apariţii ale vibraţiilor am descoperit ceva mai mult. În orice caz, într-una dintre ocazii, vibraţiile păreau că se transformă într-un inel de scântei de aproximativ şaizeci de centimetri în diametru ce îşi avea centrul pe axa corpului meu. Chiar puteam să „văd" acest inel dacă îmi închideam ochii. Inelul începea la cap şi îmi străbătea încet corpul spre călcâie şi înapoi la cap, continuându-se astfel într-o oscilaţie regulată.

---

* Frecvenţa tensiunii alternative în reţeaua de alimentare cu energie electrică în SUA. (n. tr.)

Durata ciclului părea să fie de aproximativ cinci secunde. Pe măsură ce inelul trecea peste fiecare secţiune a corpului meu, am putut simţi vibraţiile ca o bandă care îmi pătrundea acea secţiune. Când inelul a trecut peste cap, s-a declanşat odată cu el un mare uruit şi am simţit vibraţiile în creier. Am încercat să studiez acest inel de foc, aparent electric, dar nu i-am putut determina cauza sau ce ar fi putut fi.

Nu le-am spus nimic din toate astea soţiei şi copiilor. Nu consideram că era necesar să-i îngrijorez sau să-i neliniştesc până nu se cunoştea ceva precis despre ele. I-am povestit totul unui prieten de încredere, binecunoscutul dr. Foster Bradshaw psiholog. Dacă nu i-aş fi spus lui, nu pot prezice unde aş fi fost acum. Probabil că într-un spital de boli mintale.

Am discutat problema, iar el a fost foarte interesat. A sugerat că ar putea fi o formă de halucinaţie. Ca şi dr. Gordon, el mă cunoştea bine. Drept pentru care a râs de ideea că aş fi în stadiile incipiente ale schizofreniei sau ale unei boli similare.

L-am întrebat ce credea că ar trebui să fac. Îmi voi aminti întotdeauna răspunsul său:

– Ei bine, nu ai nimic altceva de făcut decât să examinezi fenomenul şi să înţelegi ce este? mi-a răspuns dr. Bradshaw. Oricum, se pare că nu prea ai multe de ales. Dacă mi s-ar întâmpla mie, aş pleca undeva într-o pădure şi aş continua să încerc până aş afla răspunsul.

Diferenţa era că mi se întâmpla mie, nu doctorului Bradshaw, şi nu-mi puteam permite să merg în pădure – nici la propriu, nici la figurat. Între altele, aveam o familie de întreţinut.

Au trecut câteva luni şi stările de vibraţie continuau să se manifeste. Au devenit aproape plictisitoare, până într-o noapte târziu, când stăteam întins în pat, chiar înainte

de a adormi. Vibraţiile au apărut, iar eu, obosit şi răbdător, am aşteptat să dispară ca să pot adormi. Cum eram întins acolo, mâna îmi atârna peste partea dreapta a patului, iar degetele atingeau carpeta de lângă pat. Ciudat, am încercat să-mi mişc degetele şi am descoperit că pot să zgârii carpeta. Fără să mă gândesc sau să înţeleg că îmi puteam mişca degetele în timpul vibraţiei, am împins vârfurile degetelor în carpetă. După un moment de rezistenţă, degetele mele păreau să pătrundă prin ea şi să atingă podeaua de dedesubt. Cu o curiozitate moderată mi-am împins mâna mai departe în jos. Degetele mele au trecut prin podea şi acolo era partea superioară rugoasă a tavanului camerei de dedesubt. Am pipăit în jur şi am descoperit o mică bucată triunghiulară de lemn, un cui îndoit şi ceva rumeguş. Nu prea interesat de senzaţia acestui vis în stare de veghe, mi-am împins mâna şi mai adânc. Am trecut prin tavanul parterului şi am simţit ca şi cum întreaga mână străpunsese podeaua. Palma a atins o apă. Fără nicio emoţie, am împroşcat apa cu degetele.

Deodată, am devenit total conştient de situaţie. Eram complet treaz. Puteam să văd prin fereastră peisajul în lumina lunii. Puteam să simt că sunt culcat în pat, cu pledurile pe corp, cu perna sub cap, cu pieptul care mi se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Vibraţiile erau încă prezente, dar într-o măsură mai mică.

Totuşi, deşi imposibil, mâna mea se juca într-un vas cu apă, iar braţul mi-l simţeam ca şi cum ar fi fost prins în podea. Eram, în mod sigur, complet treaz – şi totuşi, senzaţia era încă prezentă. Cum puteam fi treaz în toate celelalte privinţe şi „să visez“ că mâna mea a pătruns prin podea?

Vibraţiile au început să se atenueze şi, pentru un oarecare motiv, m-am gândit că ar exista o legătură între trecerea mâinii mele prin podea şi prezenţa lor. Dacă aceste vibraţii ar fi dispărut înainte ca eu să-mi „scot“ mâna, podeaua s-ar

fi putut închide, iar eu mi-aş fi pierdut braţul. Poate că vibraţiile au creat temporar o gaură în podea. Nu încetam să mă gândesc la „cum" se întâmplau aceste lucruri.

Mi-am smuls mâna din podea, am împins-o pe pat, iar vibraţiile au încetat la scurt timp după aceea. M-am ridicat, am aprins lumina şi m-am uitat la locul de lângă pat. Nu era vreo gaură în podea sau în carpetă. Erau exact cum fuseseră întotdeauna. M-am uitat la mână, la braţ şi chiar am căutat urme de apă pe palmă. Nu era niciuna, iar braţul părea perfect normal. M-am uitat în cameră. Soţia mea dormea liniştită în pat, nimic nu părea neobişnuit. Înainte de a fi în stare să mă calmez suficient pentru a adormi, am reflectat foarte mult la halucinaţie. În ziua următoare m-am gândit să fac o gaură în podeaua camerei pentru a vedea dacă ceea ce am pipăit era acolo, în straturile de dedesubt; bucata triunghiulară de lemn, cuiul îndoit şi rumeguşul. Pe atunci nu puteam accepta să distrug podeaua din cauza unei halucinaţii cumplite.

I-am relatat dr. Bradshaw acest episod, iar el a fost de acord că era mai degrabă un vis în stare de veghe. Mi-a sugerat să tai o găură în podeaua camerei pentru a vedea ce se află acolo. M-a prezentat doctorului Lewis Wolberg, un psihiatru de marcă. La un dineu i-am menţionat doctorului Wolberg, ca din întâmplare, fenomenul vibraţiilor. Evident că nu era dispus să discute despre „afaceri", aşa că s-a arătat interesat doar din politeţe, lucru pentru care nu pot să-l condamn. Nu aveam curajul să-l întreb despre braţul care trecuse prin podea.

Am devenit destul de derutat. Mediul în care trăiam şi experienţa mea personală mă făceau să aştept un anumit gen de răspunsuri – sau, cel puţin, nişte opinii promiţătoare din partea tehnologiei moderne. Aveam o pregătire deasupra mediei în domeniile ştiinţific, ingineresc şi medical, dar

nu ca specialist în medicină. Acum mă confruntam cu ceva pentru care nişte răspunsuri sau măcar extrapolări nu puteau veni rapid. Privind în urmă, nu cred că aş fi renunţat complet la elucidarea acestei probleme. Probabil că nu aş fi putut să fac aşa ceva chiar dacă aş fi încercat. Dacă atunci credeam că mă confrunt cu ceva absurd, asta se întâmpla fiindcă nu am ştiut ce avea să mai urmeze. După aproape patru săptămâni, când „vibraţiile" au reapărut, am fost foarte atent la încercarea de a mişca un braţ sau un picior. Era târziu în noapte şi eram întins pe pat înainte de a adormi. Soţia mea adormise alături de mine.

Mi se părea că în capul meu are loc o descărcare electrică ce s-a răspândit rapid în tot corpul. Totul părea la fel. În timp ce eram culcat şi încercam să decid în ce alt mod să analizez acea stare, s-a întâmplat să mă gândesc ce plăcut ar fi dacă aş lua un planor şi aş zbura cu el în după-amiaza următoare (hobby-ul meu din acea vreme). Fără să mă gândesc la vreo urmare – pentru că nu ştiam că ar exista vreuna –, m-am gândit la plăcerea pe care mi-ar fi oferit-o. După o vreme am devenit conştient că ceva îmi presează umărul. Pe jumătate curios, am pipăit înainte şi înapoi pentru a afla ce putea fi. Mâna mea a întâlnit un perete neted. Mi-am mişcat mâna în lungul peretelui, pe toată lungimea braţului, iar el continua să fie neted şi neîntrerupt.

Cu simţurile în alertă totală, am încercat să văd în lumina palidă. Era un perete, iar eu mă rezemam cu umărul de el. M-am gândit imediat că am adormit şi am căzut din pat. (Nu am păţit niciodată aşa ceva, dar cum se întâmplau tot felul de lucruri stranii, şi căderea din pat era foarte posibilă.)

Apoi m-am uitat din nou. Ceva nu era în regulă. Acest perete nu avea ferestre, nu era mobilă de-a lungul său, nu erau uşi. Nu era un perete din dormitorul meu. Totuşi, cumva îmi era familiar. Identificarea a venit instantaneu.

Nu era un perete, era tavanul. Pluteam sub tavan şi ricoşam uşor la fiecare mişcare pe care o făceam. M-am rostogolit în aer uluit şi m-am uitat în jos. Acolo, în lumina slabă de sub mine, era patul. Pe el erau culcate două forme umane. La dreapta era soţia mea. Lângă ea era altcineva. Amândouă păreau adormite.

Acesta era un vis straniu, mă gândeam. Eram curios. Pe cine visam eu că ar fi în pat cu soţia mea? M-am uitat mai atent, iar şocul a fost mare. Eu eram acel cineva din pat!

Reacţia mea a fost aproape instantanee. Aici eram eu, iar acolo era corpul meu. Eram pe moarte, aceasta era moartea, dar eu nu eram gata să mor. Într-un fel, vibraţiile mă ucideau. Disperat, ca un scufundător, am plonjat în jos în corpul meu şi m-am cufundat în el. Am simţit atunci patul şi aşternuturile, iar când am deschis ochii priveam încăperea din perspectiva patului meu. Ce se întâmplase? Oare aproape murisem cu adevărat? Inima îmi bătea rapid, dar nu într-un mod neobişnuit. Mi-am mişcat braţele şi picioarele. Totul părea normal. Vibraţiile se estompaseră. M-am ridicat şi m-am plimbat prin încăpere, m-am uitat pe fereastră, am fumat o ţigară. A trecut un lung interval de timp până am avut curajul să mă întorc în pat şi să încerc să adorm.

În săptămâna următoare m-am dus iar la dr. Gordon pentru o altă examinare medicală. Nu i-am spus motivul vizitei, dar el vedea că sunt îngrijorat. M-a examinat cu multă atenţie, mi-a făcut teste de sânge, de fluorescenţă, electrocardiograma, mi-a palpat toate organele, mi-a făcut analiza urinei şi orice altceva la care s-a mai putut gândi. A căutat cu foarte mare atenţie indicii ale unor leziuni cerebrale şi mi-a pus multe întrebări referitoare la funcţiile motorii ale diferitelor părţi ale corpului. A aranjat să-mi fie făcută o electroencefalogramă (analiza undelor creierului), care, evident, nu arăta probleme neobişnuite. În orice caz, el nu

mi-a spus niciodată nimic despre toate acestea şi sunt sigur că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut-o.

Dr. Gordon mi-a dat ceva tranchilizante şi m-a trimis acasă cu prescripţia să slăbesc, să fumez mai puţin, să mă odihnesc mai mult şi mi-a spus că, dacă aveam într-adevăr vreo problemă, aceasta nu era de natură fizică.

M-am întâlnit cu dr. Bradshaw, prietenul meu psiholog. El mi-a fost de şi mai puţin ajutor şi lipsit de compasiune când i-am povestit întâmplarea. S-a gândit că, dacă aş putea, ar trebui să repet experienţa. I-am spus că nu eram gata să mor.

– O, eu nu cred că ai să faci asta, a declarat el calm. Anumiţi oameni care practică yoga, ca şi alte ritualuri orientale, afirmă că pot să facă acelaşi lucru ori de câte ori doresc.

L-am întrebat:

– Să facă ce?

– Să-şi părăsească trupul fizic pentru un timp, a răspuns el. Ei spun că pot să meargă peste tot. Ar trebui să încerci şi tu.

I-am spus că aşa ceva era ridicol. Nimeni nu poate să călătorească fără corpul fizic.

– Ei bine, nu aş fi prea sigur, mi-a răspuns calm dr. Bradshaw. Ar trebui să citeşti ceva despre hinduşi. Ai studiat filosofie în facultate?

I-am spus că da, dar nu-mi reaminteam nimic despre subiectul legat de călătoria-fără-corp-fizic.

– Poate că nu ai avut profesorul de filosofie potrivit, după cum mi se pare.

Dr. Bradshaw şi-a aprins o ţigară, apoi s-a uitat la mine.

– Ei bine, nu fi aşa de îngust la minte. Încearcă şi caută să afli. Aşa cum mi-a spus profesorul meu de filosofie,

„dacă ai un ochi orb, întoarce capul, iar dacă eşti orb de tot, deschide-ţi urechile şi ascultă".

L-am întrebat ce se poate face în caz că eşti surd, dar nu am primit un răspuns. Desigur, dr. Bradshaw avea toate motivele să fie atât de degajat faţă de toate acestea. Mi se întâmpla mie, nu lui. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără modul său pragmatic de abordare şi minunatul său umor. Este o datorie pe care nu voi fi nicicând capabil să o plătesc.

Vibraţiile au venit şi au plecat încă de şase ori înainte ca eu să am curajul să încerc repetarea experienţei. Când am făcut-o, a fost mai puţin decât mă aşteptasem. Vibraţiile se manifestau în plină forţă, m-am gândit că voi zbura şi am zburat.

Am plutit lin în sus deasupra patului, iar atunci când am dorit să mă opresc, m-am oprit şi am plutit la o înălţime intermediară. Nu era deloc o senzaţie neplăcută, dar eram îngrijorat să nu cad brusc. După câteva secunde, m-am gândit să cobor şi, un moment mai târziu, m-am simţit din nou în pat, cu toate simţurile fizice normale, complet active. Nu a existat nicio discontinuitate în conştienţă între momentul culcării în pat şi cel în care m-am sculat, după ce vibraţiile s-au estompat. Dacă nu era real, ci doar o halucinaţie sau un vis, atunci aveam o problemă. Nu puteam să precizez când a încetat starea de veghe şi când a început visarea. Există mii de oameni în spitalele de boli mintale care au tocmai această problemă.

A doua oară când am încercat să ies deliberat din corpul fizic, am reuşit. Din nou m-am ridicat până la înălţimea tavanului. Totuşi, de data aceasta am simţit un impuls sexual copleşitor şi nu m-am putut gândi la nimic altceva. Stânjenit şi iritat pe mine însumi din cauza neputinţei de a controla acest val de emoţii, m-am întors în corpul fizic.

Doar peste încă alte şase episoade de acest fel am găsit secretul unui posibil control. Importanţa evidentă a sexualităţii este aşa de mare, încât este tratată în detaliu mai târziu. În acea vreme, ea constituia un blocaj mental exasperant, care m-a menţinut în limitele camerei în care era întins corpul meu fizic.

Pentru că nu aveam idee de nicio terminologie, am început să numesc starea în afara corpului „Starea a doua", iar celălalt corp, non-fizic, „Corpul doi". Până acum, această terminologie se potriveşte la fel de bine ca oricare alta.

Până la prima experienţă verificabilă, am considerat toate acestea – la modul cel mai serios – că ar fi doar vise în stare de veghe, halucinaţii, aberaţii nevrotice, început de schizofrenie, fantezii cauzate de autohipnoză sau chiar ceva mai rău. Acea primă verificare a fost într-adevăr ca o lovitură de baros. Dacă acceptam datele ca adevărate, aceasta constituia o lovitură grea dată aproape întregii mele experienţe de până atunci, instruirii, conceptelor mele, scării mele de valori. Mai mult decât orice, îmi zdruncina credinţa în totalitatea şi certitudinea cunoştinţelor ştiinţifice ale culturii noastre. Am fost sigur că oamenii de ştiinţă aveau toate răspunsurile. Sau cea mai mare parte din ele.

Invers, dacă respingeam ceea ce era evident pentru mine – chiar dacă nu şi pentru altcineva –, atunci trebuia să resping şi ceea ce am respectat atât de mult: că emanciparea omenirii şi bătălia sa pentru progres depind, în principal, de transpunerea de către aceasta a necunoscutului în cunoscut prin folosirea intelectului şi a principiului ştiinţific.

Aceasta a fost dilema. O fi fost cu adevărat rezultatul atingerii cu o baghetă magică şi al unui talent nativ?

Încă nu ştiu răspunsul.

Capitolul 2

Căutări şi cercetări

Ce poate face cineva când este confruntat cu necunoscutul? Să-l ignore şi să-l uite? În cazul meu, doi factori au respins această posibilitate. Unul a fost curiozitatea. Pe de altă parte, cum ar putea cineva să ignore sau să uite că are un elefant în camera de zi? Sau, mai potrivit spus, o fantomă în dormitor?

Pe celalalt taler al balanţei erau conflictele şi anxietăţile foarte reale, foarte supărătoare. Nu se punea problema că aş fi fost profund înfricoşat de ceea ce putea să mi se întâmple dacă „starea" ar fi continuat. Eram mult mai îngrijorat de posibilitatea instalării unei boli mintale decât de o deteriorare fizică. Am studiat suficientă psihologie şi am avut suficient de mulţi prieteni psihologi şi psihiatri pentru a-mi crea asemenea temeri. Mai mult decât atât, îmi era frică să discut problema cu aceşti prieteni. Îmi era teamă că, dacă aş fi discutat, aş fi fost clasificat drept „pacientul" lor şi mi-aş fi pierdut astfel prietenia cu ei, pe care o aduce egalitatea (normalitatea). Cu prietenii din comunitatea neprofesională şi din afaceri putea fi şi mai rău. Puteam fi catalogat

ca un om anormal sau psihotic, ceea ce ar fi afectat serios viaţa mea şi a celor apropiaţi mie.

În sfârşit, părea să fie ceva care trebuia ascuns de familie. Mi se părea inutil ca ei să se îngrijoreze împreună cu mine. Doar nevoia clară de a lămuri comportamente ciudate m-a forţat să-i fac dezvăluiri soţiei mele. Ea le-a acceptat cu rezervă deoarece nu avea încotro şi, astfel, a devenit un martor îngrijorat al incidentelor şi evenimentelor, în mare contradicţie cu educaţia ei religioasă. Copiii erau atunci mult prea mici pentru a înţelege. (Mai târziu, subiectul a devenit ceva obişnuit pentru ei. Fiica mai mare a relatat că ea şi o altă colegă de cameră de la facultate s-au uitat prin dormitorul lor de cămin într-o noapte, iar ea a spus „Tati, dacă eşti aici, cred că ar fi mai bine să pleci acum. Vrem să ne dezbrăcăm pentru a merge la culcare". În realitate, eram la trei sute de kilometri de ea, atât fizic, cât şi altfel.) Treptat, am devenit mai adaptat la acest straniu aspect din viaţa mea. Încetul cu încetul, eram tot mai mult capabil să-i controlez mişcările. În câteva privinţe, puţine, a devenit chiar folositor. Nu aveam chef să renunţ la el. Însuşi misterul prezenţei sale mi-a trezit curiozitatea.

Chiar după ce am stabilit că nu existau cauze fiziologice şi că nu eram mai nebun decât majoritatea celorlalţi oameni, frica a persistat. Era o deficienţă, o boală sau o diformitate care trebuia ascunsă de oamenii „normali". Nu exista nimeni cu care să fi putut vorbi despre această problemă, în afara unor întâlniri ocazionale cu dr. Bradshaw. Singura soluţie părea să fie un fel de psihoterapie. Dar un an (sau cinci ori zece) de interviuri zilnice care costau mii de dolari, fără rezultate garantate, nu mi se părea eficient.

Am fost foarte singur în acele zile de început.

În cele din urmă, am început să fac unele experimente cu această stranie aberaţie şi, totodată, să păstrez

note despre fiecare eveniment. De asemenea, am început să citesc în domenii pe care le-am neglijat prea mult pe parcursul vieţii. Religia nu mi-a influenţat prea mult gândirea, dar părea că acesta era singurul gen de scrieri şi cunoaştere în care puteam să caut răspunsuri. În afara frecventării bisericii în copilărie şi a rarelor ocazii când am asistat la slujbe cu un prieten, Dumnezeu, biserica şi religia însemnau prea puţin pentru mine. În realitate, nu am acordat în vreun fel sau în altul prea mare atenţie acestei probleme fiindcă pur şi simplu nu mi-a stârnit interesul. În studierea superficială a filosofiilor şi religiilor vestice, trecute şi prezente, am găsit referiri vagi şi generalităţi.

Ele păreau să corespundă mai degrabă încercării unor persoane de a descrie incidente similare. Textele biblice şi creştine ofereau multe asemenea exemple, toate fără menţionarea unor cauze sau remedii specifice. Cel mai bun sfat părea să fie acela de a te ruga sau a medita, a posti, a merge la biserică ca să ţi se ierte păcatele, a accepta SfântaTreime, a crede în Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, a rezista diavolului, a te dărui lui Dumnezeu. Toate acestea nu au făcut decât să se adauge conflictului. Dacă acest nou „lucru" din viaţa mea era „bun" – adică era un „dar" –, atunci, conform istoriei religiei, aparţinea evident sfinţilor sau cel puţin tipologiilor sfinte. Am simţit că acea calificare pentru sanctitate era cu siguranţă deasupra şi dincolo de mine. Dacă acest ceva nou era „rău", atunci era opera diavolului sau cel puţin a unui demon care încerca să pună stăpânire pe mine sau să se folosească de mine – şi ar fi trebuit exorcizat.

Preoţii „ortodocşi" ai religiei organizate pe care i-am întâlnit au acceptat politicos a doua variantă, cu diferite grade de reticenţă. Am avut impresia că în ochii lor eram periculos şi eretic. Erau circumspecţi. În religiile orientale am găsit mai multă îngăduinţă faţă de idee, aşa cum spusese

dr. Bradshaw. Admiteau multe relatări despre existenţa corpului non-fizic. Asemenea stare de existenţă era produsul unor mari dezvoltări spirituale. Numai în urma unor exerciţii îndelungate maeştrii, guru şi alţi oameni sfinţi aveau abilitatea să-şi părăsească în mod temporar corpurile fizice pentru a beneficia de introspecţii mistice de nedescris. Nu existau nici detalii şi nici explicaţii pragmatice despre ceea ce se înţelegea prin dezvoltare spirituală. Era implicit faptul că, în practica sectelor, a cultelor secrete, a lamaseriilor etc., asemenea detalii erau fapte obişnuite.

Dacă acestea erau adevărate, cine sau ce eram eu? Desigur, eram prea bătrân ca să-mi iau viaţa de la început într-o lamaserie tibetană. Singurătatea devenea acută. Evident – nu existau răspunsuri. Cel puţin nu în cultura noastră.

În acest punct am descoperit în Statele Unite existenţa unei comunităţi „subterane". Nu existau legi împotriva funcţionării acesteia şi nici vreo persecuţie sau vreo urmărire judiciară făţişă. Această mişcare subterană nu se interferează decât ocazional cu lumea afacerilor, a ştiinţei, a politicii, a mediilor academice şi a aşa-numitelor arte. Mai mult, în mod sigur nu este limitată doar la Statele Unite, ci atinge toată civilizaţia apuseană. Mulţi oameni au auzit vag despre ea – ori au ajuns ocazional în contact cu ea –, dar au ignorat-o deoarece este compusă doar din oameni cu idei ciudate. De un lucru lumea este însă sigură: membrii acestei mişcări subterane, care sunt respectaţi în comunităţile lor, nu vorbesc despre interesele sau credinţele care îi califică în calitatea de membri până când nu ştiu că şi tu faci parte din club. Au învăţat din experienţă că a vorbi prea mult atrage cenzura preoţilor, clienţilor, angajaţilor sau chiar a prietenilor.

Bănuiesc că, dacă toţi şi-ar afirma apa numărul membrilor ar fi de ordinul milioanelor.

toate sferele de activitate: oameni de ştiinţă, psihiatri, medici, femei casnice, studenţi, oameni de afaceri, adolescenţi şi câţiva preoţi ai religiilor oficiale. Acest grup întruneşte toate caracteristicile unei mişcări subterane. Ei se întâlnesc în grupuri mici, fără ostentaţie şi adesea în semisecret. (Evenimentele sunt adesea anunţate public, dar trebuie să fii „în temă“ înainte de a înţelege anunţul.) De regulă, participanţii discută problemele comunităţii numai cu alţi membri.

În afara membrilor de familie sau a prietenilor apropiaţi (care sunt, probabil, şi ei membri), nimeni nu cunoaşte acest interes secret şi viaţa celor implicaţi. Dacă îi întrebi, ei neagă o asemenea apartenenţă fiindcă adesea nu-şi dau seama că sunt, într-adevăr, asociaţi în acest fel. Într-un grad oarecare, toţi sunt dedicaţi emoţional şi intelectual unei cauze. În sfârşit, comunitatea subterană îşi are propria literatură, tehnologie, propriul limbaj şi, într-o oarecare măsură, semizeii săi.

Pentru moment, această comunitate este dezorganizată. În realitate nu există nicio organizaţie în sensul uzual al cuvântului. Rar se întâmplă ca un grup local să-şi adopte un titlu sau un nume. Până acum sunt doar adunări mici, care se întrunesc în locuinţa unuia dintre ei sau în sala de şedinţe a unei bănci sau, foarte posibil, în casa parohială. Acest grup de persoane bâjbâie în întuneric şi pare să adopte diverse căi – deşi scopul este acelaşi pentru toţi. Totuşi, ca la alte tipuri de mişcări subterane, dacă ai devenit membru şi vizitezi un alt oraş, te vei întâlni, inevitabil, cu alţi membri. Nu e ceva planificat. Doar „se întâmplă“.

Pe cine include această comunitate subterană? Mai întâi, profesionişti. La o extremitate sunt parapsihologii, foarte puţini la număr. Aceştia sunt oameni care au obţinut doctorate atestate din partea unor universităţi recunoscute,

care au condus în mod public cercetări în studiul percepţiilor extra-senzoriale (PES). Cel mai renumit dintre ei este dr. J.B. Rhine, care a activat în trecut la Universitatea Duke şi care a creat şi condus teste simple de statistică probabilistică cu cărţi de joc, pe o durată de aproximativ treizeci de ani. Spre satisfacţia sa, el a dovedit statistic faptul că PES este o realitate. Rezultatele sale sunt privite ca dubioase şi, în cea mai mare parte, inacceptabile de către majoritatea psihologilor şi psihiatrilor din Statele Unite. Sunt şi alţii în aceeaşi categorie. Andrija Puharich, J.G. Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart, Gardner Murphy, toţi fac parte din aceeaşi categorie. Dacă eşti membru, acestea sunt nume familiare. Spectrul profesional al membrilor comunităţii subterane parcurge întreaga gamă – de la parapsihologi la cititorul în palmă de pe stradă care pretinde că este ţigan sau indian din New Delhi şi care îţi cere cinci dolari pentru o „citire" rapidă, de cinci minute. Ariile de interes sunt foarte diverse, dar toate au legături de interconectare care constau, într-un mod sau altul, din credinţe comune.

Mulţimea de membri ai subteranei caută la profesionişti informaţii şi îndrumare şi îi tratează ca pe nişte eroi. Oricine scrie o carte, organizează o fundaţie, conduce o cercetare, are o experienţă majoră, a studiat cu profesionişti de marcă, oferă „citiri" psi, conduce grupuri de dezvoltare spirituală sau sufletească, vindecă prin puterea credinţei, este un astrolog acreditat, un preot al Ştiinţei Divine sau al Spiritualismului, un medium care lucrează în transă, un împătimit al farfuriilor zburătoare extraterestre, un hipnotizator – toţi aceştia sunt profesioniştii.

Cei mai mulţi îşi asigură veniturile – în întregime sau parţial – din această activitate. Mulţi sunt, din punct de vedere profesional, geloşi unii pe alţii şi adesea sunt înclinaţi să fie suspicioşi faţă de tehnicile şi teoriile emise în afara

propriei lor activităţi. Ei pot chiar să ia subtil în derâdere sau să considere cu un amuzament tolerant şi superior rezultatele care nu sunt legate de propria specialitate. Aceasta ar putea foarte bine explica de ce până acum nu există o organizaţie a subteranei. Totuşi, în ciuda lor înşişi, profesioniştii sunt atraşi unul către celălalt. Interesul lor comun forţează acest lucru. Nu există alţii cu care pot, de la egal la egal, să-şi împărtăşească gândurile şi experienţele fiind siguri că sunt înţeleşi.

Toate acestea nu au în niciun fel intenţia să-i discrediteze sau să-i defăimeze pe profesionişti. Ei sunt un grup de oameni absolut fascinanţi şi minunaţi. Fiecare, în felul său propriu – oricare ar fi acesta –, caută Adevărul. Odată devenit membru al acestei comunităţi, îţi dai seama ce plictisitoare ar fi lumea fără ei!

Pentru cel interesat de comunitate există reviste, ziare, conferinţe, cluburi de carte (cel puţin cincizeci de cărţi noi ale membrilor ei sunt publicate anual – multe de către edituri mari) şi chiar programe TV şi radio. Ultimele, realizate evident de către membri înfocaţi, nu au avut succes întrucât comunitatea este încă un grup foarte restrâns. Reacţia de bază a publicului este: „Nu crezi nici tu cu adevărat în balivernele alea, nu-i aşa?“

Cine compune atunci masa acestei comunităţi subterane? Contrar aşteptărilor, ei nu constituie un conglomerat de oameni proşti, needucaţi, superstiţioşi, nişte inadaptaţi iraţionali. E adevărat că sunt incluşi şi unii dintre aceştia, dar nu într-un procent mai mare decât sunt în întreaga populaţie. De fapt, dacă ar fi posibil să-i supunem unui studiu, este foarte probabil ca media lor de IQ să fie mult deasupra unui eşantion general de persoane din Occident. Legătura comună sau cauza care îi atrage împreună este simplă. Toţi au credinţa că: (1) Eul interior al omului nu este nici înţeles,

nici relevat în întregime în societatea noastră contemporană şi (2) acest Eu interior are capacităţi de a acţiona şi de a se manifesta mental şi material într-un grad necunoscut şi nerecunoscut de către ştiinţa modernă.

Aceştia sunt oameni al căror prim hobby este să citească, să vorbească, să gândească, să dezbată şi să participe la orice este „parapsihologic“ sau „spiritual“. Aceste preocupări constituie cam tot ceea ce ai avea nevoie ca să devii membru. Poate că, fără să-ţi dai seama, eşti deja membru al comunităţii.

Cum ajung aceşti oameni să fie aşa? Cel mai obişnuit răspuns este că au avut o experienţă sau au fost părtaşi la un fenomen care nu poate fi explicat de către ştiinţa modernă sau de către învăţăturile religioase. Unii oameni le ignoră, le „ascund sub covor“ şi le uită. Alţii, care în cele din urmă devin membri, încearcă să afle nişte răspunsuri.

Eu m-am calificat ca membru fiindcă nu am putut găsi nicio altă sursă de informaţii. Din nefericire, informaţia pe care am căutat-o era, într-adevăr, foarte disparată chiar şi în această stranie lume veche-nouă. Dar cel puţin acolo se găseau persoane care luau serios în considerare posibilitatea că Starea Doi există şi a fost realizată. Curând, a devenit evident că subterana şi-a început existenţa cu mai bine de o sută de ani în urmă sau anterior, când ştiinţa de azi a început să organizeze conceptele omului şi să le cureţe de iraţional, de „cunoştinţe“ neconfirmate. În asemenea eforturi de purificare, orice cunoştinţă care nu a trecut încă testul empirismului a fost eliminată fără milă de către liderii intelectuali. Cei care continuau să susţină oricare dintre credinţele eliminate au căzut în dizgraţie. Dacă au persistat cu încăpăţânare şi doreau în continuare să fie activi şi acceptaţi de către societate, nu aveau altă şansă decât să intre în mişcarea subterană cu ideile lor secrete, în timp ce îşi

menţineau o altă imagine publică. Mulţi au refuzat să practice o asemenea duplicitate şi au devenit Martiri.

Într-o măsură foarte mare, în această societate iluminată există aceeaşi atitudine. Dintre profesioniştii care sunt cunoscuţi a fi susţinători ai parapsihologiei sau a ceva similar, ar putea fi desemnaţi cinci care încă se bucură de autoritate şi respect public datorită domeniului lor de activitate în medicină, psihologie, psihiatrie sau ştiinţe fizice. În acea etapă, cred că i-am întâlnit pe toţi cei cinci. Trist este că nu am devenit mai înţelept, însă nu din vina lor. Ei pur şi simplu nu ştiau prea multe despre Starea a Doua sau Corpul Doi.

Cel mai mult mi-au plăcut oamenii pe care i-am întâlnit în comunitatea subterană. I-am găsit în orăşele, în oraşe mari, în afaceri, în grupuri religioase, în universităţi şi chiar în Societatea Americană de Psihiatrie! De regulă, ei sunt oameni cu adevărat amabili. Sunt veseli, cu un simţ al umorului dezvoltat. Ei constituie un grup fericit care, atunci când este nevoie, poate să râdă chiar de propriul lor interes. Intenţionat sau nu, ei sunt segmentul omenirii cel mai altruist şi mai empatic din câte am cunoscut. Nu e accidental faptul că ei sunt cei mai religioşi, în adevăratul sens al cuvântului.

Dacă toate acestea par a fi o renunţare brutală la toate celelalte surse şi materiale descoperite în literatura accesibilă despre fenomene „psihice", nu asta mi-a fost intenţia. Fiecare are versiunea sa despre Adevăr şi e sigur că pot exista multe Adevăruri. Am asistat la şedinţe cu mediumi în transă şi am pus întrebări precise, dar am primit răspunsuri vagi, care erau pentru mine simple evaziuni atunci când un răspuns direct ar fi însemnat atât de mult.

Totuşi, mai târziu, spre marea mea uimire, într-unul dintre aceste cazuri am participat la un experiment în Starea

a Doua care a verificat pentru mine (şi pentru alţii) autenticitatea capacităţii acelui medium.

Aici, Adevărul este un mister!

Lucrările lui Edgar Cayce – virtual un sfânt de ultima oră a lumii psi – au fost cele mai pline de dovezi şi bine investigate, dar incredibile în termenii ştiinţei şi medicinii moderne. Fără îndoială, aici se află Adevăr relevant, iar istoria, cu excepţia unor arhive fără importanţă, s-ar putea să nu le menţioneze. Astăzi, la aproximativ douăzeci de ani de când a murit, nu se cunosc mai multe decât la moartea sa despre care erau capacităţile sale speciale din timpul vieţii şi cum acţionau ele.

Scrierile lui Cayce mi-au fost de ajutor, dar sunt deosebit de dificil de tradus în termeni concreţi când se referă la existenţa Stării a Doua. El a confirmat această stare, dar nu a explicat-o. Mare parte din materialul său din acest domeniu este învăluită într-o ceaţă de condiţionare puternic religioasă. Asta lasă deschisă poarta interpretării, aşa că au apărut traducătorii (preoţii?) săi pentru a oferi asemenea interpretări.

Chiar şi acum, sunt unii care pot avea performanţe similare celor ale lui Cayce. Cineva mi-a spus lucruri destul de precise despre mine şi mi-a indicat unele date generale despre activităţile mele din Starea a Doua, care însă nu erau nici lămuritoare şi nici verificabile. În orice caz, acestea m-au convins de validitatea abilităţilor ei. Din nou, era un alt Adevăr (pentru mine şi pentru alţi participanţi), dar nu răspunsuri directe, care ar putea fi folosite într-o sală de tribunal.

Câteva persoane cu „abilităţi psi“ au făcut „citiri în direct“ pentru mine. Ele includeau generalităţi largi, dar erau incapabile să dea răspunsuri directe şi clare la întrebări destul de simple. Dacă erau autentici (şi cine eram eu să

afirm că nu erau?), aceşti mediumi trebuie să fie limitaţi la propriile lor percepţii. Fie asta, fie ei erau incapabili să „traducă" în cuvinte simbolurile percepute. Îmi dau prea bine seama cum e posibilă cea de-a doua variantă. În lecturile parcurse şi în contactele avute cu această ramură a gândirii umane – pe care o numesc cu tandreţe „subterană" – am găsit în cele din urmă intense licăriri de adevăr despre ceea ce se întâmpla cu mine. Dacă n-aş fi fost implicat personal, nu aş fi crezut ceea ce am găsit. În acelaşi timp, era reconfortant să descopăr că nu sunt un unicat.

Despre ce era vorba? Pur şi simplu, efectuam „proiecţii astrale". Dr. Bradshaw mi-a dat indiciul, deşi el însuşi auzise doar vag despre asemenea lucruri. Pentru neiniţiaţi, proiecţia astrală este denumirea dată tehnicii de părăsire temporară a corpului fizic şi deplasarea în toate direcţiile, într-un corp non-material sau „astral". Cuvântului „astral" i s-au ataşat numeroase conotaţii, precum şi numeroase interpretări ştiinţifice sau de altă natură. Cuvântul „ştiinţific" este folosit cu grijă, fiindcă lumea ştiinţifică modernă – cel puţin cea din Vest – nici nu recunoaşte şi nici nu este conştientă măcar, la modul serios, de posibilitatea existenţei unor asemenea lucruri.

În istoria tainică a omenirii, situaţia este cu totul alta. Cuvântul „astral" îşi are originile în evenimentele mistice şi oculte timpurii, care implicau vrăjitoria, magia neagră, incantaţii şi alte asemenea nebunii, pe care omul modern le califică drept prostii şi superstiţii lipsite de sens. Fiindcă nu s-a făcut o încercare de a se cerceta profund această chestiune, eu încă nu ştiu ce înseamnă cuvântul „astral". Ca urmare, prefer să rămân la termenii „Corpul Doi" şi „Starea a Doua".

Acest tip de literatură, care este încă înfloritoare, descrie o lume astrală compusă din multe niveluri sau planuri

unde merg oamenii după ce „mor". Persoana care călătoreşte în corpul astral poate să facă scurte vizite în aceste locuri, să vorbească cu oamenii „morţi", să participe la activităţi „acolo" şi să revină în corpul fizic, aparent fără să aibă de suferit din această cauză. A fost o vreme când am sperat (m-am rugat!) cu ardoare ca ultima afirmaţie să fie adevărată.

Pentru a efectua o asemenea acţiune miraculoasă, trebuie să te instruieşti serios – sau, chiar mai mult, să fii „evoluat spiritual". Se presupune că aceste învăţături au fost comunicate în secret, în decursul istoriei, pentru a-i ilumina pe cei care au devenit suficient de evoluaţi pentru a le primi. Evident, din timp în timp au existat unii care au dezvăluit secretul sau care au învăţat accidental această tehnică. În trecut, aceste persoane erau canonizate, pedepsite, batjocorite, arse pe rug sau închise pentru asemenea dezvăluiri publice.

În cazul meu, viitorul nu părea promiţător. Paradoxal, multe dintre datele conţinute în notele mele încearcă să confirme această abordare ocultă a subiectului – ceea ce este destul de şocant. Atunci când foloseşti o interpretare liberă şi traducerea într-un idiom modern, multe se potrivesc foarte bine. De asemenea, multe au rămas nespuse, deşi nu ştiu de ce. Conform literaturii comunităţii subterane psi, istoria mistico-religioasă a omului face referire, în mod constant, la acest Corp Doi. Mult înainte de apariţia Bibliei şi a creştinismului, civilizaţii din Egipt, India şi China – pentru a numi câteva – au considerat Corpul Doi ca pe o procedură funcţională standard. Istoricii au găsit mereu aceste referinţe, dar, evident, le-au atribuit mitologiei acelor timpuri.

Dacă cineva citeşte Biblia din acest punct de vedere, credinţa este confirmată de multe ori, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament. În cadrul Bisericii Catolice se găsesc

rapoarte consistente ale sfinţilor sau ale altor personaje religioase care au avut asemenea experienţe – unii dintre ei în mod voit. Chiar şi în protestantism, adepţi devotaţi au raportat experienţe în afara corpului în timpul unor forme de extaz religios.

În Orient, conceptul despre Corpul Doi a fost multă vreme considerat o realitate naturală şi acceptată. Şi acest subiect constituie un studiu în sine şi există numeroase cărţi ale comunităţii subterane, ca şi autorităţi în culturi orientale care confirmă conceptul despre Corpul Doi. Se presupune că astăzi există adepţi, lamaşi, călugări, guru sau alţii asemenea care exercită puteri fizice şi mentale – inclusiv activitatea Corpului Doi – şi care contrazic astfel cunoştinţele ştiinţifice prezente. În cea mai mare parte, acestea au fost ignorate în societatea noastră materialistă fiindcă nu pot fi repetate în laborator.

În dosarele diferitelor organizaţii de cercetări parapsihologice din SUA şi din alte ţări există sute de rapoarte asupra unor relatări/cazuri de experienţe în afara corpului. Asemenea rapoarte au o vechime de cel puţin o sută de ani şi mult mai multe pot fi găsite în diferite scrieri din trecut. Ele sunt la dispoziţia oricui doreşte să investigheze fenomenul. Realmente, toate aceste experienţe raportate sunt spontane, produse o singură dată. De obicei, au apărut într-un moment când individul era fie bolnav, fie slăbit sau în timpul unei puternice crize emoţionale. Toate par a avea un înalt grad de subiectivism, dar multe asemenea relatări sunt semnificative prin ele însele.

În acest secol au fost publicate câteva colecţii impresionante de asemenea experienţe şi ele ar trebui citite de cel care doreşte să urmărească subiectul. Slăbiciunea lor este evidentă: cele mai multe sunt, în fond, inventarieri – cărora li se adaugă presupuneri. Nu sunt informaţii exacte, bazate

pe examinare sau experimentare directă. Motivul? Este evident că nu au fost efectuate asemenea cercetări riguroase. În foarte puţine cazuri sunt publicate rapoarte ale unor persoane care puteau deliberat să inducă Starea Doi şi să se deplaseze pentru că se aflau în Corpul Doi. S-ar putea să fie mai multe, dar există numai două cazuri notabile în istoria recentă. Dacă alţii au reuşit şi realizează acest lucru, ei au păstrat rezultatele pentru ei înşişi.

Primul este Oliver Fox, un englez care a fost activ în cercetarea şi practica fenomenelor psi. El a publicat rapoarte destul de detaliate despre experienţe în afara corpului şi tehnicile pentru atingerea acestei stări. Cu excepţia mişcării subterane a anilor 1920, lucrării sale i s-a acordat puţină atenţie. Totuşi, este clar că el a încercat să interpreteze experienţele sale în limitele de înţelegere ale epocii respective.

Al doilea şi cel mai cunoscut a fost Sylvian Muldoon, care a publicat câteva lucrări în acest domeniu, în colaborare cu Hereward Carrington, în perioada 1938-1951. Muldoon a fost cel care „se proiecta“, iar Carrington a fost un cercetător serios al fenomenelor psi. Până azi, cărţile lor au fost clasice în domeniu şi oferă o lectură interesantă. În cercetarea mea ulterioară, m-am mirat din nou de cât de multe fuseseră omise. De asemenea, au fost făcute puţine teste empirice sau deloc pentru a oferi date unui cercetător serios şi obiectiv. Cea mai recentă a fost cartea scrisă de Yram (o femeie? Mary, scris invers?). Aceasta a oferit, de asemenea, câteva indicii, dar nu avea o continuitate solidă în legătură cu cazul meu.

Încercări semnificative de studii ştiinţifice şi evaluări au fost făcute de curând de către câţiva oameni remarcabili, cum ar fi Hornell Hart, Nandor Fodor, Robert Crookall şi alţii, care aveau o solidă educaţie academică. Cele mai multe

dintre ele sunt relativ lipsite de factori perturbatori, atât de prezenţi în literatura mişcării subterane, iar titlurile lor vor fi găsite împreună cu alte publicaţii recente la Bibliografie. Toate servesc la verificarea adevărului despre existenţa Corpului Doi, dar oferă puţine date concrete la nivel experimental, nefilosofic.

Cum poţi discuta despre experimente care nu au avut loc? Cea mai serioasă problemă întâmpinată în asocierea cu gruparea subterană a fost să se evite înnămolirea abordării analitice în marea mlaştină a gândirii şi credinţelor teologice. Cândva, nu cu mult timp în urmă, omul a crezut că electricitatea era Dumnezeu; înainte de aceasta, soarele, fulgerele şi focul. Ştiinţele noastre ne-au spus că aceste idei sunt ridicole şi au încercat să ne arate acest lucru prin experimente.

Conceptul despre Corpul Doi, care acţionează în Starea a Doua, ar putea oferi saltul cuantic pentru dovedirea, pe cale empirică, a existenţei lui Dumnezeu. Atunci nu va mai exista mişcarea subterană. Subterana mi-a oferit mulţi prieteni noi, dar puţine răspunsuri specifice la întrebări cum ar fi „Ce ştiu eu cu adevărat?“. Spre surprinderea mea, ei au căutat răspunsuri la mine.

Părea că a mai rămas o singură cale de urmat. Sute de experimente realizate într-o perioadă de doisprezece ani – şi care continuă încă – au condus la concluzii ce par inevitabile şi totuşi străine condiţionărilor mediului meu. În materialul care urmează, tu vei face testul.

Capitolul 3

Despre dovezi

În toamna lui 1964, într-o seară, s-a ţinut o reuniune interesantă la Los Angeles. Participau circa douăzeci de specialişti diferiţi, psihiatri, psihologi, oameni de ştiinţă şi alţii – şi eu. A fost o seară extrem de profitabilă. Scopul reuniunii a fost examinarea, cu sinceritate şi seriozitate, a experimentelor şi experienţelor care au fost condensate în această carte. După câteva ore de întrebări din partea grupului, mi-a venit mie rândul. I-am pus fiecăruia dintre ei două întrebări simple:

1. Dacă ai trece prin ceea ce am trecut eu, ce ai face?

Opinia clară a majorităţii – mai mult de două treimi dintre participanţi – a fost că trebuie făcute toate eforturile pentru continuarea unor asemenea experimente, în speranţa eliminării prejudecăţilor şi a extinderii cunoştinţelor omului despre el însuşi. Câţiva au declarat – jumătate în glumă, jumătate serios – că ar trebui să fug, în mare viteză, la cel mai apropiat psihiatru. (Niciunul dintre cei prezenţi nu şi-a oferit serviciile).

2. Ai lua personal parte la experimente care ar duce la inducerea unei asemenea activităţi neobişnuite în tine?

Aici, ponderea s-a schimbat oarecum. Aproximativ jumătate dintre participanţi şi-au exprimat dorinţa de a lua parte. În mod ciudat, în acest grup erau unii dintre cei mai mari sceptici în privinţa realităţii unor asemenea experienţe. Desigur, aceasta mi-a dat ocazia să le dau un mic ghiont tandru celor care erau în favoarea continuării experimentelor. Când se ajungea la scufundarea în ape reci, necunoscute, mai bine să-i lăsăm pe alţii să o facă. Însă, din numeroase motive, nu-i pot condamna. Dacă mi s-ar fi propus acelaşi lucru acum doisprezece ani, mă îndoiesc că m-aş fi oferit ca voluntar. De ce şi-a dat grupul osteneala să se întrunească? Probabil că din curiozitate. Sau i-a determinat un material cu dovezi semnificative, care se acumulaseră. Sper în a doua posibilitate. Aici sunt unele dintre extrasele-cheie din notele mele care le-au stârnit interesul.

10.09.1958, după-amiaza

Din nou am plutit în sus, cu intenţia de a-l vizita pe dr. Bradshaw şi pe soţia sa. Întrucât aflasem că dr. Bradshaw era răcit şi stătea în pat, m-am gândit că-l voi vizita în dormitor, o cameră a casei sale pe care nu o văzusem, şi că, dacă aş fi descris-o mai târziu, aceasta putea constitui dovada vizitei mele. Iarăşi a urmat răsucirea în aer, pătrunderea în tunel şi, de data aceasta, senzaţia de urcare (dr. Bradshaw şi doamna Bradshaw locuiesc într-o casă aflată la aproximativ opt kilometri şi jumătate de biroul meu, spre vârful unui deal). Mă aflam deasupra unor copaci, iar cerul era luminos. Pentru moment am văzut (pe cer?) o figură umană rotunjită, aparent îmbrăcată într-o robă şi cu o cască pe cap (am reţinut ceva de concepţie orientală), aşezată cu braţele în poală,

poate cu picioarele încrucișate gen Buddha, apoi aceasta s-a estompat. Nu cunosc semnificația acestei apariții. După un timp, urcarea spre vârful colinei a devenit dificilă și am avut senzația că îmi slăbesc puterile și nu voi reuși.

Cu aceasta în gând, s-a întâmplat un lucru uluitor. Am simțit exact ca și cum cineva și-ar fi petrecut câte o mână sub fiecare braț al meu și m-ar fi ridicat. Am simțit o creștere bruscă a forței cu care mă ridica, astfel că am ajuns rapid în vârful dealului. Acolo, m-am aflat deasupra doctorului și a soției sale. Erau în afara casei și pentru moment eram deconcertat, fiindcă am ajuns la ei înainte de a ajunge la casă. Nu am înțeles aceasta, fiindcă era de presupus că doctorul stă la pat. Dr. Bradshaw era îmbrăcat într-un pardesiu de culoare deschisă, cu pălărie, soția sa era îmbrăcată într-un pardesiu și haine complet negre. Ei veneau spre mine, astfel că m-am oprit. Păreau bine dispuși și au trecut pe lângă mine fără să mă vadă. Se îndreptau spre o clădire mică, un fel de garaj, iar Brad mergea ceva mai în urmă.

În timp ce pluteam acolo în fața lor, am început să le fac semne cu mâna ca să le atrag atenția, dar fără rezultat. Apoi, fără să întoarcă deloc capul, mi s-a părut că îl aud pe dr. Bradshaw că îmi spune: „Ei bine, înțeleg că nu mai ai nevoie de ajutor." Brusc, m-am gândit că am realizat contactul, astfel că m-am scufundat înapoi în pământ (?) și m-am întors în birou, unde m-am rotit intrând corpul fizic și am deschis ochii. Totul era exact așa cum lăsasem. Vibrațiile erau încă prezente, dar am simțit că îmi ajunsese pentru ziua aceea.

Urmare importantă: le-am telefonat doctorului și doamnei Bradshaw în seara aceea. Nu le-am spus nimic, doar i-am întrebat unde au fost între orele 4 și 5 în după-amiaza aceea. (Soția mea, care aflase despre „vizita" făcută, mi-a spus sec că nu era posibil ceea ce îi relatasem, fiindcă dr. Bradshaw era bolnav acasă în pat.) La telefon a venit dna

Bradshaw şi i-am pus acea întrebare simplă. A spus că aproximativ la ora 4.25 ieşeau din casă şi se îndreptau spre garaj. Ea mergea la oficiul poştal, iar dr. Bradshaw a decis că i-ar face bine puţin aer proaspăt, aşa că s-a îmbrăcat şi a însoţit-o. Ştia exact intervalul după ora la care au ajuns la oficiul poştal, care era 4.40. Drumul cu maşina de la casa lor până acolo durează, de regulă, cam cincisprezece minute.

Eu m-am întors din călătoria mea la aproximativ 4.27. Am întrebat ce haine purtau. Dna Bradshaw a spus că ea purta pantaloni largi, negri, şi un pulover roşu sub o jachetă neagră. Dr. Bradshaw purta o pălărie şi un pardesiu de culoare deschisă. Totuşi, nici nu „m-au văzut" şi nici nu au fost conştienţi de prezenţa mea. Dr. Bradshaw nu-şi amintea să-mi fi spus ceva. Punctul cel mai important a fost că eu m-am aşteptat să-l găsesc pe el în pat, dar nu l-am găsit acolo.

Coincidenţele erau prea numeroase. Nu era important ca acestea să-i fie dovedite altcuiva. Doar mie însumi. Îmi dovedise mie – cu adevărat pentru prima oară – că acest fenomen ar putea fi mult mai mult decât admite ştiinţa normală, psihologia şi psihiatria – mai mult decât o aberaţie, o traumă sau o halucinaţie – şi sunt sigur că aveam mai mult decât oricine altcineva nevoie de dovezi. Este un incident simplu, dar de neuitat.

În această vizită la dr. Bradshaw, momentul coincide cu cel al evenimentului fizic. Factorul de autosugestie halucinatorie este negativ. Mă aşteptam să-l găsesc pe dr. Bradshaw în pat, în casă, dar nu a fost aşa şi m-a derutat de această nepotrivire. Coincidenţa detaliilor din raportul meu cu condiţiile evenimentelor efective sunt următoarele:

1. Locul unde se aflau dr. Bradshaw şi soţia sa.
2. Poziţia celor doi.
3. Acţiunea lor.

4. Hainele pe care le purtau.

Posibilitatea cunoaşterii cu anticipaţie a celor de mai sus datorită unor observaţii anterioare este:

1. Negativă – nu am avut informaţii despre schimbarea planurilor lor ori despre obiceiul lor în ceea ce priveşte ora la care merg la oficiul poştal.

2. Nedeterminată – cel puţin conştient nu puteam şti cine merge primul.

3. Negativă – nu aş fi putut şti dinainte despre plimbarea lor în acest fel, cu traversarea curţii spre garaj.

4. Nedeterminată – aş fi putut să-i observ pe amândoi în haine asemănătoare, dar mă aşteptam să-l găsesc doar pe unul dintre soţi (dr. Bradshaw) în pijama.

05.03.1959, dimineața

Într-un motel din Winston-Salem, m-am trezit devreme și m-am dus să iau micul dejun la ora 7.30, apoi m-am înapoiat în camera mea la aproximativ 8.30 și m-am întins pe pat. În timp ce mă relaxam, au apărut vibrațiile și apoi o senzație de mișcare. La scurt timp după aceea m-am oprit și primul lucru pe care l-am văzut a fost un băiat care mergea și arunca în aer o minge de baseball pe care apoi o prindea. O mișcare scurtă și am văzut un bărbat care încerca să pună ceva pe bancheta din spatele unui automobil, o Berlină mare. Acel lucru era un aparat greoi pe care l-am interpretat a fi o mică mașină înzestrată cu roți și cu un motor electric. Omul s-a răsucit și a întors obiectul, iar în cele din urmă l-a așezat pe bancheta din spate și a trântit ușa mașinii. O nouă mișcare scurtă și eram lângă o masă. Erau oameni așezați la o masă pe care era aranjată veselă. O persoană le distribuia celorlalți de la masă ceea ce păreau să fie niște cărți de joc mari, albe. Mi s-a părut ciudat să văd că se juca la

o masă cu vesela pusă și mă miram de dimensiunea foarte mare și culoarea albă a cărților de joc. Altă mișcare rapidă și mă găseam deasupra străzilor orașului, la o înălțime de circa o sută cincizeci de metri. Îmi căutam „locuința". Atunci am zărit turnul stației de radio și mi-am amintit că motelul era în apropierea turnului și aproape instantaneu am fost înapoi în corp. M-am ridicat și am privit în jur. Totul părea normal.

Consecinţă importantă: în aceeaşi seară am vizitat, acasă la ei, nişte prieteni – pe dl. şi dna Agnew Bahnson. Ei erau parţial la curent cu „activităţile" mele şi, cu o intuiţie bruscă, am ştiut că evenimentul din dimineaţa aceea era în legătură cu ei. I-am întrebat despre fiul lor, iar ei l-au chemat în cameră şi l-au întrebat ce făcea la ora 8.39 în acea dimineaţă. El a spus că a mers la şcoală. Când a fost întrebat ce anume făcea când a plecat, a spus că îşi arunca mingea de baseball în aer şi o prindea. (Deşi îl cunoşteam bine, nu ştiam că băiatul era interesat de baseball, dar se putea presupune.) Apoi m-am decis să vorbesc despre încărcarea maşinii. Dl. Bahnson a fost uluit. Exact la acea oră, mi-a spus el, încărca un generator Van De Graaff pe bancheta din spatele maşinii sale. Generatorul era mare, un aparat greoi cu roţi, un motor electric şi o platformă. Mi-a arătat aparatul. (Era fantastic să vezi fizic ceva pe care l-ai observat numai din Corpul Doi.) Apoi am povestit despre masă şi cărţile de joc mari, albe. Soţia sa era emoţionată la această relatare. Se pare că pentru prima dată în doi ani, fiindcă toţi s-au sculat târziu, ea a adus poşta de dimineaţă la masa de la micul dejun şi a distribuit scrisorile, pe măsură ce le alegea. Cărţi de joc mari, albe! Ei au fost foarte încântaţi de acest eveniment şi sunt sigur că nu râdeau de mine.

În această vizită la dl. Bahnson şi familia sa, timpul ei coincide cu cel în care s-au desfăşurat evenimentele reale.

Autosugestia, halucinaţia – negative; nu a existat o intenţie conştientă de a-i vizita, deşi o motivaţie inconştientă era posibilă. Relatări identice cu condiţiile de desfăşurare ale evenimentelor efective:

1. Fiul mergea pe stradă şi arunca mingea în aer.
2. Dl. Bahnson la maşină.
3. Acţiunea domnului Bahnson în maşină.
4. Aparatura pe care o avea la maşină.
5. Ceea ce făcea doamna Bahnson la masă, distribuţia „cărţilor de joc".
6. Dimensiunea cărţilor de joc şi culoarea lor albă.
7. Vesela de pe masă.

Posibilitatea unei ante-cunoaşteri inconştiente, prin observaţii anterioare, a celor de mai sus este:

1. Negativă – nu cunoşteam dinainte nici interesul fiului pentru baseball şi nici activităţile sale de bază.

2. Negativă – nu cunoşteam dinainte nimic despre acţiunile domnului Bahnson dimineaţa, în jurul maşinii, iar acţiunea raportată nu era parte din rutina sa zilnică.

3. Negativă – aşa cum s-a indicat, aceste activităţi nu erau de rutină, de pildă încărcarea maşinii, şi, ca atare, nu puteau fi rezultatul unei observări anterioare a modelului comportamental al domnului Bahnson.

4. Nedeterminată – este posibil ca aparatul să fi fost văzut anterior, dar nu în locul indicat.

5. Negativă – nu poate fi parte a unei amintiri determinate de o observaţie anterioară, fiindcă dna Bahnson nu are un asemenea obicei; sortarea poştei la masă era un eveniment neobişnuit.

6. Negativă – pentru motivul tocmai menţionat, cuplat cu lipsa obiceiului în viaţa personală de a sorta poşta la masă, plus greşita interpretare a acţiunii înseşi.

7. Nedeterminată – o observare anterioară putea să se fi produs aici în relaţia cu familia Bahnson, fiindcă autorul a luat micul dejun acolo de câteva ori.

12.10.1960, noaptea

Rezultatele sunt atât de neobişnuite faţă de ceea ce am crezut iniţial, încât trebuie prezentate în detaliu. În încercările noastre de a afla răspunsuri de oriunde ar fi fost posibil, am luat contact cu Doamna M., care avea presupuse puteri de medium. Am avut, şi încă am, cea mai mare consideraţie faţă de ea, o persoană de mare amabilitate şi integritate. Totuşi, în cele două „şedinţe" la care am participat, am ajuns la impresia că Dna M., deşi profund sinceră, interpreta o oarecare formă de divizare a personalităţii atunci când intra în transă. „Ghizii" care puneau stăpânire pe corpul ei (?) şi vorbeau prin corzile sale vocale nu erau pentru mine decât o manifestare a acestei divizări. Aceasta nu însemna că eu credeam că Dna M. a creat în mod deliberat această iluzie, ci că era rezultatul unei stări hipnotice autoinduse, iar ea nu era cu adevărat conştientă de ceea ce se întâmpla. Eram sigur că Dna M. nu încerca în vreun fel să „simuleze". Nu era şi nu este acest tip de persoană.

Ceea ce nu m-a convins a fost că, atunci când le-am pus anumite întrebări ghizilor săi – soţul decedat şi un amerindian care vorbeau prin intermediul ei –, am primit răspunsuri evazive. Tot ceea ce am putut reţine a fost „Vei descoperi aceasta prin propriile tale puteri". Acest fapt îmi părea atunci o modalitate simplă de a evita un răspuns ce putea fi verificat în alte moduri. Este important să atrag atenţia asupra totalului meu scepticism relativ la Dna M. şi la ghizii săi.

Totuşi, ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută şi raportul de dimineaţă m-au lăsat perplex. R.G., un prieten al Doamnei M., a sugerat că ar trebui să încerc să „vizitez" o

ședință ce urma să fie ținută de către Dna M. în apartamentul ei din New York vineri noaptea (noaptea trecută). Am fost pe jumătate de acord, pentru că nu eram sigur că e posibil. Dacă stau să mă gândesc, când a venit noaptea de vineri, ședința îmi ieșise din minte (cel puțin la nivel conștient).

Iată ce s-a întâmplat: după o seară normală acasă, eu și soția ne-am dus la culcare, la aproximativ 23.30. Soția a adormit aproape imediat, cum am constatat după respirația ei amplă și regulată. Cum eram întins acolo, evident profund relaxat și posibil pe jumătate adormit, am simțit deodată acea răceală gen „rigor mortis", iar părul de pe ceafă a început să mi se ridice. Am privit prin camera pe jumătate întunecată, înfricoșat și totuși absolut fascinat. Nu știu la ce mă așteptam, dar în picioare, pe pragul ușii dinspre hol, era o arătare albă ca o fantomă. Arăta într-adevăr ca o fantomă tradițională, cu o înălțime de aproximativ doi metri, cu un material fin asemănător cu un cearșaf care îi atârna de la cap până la podea. O mână era ieșită de sub cearșaf și ținea clanța de la ușă.

Am fost total înfricoșat și nu puteam să fac vreo conexiune între acea figură și ceea ce am făcut. După o clipă, în timp ce ea a început să se miște spre mine, eu m-am retras pe jumătate terifiat, dar în același timp am simțit că trebuie să înțeleg ce era. Brusc, am simțit mâini plasate peste ochii mei, astfel încât nu mai puteam vedea. În ciuda fricii, am tot împins mâinile până când forma fantomatică a fost lângă patul meu, la mai puțin de treizeci de centimetri de mine. Atunci, cineva mi-a apucat strâns, dar cu blândețe partea de sus a brațelor și m-am mișcat vertical, afară din pat. În acel moment m-am calmat, fiindcă am simțit că, orice ar fi fost, era prietenos. Nu m-am mai luptat, n-am mai opus rezistență.

Apoi, imediat am avut senzația de mișcare rapidă și toți (am simțit că erau doi, câte unul de fiecare parte) eram,

deodată, deasupra unei săli mici, ca și cum ne-am fi uitat la ea de sub tavan. Jos în cameră erau patru femei. M-am uitat la cele două ființe aflate de fiecare parte a mea. Una era un bărbat blond, cealaltă avea părul negru, aproape oriental. Amândoi păreau destul de tineri, cu vârste în jur de douăzeci de ani. Îmi zâmbeau. Le-am vorbit și am spus că ei ar trebui să-mi scuze atitudinea, fiindcă nu eram sigur de ceea ce făceam. Apoi am plutit în jos spre singurul scaun liber și m-am așezat pe el. O femeie înaltă și corpolentă, îmbrăcată într-un costum negru, ședea în partea opusă mie.

O altă femeie, care părea îmbrăcată într-o rochie albă până la glezne, stătea alături de mine. Celelalte două îmi erau neclare. O voce de femeie a întrebat dacă îmi voi aminti că am fost acolo, iar eu am asigurat-o că îmi voi aminti cu certitudine. O altă femeie a spus ceva despre cancer, dar aceasta a fost tot ce am putut să aud. Atunci, una dintre femei (cea îmbrăcată în costumul negru) a venit spre mine și s-a balansat deasupra scaunului meu și, în cele din urmă, s-a așezat direct peste mine! Nu i-am simțit greutatea, dar, pentru un motiv oarecare, ea s-a ridicat brusc. S-au auzit râsete, dar eram cu mintea la altceva.

Evident, contactul cu femeia care s-a așezat peste mine a schimbat lucrurile. Chiar în acel moment, am auzit o voce de bărbat care spunea: „Cred că el a fost plecat destul, ar fi bine să-l ducem înapoi."

Eram sfâșiat între dorința de a pleca și aceea de a rămâne, dar nu am protestat. Aproape instantaneu am fost înapoi, culcat în patul meu, și cu asta totul s-a sfârșit – cu excepția faptului că soția mea a fost trează în tot acest timp. Ea a spus că alternam respirația convulsivă cu mormăieli și gemete, apoi părea că respir foarte puțin sau deloc. În afară de acestea, ea nu a auzit și nu a simțit nimic, cu excepția faptului că pisica noastră, care dormea în cameră, s-a trezit

şi era extrem de nervoasă. Soţia mea era foarte supărată şi îngrijorată. Sunt sigur că şi eu aş fi fost la fel dacă ar fi fost ea în locul meu.

„Şedinţa" merita cu certitudine o verificare, aşa că i-am telefonat lui R.G. şi am descoperit câteva lucruri. Mai întâi, la şedinţă au participat patru femei. La cererea mea, ele au fost adunate în acelaşi apartament (într-o cameră de zi foarte mică), îmbrăcate în aceleaşi haine. Femeia în costum negru avea statura identică cu cea văzută de mine şi „s-a aşezat" neintenţionat pe scaunul „rezervat" mie. Aceasta a avut loc seara, mai târziu, după ora 23.30, când şedinţa era de mult terminată, iar cele patru stăteau la masă şi povesteau. Femeia înaltă a sărit în sus de pe scaunul „meu" când celelalte i-au spus „Nu te aşeza pe Bob!". Ele au râs de această glumă. Una dintre femei purta o haină lungă, albă, de casă. Cuvintele despre care mi-am amintit eu nu au fost spuse oral (din nou, acea comunicare a sinelui superior?), dar una dintre femei a recunoscut că ea a fost de serviciu în ziua următoare la Cancer Memorial Hospital. Pe celelalte două femei le-am întâlnit anterior, doamna R.G. şi domnişoara M., dar cele două descrise aici mi-au fost atunci complet străine. Patru femei, hainele a două dintre ele, statura uneia, statul pe scaun, aşezatul peste mine şi apoi săritul în sus, râsetele, camera mică, referirea la „cancer" – acestea sunt prea multe coincidenţe chiar şi pentru mine şi dincolo de abilitatea mea de a halucina atât de exact. Sunt convins de acest lucru.

Dar cei doi bărbaţi? Oare Doamna M. comunică cu adevărat cu soţul ei decedat şi cu un indian american? Nu am aflat decât ulterior că soţul ei fusese blond!

Trebuie să fiu mai puţin sceptic şi mai deschis faţă de Doamna M.

În vizita din apartament, timpul coincide cu evenimentele fizice. Autosugestia halucinatorie e nedeterminată, ca şi ideea călătoriei, ce fusese poate reţinută inconştient, deşi nu a fost făcută nicio încercare conştientă. Relatări identice cu condiţiile de desfăşurare ale evenimentelor efective:

1. Dimensiunea camerei.
2. Numărul femeilor prezente: patru.
3. Scaunul liber.
4. Hainele a două dintre femei.
5. Menţionarea cuvântului „cancer".
6. Acţiunea femeii care s-a aşezat pe scaun.
7. Atmosfera veselă a grupului.

Posibilitatea unei precogniţii inconştiente prin observaţii anterioare celor de mai sus:

1. Negativă – anterior nu s-au făcut vizite sau descrieri ale apartamentului.
2. Nedeterminată – e posibil ca R.G. să-mi fi pomenit de numărul persoanelor care urmau să fie prezente.
3. Negativă – ideea de scaun liber i-a venit grupului numai în acea seară.
4. Negativă – nu le-am întâlnit niciodată pe femei înainte şi nici nu le-am observat hainele.
5. Negativă – pentru exact acelaşi motiv ca mai sus. Nu aş fi putut avea cunoştinţă despre ce activitate avea o femeie necunoscută la Cancer Memorial Hospital.
6. Negativă – pentru că acţiunea nu a fost planificată.
7. Negativă – deoarece reacţia celorlalte a fost spontană.

15.08.1963, după-amiază

Un experiment productiv după o pauză lungă! R.W., o femeie de afaceri pe care o cunoşteam destul de bine datorită faptului că eram de multă vreme colegi de serviciu şi

o prietenă apropiată, ce era la curent cu „activitățile" mele (dar, cumva, încă sceptică, în ciuda unei participări mai degrabă fără voie), a fost plecată în săptămâna aceasta în vacanță, pe coasta de nord a statului New Jersey. Nu știu unde își petrece exact vacanțele în afara acelui loc. Nici nu am informat-o de vreun experiment planificat, pur și simplu fiindcă nu m-am gândit la el până azi (sâmbătă). În această după-amiază, m-am întins pentru a reîncepe experimentele și am decis că voi face un efort deosebit pentru a o „vizita" pe R.W., oriunde s-ar afla ea. (Regula numărul unu, în cazul meu, a fost întotdeauna că am cel mai mare succes dacă merg să vizitez persoane pe care le cunosc bine, iar oportunitatea nu apare prea frecvent.) Culcat în dormitor, la aproximativ ora 3 după-amiază, am intrat într-un mod obișnuit de relaxare, am simțit căldură (vibrații de ordin superior), apoi m-am gândit intens la dorința de a „merge" la R.W.

Am avut senzația familiară de mișcare printr-o zonă luminoasă, colorată vag în albastru-deschis, apoi eram în ceea ce părea a fi o bucătărie. R.W. era așezată într-un scaun, în partea dreaptă. Avea un pahar în mână. Se uita spre stânga mea, unde două fete (cu vârste între șaptesprezece și optsprezece ani, una blondă și una brunetă) erau, de asemenea, așezate, fiecare cu pahare în mână și beau ceva. Toate trei discutau, dar nu am putut auzi ce anume spuneau.

M-am apropiat la început de cele două fete, chiar în fața lor, dar nu am reușit să le atrag atenția. Apoi m-am întors spre R.W. și am întrebat-o dacă știe că sunt acolo.

– O, da, știu că ești aici, a răspuns ea (mental sau prin intermediul acelei comunicări supraconștiente, pentru că ea era încă în acea conversație cu cele două fete).

Am întrebat dacă era sigură că-și va aminti că am fost acolo.

– O să-mi amintesc precis, mi-a răspuns ea calm.

I-am spus că, de data aceasta, mă voi asigura că își va reaminti.

– O să-mi reamintesc, sunt sigură de asta, a zis R.W., în timp ce încă discuta cu cele două fete.

I-am spus că trebuie să fiu sigur că-și va aminti, așa că urma să o ciupesc.

– Nu, nu e nevoie să faci asta. O să-mi reamintesc, a răspuns grăbită R.W.

Am spus că trebuie să fiu sigur, așa că m-am dus la ea și am încercat să o ciupesc cu blândețe, credeam eu. Am ciupit-o pe lateral, între coapsă și cutia toracică. Ea a scăpat un „Oh" foarte puternic, iar eu m-am retras deoarece eram puțin surprins. Chiar nu mă așteptasem să fiu capabil de o ciupitură reală. Satisfăcut că am făcut ceva impresie, m-am întors și am plecat, dar m-am gândit la corpul fizic și, aproape imediat, am fost înapoi. M-am ridicat (fizic) și am mers la mașina de scris, unde mă aflu acum. R.W. nu va fi înapoi decât luni și doar atunci voi putea hotărî dacă am reușit să stabilesc contactul sau dacă a fost o altă greșeală neidentificabilă.

Ora de revenire: 15 și 35 de minute.

Urmare importantă: este marți, după sâmbăta experimentului. R.W. s-a reîntors la serviciu ieri și am întrebat-o ce a făcut sâmbătă după-amiază, între orele 15 și 16. Întrucât cunoștea motivul pentru care am întrebat-o, mi-a răspuns că va trebui să se gândească și îmi va spune azi. Iată ce mi-a relatat ea: sâmbătă, între 3 și 4 a fost singurul interval de timp în care nu a fost aglomerație în bungaloul de pe plajă în care locuia. Pentru prima dată era împreună doar cu nepoata ei (care este brunetă și are aproximativ optsprezece ani) și cu prietena nepoatei (blondă, de aproximativ aceeași vârstă). Erau în zona bucătărie-sufragerie a bungaloului, de la aproximativ 15.15 până la 16, și ea a băut ceva cu alcool, iar fetele au băut câte o Coca-Cola. Nu făceau nimic, doar stăteau și povesteau.

Am întrebat-o pe R.W. dacă își amintea altceva, iar ea mi-a răspuns că nu. Am întrebat-o mai în amănunt, dar ea nu-și putea aminti nimic mai mult. În cele din urmă, nerăbdător, am întrebat-o dacă nu-și amintea de ciupitură. Pe fața ei a apărut o expresie de uluire totală.

– Tu erai?

Ea s-a uitat la mine un moment, apoi s-a dus în toaleta biroului meu, s-a întors și și-a ridicat (doar puțin) marginea puloverului, unde acesta se unea cu rochia, în partea stângă. Acolo erau două pete maronii-albastre, exact în locul unde o ciupisem.

– Şedeam acolo și vorbeam cu fetele, a spus R.W., când, deodată, am simţit această teribilă ciupitură. Am sărit în picioare și m-am gândit că a venit acasă cumnatul meu, care s-a strecurat prin spate. M-am întors, dar nu era nimeni acolo. Nu mi-am închipuit că ai fost tu! M-a durut!

Mi-am cerut scuze pentru ciupitura atât de puternică, iar ea a obţinut de la mine promisiunea că, dacă voi dori să o mai atenționez, voi încerca altceva decât o astfel de ciupitură.

În acest episod, ora coincide cu evenimentele reale. Autosugestie, halucinaţie – nedeterminate, deoarece a fost sugerată, în mod voit, dorinţa de a merge acolo şi exista, dacă vorbim la modul general, pre-cunoaşterea locului unde se afla în acea perioadă R.W. Relatări identice cu condiţiile de desfăşurare ale evenimentelor efective:

1. Locul (mai degrabă înăuntru decât afară).
2. Numărul persoanelor prezente.
3. Descrierea fetelor.
4. Acţiunile celor prezenţi.
5. Recunoaşterea existenţei ciupiturii.
6. Urmele fizice ale ciupiturii.

Posibilitatea antecunoaşterii subconştiente a acestor detalii prin observaţii anterioare a celor de mai sus este:

1. Negativă – antecunoaşterea presupunea activităţi în exterior pe plajă, mai degrabă decât în interior.

2. Negativă – antecunoaşterea implica un grup de adulţi, deoarece R.W. îşi vizita sora şi cumnatul.

3. Negativă-nedeterminată – posibilitatea antecunoaşterii anterioare a nepoatei lui R.W., a vârstei şi a culorii părului ei, negativă relativ la prietena nepoatei, a vârstei şi a culorii părului.

4. Negativă – nu a existat o antecunoaştere referitoare la un obicei inexistent pentru acel moment particular al zilei.

5. Negativă – R.W. nu a avut cunoştinţă despre încercarea experimentală fiindcă anterior nu a mai fost făcută o asemenea încercare şi nici experimentatorul nu avea obiceiul să o ciupească pe R.W. Anterior nu s-a mai făcut aşa ceva.

6. Negativă – este imposibil ca R.W. să poată şti unde trebuia să-i apară urmele ciupiturii pentru a fi în concordanţă cu zona raportată.

Există şi alte relatări doveditoare, dintre care unele au fost incluse în alte părţi ale acestei cărţi, unde pot ajuta la descrierea anumitor zone de „teorie şi practică". Una sau două au fost încercate în condiţii de laborator. Evenimentele în sine erau poate simple şi lipsite de importanţă, dar, ca piese mărunte într-un mozaic, ele au fost vitale. Tabloul rezultat prin străfulgerări ale întregului a fost făcut credibil şi acceptabil pentru mine doar după ce am inclus sute de asemenea fărâme de dovezi. Poate că va fi la fel şi pentru tine.

Capitolul 4

Aici-acum

Una dintre cele mai frecvente întrebări adresate în timpul oricărei discuţii despre Corpul Doi şi Starea a Doua este „Unde mergi?". În urma evaluării tuturor experimentelor s-a ajuns la ceea ce păreau să fie trei medii ale Stării a Doua. Primul, în lipsa unei denumiri mai bune, a fost numit Tărâmul I. Mai potrivit ar fi să-l numim „Aici-Acum".

Tărâmul I este cel mai credibil. El constă în oameni şi locuri care există cu adevărat în lumea materială – o lume binecunoscută chiar în momentul experimentului. Este lumea prezentată de simţurile fizice, despre care cei mai mulţi dintre noi sunt foarte siguri că există. Vizitele în Tărâmul I – atunci când te afli în Corpul Doi – ar trebui să conţină fiinţe, evenimente sau locuri stranii, poate nefamiliare, dar nu neobişnuite şi necunoscute. Dacă se întâmplă astfel, percepţia este distorsionată.

Aşa că singurele rezultate semnificative care pot fi verificate prin metode standard de confirmare s-au obţinut atunci când s-a explorat Tărâmul I prin Corpul Doi. Toate

experimentele din Capitolul 3 au fost realizate în Tărâmul I. Chiar şi aşa, acestea şi altele din aceeaşi categorie sunt, proporţional, dureros de puţine faţă de totalitatea experimentelor înregistrate.

La prima vedere, pare foarte simplu. Ieşi din corpul fizic şi, pentru că eşti în Corpul Doi, mergi să-l vizitezi pe George şi să intri în contact cu el, apoi te reîntorci în corpul fizic şi scrii un raport. Asta-i tot!

Numai de-ar fi aşa de simplu! Totuşi, factorii care fac dificilă o asemenea experienţă sunt identificabili. Identificarea unei probleme presupune, în cele din urmă, rezolvarea ei într-un mod sau altul – şi poate că aşa se va întâmpla şi în acest domeniu.

Să examinăm mai întâi factorii de direcţie şi identificare. Să presupunem că, de exemplu, fiind complet conştient şi aflat în corpul fizic, ai fi în stare să pluteşti prin aer în loc să mergi pe jos sau cu maşina. Ţi-ai descoperit această abilitate şi ai decis să zbori până la casa lui George pentru a demonstra cum acţionează ea. Casa sau laboratorul tău se găseşte la marginea unui oraş mare. George locuieşte într-o zonă din cealaltă parte a oraşului.

Într-o după-amiază însorită îţi iei zborul. Desigur, te ridici în aer, ceva mai sus, pentru a evita obstacole cum ar fi copacii, clădirile etc. Din cauza nesiguranţei, nu te ridici totuşi foarte sus. Vrei să poţi recunoaşte punctele de reper de pe pământ, care ar fi dificil de observat de la o înălţime de 1600 de metri. Prin urmare, rămâi mai jos, la circa 30 de metri de la pământ.

Acum încotro o să mergi? Cauţi puncte de reper familiare. În acest moment îţi dai seama că ai o problemă. Nu ai o direcţie de deplasare spre casa lui George – şi, chiar dacă ai avea, nu ţi-ar fi de niciun folos. Nu ai nici busolă. Curajos, decizi să traversezi oraşul pe drumul cel mai scurt,

iar pentru asta te foloseşti de clădirile şi străzile familiare. Ai mers cu maşina pe acest drum de multe ori, aşa că ar trebui să găseşti cu uşurinţă drumul.

În timp ce te ridici deasupra caselor şi a străzilor, brusc devii derutat. Familiarul a devenit nefamiliar. Te uiţi înapoi şi ai dificultăţi să îţi găseşti propria casă, chiar de la o distanţă mică. Îţi ia ceva timp să înţelegi de ce este aşa. Ai fost până acum legat de pământ pentru că întreaga ta perspectivă a fost realizată de la o înălţime mai mică de doi metri. Cel mai adesea ne uităm drept înainte sau în jos. Numai ocazional ne uităm „în sus", atunci când ceva ne atrage atenţia. Chiar şi un asemenea unghi vizual are puţine în comun cu privirea în jos de la o înălţime de 30 de metri. Cât timp ţi-ar fi necesar să îţi recunoşti propria casă dacă examinezi o fotografie luată de sus? Acelaşi lucru se aplică şi în cazul tuturor împrejurimilor „familiare": străzi, clădiri, oraşe sau oameni.

Poţi ajunge la casa lui George, dar îţi va lua mult timp. S-ar putea să nu o identifici de la o distanţă de 15 metri, întrucât cunoaşti doar faţada casei sale, iar tu te apropiai de ea prin spate.

Nu este un eşec personal. Chiar şi piloţi de avioane, pentru că au avut atenţia distrasă pentru un moment, s-au „pierdut" la o distanţă de 3 kilometri de aeroport când zburau în zile senine şi la joasă înălţime. Pentru moment, jos totul devine complet nefamiliar. Doar instrumentele de navigaţie pot oferi rapid orientarea necesară. Este uşor de înţeles cum se complică această problemă atunci când prietenul tău locuieşte în alt oraş aflat la o depărtare oarecare, pe care nu l-ai vizitat niciodată şi nici nu ai văzut fotografii ale casei. Desigur, dacă ar picta cu vopsea fluorescentă pe acoperiş un mare „X", dacă ar avea un far luminos cu intensitate de

zece milioane de candele, cu marcaje similare pe autostrăzi şi străzi în lungul drumului, s-ar putea chiar să reuşeşti.

Acum, fă aceeaşi călătorie în Corpul Doi şi hai să o examinăm comparativ. Din nou, te afli la 30 de metri de sol şi pluteşti prin aer – de data aceasta, fără corpul fizic. E o zi senină, însorită, dar „văzul" este oarecum redus. Încă nu te-ai acomodat complet cu tehnica „modului" în care vezi. Drept rezultat, percepţia vizuală îţi este distorsionată într-un fel sau altul. Poţi să parcurgi lent drumul de acasă până la casa lui George, foarte asemănător cu modul în care ai face-o dacă ai fi în corpul fizic. Ar fi acelaşi proces lent, dar în condiţii vizuale mai puţin favorabile.

Există un mod mai bun, mai rapid. Din fericire, se pare că avem un simţ al direcţiei înnăscut, pe care am putea să-l utilizăm dacă am învăţa cum anume.

Aici cheia este „dacă".

Aşa cum s-a notat în altă parte, te „gândeşti" la persoana de la destinaţie – niciodată la un loc, ci la o persoană – şi foloseşti metoda prescrisă. În câteva momente te afli acolo. Poţi să observi peisajul care defilează dedesubt dacă vrei, dar este puţin deconcertant când te repezi cu capul înainte spre o clădire sau un copac şi treci prin acestea.

Pentru a evita asemenea traume, nu privi la peisaj în timpul deplasării. Nu te vei dezobişnui niciodată complet de condiţionarea corpului fizic, pentru care aceste obstacole sunt solide. Cel puţin, eu nu am reuşit. Încă am tendinţa să mă deplasez în direcţia uşii pentru a ieşi, doar ca să înţeleg din nou situaţia când mâna Corpului meu Doi trece prin clanţă. Supărat pe mine însumi, atunci trec mai degrabă prin zid decât prin uşă, pentru a-mi consolida conştientizarea caracteristicilor Stării a Doua.

În legătură cu acest instinct de orientare convenabil, care nu este afectat de distanţă, te confrunţi cu următoarea

problemă: sistemul automat de navigaţie este prea exact. El acţionează prin ce şi la cine te gândeşti. Să spunem că un alt gând, colateral, devine dominant pentru doar o microsecundă şi parcursul tău este deviat. Adaugă la aceasta faptul că mintea ta conştientă ar putea fi în conflict cu supraconştientul referitor la destinaţie şi vei înţelege de ce atâtea experimente pentru producerea de date verificabile în Tărâmul I s-au terminat cu eşecuri. Uneori, aceasta ne face să reflectăm la cum de s-a obţinut vreun rezultat asemănător când se iau în considerare dificultăţile.

Ca experiment, încearcă să te concentrezi doar pentru un minut asupra unei singure acţiuni, eveniment sau lucru care îţi „displace" emoţional şi intelectual (supraconştientul îşi manifestă astfel voinţa), fără interferarea oricărui alt gând.

Aşa cum vei descoperi, aceasta cere mai mult decât practică. Iată câteva exemple, luate din note, de direcţionare greşită determinată de întreruperea gândului.

12.04.1963, după-amiază târziu

Temperatură 4,5°C, umiditate scăzută, presiune atmosferică ridicată. Dacă foloseşti tehnica de numărare inversă, apare senzaţia de căldură la al treizeci şi doilea număr. Disociere uşoară cu planul de a vizita un prieten. Am folosit metoda extinderii şi totuşi părea o călătorie neobişnuit de lungă pentru o distanţă de doar cinci kilometri... Atunci m-am oprit. M-am uitat să văd unde mă aflu şi am înţeles că şedeam la marginea acoperişului unei clădiri cu două niveluri, iar sub mine părea să fie curtea din spate.

În curte era o femeie cu o mătură în mână. În timp ce o observam, s-a întors să intre în casă. Chiar când era pe punctul de a intra, ceva a făcut-o să se uite în sus, direct spre mine. Înfricoşată, s-a repezit în casă şi a trântit uşa. Am simţit

că trebuia să plec, jenat că o speriasem. Am folosit semnalul de mișcare fizică de întoarcere și, astfel, m-am întors cu ușurință și am intrat, fără dificultate, în corpul fizic. Timpul cât am fost plecat a fost de 7 minute și 10 secunde.

Comentariu: Mă întreb ce a văzut ea pe streașină. De asemenea, de ce această destinație? Evident, din nou, lipsă de concentrare.

29.06.1960, seara târziu

Temperatură 21°C, umiditate medie, presiune atmosferică medie, obosit fizic. Creștere rapidă de flux sangvin în punctul dintre starea de veghe și cea de somn. Aveam planul de a-l vizita pe dr. Andrija Puharich, undeva în California. M-am mișcat orbește pentru un interval scurt de timp, apoi m-am oprit. Patru persoane stăteau la o masă, trei bărbați și un băiat de aproximativ unsprezece ani. Evident, nu era dr. Puharich; oricum, o situație neobișnuită. Am întrebat de unde erau ei, care era locul, orașul sau statul? Nu am primit răspuns la întrebarea mea, dar am simțit îngrijorare și prudență din partea lor. Am întrebat din nou, iar băiatul tocmai era pe punctul de a-mi răspunde, când unul dintre bărbați a zis „Nu-i spune!". Evident, se temeau de mine pentru un motiv oarecare. Atunci m-am scuzat pentru nervozitatea mea, le-am explicat că eram relativ nou în starea non-fizică și m-am hotărât să plec deoarece nu doream să-i deranjez.

Întoarcere în fizic: fără probleme.

Durata plecării: 18 minute.

Comentariu: Nicio legătură cu activitatea de atunci a dr. Puharich, după cum a relatat el. Din nou, destinație greșită, validare imposibilă. De ce prezența mea creează asemenea frică?

Această inabilitate de a controla destinația a fost și încă este bariera principală în a realiza experiențe consistente și repetabile. Rezultatele unor asemenea încercări au dus la ingerințe asemănătoare celor de mai sus și multe urmează un tipar similar. Iată unul care a condus la date verificabile, deși persoanele implicate au fost și sunt inconștiente de participarea lor.

27.11.1962, dimineața

Temperatura 4,5°C, umiditate medie, presiunea atmosferică sub medie, odihnit fizic. Intrat în relaxare cu numărătoare inversă, folosit schema mentală a centrului sexual cu respirație orală pentru crearea condițiilor. Folosit dezbrăcarea pentru ieșirea din corp, întocmai cum stratul superior al corpului fizic ar fi fost îndepărtat, apoi liber și cu plutire în cameră. Planul era să merg la Agnew Bahnson.

Am început călătoria lent, pentru a observa cât mai bine împrejurimile. Am trecut încet prin peretele de vest – de altfel am simțit textura fiecărui strat de material din perete –, apoi în altă încăpere, mobilată ca o cameră de zi, apoi în a treia, o altă cameră de zi, toate neocupate, iar viteza a devenit mai mare. Nu se vedea nimic în afară de o lumină palidă gri-închis.

Deși mă concentram încă asupra d-lui Bahnson, în cele din urmă m-am oprit. Eram într-o cameră de dimensiuni normale, un dormitor, în care erau trei oameni. Era un pat mare la stânga și doi adulți erau așezați pe el. O fetiță de vreo 5-6 ani stătea pe podea dincolo de pat, în partea stângă a acestuia.

Fetița s-a uitat direct la mine și a spus cu emoție:

– Știu ce ești!

M-am întors spre ea, cât de blând și de călduros am putut, pentru a nu o speria, și am spus:

– Știi? Bine! Ce sunt eu?

Ea nu a fost deloc speriată când a spus:

– Ești o proiecție astrală! (Este posibil ca ea să fi folosit un alt termen, cum ar fi „stafie", dar, într-un fel sau altul, înțelegea perfect despre ce era vorba.)

Am întrebat-o unde locuiește și în ce an eram, dar ea nu a putut să-mi dea un răspuns, astfel că m-am întors spre cele două persoane de pe pat. Am încercat să fiu prudent, pentru a evita să-i sperii sau să-i enervez, dar era evident că ei erau deja. I-am întrebat în ce an eram, dar păreau că nu înțeleg (nu există concept de timp în superconștient?).

M-am concentrat asupra bărbatului și l-am întrebat numele său și unde locuiește. El a răspuns enervat. M-am îndepărtat fiindcă devenea tot mai deranjat și m-am uitat pe fereastră pentru a încerca să identific zona.

Dincolo de fereastră era un mic acoperiș, asemănător celui de deasupra unei intrări. Mai încolo era o stradă cu mulți copaci și o insulă îngustă de iarbă în mijloc. Era o mașină parcată lângă bordură, o berlină de culoare închisă.

Am simțit nevoia să mă întorc în corpul fizic și m-am întors spre cei trei oameni. I-am întrebat dacă doresc să mă vadă „când îmi iau zborul", la care fetița a devenit nerăbdătoare, iar adulții păreau ușurați. Am folosit tehnica extinderii, am trecut prin tavan și m-am reîntors fără probleme în corpul fizic.

Motivul rechemării: Uscăciunea gâtului cauzată de respirația orală.

Durata ieșirii din corp: 42 de minute.

Comentariu: Am verificat telefonic și am localizat această familie la adresa pe care bărbatul mi-a dat-o. Dacă aș invoca un pretext, ar fi oare potrivit să-i vizitez fizic?

De aici rezultă că ar fi necesar un efort mult mai mare şi mai bine organizat pentru validarea substanţială a activităţilor în Tărâmul I. Un subiect şi un grup divers format din oameni de ştiinţă şi psihiatri nu este suficient. De asemenea, poate fi menţionat că vizitele neaşteptate făcute unor persoane nepregătite nu pot fi utile în acest stadiu de control. S-ar câştiga mai mult dacă asemenea oameni ar fi intervievaţi despre ceea ce au văzut şi au simţit în timpul acestor imixtiuni în vieţile lor. Dificultatea constă în localizarea acestor oameni. Este o excepţie obţinerea unor date suficiente pentru identificarea locului vizitat, aşa cum s-a întâmplat în exemplul de mai sus.

De asemenea, când e posibil, este interesant să se determine inconsistenţa observaţiilor asupra activităţilor în Tărâmul I în timp ce eşti în Starea a Doua. Cu excepţia unor împrejurări neobişnuite, impulsurile „vizuale“ sunt în nuanţe de alb şi negru. Aceasta pare să fie adevărat în orice condiţii de iluminare. Totuşi, o lumină puternică şi umbre creează percepţii greşite. De exemplu, o lumină puternică reflectată de părul negru al unui bărbat dă impresia de păr mai degrabă blond decât negru.

Iată un exemplu extras din note.

05.05.1961

Temperatură 15,5°C, umiditate ridicată, presiunea atmosferică medie, neutru fizic. După cină, seara devreme, într-o încercare planificată de a-l vizita pe dr. Puharich, când s-a folosit tehnica respiraţiei cu gura deschisă pentru relaxare şi s-a obţinut starea de vibraţie, după unele dificultăţi, pentru care s-a utilizat tehnica de extindere la 90°, am aplicat ridicarea mentală simplă şi m-am concentrat asupra dorinţei de a-l vizita pe dr. Puharich. După o călătorie scurtă,

m-am oprit într-o cameră. Acolo era o masă lungă și îngustă, cu câteva scaune și rafturi de cărți. Un bărbat stătea la masă și scria. El semăna cu dr. Puharich, dar avea părul mult mai deschis la culoare sau blond. L-am salutat, iar el s-a uitat în sus și a zâmbit, apoi a declarat că va dedica mai mult timp proiectului nostru, față de care s-a scuzat că a fost așa de neglijent. Am spus că am înțeles, apoi am simțit o jenă care mă solicita în fizic și i-am explicat că trebuia să plec. El a declarat că îmi înțelege prudența, iar eu m-am întors și m-am îndreptat rapid înapoi spre corpul fizic. Am reintrat în acesta fără dificultate și am constatat că circulația sangvină a brațului drept era scăzută din cauza poziției neconfortabile și, astfel, era evident motivul pentru rechemare.

Comentariu: Când am verificat cu dr. Puharich, locul era corect, acțiunea a fost și ea corectă, dar el nu-și amintea de vizită. Lumina puternică de deasupra capului său putea cauza reflexia de păr „blond".

Cele de mai sus ilustrează și problema comunicării. Dr. Puharich în stare de veghe, dar conștient de faptul că au fost făcute încercări specifice de a-l „vizita", nu și-a amintit de nicio asemenea întâlnire. Toți ceilalți factori s-au verificat cu precizie, cu excepția „discuției" raportate. Acest lucru s-a întâmplat atât de frecvent în împrejurări asemănătoare, încât a devenit sursa multor discuții. La început s-a sugerat că fabulam în legătură cu aceste comunicări. Părea mai probabil că, dacă procedam astfel, apelam la cunoștințele mele despre cel vizitat – la un nivel inconștient – pentru a crea o conversație „autentică". Această teorie a fost infirmată când unele comunicări au scos la iveală date cunoscute numai de al doilea interlocutor.

Încă o dificultate a călătoriei în Tărâmul I constă în factorul timp. Deși nefavorabile, cele mai propice perioade

pentru producerea unei relaxări profunde – atât de necesară pentru a crea Starea a Doua – sunt orele târzii din noapte.

Aşadar, este destul de firesc să profiţi de asemenea momente când este posibil. Este necesar un efort mai mic, iar separaţia este mai rapidă. Totuşi, condiţiile fiziologice şi psihice care ajută la inducerea stării sunt imprevizibile şi cunoscute incomplet. Acest dezacord determină ca numeroase experimente conduse pentru obţinerea unor date verificabile să se termine cu eşecuri. Persoana vizitată nu efectua acţiuni raportabile în afară de faptul că era culcată şi cufundată într-un somn profund. Aceste date au fost total scoase din categoria dovezi. Cei mai mulţi oameni execută în fiecare noapte acest fel de „acţiuni".

În mod similar, încercările de a valida experimente desfăşurate la lumina zilei au produs partea lor de complicaţii. Fără o promisiune de a realiza un „contact" la o oră şi un minut precizate, cei mai mulţi oameni au continuat cu treburile lor obişnuite. Astfel, când au fost făcute asemenea „vizite", ei nu erau găsiţi neapărat într-o acţiune sau într-o condiţie specială. Ca rezultat, micile activităţi – în mod normal lipsite de importanţă – observate în cursul acestor vizite nu erau decât amintiri vagi ale contactatului, atunci când era nevoie de confirmare.

Avem tendinţa majoră să uităm detaliile unei activităţi de rutină. Te poţi convinge singur de acest lucru. Pur şi simplu, încearcă să îţi reaminteşti cu precizie şi în detaliu ce ai făcut, să spunem, ieri după-amiază, la ora 15.33. Dacă ai desfăşurat o activitate de rutină, există şansa să îţi reaminteşti doar acţiunea. Detaliile exacte îţi vor scăpa.

Totuşi, experimentarea vizitării în Tărâmul I este extrem de importantă, pentru moment poate mai mult decât oricare altă încercare. Fiindcă numai prin vizite verificabile în Tărâmul I pot fi obţinute suficiente date sigure despre

Corpul Doi şi Starea a Doua. Adică suficiente pentru a determina studii serioase ale unor oameni de ştiinţă cu autoritate ai timpului nostru.

Numai prin asemenea studii concentrate şi exhaustive poate fi realizată o breşă de natură revoluţionară referitoare la Corpul Doi, progres aplicabil apoi cunoştinţelor de bază ale omului. În lipsa acestora, ele vor rămâne, în cel mai bun caz, o enigmă nerezolvată şi, în cel mai rău caz, o fantezie ridiculizată şi inacceptabilă atât pentru filosof, cât şi pentru omul de ştiinţă.

Din această cauză, leit-motivul în rapoartele experimentelor este să obţii date verificabile. Iată, deci, un ultim experiment în Tărâmul I, efectuat în laboratorul de EEG al unui spital dintr-un campus universitar important.

Experimentul EEG-5, 19 iulie 1966

Sosit la laboratorul EEG al spitalului, la ora 21, după ce am condus maşina 112 kilometri de la Richmond. Fără senzaţie particulară de oboseală. Somnolenţă mai devreme în timpul zilei, în jurul orei 13.00, dar nu m-am odihnit. Zi activă de la aproximativ ora 6.30 dimineaţa. Pe la ora 21.30 au fost ataşaţi toţi electrozii de către tehniciană, care a fost singura persoană prezentă când am sosit. M-am culcat pe un pat portabil de campanie, într-o cameră semiîntunecată, care avea o pernă şi un cearşaf, mi-am scos cămaşa, dar am păstrat pantalonii.

Am simţit disconfort în a-mi aşeza capul, în special din cauza urechii presate pe pernă. La fel ca atunci când se doarme „pe o parte", indiferent pe care anume, din cauza electrozilor ataşaţi la urechi, ambele erau la fel de neconfortabile. După găsirea unei stări de confort aparent, am încercat să mă relaxez în mod natural, dar fără rezultat. Am

intrat, în cele din urmă, în modul de relaxare fragmentară (numărare care crește de la 1, apoi asociezi fiecărui număr o parte a corpului care începe de la picioare) și am urmărit cu ochii închiși acea parte a corpului în timp ce mă gândeam la număr și la comanda mentală de relaxare.

Am simțit o „deplasare" obișnuită a gândurilor în diferite momente și mi-am forțat de fiecare dată atenția înapoi spre tehnica de relaxare. Am trecut prin toate secvențele fără a atinge relaxarea completă, astfel că am reluat totul de la început. După aproximativ 45 de minute, fără să ating relaxarea completă, am decis să iau o pauză, așa că m-am ridicat (pe jumătate) și am chemat-o pe tehniciană. M-am ridicat parțial, am fumat o țigară și am discutat cu tehniciana 5 sau 8 minute, apoi am decis să încerc iar. După un timp petrecut în încercarea de a ușura disconfortul de la ureche, m-am concentrat asupra ei pentru a o desensibiliza, însă cu succes parțial. Apoi, am intrat din nou în relaxare fragmentară. La jumătatea procedurii, în stare de perfectă conștiență (sau care așa părea), a apărut senzația de căldură. Am decis să încerc metoda „rostogolirii în afară" din corpul fizic (adică începerea rotirii ușoare în jurul axei, exact cum te-ai roti în pat cu ajutorul corpului fizic).

Am început să simt că mă învârteam și m-am gândit că pivotam cu adevărat corpul fizic. M-am simțit cum mă rostogoleam peste marginea patului de campanie și am întins mâna pentru a atenua căderea pe podea. Faptul că nu am lovit-o imediat m-a făcut să înțeleg că mă separasem.

M-am depărtat de corpul fizic, apoi am trecut printr-o zonă întunecată și am ajuns deasupra a doi bărbați și o femeie. „Vederea" nu era prea bună, dar a devenit mai bună pe măsură ce mă apropiam. Femeia înaltă, cu părul negru, de aproximativ 40 de ani (?), stătea pe o un fotoliu dublu sau sofa. Așezat la dreapta ei era un bărbat. În fața ei, dar

ușor mai spre stânga, era al doilea bărbat. Toți trei îmi erau necunoscuți și purtau o discuție pe care nu am putut-o auzi.

Am încercat să le atrag atenția, dar nu am reușit. În cele din urmă, m-am dus la ei și am ciupit-o pe femeie (foarte blând) pe partea stângă, imediat sub cutia toracică. Părea că reacționează, dar tot fără comunicare. Am decis să revin în corpul fizic pentru a mă orienta și a începe din nou. Înapoierea în fizic a fost realizată simplu, prin gândul la întoarcere. Când am deschis ochii fizici, totul părea în regulă. Am înghițit ca să-mi umezesc gâtul uscat și am închis ochii, apoi am lăsat să apară valul de căldură și am folosit aceeași tehnică de rostogolire. De data aceasta m-am lăsat să plutesc spre podea, lângă pat. Am coborât ușor și am putut să simt cum treceam printre diferitele fire ale aparatului EEG în drumul spre în jos.

Am atins ușor podeaua și atunci am putut să „văd" lumina care trecea prin ușa deschisă spre celelalte camere EEG. Cu grijă pentru a mă menține „local", am intrat sub pat, dar am păstrat un ușor contact tactil cu podeaua și am plutit într-o poziție orizontală.

În timp ce vârfurile degetelor atingeau podeaua pentru menținerea poziției, am trecut încet prin ușă. Am căutat-o pe tehniciană, dar nu am găsit-o. Ea nu se afla în camera din dreapta (camera consolei de control), așa că am ieșit în camera mai îndepărtată, luminată intens. M-am uitat în toate direcțiile și, deodată, am găsit-o acolo. Dar nu era singură. Era cu un bărbat care stătea în picioare în stânga ei.

Am încercat să-i atrag atenția și am fost aproape imediat recompensat cu o izbucnire de bucurie caldă și fericire că am reușit să realizez ceea ce ne străduiam împreună să facem. Ea era cu adevărat emoționată și m-a îmbrățișat bucuroasă și încântată. I-am răspuns la fel, însă am sesizat ușoare conotații sexuale pe care aproape am reușit să le ignor.

După un moment m-am retras, mi-am pus cu blândețe palmele pe fața ei – câte una pe fiecare obraz – și i-am mulțumit pentru ajutor. Totuși, nu a existat comunicare obiectivă, inteligentă, directă cu ea, alta decât cea de mai sus. Nu eram obosit pentru că eram prea emoționat de realizarea, în cele din urmă, a separării și a reușitei de a rămâne „pe loc".

Apoi m-am întors spre bărbatul din cameră, care era cam de aceeași înălțime ca ea, cu părul ondulat, iar unele bucle îi cădeau pe tâmple. Am încercat să-i atrag atenția, dar nu am reușit. Din nou, cu rezervă, am decis să-l ciupesc cu blândețe, ceea ce am și făcut. Nu a manifestat vreun răspuns clar. Am simțit ceva care mă rechema în corpul fizic, așa că m-am întors, am trecut prin ușă și am alunecat ușor în corp. Motivul disconfortului: gât uscat și pulsații ale urechii.

După ce am verificat că integrarea s-a făcut complet, că „mă simțeam" normal în toate părțile corpului, am deschis ochii, m-am sculat și am chemat-o pe tehniciană. Ea a intrat în cameră și i-am spus că am reușit în cele din urmă, că am văzut-o, dar împreună cu un bărbat. A răspuns că era soțul ei. Am întrebat-o dacă el a fost afară, iar ea a răspuns că a fost într-adevăr, că a venit să stea cu ea pe durata acestor ore târzii. Am întrebat-o de ce nu l-am văzut mai înainte, iar ea mi-a spus că „politica" era să nu li se permită străinilor să-i vadă pe subiecți sau pacienți. Mi-am exprimat dorința să-l întâlnesc și a acceptat.

Tehniciana mi-a îndepărtat electrozii și am mers împreună afară, unde l-am cunoscut pe soțul său. Avea aproximativ aceeași înălțime cu ea și părul cârlionțat. După câteva fraze de politețe, am plecat. Nu am chestionat-o pe tehniciană sau pe soțul ei dacă au văzut, simțit sau remarcat ceva. Totuși, am avut impresia că el a fost cu adevărat omul pe care l-am observat în timpul activității non-fizice. Cea de-a doua impresie a mea a fost că tehniciana nu fusese

în camera consolei atunci când i-am vizitat, ci într-o altă cameră, unde stătea în picioare împreună cu el. E greu de stabilit dacă există o regulă strictă ca tehniciana să fie întotdeauna la consolă. Dacă ea ar fi convinsă că adevărul este mai important în acest caz, poate că acest al doilea aspect ar putea fi validat. Singura dovadă verificabilă – alta decât ce s-a înregistrat eventual cu aparatul EEG – constă în prezența soțului, de care nu am știut înainte de experiment. Acest din urmă fapt poate fi confirmat doar de tehniciană.

Urmare ulterioară importantă: Într-un raport făcut doctorului Tart, tehniciana a confirmat că ea a fost într-o încăpere alăturată, împreună cu soţul său, în timpul „separării" indicate.

De asemenea, a confirmat că eu nu ştiam de prezenţa lui şi nu îl întâlnisem în prealabil. Dr. Tart declară că în timpul activităţii extracorporale aparatul EEG a înregistrat trasee neobişnuite şi unice.

Capitolul 5

Infinitate, eternitate

Cea mai bună introducere în Tărâmul II este să ne închipuim o încăpere care are deasupra intrării inscripţia „Vă rugăm lăsaţi aici toate ideile preconcepute despre lumea fizică“. Dacă obişnuirea cu ideea unui Corp Doi a fost o experienţă dificilă, Tărâmul II poate fi acceptat cu dificultate. Este sigur că produce efecte emoţionale fiindcă păşeşte cu fermitate pe ceea ce am acceptat ca realitate. Mai mult decât atât, multe dintre doctrinele şi interpretările noastre religioase devin deschise întrebărilor.

Este suficient să spunem că numai unele dintre vizitele în Tărâmul II, prin Corpul Doi, au produs date verificabile, fiindcă aceste vizite nu se lasă uşor probate. În consecinţă, o bună parte din materialul despre Tărâmul II este o extrapolare prudentă.

Totuşi, câteva sute de experienţe din această zonă au oferit o conexiune logică definită. Dacă A plus B egal C de şaizeci şi trei de ori, există o probabilitate destul de mare ca A plus B să fie egal cu C şi a şaizeci şi patra oară.

Postulat: Tărâmul II este un mediu „nematerial" ce are legi ale mişcării şi materiei care sunt destul de diferite de cele din lumea fizică. Este o imensitate ale cărei limite sunt necunoscute (acestui experimentator) şi care are profunzime şi dimensiuni de neînţeles minţii finite, conştiente. În această vastitate se găsesc toate atributele Raiului şi Iadului (vezi Capitolul 8), care sunt doar o parte din Tărâmul II. Este locuit – dacă acesta este cuvântul – de către entităţi cu diferite grade de inteligenţă şi cu care comunicarea este posibilă.

Aşa cum se menţionează în analiza procentuală dintr-un capitol ulterior, noţiunile de bază sunt modificate în Tărâmul II. Timpul, după standardele lumii fizice, este inexistent. Există o succesiune de evenimente, un trecut şi un viitor, dar nu există o separaţie ciclică între ele. Amândouă continuă să existe între aceleaşi limite cu „acum". Măsurătorile – de la microsecunde la milenii – sunt inutile. Alte măsuri ar putea reprezenta aceşti factori în calcule abstracte, dar aceasta nu este sigur. Legile conservării energiei, teoriile câmpurilor de forţă, mecanica ondulatorie, gravitaţia, structura materiei – totul rămâne să fie dovedit de cei mai versaţi decât mine în aceste domenii.

Înlocuirea tuturor pare să fie o primă lege. Tărâmul II este o stare de existenţă în care ceea ce noi catalogăm ca gând reprezintă izvorul existenţei. Este forţa creatoare vitală care produce energie, dă formă „materiei" şi oferă canale de percepţie şi comunicaţie. Suspectez că în Tărâmul II însuşi sinele, sau sufletul, nu este altceva decât un vârtej organizat sau o discontinuitate a acestei esenţe. Eşti exact aşa cum gândeşti.

În acest mediu nu există echipamente mecanice. Nu sunt necesare maşini, nave, avioane sau rachete pentru transport. Te gândeşti la deplasare şi aceasta se realizează.

Nici telefonul, radioul, televiziunea sau alte mijloace de comunicaţie nu au valoare. Comunicarea este instantanee. Nu se văd ferme agricole, grădini, ferme zootehnice, fabrici de prelucrare sau pieţe şi magazine. În niciuna dintre vizitele mele experimentale nu a fost remarcată nevoia de alimente ca sursă de energie. Nu se cunoaşte cum se face realimentarea cu energie – dacă aceasta se consumă cu adevărat.

„Simplul" gând este forţa care satisface orice nevoie sau dorinţă, iar ceea ce gândeşti este matricea acţiunii, a situaţiei şi a poziţiei tale în această realitate superioară. Acesta este, în esenţă, mesajul pe care religia şi filosofia au încercat să-l transmită de-a lungul secolelor – deşi poate mai puţin eficient şi adesea distorsionat. O faţetă descoperită a acestui mediu al gândurilor explică multe. Ea este de genul „ceea ce se aseamănă se atrage".

Nu mi-am dat seama că ar exista o asemenea lege care acţionează atât de precis. Pentru mine, ea a fost mai mult sau mai puţin o abstracţie. Proiectează aceasta în exterior şi vei începe să apreciezi infinitele variaţii găsite în Tărâmul II. Destinaţia ta pare să fie bazată complet pe cele mai intime şi constante motivaţii, emoţii şi dorinţe. S-ar putea să nu vrei, în mod conştient, să „mergi" acolo – dar nu ai de ales. Supraconştientul tău (sufletul?) este mai tare şi de regulă ia deciziile pentru tine. Ceea ce se aseamănă se atrage.

Aspectul interesant în această lume (sau lumi) a gândului din Tărâmul II este că aici se percepe ceea ce pare a fi materie solidă, dar şi obiecte asemănătoare celor din lumea fizică. Ele sunt, evident, „create" de trei surse. Mai întâi, ele sunt produsul gândurilor celor care au trăit cândva în lumea fizică, ale căror modele încă persistă. Aceasta se realizează automat, fără o intenţie deliberată. A doua sursă este constituită de cei cărora le-au plăcut anumite lucruri materiale în

lumea fizică, pe care le-au re-creat – aparent pentru a mări atractivitatea mediului în Tărâmul II. Presupun că cea de-a treia sursă este constituită din ființe de inteligență superioară – mai conștiente de mediul din Tărâmul II decât cei mai mulți dintre locuitorii acestuia. Scopul lor pare să fie acela al simulării mediului din lumea fizică – cel puțin temporar – în beneficiul celor care tocmai au părăsit acea lume prin „moarte". Aceasta este realizată pentru a reduce trauma și șocul „nou-veniților" prin introducerea, în stadiile timpurii de conversie, a unor forme și aranjamente familiare.

Deja poate începe înțelegerea relației dintre Corpul Doi și Tărâmul II. Tărâmul II este mediul natural al Corpului Doi. Principiile implicate în activitatea sa, compoziția, percepția și controlul, toate corespund celor din Tărâmul II. Aceasta este, deci, cauza pentru care, în majoritatea încercărilor de realizare a unor călătorii experimentale, am fost condus undeva în Tărâmul II. Corpul Doi nu aparține de fapt lumii fizice. A-l folosi pentru a merge să vizitezi casa lui George sau spre alte destinații fizice este ca și cum i-ai cere unui scufundător să coboare pe fundul oceanului fără costum de scafandru sau aparat pentru respirat. El poate să facă aceasta, dar nu pentru mult timp și nu de prea multe ori. Pe de altă parte, el poate merge în fiecare zi la magazinul aflat la un kilometru distanță fără efecte nocive. Astfel, călătoria spre puncte din lumea fizică este un proces „forțat" în Corpul Doi. Dacă profiți de cea mai ușoară relaxare mentală, Supraconștientul îți va ghida Corpul Doi în Tărâmul II. Este un lucru „natural" pentru el.

Conceptul nostru tradițional despre spațiu are mult de suferit când e vorba despre Tărâmul II. El pare că se întrepătrunde cu lumea fizică, însă întinderea sa trece cu mult dincolo de înțelegerea noastră. De-a lungul timpului au fost

avansate multe teorii despre „unde“ anume s-ar afla Tărâmul II, dar puţine sunt cele ce recurg la spiritul ştiinţific modern.

Toate vizitele experimentale în această zonă au ajutat prea puţin la formularea unei teorii acceptabile. Cel mai convenabil este conceptul ondulator, vibraţional, care presupune existenţa unei infinităţi de lumi, care lucrează la frecvenţe diferite, dintre care una este cea fizică. Exact la fel cum undele de frecvenţe diferite din spectrul undelor electromagnetice pot ocupa simultan spaţiul, tot aşa mulţimea lumilor din Tărâmul II poate să fie întrepătrunsă cu lumea noastră fizică, materială. Cu excepţia unor condiţii neobişnuite sau rare, simţurile noastre „naturale“ şi instrumentele noastre – care sunt, de fapt, extensia acestora – sunt complet incapabile să perceapă şi să relateze această posibilitate. Dacă luăm în considerare această premisă, întrebării „unde“ i se răspunde clar: „unde“ este „aici“.

Istoria ştiinţelor umane susţine această premisă. Nu am avut idee că există sunete dincolo de limitele auzului uman până nu am dezvoltat instrumente pentru a le detecta, măsura şi crea. Până recent, cei care pretindeau că pot percepe ceea ce alţii nu erau în stare erau consideraţi nebuni sau persecutaţi ca vrăjitori ori magicieni. Până la sfârşitul secolului trecut am fost capabili să percepem spectrul undelor electromagnetice numai în termeni de căldură şi lumină. Încă nu suntem conştienţi de capacitatea creierului uman – un organism electrochimic – în termeni de transmisia şi recepţia radiaţiei electromagnetice. Cu acest gol necompletat, e uşor de înţeles de ce ştiinţa modernă nu a început să ia în considerare capacitatea minţii umane de a pătrunde într-o zonă unde nu a fost încă emisă o teorie serioasă.

Sunt atât de multe de spus despre Tărâmul II, încât nu ar fi practic să cităm direct din sutele de pagini de note. Vizitele apropiate sau îndepărtate în Tărâmul II sunt

cuprinse în cele mai multe rapoarte din capitolele următoare. Doar suma experienţelor poate conduce la evidenţierea unui model pe baza căruia să avansăm întrebări la care se aşteaptă răspunsuri. Pentru fiecare cunoscută pot exista un milion de necunoscute – dar, cel puţin, aici este un punct de plecare.

În Tărâmul II realitatea este compusă din cele mai profunde dorinţe şi cele mai înfricoşătoare spaime. Gândul este acţiune şi niciun strat de inhibiţie sau de condiţionare a interiorului nu te protejează de ceilalţi, iar onestitatea este cea mai bună politică fiindcă nu poate exista alta aici.

Dacă ţinem seama de standardele de bază descrise mai sus, existenţa este într-adevăr diferită. Această diferenţă creează marile probleme ale acomodării, chiar când se încearcă o vizită acolo în timp ce te afli în Corpul Doi. Emoţia brută, reprimată cu atâta grijă în civilizaţia noastră fizică, este eliberată cu toată puterea. A spune că la început aceasta este copleşitoare ar însemna să folosesc doar un eufemism. În lumea conştientă fizică, o asemenea stare ar fi catalogată ca fiind de tip psihotic.

Primele mele vizite în Tărâmul II mi-au scos la suprafaţă toate tiparele emoţionale reprimate, pe care presupuneam vag că le-aş avea, plus multe despre care nu ştiam că există. Ele mi-au dominat în aşa măsură acţiunile, încât m-am întors în corpul fizic stupefiat şi jenat de enormitatea lor, precum şi de inabilitatea mea de a le controla.

Frica a fost tema dominantă – frica de necunoscut, de fiinţe stranii (nonfizice), de „moarte“, de Dumnezeu, de încălcarea regulilor, de descoperire, de durere, pentru a numi doar câteva. Asemenea frici erau mai puternice decât dorinţa sexuală de unire, care, aşa cum este menţionat în altă parte, era prin ea însăşi un obstacol enorm.

Una câte una, dureros şi laborios, exploziile emoţionale incontrolabile trebuiau să fie totuşi stăpânite. Până când aceasta nu a fost realizată, nu a fost posibil niciun gând raţional. Fără respectarea riguroasă a acestui mod de a proceda, ele au început să revină. Este foarte asemănător procesului lent de învăţare din nebunie a gândirii calme şi obiective. Un copil învaţă să fie „civilizat" în creşterea sa din copilărie până la stadiul de adult. Suspectez că ceva asemănător se întâmplă, din nou şi din nou, în adaptarea la Tărâmul II. Dacă aceasta nu se întâmplă în timpul vieţii fizice, ea devine activitatea primordială după moarte.

Aceasta implică faptul că zonele din Tărâmul II „cele mai apropiate" (în frecvenţă a vibraţiilor?) de lumea fizică sunt populate preponderent cu nebuni sau aproape nebuni, controlaţi de emoţii. Acest lucru pare adevărat în cea mai mare parte. Ei îi includ pe cei vii, dar adormiţi sau drogaţi şi ieşiţi în Corpul lor Doi, şi, foarte probabil, pe cei care sunt „morţi", dar totuşi conduşi de emoţiile lor. Există dovezi relativ la primii, iar pentru cei din urmă pare probabil să fie aşa.

Este de înţeles că această zonă apropiată nu este una în care să-ţi facă plăcere să fii. Este un nivel sau un plan de care „aparţii" până înveţi mai mult. Nu ştiu ce se întâmplă cu cei care nu învaţă. Probabil rămân acolo pentru totdeauna. În momentul în care te disociezi de fizic prin Corpul Doi, te afli la marginea acestei secţiuni apropiate de Tărâmul II. Aici se întâlnesc tot felul de personalităţi descompuse şi fiinţe agitate. Nu am remarcat să existe acolo un fel de mecanism de protecţie pentru neofiţi. Numai prin experimente prudente şi uneori terifiante am fost în stare să învăţ arta sau trucul de a trece prin zonă. Încă nu sunt prea sigur de toate elementele din acest proces de învăţare şi de aceea le-am prezentat numai pe cele evidente. Oricare ar fi

procesul, din fericire nu am întâmpinat dificultăţi în aceste traversări timp de câţiva ani.

În afară de hărţuitori şi de cele câteva conflicte deschise, notate în rapoartele următoare, motivaţia principală a acestor locuitori ai zonei apropiate este descărcarea sexuală în toate formele sale. Dacă este considerată produsul civilizaţiei recente – care îi include atât pe cei „vii, dar adormiţi", cât şi pe cei „morţi" –, este destul de simplu de înţeles nevoia eliberării de presiunea acestei necesităţi fundamentale. Ideea este că toţi cei aflaţi în această secţiune apropiată încearcă practicarea sexualităţii în termenii corpului fizic. Nu există nici cunoaşterea, nici conştiinţa despre impulsul sexual aşa cum se manifestă el în zone mai îndepărtate ale Tărâmului II. Influenţat de condiţionarea încă prezentă, indusă de propria noastră societate, mi-a fost adesea greu să nu particip, dat fiind că reacţia era automată. Din fericire, poţi învăţa să controlezi acest factor.

Ceea ce se aseamănă se atrage.

Până acum, în niciun experiment nu am observat procesul morţii. Totuşi, concluzia că unele forme de existenţă din Tărâmul II urmează activitatea din timpul vieţii din lumea fizică cunoscută este mai mult decât o presupunere. Experienţe asemănătoare celor ce urmează – care sunt consecvente sub aspectul conţinutului de-a lungul ultimilor doisprezece ani – ar putea fi explicate oarecum printr-un alt concept. Însă, până acum, nimic altceva nu se potriveşte atât de bine.

Într-unul dintre cazuri, tocmai părăsisem corpul fizic când am simţit o nevoie urgentă de a merge „undeva". În timp ce am cedat insistenţei, m-am deplasat la o distanţă ce părea scurtă şi m-am oprit deodată într-un dormitor. Un băiat era culcat în pat, singur. Părea să aibă 10 sau 11 ani. În mine acţiona acea percepţie interioară a identităţii, de-acum

familiară, mai degrabă decât numai „vederea". Băiatul era însingurat şi speriat şi părea bolnav. Am stat cu el câtva timp şi am încercat să-i aduc alinare, iar când s-a calmat, am plecat, dar i-am promis că voi reveni. Întoarcerea în fizic a fost lipsită de probleme şi nu aveam idee unde am fost.

Câteva săptămâni mai târziu, am ieşit din corpul fizic şi eram pe punctul să mă concentrez asupra unei anumite destinaţii, când mi-a apărut acelaşi băiat. M-a văzut şi s-a apropiat de mine. Era derutat, dar nu speriat.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Ce să fac acum?

Nu m-am putut gândi pe loc ce să-i răspund, aşa că mi-am petrecut braţul pe după umerii săi şi l-am alinat cu o îmbrăţişare.

M-am gândit: cine eram eu oare să-l învăţ sau să-i dau un sfat în ceea ce părea un moment vital pentru el? Băiatul s-a liniştit şi s-a relaxat în prezenţa mea.

– Unde merg eu? m-a întrebat cât se poate de natural.

Eu am spus singurul lucru ce părea logic atunci. I-am spus să aştepte acolo unde era, pentru că nişte prieteni de-ai săi vor veni peste puţin timp şi îl vor duce acolo unde trebuia să meargă.

Răspunsul meu părea să-l satisfacă, iar eu l-am mai ţinut pe după umeri un timp. Apoi am devenit nervos din cauza unui semnal venit de la corpul fizic, aşa că l-am bătut prieteneşte pe umăr şi am plecat. Revenit în corpul fizic, mi-am găsit gâtul înţepenit din cauza poziţiei incomode. După ce mi-am îndreptat gâtul, am revenit din nou în Corpul Doi pentru a-l căuta pe băiat. Plecase sau nu am reuşit să-l găsesc.

O informaţie colaterală interesantă: în ziua următoare, ziarele au relatat despre moartea unui băiat de 10 ani care suferea de o boală îndelungată. El a murit în cursul

după-amiezei, la scurt timp după ce am început eu experimentul. Am încercat să mă gândesc la o scuză acceptabilă pentru a-i aborda pe părinţii săi, atât în ideea de a obţine mai multe confirmări, cât şi ca să le uşurez durerea, dar nu am găsit vreuna.

Numai atunci când ai reuşit să treci peste stadiul de „emoţie brută“ poţi să intri în nesfârşit de variatele – dar aparent bine organizatele – grupări de activităţi ale Tărâmului II. Este imposibil să-i transmiţi altcuiva „realitatea“ acestei eternităţi non-fizice. Aşa cum au tot afirmat mulţi în decursul secolelor trecute, trebuie să experimentezi tu însuţi.

Foarte important este faptul că, în multe dintre locurile vizitate, locuitorii sunt „încă“ umani. Diferiţi, într-un mediu schimbat, dar încă au caracteristici umane (de înţeles).

Într-o vizită, am ajuns într-un mediu asemănător unui parc, cu flori bine îngrijite, copaci şi iarbă, cu alei care traversau zona. În lungul aleilor se aflau bănci şi erau sute de oameni care se plimbau alene sau stăteau pe bănci. Unii erau calmi, alţii păreau puţin îngrijoraţi, iar mulţi aveau aerul că sunt şocaţi sau dezorientaţi. Păreau nesiguri pentru că nu ştiau ce se va întâmpla în continuare. Am ştiut cumva că acesta era un loc de întâlnire unde nou-sosiţii îşi aşteptau rudele sau prietenii. Din acest Loc al Întâlnirii, prietenii îl vor lua pe fiecare nou-venit şi îl vor duce în locul potrivit – cel căruia persoana respectivă „îi aparţine“. Nu am avut niciun motiv pentru care să rămân acolo mai mult – în apropiere nu era nimeni pe care să-l recunosc –, aşa că m-am reîntors fără incidente în corpul fizic.

Altă dată am pornit deliberat să explorez, în speranţa că voi găsi un răspuns pe care să-l iau cu mine înapoi.

După disocierea în Corpul Doi, am început să mă mişc rapid, deoarece m-am concentrat asupra gândului că doresc să merg acolo unde există inteligenţe mai înalte. Am

continuat să mă concentrez pe măsură ce mă deplasam în mare viteză printr-un spaţiu vid ce părea nesfârşit. În cele din urmă, m-am oprit. Eram într-o vale îngustă ce părea normală din toate punctele de vedere. Acolo se aflau bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în robe de culoare închisă, lungi până la glezne. De data asta am decis, dintr-un motiv oarecare, să acţionez altfel. M-am apropiat de câteva femei şi le-am întrebat dacă ştiu cine sunt. Toate au fost foarte politicoase şi m-au tratat cu mult respect, dar mi-au dat răspunsuri negative. M-am întors şi i-am pus aceeaşi întrebare unui bărbat îmbrăcat într-o rasă de călugăr, care îmi părea nespus de familiar.

– Da, te cunosc, mi-a răspuns bărbatul.

În atitudinea sa era un sentiment puternic de înţelegere şi prietenie. L-am întrebat dacă eu însumi ştiam cu adevărat cine sunt. El s-a uitat la mine ca şi cum ar fi privit un vechi şi drag prieten care acum este amnezic.

– Ai să ştii, mi-a spus el zâmbind blând.

L-am întrebat dacă ştie cine am fost eu ultima oară. Încercam să-l fac să-mi rostească numele.

– Ultima oară ai fost călugăr în Coshocton, Pennsylvania, a răspuns el.

Am început să mă simt stânjenit, aşa că m-am scuzat şi am plecat cu gândul să mă întorc în corpul fizic. De curând, un prieten, preot catolic, şi-a dat osteneala să cerceteze posibilitatea ca într-o viaţă trecută eu să fi fost călugăr. Spre marea mea surpriză şi spre încântarea sa, există o obscură mănăstire în apropiere de Coshocton. El s-a oferit să mă ducă acolo într-o vizită, dar n-am avut timpul (curajul?) necesar. Poate mai târziu...

Aş relata multe asemenea experienţe, însă fără să pot descrie în totalitate scopul şi dimensiunea Tărâmului II. Le-am făcut vizite unor oameni ce păreau a fi în uniforme,

care manevrau echipamente sofisticate şi care se identificau pe ei înşişi ca fiind „Armata Ţintă“ (aşa a interpretat spiritul meu ceea ce s-a spus). Erau sute, fiecare aşteptând o „însărcinare“. Scopul lor nu a fost dezvăluit.

O altă vizită m-a dus într-un oraş bine administrat, unde prezenţa mea a fost imediat percepută ca fiind una ostilă. Am evitat să fiu „capturat“ numai prin desfăşurarea unor acţiuni de evadare, de fugă, de ascundere şi, în final, de ridicare drept în sus. Nu-mi dau seama ce pericol reprezentam pentru ei.

Într-un mod mai direct, apariţia acţiunilor foarte agresive confirmă din nou că Tărâmul II nu este numai un loc de linişte şi fără conflicte. Într-o altă călătorie am fost acostat de către un om îmbrăcat într-un mod destul de obişnuit. Îngrijorat, de data aceasta am aşteptat să văd ce va face.

– Îl cunoşti sau îţi aduci aminte de Arrosio LeFranco? m-a întrebat el tărăgănat.

Încă prudent, i-am răspuns că nu.

– Sunt sigur că îţi vei reaminti de el dacă te vei gândi la trecut, a spus omul ferm.

Era o subtilă poruncă în glasul său, ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenit. I-am răspuns că sunt sigur că nu-mi reamintesc de nimeni cu acest nume.

– Nu cunoşti chiar pe nimeni acolo, jos? m-a întrebat.

În momentul când i-am spus că nu cunosc, brusc am devenit neputincios şi omul m-a prins. M-a apucat de un braţ, dar am simţit şi pe altcineva cum mă prinde de celălalt şi încep să mă târască în direcţia a ceea ce păreau a fi trei pete strălucitoare de lumină. M-am zbătut, iar în cele din urmă am scăpat şi mi-am amintit să folosesc semnalul „Du-te în corpul fizic“. Am plecat repede, iar după puţin timp eram înapoi în birou şi în corpul fizic. Era evident că, din fericire, am fost luat drept altcineva.

O altă călătorie a avut caractere mai „umane". Am ajuns nu într-un loc anume, ci doar într-o zonă gri, și încercam să decid ce să fac. Între timp s-a apropiat de mine o femeie.

– Eu fac parte din Biserica X și mă aflu aici să te ajut, a spus ea calm.

A venit mai aproape și i-am simțit imediat sexualitatea feminină, dar m-am retras fiindcă mă gândeam că Biserica X nu intenționa să mă ajute în acest fel. Greșeam.

După un moment, i-am mulțumit și m-am întors să văd un bărbat care stătea în apropiere și privea.

El a „vorbit" cu voce tare, încărcată de sarcasm.

– Acum ești pregătit să înveți secretele Universului?

Mi-am ascuns jena și l-am întrebat cine este.

– Albert Mather! a spus el aproape strigând.

De asemenea, am avut impresia că el îmi dădea mie acest nume.

– Sper că ești pregătit, a continuat el cu vocea plină de mânie, fiindcă nimeni nu și-a dat osteneala să-mi spună mie când am ajuns înapoi acolo.

Nu am mai auzit restul. Era ca și cum ar fi intervenit un fel de uruit static. M-am deplasat, nesigur de modul în care se va manifesta mânia sa, și m-am întors în corpul fizic fără probleme. Am verificat, dar nu am găsit nicio înregistrare istorică semnificativă despre un Albert Mather (cu *a* lung), care părea a nu avea nicio legătură cu pastorul Cotton Mather din secolul al XIX-lea.

Multe experiențe în Tărâmul II au fost mai prietenoase, așa cum este indicat în altă parte a cărții. În ansamblu, nu pare a exista un tipar clar ce ar putea lămuri ce anume m-a atras în unele situații stranii. Poate că, în cele din urmă, acesta va fi vizibil.

Atunci când mă refer la această zonă, trebuie să adaug două situaţii neobişnuite care s-au repetat. De câteva ori, mişcarea în timpul deplasării, care de obicei este rapidă şi lină, a fost întreruptă de ceea ce semăna cu o rafală violentă de vânt apărută în mediul prin care avea loc deplasarea.

Este ca şi cum ai fi azvârlit de această forţă necontrolată, purtat la întâmplare de ici-colo, la nesfârşit, ca o frunză în bătaia vântului. Îţi este imposibil să te mişti împotriva acestui şuvoi sau să i te opui. Poţi doar să te laşi purtat de el. În cele din urmă, eşti împins la marginea curentului şi ieşi din el nevătămat. Nu există ceva care să-l identifice, dar este perceput mai degrabă ca un fapt natural decât creat artificial.

A doua este semnul de pe cer. L-am observat de cinci sau şase ori atunci când eram escortat de „Ajutoare". Este o serie incredibilă de simboluri rudimentare, înşirate pe un arc de cerc, direct deasupra unei părţi a Tărâmului II. Când se face deplasarea prin zonă, toţi trebuie să meargă în jurul acestei bariere fiindcă este solidă, nemişcată, de nedeplasat.

Simbolurile, atât cât a putut să stabilească „văzul" meu, erau rudimentare, asemănătoare figurii alungite a unui bărbat, a unei femei mai bătrâne, a unei case şi a ceea ce păreau a fi ecuaţii algebrice. Am aflat istoria acestor semne de la unul dintre „Ajutoare". El mi-a spus-o cu un oarecare amuzament şi aproape că se scuza. Se pare că, în urmă cu un timp aproape nemăsurat de lung, o femeie foarte bogată (nu mi-a fost precizat după ce standarde) şi puternică a dorit să se asigure că fiul ei va ajunge în Rai. O Biserică s-a oferit să-i garanteze acest lucru cu condiţia ca ea să plătească o imensă sumă de bani (*sic*!).

Femeia a plătit Bisericii, dar fiul ei nu a ajuns în Rai. Furioasă şi răzbunătoare, femeia şi-a folosit tot restul averii şi puterea pentru a pune semnul pe cerul Raiului, astfel ca,

pentru eternitate, toţi cei care îl văd să afle despre necinstea şi nemernicia acelei Biserici.

Era ceva bine făcut. Numele femeii, al fiului ei şi al Bisericii s-au pierdut în negura timpurilor. Dar semnul a rămas neschimbat, în ciuda eforturilor oamenilor de ştiinţă care, de-a lungul epocilor, au încercat să-l dărâme sau să-l distrugă. Motivul uşoarei jene şi a încercării de a da o explicaţie erau datorate nu perfidiei vreunei secte obscure, ci imposibilităţii de a înlătura semnul! Ca rezultat, toate studiile asupra acestei părţi a Tărâmului II trebuie să-l includă. Situaţia este foarte asemănătoare celei în care cineva ar crea un element chimic situat între cobalt şi cupru. Dacă ai studiat chimia, ar trebui să incluzi acest element „ciudat". Sau, dacă ar fi creată o imensă Lună artificială şi ar fi mai presus de puterea ştiinţei noastre să o dea jos, studenţii de la astronomie ar include-o în lecţiile lor ca pe ceva obişnuit.

Aceasta este povestea, aşa cum mi-a fost ea spusă.

Cea mai mare dificultate este incapacitatea minţii conştiente, antrenate şi condiţionate de lumea fizică să accepte existenţa acestui Tărâm II infinit. Tinerele noastre ştiinţe mentale vestice tind să-i nege existenţa. Religiile noastre îi afirmă existenţa printr-o abstracţie vagă şi distorsionată. Ştiinţele acceptate contrazic o asemenea posibilitate şi nu pot găsi dovezi prin intermediul instrumentelor lor de măsurare şi cercetare.

Mai presus de orice, există Bariera. Nimeni nu ştie cu adevărat de ce există ea – cel puţin în lumea vestică. Este aceeaşi perdea care se lasă atunci când te trezeşti din somn şi ţi se şterge din memorie ultimul vis – sau amintirea vizitei tale în Tărâmul II. Asta nu implică faptul că orice vis este produsul unei vizite în Tărâmul II, dar unele dintre ele pot fi, la fel de bine, interpretări ale unor experienţe în Tărâmul II.

Interpretarea – reprezentarea în simboluri a experienței în Tărâmul II – nu face neapărat parte din Barieră. Mai degrabă, pare a fi efortul conștientului de a interpreta evenimentele supraconștiente din Tărâmul II, care sunt în afara capacității sale de a înțelege sau vizualiza.

Observațiile făcute prin intermediul Corpului Doi în Tărâmul I (Aici-Acum) au dovedit că funcțiile sau acțiunile cele mai comune erau supuse unei interpretări greșite – mai ales atunci când erau observate în afara contextului. Tărâmul II, un mediu total nefamiliar conștientului, oferă o marjă și mai mare pentru erori de interpretare.

Așa cum se poate deduce, suspectez că majoritatea ființelor umane – sau chiar toate – au vizitat Tărâmul II, cândva, în timpul stării de somn. De ce sunt necesare asemenea vizite? Nu știu. Poate că într-o zi, într-un an oarecare, științele noastre despre viață vor descoperi această cunoștință și o nouă eră se va naște pentru omenire.

Cu aceasta va apărea o întreagă știință bazată pe datele despre Tărâmul II și relațiile noastre cu această lume minunată.

Cândva, într-o bună zi.

Asta dacă omenirea va putea aștepta atât de mult.

Capitolul 6

Imagine inversată

În mod paradoxal, omul de ştiinţă poate să conceapă astăzi mult mai uşor posibilitatea existenţei zonei etichetate aici drept Tărâmul III decât cea a Tărâmului II. De ce? Fiindcă se potriveşte cu ultimele sale descoperiri din fizică – mici dovezi pe care le-a descoperit în experimentele sale de bombardare a materiei, acceleratori, ciclotroane etc.

Cea mai bună cale de a te familiariza cu Tărâmul III este să iei, direct din note, experienţe semnificative care duc la el.

11.5.1958, după-amiaza

Vibraţiile au apărut rapid, uşor şi nu erau deloc neplăcute. Când au devenit puternice, am încercat să mă desprind de fizic, dar fără rezultat. Orice gând sau combinaţie am încercat, rămâneam blocat acolo unde eram. Atunci mi-am amintit de trucul cu rotaţia, care operează exact ca şi cum te-ai roti în pat. Am început să mă rotesc şi am remarcat că fizicul nu se „rotea" împreună cu mine. M-am mişcat încet, iar după un moment eram „cu faţa în jos" sau în opoziţie

directă cu amplasamentul corpului meu fizic. În momentul când am ajuns în această poziție la 180° (defazaj, polaritate opusă?), a apărut un orificiu. Este singurul mod de a-l descrie. El părea, conform simțurilor mele, a fi un orificiu într-un perete cu o grosime de circa 60 cm și care se întindea la nesfârșit în toate direcțiile (în plan vertical).

Conturul orificiului avea exact forma corpului meu fizic. Am atins peretele și el părea neted și tare. Marginile orificiului erau relativ rugoase. (Toate aceste palpări au fost făcute cu mâinile non-fizice.) Dincolo de orificiu nu era decât întuneric. Nu era întunericul unei camere întunecoase, ci sentimentul unei distanțe și al unui spațiu infinite, ca și cum mă uitam printr-o fereastră la ceva îndepărtat. Am simțit că, dacă aș avea o vedere suficient de bună, aș vedea probabil stelele și planetele apropiate. Așadar, impresia mea a fost de spațiu exterior profund, dincolo de sistemul nostru solar, departe, la o distanță incredibilă.

M-am deplasat atent prin orificiu, ținându-mă de marginile lui și trecându-mi capul prin el cu multă grijă. Nimic. Nimic decât ceva negru. Nu erau oameni, nimic material. M-am retras în mare viteză din cauza senzației deosebit de stranii. M-am rotit înapoi cu 180° și am simțit cum mă contopesc cu corpul fizic și m-am ridicat. M-am trezit în plină zi, lumina era exact așa cum o lăsasem, aparent cu doar câteva minute mai înainte. Durata reală: 1 oră și 5 minute!

18.11.1958, noaptea

Vibrațiile au apărut cu putere, dar nimic altceva. Din nou, m-am gândit să încerc rotația. Când am făcut-o, procedeul a funcționat și m-am rotit încet la 180°. Erau acolo peretele și orificiul, precum și spațiul negru de dincolo de el. De data aceasta eram mult mai prudent. Am strecurat cu

grijă o mână prin orificiu, în întuneric. Am fost stupefiat când o altă mână mi-a luat-o pe a mea și a scuturat-o ca într-un salut! O percepeam ca o mână de om, caldă la atingere. După acel contact, mi-am retras mâna rapid. Încet, am reintrodus mâna în orificiu. Cealaltă mână mi-a strâns-o din nou pe a mea și mi-a plasat o carte de vizită în ea. Mi-am retras mâna și m-am „uitat" la cartea de vizită. Pe ea era scrisă o anumită adresă. Am returnat cartea de vizită prin orificiu, ne-am dat mâinile din nou, mi-am retras mâna, m-am rotit înapoi la poziția normală, m-am contopit cu fizicul și m-am ridicat.

Foarte neobișnuită întâmplare! Voi cerceta această adresă de pe Broadway, dacă există în New York.

05.12.1958, dimineața

M-am rotit din nou și iarăși am găsit orificiul. Încă prudent, m-am apropiat de orificiu, dar de data aceasta mi-am băgat ambele mâini prin el. Instantaneu, ambele au fost apucate de alte două mâini. Atunci, pentru prima oară în decursul tuturor experimentelor mele, mi-a fost rostit numele. O voce – feminină, slabă, ascuțită și presantă (exact ca și cum cineva încerca să mă trezească din somn, dar fără să mă sperie prea tare) – m-a chemat:

– Bob! Bob!

Am fost speriat la început, apoi mi-am revenit și am întrebat:

– Cum te numești?

(Am căutat mereu o dovadă verificabilă!)

Când am „rostit" aceste vorbe, acolo părea că se desfășoară o mișcare sau o activitate intensă, ca și cum vorbele mele creaseră efectul căderii unei pietre într-un lac cu apă liniștită – valuri, agitație, trosnituri etc. Vocea mi-a repetat

numele, eu am repetat întrebarea, iar cele două mâini mi le ţineau încă pe ale mele.

Pentru a fi sigur că eram complet conştient, că rosteam corect cuvintele, mi-am retras mâinile, m-am rotit la 180°, m-am contopit cu fizicul, m-am ridicat şi am rostit întrebarea cu voce tare. Satisfăcut, m-am culcat înapoi, m-am rotit şi am pus din nou întrebarea prin orificiu. Nu mi s-a răspuns. Am continuat să încerc până am simţit cum vibraţiile slăbesc şi, în acel moment, am ştiut că nu mai pot menţine starea aceea mult timp. Atunci m-am rotit, m-am întors înapoi în fizic şi la normalitate.

27.12.1958, noaptea

După instalarea vibraţiilor, aşa cum mă aşteptam, am găsit din nou orificiul. Mi-am adunat curajul şi, încet, mi-am strecurat capul prin orificiu. În momentul când am făcut acest lucru, am auzit o voce care spunea cu mare emoţie şi surpriză:

– Vino aici repede! Priveşte!

Nu am văzut pe nimeni (aceasta putea să fie rezultatul închiderii ochilor pentru a menţine efectul vibraţiilor, adică distragerea atenţiei de vederea fizică). Acolo era tot întuneric. Celălalt nu părea să vină, aşa că vocea a chemat din nou, grăbită şi emoţionată. Vibraţiile păreau să slăbească, aşa că mi-am retras capul afară din orificiu şi m-am rotit înapoi în fizic, fără incidente.

15.01.1959, după-amiaza

Vibraţiile au apărut în cele din urmă, iar eu m-am rotit pentru a examina din nou orificiul. Era acolo, la 180°. Am fost puţin nervos când mi-am trecut o mână prin el. Dar mi-am spus, în timp ce zâmbeam mental şi relaxat, ei bine,

fie ea mână, gheară sau labă, eu sunt prietenos. Cu aceasta, o mână mi-a apucat-o pe a mea și mi-a strâns-o în chip de salut, iar eu am răspuns la strângere. Am simțit în mod clar un sentiment de prietenie din cealaltă parte. M-am întors în fizic prin rotație, după o mică dificultate. Emoționat, uitasem atât rotația, cât și semnalul de reîntoarcere la normal!

21.01.1959, noaptea

Ca o acțiune preliminară, am încercat iarăși orificiul. După ce au început vibrațiile, rotația a decurs lin și atunci mi-am introdus adânc un braț în orificiu. Când am trecut prin orificiu și cel de-al doilea braț, ceva ascuțit părea că se înfige în palma mea, ca un cârlig, iar când am încercat să mi-o retrag, s-a înfipt tot mai adânc. În cele din urmă am reușit, însă oarecum supărat. Am simțit ca și cum „cârligul" mi-ar fi trecut chiar prin mână. Nu era neapărat dureros, dar efectul era neplăcut. M-am rotit spre fizic și m-am uitat la mâna dreaptă, fizică. Nu existau urme fizice sau senzoriale (deși senzația înțepării era prezentă).

25.01.1959, noaptea

Alt experiment cu orificiul, cu aceeași schemă de vibrație, cu rotire la 180°. Am pătruns cu grijă în orificiu.

O mână a prins-o din nou pe a mea și a ținut-o ferm (fără cârlig!). Apoi, mâna a trecut-o pe a mea unei a doua mâini. Am desfăcut ușor această a doua mână și am pipăit în sus. Era chiar un braț și un umăr. Eram pe cale să explorez mai mult, când vibrațiile păreau că se atenuează, iar eu mi-am tras brațul înapoi și m-am rotit în fizic. Nu au existat indicii de nevoie pentru reîntoarcerea în fizic, nici brațe sau picioare amorțite, nu se auzeau zgomote. Probabil că reîntoarcerea mi-a fost declanșată de un sunet ocazional.

05.02.1959, după-amiază

Poate că îngrijorarea mea în ceea ce privește orificiul este justificată. Am urmat aceeași schemă de abordare, vibrații și rotație la 180°, am pătruns în orificiu și la început nu am simțit nimic. Am pătruns mai adânc și deodată am simțit ca și cum o mână mi-ar fi fost cufundată, brusc, în apă fierbinte încărcată electric (cea mai precisă descriere). Am retras-o foarte repede, m-am rotit și m-am ridicat fizic. Mâna fizică era fără putere și mă furnica. Din poziția corpului meu nu reieșea că ar fi fost vorba de o proastă circulație sangvină. În aproximativ 20 de minute, amorțeala și furnicăturile au dispărut lent.

15.02.1959, după-amiază

Am experimentat ridicarea și coborârea pe verticală, apoi m-am rotit spre orificiu. Plin de curaj, m-am împins prin el într-o mișcare rapidă, exact cum un înotător s-ar strecura printr-un orificiu sub apă. l-am simțit cealaltă parte, iar peretele era asemănător cu cel de pe partea „mea". Am încercat să „văd", dar nu era altceva decât ceva negru profund. M-am decis să rezolv problema, odată pentru totdeauna. M-am împins cu putere în direcția opusă orificiului și m-am întins mai departe, în aceeași linie cu acesta.

Am început să mă mișc lent și curând am accelerat rapid. Am continuat să mă mișc mai repede și aveam doar o senzație slabă de frecare pe corp. În timp ce mă deplasam cu ceea ce părea o viteză foarte mare, am continuat să aștept și să sper că „ajung" undeva. După ceea ce mi s-a părut a fi un interval foarte mare de timp, am devenit îngrijorat. Tot nu „vedeam" nimic, nu simțeam nimic. În cele din urmă, am devenit nervos. Frica de a nu mă pierde a început să mă cuprindă. Am încetinit, m-am oprit, m-am întors și m-am extins

înapoi, în direcția orificiului. Întoarcerea mi-a luat exact tot atât timp cât îndepărtarea. Eram destul de îngrijorat când, în sfârșit, am văzut lumina prin orificiul de deasupra. Am plonjat spre el, am trecut, m-am rotit și m-am sculat în corp fizic. Durata a fost de 3 ore și 15 minute!

23.02.1959, noaptea

Orificiul este populat! În această seară (la 19.30) am trecut prin vibrație și rotire la 180°, dar de data aceasta, fără multă ezitare, m-am împins prin orificiu și m-am ridicat. Imediat m-am simțit în prezența cuiva care era acolo, în picioare. Mai degrabă i-am simțit prezența decât l-am văzut (impresia: bărbat). Pentru un motiv pe care nu-l înțeleg nici măcar acum, când îmi reamintesc în liniște, m-am aruncat plin de recunoștință în fața lui și am izbucnit în plâns. După un moment m-am calmat, m-am retras cu grijă, am trecut prin orificiu, m-am rotit înapoi în corpul fizic și m-am ridicat. Cine a fost? De ce am reacționat eu atât de emoțional?

27.02.1959, noaptea

Decis să aflu câteva răspunsuri (sau măcar unul) despre orificiu, am aplicat schema de vibrație și rotație la 180° și am trecut intenționat prin el. Era tot negru și întunecat, dar nu neplăcut, fără mâini și fără prezențe. Am simțit ceva solid sub mine, așa că m-am străduit foarte tare să deschid ochii și să „văd". Am reușit și am văzut totul. Stăteam în apropierea unei clădiri (mai degrabă un hambar decât o casă), într-o zonă întinsă, asemănătoare unei fânețe. M-am gândit să încerc să mă ridic spre cerul senin, albastru intens, fără nori, dar nu părea că mă ridic de la pământ. Poate că aici aveam greutate. La o distanță de circa treizeci de metri era ceea ce părea a fi o scară, așa că m-am dus spre ea și am înțeles că

era un fel de turn, cam de trei metri înălţime. Ca o pasăre care are nevoie de spaţiu ca să-şi ia zborul, m-am căţărat până în vârful turnului, am păşit lateral şi mi-am luat zborul, dar m-am prăbuşit imediat pe pământ, cu o bufnitură puternică! Cred că am fost surprins, la fel cum trebuie să se simtă o pasăre cu aripile tăiate. M-am ridicat în picioare şi am înţeles ce nebuneşte am acţionat. Nu urmasem procedurile corecte. Chiar şi „aici", acestea trebuiau respectate. Mi-am ţinut mâinile întinse în sus şi m-am ridicat cu uşurinţă. În vreme ce mă deplasam lent deasupra pajiştii şi mă bucuram de privelişte, ceva a trecut în zbor pe lângă mine. M-am întors la timp pentru a-l vedea cum se îndrepta spre perete şi orificiu. Într-un fel, îmi era frică. M-am gândit că acest ceva va trece prin orificiu şi va încerca să intre în corpul meu, aşa că m-am rotit în zbor şi m-am grăbit să trec înapoi. Prea târziu am înţeles că ceea ce crezusem că este orificiul era o fereastră, pe o latură a clădirii, aşa că am trecut prin fereastră şi am intrat în întuneric. Am pipăit împrejur şi acolo se afla conturul orificiului. Am trecut prin el, m-am rotit şi m-am sculat în corpul fizic.

Totul părea normal, eram acolo unde trebuia, momentul trecerii era corect, aşa că m-am dus înapoi! Pentru că vibraţiile erau încă puternice, m-am rotit la 180°, am trecut prin orificiu şi afară în plină lumină. Mai atent în această călătorie, am remarcat doi oameni, un bărbat şi o femeie, care stăteau pe scaune afară, în apropierea clădirii. Nu am putut să intru în contact cu bărbatul, dar femeia (fără altă identificare fizică) părea să ştie că sunt acolo. Am întrebat-o dacă ştie cine sunt, dar nu am primit altceva în afară de sentimentul că era conştientă de mine. Vibraţiile au început să slăbească, aşa că m-am retras, am plonjat în orificiu, m-am rotit şi m-am sculat. Durata întregului episod a fost de 40 de minute.

Ce concluzii se pot trage din aceste experienţe? Luate aşa cum par, ele se adaugă oricum unor halucinaţii neobişnuite. În cel mai bun caz, observaţiile arată o schemă de evoluţie.

Mai întâi, se pare că nu există nimic scris despre asemenea experienţe pentru a avea un termen de comparaţie. Acestea nu au fost incidente spontane, ci unele deliberat planificate şi repetate sistematic. Luate ca atare, ele par a fi unice.

În al doilea rând, experimentele erau repetabile după următoarea schemă: 1) instalarea „vibraţiilor“, urmate de 2) o rotaţie cu 180° şi 3) apariţia „orificiului“. Experimentul nu s-a produs o singură dată, ci de cel puţin unsprezece ori. Rotaţia cu 180° oferă o speculaţie interesantă. Referirea la „defazaj“ şi deplasarea aparent identică, exact în direcţie opusă, merită atenţia fizicianului. Studiul relaţiilor de fază ale formelor ondulatorii aplicate acestui caz ar putea conduce la o teorie productivă.

Întunecimea orificiului a fost determinată, în mod evident, de înseşi limitele „văzului“ meu. În experimentele de început, reducerea vederii a fost autoimpusă fiindcă am simţit-o ca pe o cerinţă necesară pentru a menţine starea de vibraţie. Dovada pare a fi că, atunci când am decis sau am încercat să văd, am şi reuşit. Într-adevăr, ar fi fost interesant dacă aş fi decis să-mi folosesc văzul în timpul „zborului“ aceluia foarte lung, de explorare. S-ar fi putut afla multe răspunsuri.

Experienţa cu „mâinile“ desfide orice explicaţie. Nu există dovezi care să indice că aş fi fost condiţionat sau influenţat când am descoperit mâna pentru prima dată. A doua şi următoarele experienţe puteau totuşi să aibă asemenea surse. Dar această supoziţie nu invalidează, în niciun fel, prima dintre aceste impresii. Cartea de vizită cu adresa

poate fi clasificată printre amintirile din trecut, asociată cu strângerea de mână a unei prime întâlniri. Rămâne totuşi inexplicată „înfigerea cârligului" în palma mea.

A rosti numele cuiva nu e ceva neobişnuit în alte împrejurări. Există numeroase rapoarte referitoare la asemenea voci fără sursă, atât în stare de veghe, cât şi în stare de somn. Au fost formulate diferite teorii psihologice pentru a explica evenimentul, dar cu un succes parţial.

Cea mai interesantă a fost relatarea privind faptul că o altă persoană sau un grup a descoperit că am pătruns prin orificiu. Conform cu rapoartele publicate, făcute de alţi experimentatori, pătrunderea în „orificiu" a fost vizibilă pentru o persoană sau o inteligenţă situată într-o anumită poziţie, alta decât cea aflată în imediata apropiere. Dacă această experienţă a urmat schema altor asemenea rapoarte, elementul timp ar trebui să fie identic. Nu există niciun mijloc de a verifica, într-un fel sau altul, acest aspect. Reacţia mea emoţională faţă de întâlnirea cu „Cineva" a avut multe dintre trăsăturile unei experienţe mistice. Este semnificativ faptul că am trăit o stare de extaz smerit, care mi-a declanşat o descărcare emoţională.

Acesta a fost începutul. Au urmat o serie de experimente care erau remarcabile prin consistenţa datelor şi care sfidau orice explicaţie istorică. Intelectul curios nu poate să nege experienţa colectivă pe motiv că ar fi o halucinaţie.

Dacă rezumăm, Tărâmul III s-a dovedit a fi o lume fizic-materială, aproape identică cu a noastră. Mediul natural înconjurător este acelaşi. Există copaci, case, oraşe, oameni, obiecte şi toate accesoriile unei societăţi rezonabil de civilizate. Există cămine, familii, afaceri şi oameni care lucrează pentru a-şi câştiga existenţa. Există drumuri pe care circulă vehicule. Există căi ferate şi trenuri.

Acum să examinăm acel „aproape“. La început m-am gândit că Tărâmul III nu era altceva decât o parte a lumii noastre, necunoscută atât de mine, cât şi de cei interesaţi. Avea toate aparenţele să fie aşa. Totuşi, un studiu mai atent a arătat că nu poate fi nici din prezentul, nici din trecutul lumii noastre materiale.

Dezvoltarea ştiinţifică nu este compatibilă cu cea de aici. Nu există aparate electrice de niciun fel. Electricitate, electromagnetism şi tot ceea ce este înrudit cu acestea sunt inexistente. Nu există lumină electrică, telefoane, radiouri, televizoare sau surse de energie electrică. Nu există maşini cu combustie internă, benzină sau ţiţei ca surse de energie. Totuşi, este folosită energia mecanică. La o examinare atentă a unei locomotive care trăgea un şir de vagoane de pasageri de modă veche, s-a dovedit a fi acţionată de o maşină cu aburi. Vagoanele păreau a fi confecţionate din lemn, iar locomotiva din metal, doar că avea o formă diferită faţă de locomotivele noastre. Ecartamentul căii ferate era mult mai mic decât al nostru, mai mic decât cel al liniilor ferate înguste din munţii noştri.

Am observat în detaliu modul de manevrare al unei locomotive. Nu a fost folosit nici lemn, nici cărbune ca sursă de căldură pentru a produce abur. În loc de acestea, nişte rezervoare mari de lichid erau deplasate cu grijă de sub cazan, desprinse şi apoi duse pe nişte cărucioare mici într-o clădire cu pereţii mari şi groşi. Containerele aveau nişte protuberanţe asemănătoare unor ţevi care ieşeau din partea superioară. Oamenii, protejaţi de nişte ecrane, schimbau containere cu prudenţă şi nu-şi slăbeau vigilenţa, ce le intrase în reflex, până când acestea erau în siguranţă în clădire, iar uşa era închisă. Conţinutul containerelor era „fierbinte“ – fie datorită căldurii, fie datorită radiaţiilor. Acţiunea tehnicienilor indica, mai degrabă, a doua variantă.

Străzile şi drumurile sunt diferite, în principal ca dimensiuni. „Benzile“ pe care circulă vehiculele sunt cam de două ori mai largi decât ale noastre. Automobilele lor sunt mult mai late. Chiar şi cel mai mic vehicul are o singură banchetă pe care încap cinci sau şase persoane. Vehiculul standard are doar o banchetă fixă, cea a şoferului. Celelalte locuri sunt, mai degrabă, ca nişte scaune de salon, plasate în jurul unui spaţiu care măsoară aproximativ cinci pe şapte metri. Sunt folosite roţi, dar fără cauciucuri umflate. Schimbarea direcţiei este realizată cu o singură bară orizontală. Sursa de energie mecanică este plasată undeva în spate. Viteza lor de deplasare nu este foarte mare – ceva între 25 şi 30 km/oră. Traficul nu este aglomerat.

Vehiculele autopropulsate există sub forma unor platforme cu patru roţi care sunt conduse cu picioarele, prin acţiunea asupra roţilor din faţă. Un mecanism acţionat de braţe transferă energie la roţile din spate, foarte asemănător cu maşinuţele cu pedale ale copiilor de altădată. Acestea sunt folosite pe distanţe mici. Acolo, obiceiurile şi rânduielile nu sunt ca ale noastre. Cele câteva pe care le-am aflat au un fundal istoric, cu diferite evenimente, nume, locuri şi date. Totuşi, în timp ce stadiul de evoluţie al omului (mintea conştientă interpretează locuitorii ca oameni) pare să fie identic, evoluţia tehnică şi socială nu e complet la fel.

Am făcut cea mai importantă descoperire la puţin timp după ce mi-am luat curajul de a extinde expediţiile în Tărâmul III. În ciuda indicaţiilor de început, oamenii de acolo nu erau conştienţi de prezenţa mea până când nu am întâlnit şi m-am „contopit“ temporar şi involuntar cu cineva, care poate fi descris doar ca „eu“ care locuieşte „acolo“. Singura explicaţie la care mă pot gândi este că eu, complet conştient că exist şi trăiesc „aici“, am fost atras şi

am început temporar să locuiesc în corpul unei persoane foarte asemănătoare mie însumi de „acolo".

Când acest fapt a avut loc – şi a început să fie un proces automat când mergeam în Tărâmul III –, am preluat, pur şi simplu, corpul „său". Atunci când l-am înlocuit temporar, nu aveam conştiinţa prezenţei sale mentale. Cunoştinţele despre el şi activităţile lui, despre trecutul său mi-au fost relevate de către familia sa şi din ceea ce, în mod evident, era banca de date din creierul său. Deşi ştiam că eu nu sunt el, am putut să simt obiectiv şabloanele emoţionale ale trecutului său. M-am întrebat ce neplăceri i-am cauzat ca rezultat al perioadelor de amnezie create prin intruziunea mea. Unele probabil că i-au provocat multe neplăceri.

Iată care era viaţa lui: la prima intruziune, „eu de acolo" era un om relativ singuratic. Nu avea succes în domeniul său (arhitect-constructor) şi nu era prea sociabil. Provenea din ceea ce se poate clasifica a fi un grup cu venituri mici şi a reuşit să intre în ceea ce noi numim o facultate de mâna a doua. A petrecut perioada de început a carierei sale într-un oraş mare, într-un serviciu obişnuit. Locuia cu chirie la etajul doi al unei case cu apartamente mobilate şi lua un autobuz pentru a merge la serviciu. Oraşul îi era străin şi şi-a făcut puţini prieteni. (Întâmplător, autobuzul era foarte lat, avea opt locuri unul lângă altul, iar locurile urcau în spatele şoferului în şiruri succesive, astfel că toţi puteau să vadă drumul din faţă). Prima mea intruziune l-a prins tocmai când cobora din autobuz. Şoferul s-a uitat la el cu suspiciune când am încercat să plătesc călătoria. Se pare că acolo nimeni nu plăteşte.

Următoarea intruziune s-a întâmplat într-un moment de criză emoţională. „Eu de acolo" a întâlnit-o pe Lea, o femeie tânără şi bogată, cu doi copii, un băiat şi o fată, ambii cu vârste sub patru ani. Lea era tristă, melancolică şi o

persoană cumva preocupată, care părea să fi suferit o tragedie majoră în viaţă. Aceasta avea ceva legătură cu fostul ei soţ, dar nu era clar ce anume. „Eu de acolo" am întâlnit-o accidental şi am fost profund atras de ea. Cei doi copii au aflat în el un companion minunat. Lea părea puţin interesată la această primă întâlnire. Răspunsul său major consta în atenţie şi căldură pentru copiii ei.

La scurt timp după aceea, a avut loc o altă intruziune în acel corp, tocmai când „eu de acolo" şi Lea îi anunţam pe prietenii ei că urma să ne „căsătorim" (care are o conotaţie uşor diferită). Prietenii au fost consternaţi, în principal pentru că trecuseră numai treizeci de zile (?) de la evenimentul major întâmplat în viaţa ei (divorţ, moartea soţului sau o debilitate fizică). „Eu" eram încă puternic atras de ea, iar Lea era în continuare tristă şi reţinută.

O intruziune ulterioară s-a întâmplat când Lea şi „eu" trăiam într-o casă dintr-un mediu semipastoral. Casa era situată pe o colină joasă, avea ferestre rectangulare lungi şi streşini foarte largi, asemănătoare pagodelor. Calea ferată se curba după colină la o distanţă de circa trei sute de metri, iar şinele veneau în linie dreaptă dinspre partea dreaptă, treceau apoi prin faţa colinei, o înconjurau spre spate şi spre stânga. Acolo era o iarbă verde, înaltă, de la scările de intrare în casă şi până în jos, peste colină. În spatele casei, „eu de acolo" aveam un birou – o clădire cu o singură cameră în care lucram.

De data aceasta, Lea a intrat în birou şi a venit spre masa de lucru tocmai când am pătruns în acel corp.

– Muncitorii vor să împrumute câteva dintre uneltele tale, a spus ea.

M-am uitat la ea năuc. Nu eram sigur ce să spun, aşa că am întrebat-o care muncitori.

– Oamenii care lucrează la drum, desigur.

Ea încă nu remarcase nimic anormal. Înainte să înţeleg ce efect ar putea avea, am spus că nu erau muncitori care să lucreze la drum. Atunci ea s-a uitat fix la mine, cu o suspiciune care creştea. Nu eram deloc sigur ce trebuia să fac în continuare, aşa că am părăsit corpul şi m-am întors prin orificiu.

O altă intruziune plină de rezultate a avut loc atunci când „eu de acolo" am organizat laboratorul. El nu era prea calificat pentru cercetări, dar a decis că este capabil să facă un fel de noi descoperiri. Intrase în posesia unei enorme magazii (probabil cu ajutorul averii Leei), pe care a împărţit-o în încăperi mici în care făcea un fel de experimente. L-am înlocuit în corpul său în mijlocul uneia dintre ele, dar nu am fost capabil să-mi dau seama ce urma să se întâmple în activitatea sa de rutină. Exact atunci, Lea a intrat în încăpere împreună cu nişte vizitatori ca să le arate genul de activitate desfăşurată de el în renovarea clădirii. Eu (în corpul lui, „eu de acolo") stăteam, incapabil să vorbesc, atunci când Lea m-a rugat să le relatez despre munca pe care o făceam. Cumva stânjenită, Lea a condus cuplul într-o altă cameră. Am ezitat când „eu de acolo" ar fi trebuit să-i urmeze.

Am încercat să „simt" un model de activitate pe care el ar fi trebuit să o desfăşoare. Tot ceea ce am putut afla a fost că el încerca să dezvolte noi modalităţi de spectacole teatrale, să proiecteze scene de teatru, sisteme de iluminare şi scaune – totul într-o încercare de a face din vizionarea unei piese o experienţă puternic subiectivă. Doar cu aceste informaţii din ceea ce îşi amintea el, am părăsit corpul când i-am auzit că se întorc, pentru a evita astfel să-i complic în continuare viaţa.

La o altă intruziune, era în derulare o vacanţă în munţi. „Eu de acolo", Lea şi cei doi copii mergeam de-a lungul unui drum montan cu serpentine, fiecare cu câte un

vehicul autopropulsat de tipul celui descris mai sus. L-am „înlocuit" fără să vreau, tocmai când au ajuns la baza unui deal şi începeau urcuşul pe un altul. Pentru că vehiculul îmi era necunoscut, am încercat să-l fac să urce următorul deal, dar curând m-am rostogolit în afara drumului, pe o mică grămadă de noroi. În vreme ce ei aşteptau ca eu să ajung înapoi pe drum, am început să comentez că existau modalităţi mult mai bune de deplasare decât acesta. Acest comentariu a declanşat ceva în Lea, care a devenit deodată tăcută. De ce, nu ştiam. (Sunt sigur că „eu de acolo" ştia.) Am încercat să-i spun că eu nu eram cine credea ea, dar am înţeles că această mărturisire nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Am decis să „plec" spre orificiu şi în corpul fizic.

În intruziunile ulterioare, „eu de acolo" şi Lea nu mai trăiam împreună. El a avut un oarecare succes, dar o acţiune a sa a înstrăinat-o. Singur, el se gândea mereu la ea şi regreta profund slăbiciunea care a supărat-o. A întâlnit-o din întâmplare odată, într-un oraş mare, şi a rugat-o să-i dea voie să o viziteze. Lea a fost de acord, doar ca să vadă cum vor evolua lucrurile. Locuia într-un apartament, la etajul trei al unei clădiri rezidenţiale. El a promis că-i va face o vizită.

Din nefericire, a pierdut sau a uitat adresa pe care i-a dat-o, astfel că la ultima intruziune „eu de acolo" eram un bărbat singur şi frustrat. Cu siguranţă, Lea va interpreta pierderea adresei ca pe o indiferenţă din partea sa şi un alt exemplu al instabilităţii sale. El lucra, dar îşi consuma timpul liber pentru a încerca să o găsească pe Lea şi pe copii.

Cum poţi să interpretezi toate acestea? Dacă ţinem cont de circumstanţele prea puţin idilice, cu greu ar putea fi calificate ca evadări din realitate datorate inconştientului. Nici nu este tipul de viaţă pe care cineva l-ar putea alege pentru a gusta substituirea unei alte persoane.

Se poate doar specula, dar şi aceste speculaţii despre sine trebuie să ia în considerare concepte inacceptabile pentru ştiinţa de azi. Totuşi, activitatea zilnică „duală, dar diferită“, poate conduce la un indiciu despre „unde“ se află Tărâmul III.

Cea mai importantă presupunere este că Tărâmul III şi Tărâmul I (Aici şi Acum) nu sunt identice. Această presupunere este bazată pe diferenţele în dezvoltarea ştiinţifică. Tărâmul III nu este mai avansat – poate dimpotrivă. În istoria noastră cunoscută, nu avem o perioadă în care ştiinţa să fi fost la stadiul celei din Tărâmul III. Dacă Tărâmul III nu este nici trecut cunoscut, nici prezent şi nici viitorul probabil al Tărâmului I, atunci ce este el? Nu este nici parte din Tărâmul II, unde doar gândul este necesar sau utilizat.

Ar putea fi o amintire – de neam sau de alt fel – a unei civilizaţii fizice pământene care a precedat istoria cunoscută. Ar putea fi o altă lume de tip Pământ, situată în altă parte a Universului, care este cumva accesibilă prin manipulare mentală. Ar putea fi un duplicat de antimaterie al acestei lumi materiale pământene, unde suntem aceiaşi, dar diferiţi, ţinuţi împreună prin forţe care sunt dincolo de înţelegerea noastră actuală.

Dr. Leon M. Lederman, profesor de fizică la Universitatea Columbia, a declarat: „Fizica fundamentală este pe deplin în acord cu conceptul cosmologic al unei antilumi, în sens literal, de stele şi planete, compuse din atomi de antimaterie, deci care au nuclee negative, înconjurate de electroni pozitivi. Putem considera ca fascinantă ideea că aceste antilumi sunt populate cu antioameni, ai cărei antisavanţi sunt chiar acum surescitaţi de descoperirea materiei.“

Capitolul 7

Post mortem

Orice recunoaştere a existenţei Corpului Doi ridică imediat vechea întrebare pusă de omenire, din ziua în care a învăţat să gândească: continuăm oare să trăim? Există viaţă dincolo de mormânt? Religiile ne spun: credeţi, aveţi încredere! Însă acest îndemn nu este suficient pentru cel care gândeşte logic, care caută premise valabile şi clare, ce să conducă la o afirmaţie categorică. Tot ceea ce pot face este să fiu, pe cât posibil, un reporter obiectiv, într-o experienţă fundamental subiectivă. Poate că, pe măsură ce vei citi, premisele mele să fie valabile şi pentru tine.

L-am întâlnit prima oară pe doctorul Richard Gordon în 1942 la New York. Era doctor în medicină, specialist în medicină internă. Am devenit prieteni şi el a ajuns medicul nostru de familie. A avut o activitate de succes datorită experienţei dobândite de-a lungul anilor şi avea un rar simţ cinico-sarcastic al umorului. Era un om cu picioarele pe pământ, cu înţelepciunea derivată din experienţă. Atunci când ne-am întâlnit prima dată, avea peste 50 de ani, aşa că nu

l-am cunoscut niciodată ca om tânăr. Era scund şi slab, cu păr alb şi drept, cu început de chelie.

Doctorul Gordon avea două ticuri vizibile. Pentru că decisese să trăiască mult, îşi reglase viaţa cu grijă. Umbla, în mod deliberat, cu paşi rari, bine măsuraţi. Nu se grăbea decât atunci când era absolut necesar. Sau, mai corect spus, se plimba alene cu o nonşalanţă studiată.

Al doilea era acela că, atunci când îl vizita cineva la cabinet, îi arunca o privire furişă de pe pragul uşii din interior şi apoi îl privea atent. Nu dădea niciodată bună ziua, nici nu dădea din cap şi nu saluta cu mâna. Pur şi simplu, privea fix, de parcă ar fi zis „Ce naiba o mai fi şi cu ăsta?". Fusesem cu dr. Gordon într-o relaţie plăcută, apropiată, fără să ne fi referit vreodată la acest fapt. Era unul dintre acele lucruri care se întâmplă fără vreo explicaţie, fără un motiv logic. Nu aveam prea multe în comun, în afara faptului că treceam amândoi printr-o experienţă deosebită, în aproape acelaşi moment al vieţii.

În primăvara lui 1961 l-am vizitat pe doctor la cabinetul său şi am luat masa cu el acolo, masă pregătită de vechea lui asistentă pe o lampă Bunsen. Părea obosit şi preocupat, fapt pe care l-am şi comentat cu el.

– Nu mă simt prea bine, a răspuns el, ca apoi să-şi revină brusc la felul său de a fi.

– Ei, ce naiba, nu poate fi şi doctorul bolnav uneori?

Am râs şi i-am sugerat să facă ceva, de pildă să-şi consulte medicul de familie.

– Aşa voi face, a promis el absent, apoi, după câteva clipe, şi-a revenit şi a spus: Dar mai întâi plec în Europa.

I-am răspuns că face foarte bine.

– Am deja biletele, a continuat el. Am mai fost până acum de câteva ori, dar de data aceasta doresc să văd o

mulţime de locuri pe care nu le-am vizitat. Ai fost vreodată în Grecia, în Turcia, Spania, Portugalia, Egipt?

– Nu, i-am răspuns.

– Ei bine, ar trebui să mergi, a zis el şi şi-a împins farfuria din faţă. Du-te când ai ocazia. Nu ar trebui să te lipseşti de vizitarea unor asemenea locuri. Eu nu voi rata această şansă.

I-am spus că mă voi strădui, dar că eu nu am un asemenea cabinet, cu clientelă bogată, care să aştepte să mă întorc. Însă el a continuat cu seriozitate:

– Bob...

Am aşteptat să continue.

– Nu-mi place cum mă simt, mi-a spus cu grijă. Nu-mi place... Ce-ar fi să ne însoţiţi, tu şi soţia ta, în această călătorie în Europa?

Ce bine era dacă mergeam cu el!

După aproximativ o săptămână, doctorul Gordon şi soţia lui s-au îmbarcat pe un vapor spre Spania. N-am mai auzit nimic despre ei, aşa că mi-am închipuit că se bronzau undeva pe Mediterana. După şase săptămâni, mă sună doamna Gordon. Doctorul s-a îmbolnăvit în Europa şi a trebuit să-şi întrerupă călătoria. A refuzat tratamentul dincolo de Ocean şi a insistat să se întoarcă acasă. Avusese dureri mari şi s-a internat imediat în spital, pentru o explorare laparatomică. Nu am putut să-l vizitez la spital, dar soţia sa m-a ţinut la curent cu starea lui. Operaţia exploratorie a fost o reuşită. Au găsit ceea ce căutau: un cancer abdominal, netratabil. Tot ceea ce i se mai putea face era să i se creeze o stare cât mai confortabilă. Nu va mai părăsi niciodată spitalul. Adică viu. Sau, mai corect spus, viu fizic.

După aflarea acestei situaţii, am simţit că trebuia să găsesc o cale de a-l vedea pe dr. Gordon. Totul era foarte clar acum, aşa cum sunt multe lucruri în retrospectivă. Sunt

sigur că ştia foarte bine ce boală avea încă din ziua aceea, din cabinetul lui. La urma urmei, era medic. Cu siguranţă putuse să discearnă semnele şi simptomele în propriul său laborator. Acesta era motivul călătoriei sale subite în Europa. Categoric, nu dorea să scape această ultimă şansă. Şi nu a scăpat-o.

Simţeam o nevoie urgentă să vorbesc cu dr. Gordon. În niciuna dintre conversaţiile noastre nu i-am menţionat vreodată despre „talentul meu aiuritor" sau prin ceea ce trecusem. Cred că mi-a fost frică să-i văd reacţia – cum îşi dă capul pe spate, izbucneşte în hohote de râs, după care mă trimite la fiul său, care e psihiatru.

Acum era altceva. Se confrunta cu o situaţie în care puteam, eventual, să-l ajut. Nu ştiam cum i-ar fi putut fi de folos cele prin care trecusem eu, dar eram profund convins că îl va ajuta. Am încercat de mai multe ori să-l văd, dar în salonul lui era admisă doar soţia sa. În cele din urmă, am rugat-o pe doamna Gordon să mă ajute să-l văd. Mi-a explicat că doctorul avea dureri atât de mari, încât cea mai mare parte a timpului era sub efectul unor sedative puternice. Ca urmare, foarte rar era conştient şi lucid. De obicei, pe ea o recunoştea dimineaţa devreme, dar nici asta nu se întâmpla în fiecare zi. I-am spus că am ceva foarte important să-i spun. Nu am detaliat. Chiar şi în durerea ei, doamna părea să recunoască faptul că intenţionam să-i aduc un mesaj mult mai important decât cuvinte de încurajare din partea unui prieten. Intuitivă, doamna a găsit o soluţie.

– De ce nu-i scrii o scrisoare? a sugerat. I-o duc eu.

I-am mărturisit că îmi era teamă că nu va putea să o citească.

– Dacă i-o scrii, a spus ea, i-o voi citi eu când va fi destul de conştient să o înţeleagă.

Aşa am şi făcut. Astfel că doamna Gordon i-a tot citit scrisoarea, ori de câte ori doctorul era conştient. Mai târziu,

mi-a spus că aceste citiri repetate au fost făcute la solicitarea doctorului, nu la sugestia ei. Era în scrisoare ceva ce voia să-i fie ferm întipărit în minte? Când am auzit acest lucru, am simţit un mare regret. Poate că doctorul nu şi-ar fi dat capul pe spate să râdă în hohote. Poate că ne-am fi împărtăşit mult mai multe dacă mi-aş fi făcut curaj să discut cu el despre „activităţile" mele.

Iată aici câteva extrase din acea scrisoare:

Şi îţi aminteşti toate acele teste şi analizele pe care mi le-ai prescris deoarece ştiai că mă îngrijora ceva. Ei bine, atunci a început! Acum, de vreme ce eşti în spital pentru o perioadă, ai putea să încerci şi să afli de unul singur. În acest fel nu va trebui să mă crezi pe cuvânt. Îţi va da ceva de făcut în perioada recuperării. Mai întâi, va trebui să accepţi posibilitatea, oricât de redusă ţi-ar părea – nu implica aici marea ta experienţă de medic –, că poţi să acţionezi, să gândeşti şi să exişti fără restricţiile unui corp fizic. Nu-i spune soţiei tale să mă trimită la fiul tău, psihiatrul! Este nevoie de mai mult decât Freud pentru a rezolva acest lucru. De altfel, fiul tău face destui bani şi aşa.

Nu mi s-a părut potrivit să menţionez acest subiect în conversaţiile noastre. Dar atâta vreme cât eşti imobilizat la pat, consideră acest subiect ca serios. Ţi-ar putea fi de folos mai târziu şi sper că vei putea descoperi câte ceva din cele prin care am trecut eu. Totul depinde dacă vei putea să-ţi dezvolţi şi tu posibilitatea de a-ţi „părăsi" corpul fizic, în timp ce mai leneveşti în acel pat de spital. Dacă vei reuşi, ai putea găsi multe căi care ţi-ar fi de folos. Ar putea fi o cale de a scăpa de durerile fizice. Nu ştiu, încearcă!

Dick, cu toată sinceritatea de care sunt capabil, te îndemn să te gândeşti la asta. În momentul în care nu vei face altceva decât să accepţi ideea că acest Corp Doi al

tău, ne-fizic, există într-adevăr, vei fi trecut deja peste o mare piatră de hotar. Odată ce ai realizat acest lucru, singura barieră rămâne frica. Dar nici ea nu trebuie să existe, deoarece ar fi ca şi cum te-ai teme de propria-ţi umbră, de tine însuţi. Este, mai degrabă, ceva natural, nu straniu. Obişnuieşte-te cu această idee: că lipsa de experienţă conştientă cu acest Corp Doi nu înseamnă că ar fi ceva de care să te temi. Necunoscutul ne sperie atâta vreme cât rămâne necunoscut. Dacă accepţi acest fapt, nu va mai exista teamere. Atunci – şi doar atunci – încearcă formula descrisă aici. Nu ştiu ce efect au medicamentele pe care le iei. Ele ar putea ajuta sau împiedica tehnica. Dar încearcă. S-ar putea să reuşeşti de prima dată, sau nu.

Este foarte important să mă înştiinţezi cum merge. Când te vei simţi mai bine, poate că voi trece pe la tine şi vom discuta toate acestea în detaliu. Aş fi venit şi acum, dar ştii cât de riguroşi sunt cei din spital când e vorba de reguli. Dacă îi spui soţiei tale despre vreo încercare, sunt sigur că ea îmi va transmite. Dar aş prefera să le aud de la tine personal, mai încolo. Tu doar anunţă-mă...

Doamna Gordon nu mi-a spus dacă a încercat sau nu. Mi s-a părut nepotrivit să o întreb mai multe amănunte atunci. Era mult prea copleşită de tristeţe pentru că aflase că starea doctorului Gordon era terminală. Încă nu sunt sigur dacă ea a înţeles că scrisoarea mea putea fi interpretată ca o sugestivă pregătire pentru moarte. Câteva săptămâni mai târziu, doctorul Gordon a intrat în comă. A murit liniştit, fără să-şi recapete cunoştinţa.

Timp de luni de zile m-am gândit să încerc „să merg" la doctorul Gordon, oriunde ar fi fost. El era prima persoană apropiată care a murit de când mi-am dezvoltat acest „talent aiuritor". Eram atât curios, cât şi obiectiv. Ar fi fost prima

ocazie de acest fel. Cred că doctorul Gordon nu ar fi avut nimic împotrivă dacă el continua să existe. Fără să ştiu ceva despre aceste lucruri, am decis că probabil avea nevoie de odihnă înainte să interferez cu ceea ce făcea, orice ar fi fost acel ceva. De asemenea, trebuia să-mi mai adun ceva curaj. Nu mai încercasem un experiment asemănător până acum. Putea fi cu adevărat periculos.

În cele din urmă, într-o sâmbătă după-amiază, am făcut încercarea. Mi-a trebuit cam o oră să intru în starea de vibraţie, după care să ies din trup şi să strig mental „Vreau să-l văd pe doctorul Gordon!". După un moment, am început să mă mişc repede în sus şi, curând, tot ceea ce puteam vedea era o urmă neclară de mişcare, după care am perceput ceea ce părea a fi un curent puternic de aer foarte rarefiat. Am simţit, de asemenea, o mână sub cotul meu stâng. Cineva mă ajuta să ajung acolo.

După o călătorie ce păruse fără sfârşit, m-am oprit brusc (sau am fost oprit). Stăteam, uluit, într-o cameră spaţioasă. Îmi lăsa impresia că mă aflu într-un soi de instituţie. Mâna de sub cotul meu m-a dirijat spre portalul unei uşi deschise, dar m-a oprit imediat dincolo de ea, de unde puteam privi în camera alăturată. O voce de bărbat mi-a vorbit direct în urechea stângă.

– Dacă stai aici, doctorul te va vedea într-un minut.

Am dat din cap afirmativ şi am rămas acolo, în aşteptare. În cameră era un grup de bărbaţi. Trei sau patru ascultau un tânăr de vreo 22 de ani, care gesticula şi le vorbea cu multă vervă. Nu l-am văzut pe dr. Gordon şi continuam să aştept să apară în orice moment. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât părea că mi se face mai cald. În cele din urmă, am devenit atât de înfierbântat, încât mă simţeam extrem de incomod. Nu ştiam ce îmi cauza această fierbinţeală şi nici

nu eram sigur că o mai puteam suporta. Simţeam ca şi cum mi-ar fi curs pe faţă şiroaie de sudoare.

Ştiam că nu puteam sta mai mult, nu mai suportam căldura. Dacă dr. Gordon nu apărea în curând, trebuia să plec fără să-l văd. M-am întors şi m-am uitat din nou la acei bărbaţi cu gândul să-i întreb de dr. Gordon. Chiar în acea clipă, tânărul scund şi slab, cu o claie de păr pe cap, s-a oprit în mijlocul conversaţiei şi s-a uitat fix la mine pentru o clipă. După această scurtă privire, s-a întors spre grupul de bărbaţi şi şi-a continuat discuţia animată.

Căldura devenise greu de suportat şi am decis că trebuie să plec. Nu-l mai puteam aştepta pe dr. Gordon. În timp ce mă foloseam de mişcarea învăţată, m-am deplasat repede în sus şi afară din cameră. A fost o călătorie lungă de înapoiere. După reintegrare, mi-am controlat corpul fizic. Îmi era frig şi eram puţin înţepenit. Bineînţeles că nu-mi şiroia transpiraţia pe faţă.

Dezamăgit, m-am ridicat şi am consemnat note despre călătorie. Nu reuşisem dintr-un motiv oarecare. N-am izbutit să-l găsesc pe dr. Gordon. Timpul petrecut în afara corpului era de două ore. Întrucât eram de o încăpăţânare ereditară, în sâmbăta următoare am încercat iarăşi. În momentul în care mi-am părăsit corpul şi am început să-l strig pe dr. Gordon, am auzit lângă mine o voce aproape iritată.

– De ce vrei să-l vezi iar? Doar l-ai văzut sâmbăta trecută!

Am fost atât de surprins, încât am reintrat în corpul fizic aproape instantaneu. M-am ridicat şi m-am uitat prin birou. Nu era nimeni în încăpere. Totul era normal. M-am gândit să încerc din nou, dar am decis că în acea zi era deja prea târziu pentru o nouă ieşire. Sâmbăta trecută... nu fusese nimic interesant sâmbăta trecută. Nu reuşisem. Mi-am recitit notiţele de „sâmbăta trecută". Brusc, mi-am dat seama.

„Doctorul te va vedea într-un minut." Deci, ce se întâmplase după acel „un minut"? Un tânăr scund, subţire, cu o claie de păr, s-a întors şi m-a privit fix. S-a uitat la mine fără să spună o vorbă, ca şi cum s-ar fi gândit. Ceea ce îmi notasem era, de fapt, o descriere perfectă a doctorului Gordon pe când avea 22 de ani, şi nu 70.

Aceasta m-a făcut să dau mai mare credibilitate experienţei decât orice altceva. Mă aşteptasem să văd un om de 70 de ani. Nu l-am recunoscut deoarece el nu era aşa cum mă aşteptam să-l văd. Dacă ar fi fost o halucinaţie, era de aşteptat să găsesc un dr. Gordon de 70 de ani.

Mai târziu, într-o vizită făcută văduvei doctorului Gordon, am cerut o fotografie veche de-a lui, de când avea 22 de ani. Desigur, nu i-am spus doamnei Gordon de ce voiam să văd fotografia. Figura se potrivea perfect cu omul văzut de mine şi care mă văzuse şi el „acolo". Doamna a mai menţionat că la acea vârstă doctorul era foarte activ şi nerăbdător, veşnic pe fugă şi, da, fusese posesorul unei bogate podoabe capilare de păr blond. Într-o bună zi, voi încerca iarăşi să-l vizitez pe dr. Gordon.

Altă dată, dorind să ne mutăm, am vândut casa în care locuiam atunci când a apărut brusc un cumpărător. Ca măsură temporară, am închiriat o casă pentru anul dinaintea mutării.

Era o casă interesantă, construită pe vârful unei stânci, direct deasupra unui râuleţ. O închiriasem printr-un agent fără să-l fi întâlnit vreodată pe propietar sau să ajungem în contact cu el. Soţia şi cu mine am ales dormitorul principal, care se afla la etaj.

La aproximativ o săptămână după instalarea în noua locuinţă, am mers la culcare, iar soţia mea a adormit imediat. Culcat în semiîntuneric, mă uitam, prin ferestrele cât tot peretele, la cerul nopţii. Fără să vreau, am simţit că încep acele vibraţii familiare şi mă întrebam dacă ar fi nimerit să

las să se întâmple fenomenul în noua locuinţă. Patul nostru era plasat pe peretele dinspre nord. În dreapta patului, când erai culcat, se afla uşa spre hol. La stânga se afla uşa spre baia principală.

Mă aflam chiar pe punctul de a mă „ridica" din fizic, când am observat ceva în pragul uşii. Era ceva alb, cu forma şi dimensiunea unei persoane.

Pentru că am devenit extrem de precaut faţă de „străini", am aşteptat să văd ce se va întâmpla. Forma albă a intrat în cameră, a ocolit patul, a trecut cam la 30 cm de partea mea de pat şi a intrat în baie. Am putut să văd că era o femeie de statură mijlocie, cu un păr lins, negru, cu ochi adânciţi în orbite, nici tânără, nici bătrână. A stat în baie doar câteva clipe, apoi a ieşit de acolo şi a refăcut acelaşi traseu în jurul patului. M-am ridicat non-fizic – sunt convins de acest lucru – şi m-am întins s-o ating, să văd dacă, într-adevăr, pot.

Când mi-a observat gestul, s-a oprit şi m-a privit, iar când a început să vorbească, am auzit-o foarte clar. Puteam să văd fereastra şi perdelele din spatele femeii – prin ea.

– Ce ai de gând să faci cu picturile?

Era vocea femeii şi i-am văzut buzele cum se mişcă. Pentru că nu ştiam ce să-i spun, am încercat să-i dau un răspuns satisfăcător. I-am spus să nu-şi facă probleme, că voi avea grijă de ele. Când a auzit răspunsul, a zâmbit uşor. Apoi, şi-a întins ambele palme şi mi-a prins palma într-ale ei. Degetele ei păreau reale, normal de calde şi vii. După ce mi-a strâns mâna uşor, i-a dat drumul încet, a ocolit patul şi a ieşit pe uşă.

Am aşteptat, dar nu s-a mai întors. M-am întins pe pat, mi-am activat fizicul, apoi m-am strecurat afară din pat. Am ieşit în hol şi m-am uitat şi în celelalte camere. Nu era nimeni. Am intrat în toate camerele de la parter, dar nu am

găsit nimic. Am decis să notez experienţa, după care m-am întors în dormitor şi m-am culcat. Peste câteva zile l-am întâlnit pe psihiatrul care locuia în casa de lângă noi, doctorul Samuel Kahn. (Continuam să întâlnesc, din întâmplare, psihiatri!) L-am întrebat dacă îi cunoscuse pe proprietarii casei noastre.

– Da, da, i-am cunoscut chiar foarte bine, mi-a spus El. Doamna W. a murit de aproximativ un an. După aceea, domnul W. a refuzat să mai intre în casă şi s-a mutat. Nu s-a mai întors.

I-am răspuns că era păcat, pentru că locuinţa e foarte frumoasă.

– Ştii, casa fusese a ei, a mai zis dr. Kahn. De fapt, ea a murit acasă, chiar în camera în care dormiţi voi acum.

Mi se părea interesant. Probabil că ea a ţinut mult la această casă.

– O, da, mi-a confirmat el. Era pasionată de picturi. Le-a expus peste tot în locuinţă. De fapt, casa a fost întreaga ei viaţă.

L-am întrebat dacă avea cumva vreo fotografie a doamnei.

– Să mă gândesc.

După o clipă, a zis:

– Da, cred că era într-o poză de grup, făcută la club. Să văd dacă o găsesc.

Dr. Kahn s-a întors după câteva minute. Avea în mână o poză în care erau cam 50-60 de femei şi bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei doar chipuri, aşa cum stăteau aşezaţi în rânduri. Doctorul a examinat fotografia.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva, sunt sigur.

Am privit peste umărul lui fotografia. În rândul doi era o faţă cunoscută. Am arătat-o cu degetul şi l-am întrebat pe doctor dacă era doamna W.

– O, da, da, ea este doamna W.

S-a uitat la mine curios, apoi, de parcă şi-ar fi dat seama, a spus:

– Probabil că ai dat de vreo fotografie de-a ei pe undeva prin casă.

I-am răspuns că da, aşa era. Apoi l-am întrebat, fără vreo intenţie, dacă doamna W. avusese vreun obicei comportamental neobişnuit sau ceva asemănător.

– Nu, nu-mi amintesc de ceva special, răspunse el, dar mă voi gândi la asta. Trebuie să fi fost ceva.

I-am mulţumit şi am vrut să plec, dar m-am întors la chemarea lui.

– Stai puţin, era totuşi ceva, a spus dr. Kahn.

L-am întrebat despre ce e vorba.

– Ei bine, ori de câte ori era bucuroasă sau recunoscătoare, îţi lua mâna şi ţi-o strângea uşor între palmele ei. Te ajută asta cu ceva?

– Da, mă ajută!

Eram convins că, de îndată ce voi avea mai multă experienţă, voi încerca mult mai multe în acest domeniu, care era, cu siguranţă, neobişnuit.

Un prieten foarte apropiat, Agnew Bahnson, era cam de vârsta mea şi aveam multe în comun. Îl cunoşteam de vreo opt ani. Printre altele, era şi pilot, astfel că adesea pilota avionul companiei sale. Unul dintre interesele lui în domeniul cercetării era problema antigravitaţiei – temă pe care o discutam frecvent. Avea un laborator unde realiza experimente în acest domeniu. Printre subiectele discutate referitor la studiile sale asupra gravitaţiei a fost şi întrebarea legată de modul în care una sau două persoane ar putea avea rezultate efective în domeniul antigravitaţiei în această perioadă în care se fac cercetări cu echipe mari de cercetători şi cu instrumente extrem de costisitoare.

În 1964, eram la New York cu nişte probleme de afaceri. Într-o după-amiază, mă aflam în camera mea de hotel şi, pentru că aveam o oră la dispoziţie să mă odihnesc, am decis să trag un pui de somn. M-am întins pe pat şi, când eram pe punctul de a adormi, aud vocea lui Bahnson.

– Există o cale de a dovedi antigravitaţia. Tot ceea ce trebuie să faci este să ţi-o demonstrezi ţie însuţi – şi ai fost antrenat în acest sens.

M-am ridicat în capul oaselor, complet treaz. Ştiam la ce se referea vocea, dar nu avusesem curajul să încerc. Dar oare de ce mi s-a părut vocea lui Bahnson atât de reală în acest vis? M-am uitat la ceasul de lângă pat. Era ora 3 şi un sfert. Eram deja mult prea treaz pentru a adormi la loc, aşa că m-am sculat şi am ieşit. După două zile, când m-am întors acasă, soţia mea era foarte tăcută. Am întrebat-o ce s-a întâmplat.

– N-am vrut să te supăram în timp ce erai cu probleme la New York, zise ea, dar Agnew Bahnson a murit. A murit în timp ce încerca să aterizeze cu avionul său pe un mic câmp de lângă Ohio.

Mi-am amintit de vocea lui Bahnson la New York. Am întrebat-o pe soţia mea dacă Bahnson a murit acum două zile, la aproximativ ora 3 şi un sfert. Înainte de a-mi răspunde, s-a uitat lung la mine.

– Da, atunci s-a întâmplat.

Nu m-a întrebat de unde ştiam. Trecuse de mult de acest stadiu. Nu am făcut nicio încercare de „a merge“ la Agnew Bahnson, timp de câteva luni. Bănuiam, fără niciun fel de motivaţie, că avea nevoie de repaos. Era ceva în legătură cu o moarte violentă, deşi încă nu eram sigur că aveam dreptate. În cele din urmă, am devenit nerăbdător. Într-o duminică după-amiază, m-am întins în pat cu scopul deliberat de a merge să-l vizitez pe Bahnson. După aproximativ o oră de pregătiri, am ieşit în sfârşit din corpul fizic şi am început

să călătoresc rapid prin ceva care părea să fie doar întuneric. Mental, strigam mereu „Agnew Bahnson“ în timp ce călătoream.

Deodată m-am oprit – sau am fost oprit. Mă aflam într-o cameră destul de întunecată. Cineva mă ţinea nemişcat în picioare. După un moment de aşteptare, un nor de gaz alb păru că iese printr-un orificiu din podea. Norul luă formă şi ceva îmi spunea că e Bahnson, deşi nu-l vedeam prea bine pentru a-l identifica. Începu să vorbească imediat, foarte agitat şi fericit.

– Bob, n-ai să crezi niciodată tot ceea ce s-a întâmplat de când sunt aici!

Doar atât. La un semnal dat de cineva, norul de gaz alb şi-a pierdut forma umană şi părea să se retragă prin gaura din podea. Mâinile de pe coatele mele mă îndemnau să plec, aşa că am pornit înapoi în fizic.

Acesta era modul în care trăise Agnew Bahnson: prea interesat de lucruri şi experienţe noi pentru a-şi pierde vremea cu trecutul, cu „atunci“. La fel ca doctorul Gordon. Dacă a fost o halucinaţie autoindusă, cel puţin a fost una originală. Nu am citit nimic asemănător. Explică oare această coincidenţă în timp cele întâmplate în camera de hotel din New York?

Dar mai este o întâmplare. Tatăl meu a murit în 1964, la vârsta de 82 de ani. Deşi în tinereţe fusesem un rebel faţă de autoritatea părintească, în ultimii anii m-am simţit destul de apropiat de el. Sunt sigur că şi tata se simţea apropiat de mine.

Cu câteva luni înainte de moarte, suferise un atac cerebral care l-a lăsat aproape paralizat şi incapabil să vorbească. Această din urmă stare era, evident, cea mai supărătoare, cum era şi normal pentru un om care a fost lingvist, a cărui viaţă fusese devotată studiului şi predării limbilor străine.

În acea perioadă, atunci când îl vizitam, mi se rupea inima când îl vedeam cum face eforturi disperate să-mi vorbească, să-mi spună ceva. Ochii lui mă implorau să înţeleg. Buzele sale nu puteau să scoată decât nişte murmure slabe. Am încercat să-l liniştesc, să-i vorbesc. El se străduia să-mi răspundă. Nu aş putea spune nici măcar dacă îmi înţelegea cuvintele. Tata a murit liniştit, în somn, într-o după-amiază. Trăise o viaţă plină, una de succes, iar moartea lui ne-a provocat sentimente amestecate, de tristeţe şi de eliberare. Am înţeles, iar şi iar, importanţa unor concepte practice pe care le-am învăţat de la tata. Îi voi rămâne veşnic recunoscător.

De data aceasta, cu cineva foarte apropiat şi decedat de curând, aveam mai puţine emoţii decât înainte. Sau poate familiaritatea, ori cel puţin sentimentul ei, m-a făcut să fiu mai puţin precaut şi mai încrezător. Singurul motiv pentru care am aşteptat câteva luni ca „să-l vizitez" era o chestiune de a găsi momentul potrivit. Alte treburi presante, din viaţa mea personală şi de afaceri, păreau să mă priveze de abilitatea necesară relaxării. Totuşi, într-o zi de lucru, m-am trezit la ora 3 dimineaţa şi am simţit că pot încerca să-i fac o vizită tatălui meu.

Mi-am parcurs ritualul obişnuit şi vibraţiile au apărut repede şi uşor. În câteva momente m-am desprins fără efort de corpul fizic şi m-am ridicat liber în întuneric. De această dată nu m-am folosit de strigătul mental. M-am concentrat asupra personalităţii tatălui meu şi „m-am întins" spre locul unde se găsea el.

Am început să mă mişc repede prin întuneric. Nu vedeam nimic, dar aveam senzaţia unei deplasări uluitoare, cuplate cu antrenarea unui mediu de consistenţa unui lichid ce-mi trecea pe lângă corp. Era ceva asemănător cu pătrunderea în apă după o plonjare. Deodată, m-am oprit. De data aceasta nu-mi amintesc să mă fi oprit cineva şi nici n-am

simţit mâna pe cotul meu. Mă aflam într-o cameră mare şi întunecoasă. Mi se părea că era ceva ca un spital sau un loc pentru convalescenţă, dar nu se făcea niciun tratament, aşa cum ştim noi că se practică într-un asemenea loc.

Am început să-l caut pe tata. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar speram cu nerăbdare la o întâlnire fericită. Din camera în care mă aflam se putea intra în alte câteva mai mici. M-am uitat în două dintre ele şi în fiecare erau mai multe persoane care nu mi-au acordat nicio atenţie. Am început să mă întreb dacă nu cumva ajunsesem într-un loc nepotrivit. A treia cameră nu era mai mare ca o chilie de călugăr, cu un geam mic, situat la înălţimea umărului, pe peretele din partea opusă uşii. În apropierea ferestrei, rezemat de perete, era un om care se uita afară. Când am intrat, nu i-am văzut decât spatele.

Atunci s-a întors şi m-a văzut. Pe faţă i-a apărut expresia unei enorme mirări, iar tatăl meu „mort“ mi-a vorbit:

– Ce faci tu aici!

A spus aceasta exact în modul în care ar spune o persoană care a înconjurat jumătate din Glob şi se întâlneşte cu cineva de la care tocmai îşi luase rămas-bun.

Eram prea emoţionat să pot vorbi şi stăteam acolo cu speranţa că se va produce reuniunea fericită pe care o aşteptasem. Aceasta a venit imediat. Tata s-a întins spre mine, m-a ridicat de subsuori şi, fericit, m-a aruncat în sus, deasupra capului, apoi din nou, exact aşa cum îmi aminteam că făcea când eram copil mic; aşa cum fac cei mai mulţi taţi cu copilaşii lor. M-a lăsat jos, m-a pus din nou în picioare şi acum m-am simţit destul de sigur pentru a-i putea vorbi.

L-am întrebat cum se simte.

– Mult mai bine acum, a spus el. Nu mai am dureri.

Era ca şi cum i-aş fi reamintit ceva ce dorea să uite. Părea că îl părăsesc puterile şi s-a întors, arăta obosit. Pe când îl observam, parcă uitase că eram acolo. Arăta mai

zvelt şi de aproximativ 50 de ani, apreciere bazată pe una dintre pozele lui de la acea vârstă. Am simţit că întâlnirea luase sfârşit. Deocamdată, nu se putea mai mult. Discret, am ieşit din cameră, m-am întors, m-am „întins“ şi m-am înapoiat în corpul fizic. Mi-a trebuit un timp mult mai scurt la întoarcere decât la dus.

Să fi fost aşa? Să fi fost durerea lui atât de intensă în acele ultime zile când nu se putea face înţeles pentru a fi ajutat? Dacă acesta este adevărul, ce închisoare teribilă trebuie să-i fi fost trupul bolnav. Moartea a fost, într-adevăr, o binecuvântare.

Voi încerca să-l „văd“ din nou? Nu ştiu.

Sunt multe alte experienţe – mai puţin personale, dar la fel de impresionante. Toate m-au condus la inevitabila concluzie empirică ce a justificat multele ore de chinuri, nesiguranţă, teamă, singurătate şi deziluzie; cea care a constituit punctul de plecare spre ceea ce unii numesc salt cuantic în gândire şi începutul unui nou punct de vedere şi al unei noi perspective; care a permis durerilor şi plăcerilor lui „Aici şi Acum“ să dobândească importanţa lor reală (ce înseamnă un minut, o oră sau un an, într-o existenţă infinită?); cea care a deschis poarta spre o realitate ce ar putea să se dovedească, în cele din urmă, de neînţeles minţii conştiente omeneşti – dar, cu toate acestea, va continua să-l hărţuiască pe curios şi să-l incrimineze pe intelectual.

Să fie acesta răspunsul meu? Combină aceste experienţe cu acea cunoaştere a faptului că personalitatea umană poate să opereze în afara trupului fizic – şi o şi face –, iar răspunsul poate fi doar unul singur. Dacă această carte conţine un Mare Mesaj, acesta ar fi suficient.

Capitolul 8

„Pentru că Biblia îmi spune aşa"

Dacă fiinţa umană are acel Al Doilea Corp, dacă acel Al Doilea Corp supravieţuieşte morţii – aşa cum o numim noi –, dacă personalitatea şi caracterul continuă să existe în această nouă-veche formă... atunci? Din nou această întrebare, veche de milenii, care cere un răspuns.

La ora actuală, după doisprezece ani de activitate non-fizică, nu găsesc nicio dovadă care să valideze noţiunea biblică de Dumnezeu sau viaţă după moarte într-un loc ce se numeşte Rai. Sau poate l-am găsit, dar, pur şi simplu, nu l-am recunoscut. Este foarte posibil. S-ar putea să nu fiu „calificat" s-o fac. Pe de altă parte, multe din câte am întâlnit ar putea fi elemente de bază distorsionate de-a lungul secolelor.

Să începem cu rugăciunea, care se presupune a fi o comunicare directă cu Dumnezeu. Aşa cum suntem învăţaţi să ne rugăm astăzi, este ca şi cum s-ar recita o formulă chimică, fără vreo cunoaştere a intenţiei iniţiale sau a înţelesului ingredientelor. Sau, aşa cum cântă copiii noştri, „Căţeluş cu părul creţ", fără a avea habar de semnificaţia originară a cântecului.

Întreaga noastră civilizaţie este plină de asemenea obiceiuri iraţionale. Evident, rugăciunea este unul dintre acestea.

Cândva, cineva a ştiut cum să se roage. Acel cineva a încercat să-i înveţe pe ceilalţi. Câţiva au învăţat metoda. Alţii au reţinut mecanic doar cuvintele, iar acestea s-au schimbat între timp. Treptat, tehnica rugăciunii s-a pierdut, pentru ca, de-a lungul secolelor, să fie redescoperită din când în când, întâmplător (?). În aceste cazuri, numai uneori redescoperitorul a fost capabil să-i convingă pe ceilalţi că Vechea Cale bine stabilită nu era tocmai corectă. Asta este tot ceea ce pot să spun. Vechea Cale Instituită nu este suficientă. Sau, aşa cum afirmam, poate eu nu sunt calificat. Mai rău, s-ar putea ca felul în care am învăţat să mă rog să fi fost insuficient sau impropriu. În orice caz, la mine nu a funcţionat.

Iată un exemplu. Într-una dintre excursiile mele nonfizice, eram în mare viteză prin vid, înapoi spre fizic, şi totul părea bine controlat. Fără o avertizare prealabilă, m-am izbit de un perete solid, făcut dintr-un material impenetrabil. Nu eram rănit, însă am fost total şocat. Materialul era dur şi părea să fie făcut din plăci masive de oţel, care se îmbinau uşor la margini şi care erau sudate între ele. Fiecare era uşor curbată, de parcă făcea parte dintr-un glob. Am încercat să trec prin el, dar n-am putut. Am luat-o în sus, în jos, la dreapta, la stânga. Eram ferm convins că trupul meu fizic se afla dincolo de această barieră.

După ceea ce mi s-a părut o oră de zgâriat, de agăţat şi împins în această barieră, m-am rugat. Am folosit fiecare rugăciune pe care am învăţat-o vreodată – şi chiar am inventat câteva speciale. Am crezut fiecare cuvânt, mai mult decât am crezut orice în viaţa mea, atât eram de speriat.

Nu s-a întâmplat nimic. Încă eram lipit de barieră, incapabil să trec prin ea pentru a mă întoarce în corpul fizic. M-a cuprins panica. M-am agăţat, am ţipat şi am plâns în hohote. După ce totul a rămas fără rezultat, în final m-am

liniştit, dar numai pentru că eram epuizat emoţional. Pentru că mă simţeam pierdut, am rămas acolo şi m-am odihnit, lipit de peretele rece şi solid. Nu ştiu cât am zăcut acolo, probabil până când mi-a revenit capacitatea de a gândi obiectiv. Dar a revenit. Nu puteam rămâne acolo pe vecie sau cel puţin nu voiam acest lucru.

Părea o situaţie imposibilă. Unde, oare, am mai întâlnit înainte o asemenea situaţie imposibilă? Mi-am amintit! Cu ani în urmă, împreună cu un prieten, am cumpărat un avion ale cărui caracteristici nu le cunoşteam. Singurele motive pentru care am cumpărat acel avion erau preţul mic şi starea lui bună. După mai multe zboruri de antrenament în jurul pistei, am decis să ne înălţăm pentru acrobaţii. Aveam paraşute împrumutate, aşa că am decolat şi ne-am ridicat la o înălţime de aproximativ 3 000 m. Am trecut prin câteva opturi mai lente, câteva loopinguri în picaj şi câteva răsuciri. Totul părea în regulă. După ce am luat din nou înălţime, am coborât uşor botul avionului şi am tras brusc manşa şi direcţia ca să intrăm într-o răsucire lentă orizontală. Apoi, ne-am dat seama că am intrat în vrie.

Am centrat manşa, apoi am împins-o înainte – de fapt, procedura acceptată de revenire. Ea funcţionase perfect înainte, dar nu de data aceasta. Răsucirea se făcea acum cu o rază mai mică, mai rapidă, transformându-se în zvâcneli. Schimbarea direcţiei în sens opus rotirii, ambalări bruşte de motor, nimic nu avea vreun efect asupra răsucirii. Răsucirea se accentua, iar pământul se apropia rapid. Bill, care s-a uitat în jur de pe locul din faţă al carlingii, era livid. Mi-a urlat, ca să acopere vuietul vântului: „Ar fi mai bine să ieşim de aici."

Eram pregătit s-o fac şi eu. Singurul lucru care mă mai reţinea acolo câteva secunde în plus era posibila pierdere a avionului, pentru care economisisem atât de mult. M-am gândit că am încercat totul, cu excepţia unui procedeu care nesocotea regulile – unicul lucru care nu trebuia făcut dacă ai

intrat în vrie: să tragi de manşă. Deci, ce aveam de pierdut? Am tras manşa! În acea clipă, imediat, avionul s-a îndreptat, şi-a revenit din răsucire şi a început să prindă viteză de zbor. Am continuat astfel până când solul a fost acolo unde îi era locul. După ce am aterizat în siguranţă, ne-am repezit afară din avion şi, epuizaţi, ne-am aşezat pe jos. Am intrat într-o răsucire exterioară. Niciunul dintre noi nu văzuse aşa ceva, darămite să şi încerce s-o facă.

Mi-am amintit de această răsucire exterioară. Am încercat să aplic conceptul când zăceam lipit de barieră. Înainte, sus, jos, la dreapta, la stânga... nu era bine. Mai rămăsese o singură direcţie, deşi, după câte ştiam, categoric nu era cea mai eficientă. Oricum, o încercare nu putea înrăutăţi lucrurile, aşa că am încercat şi, după doar câteva momente, eram din nou în corpul fizic, zguduit, dar în siguranţă.

Încotro? Retrospectiv, era evident: îndepărtarea de barieră înapoi în direcţia din care venisem. De ce a funcţionat, nu ştiu. Nu ştiu nici ce fusese acea barieră. Ne-am putea gândi că rugăciunea a avut efect. Căci m-am întors, nu? Dacă m-a ajutat rugăciunea, aceasta nu a fost în maniera în care m-a învăţat religia. Niciun înger nu s-a grăbit să-mi vină în ajutor şi să-mi aducă alinare.

Cu altă ocazie, când mi-am vizitat fratele şi familia lui, am rămas peste noapte la ei. Nu mult după ce m-am retras în camera de oaspeţi, m-am culcat pentru că aveam mare nevoie de odihnă. Dacă are vreo relevanţă, căpătâiul patului era lipit de peretele ce despărţea camera mea de cea a nepoatei mele, în vârstă de 4 ani. Patul ei era de cealaltă parte a aceluiaşi perete. În timp ce mă întindeam în pat, în întuneric, au început să apară bine cunoscutele vibraţii, astfel că am decis să mă strecor afară din fizic pentru o clipă, doar ca să încerc această stare departe de casă.

În momentul părăsirii corpului fizic, mi-am dat seama de prezenţa a trei fiinţe în cameră. Pe măsură ce acestea se

apropiau, am rămas precaut în apropierea corpului fizic. Începuseră să tragă de mine, nu tare, dar în mod deliberat, curioşi parcă de ceea ce voi face. Se distrau de minune pe seama mea.

Am încercat să rămân calm, dar ei erau trei. Nu eram sigur dacă aş fi reuşit să reintru destul de repede în fizic înainte ca ei să mă tragă de acolo. Aşa că m-am rugat. Din nou, am încercat fiecare rugăciune ştiută.

L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute. M-am rugat în numele lui Iisus Christos să fiu ajutat. Am încercat să mă rog la câţiva sfinţi despre care auzisem de la soţia mea, care este catolică. Rezultatul? Cei care mă chinuiau râdeau în hohote şi îşi continuau acţiunea asupra mea cu şi mai mult entuziasm.

– Auzi cum se roagă la zeii lui! chicoti unul dintre ei cu mult dispreţ. Auziţi-l!

Cred că m-am enervat puţin când am auzit ceea ce spunea. Am început să mă retrag şi să mă apropii de corpul fizic, apoi să plonjez în el. Nu m-am luptat cu ei, dar, cu siguranţă, nu am rămas pasiv. M-am ridicat în capul oaselor în corpul fizic, uşurat că m-am întors. Chiar când stăteam aşa, am auzit un plânset de copil care venea din camera vecină, de dincolo de perete. Am aşteptat câteva minute pentru că speram să vină cumnata mea să o calmeze pe fetiţă şi să o adoarmă la loc. După vreo zece minute, fetiţa nu se oprise încă din plâns. M-am ridicat şi am intrat în camera vecină. Cumnata mea, care era deja acolo şi ţinea copilul în braţe, încerca să o calmeze, însă fetiţa continua să plângă. Am întrebat ce s-a întâmplat şi dacă puteam să ajut cu ceva.

– Cred că o să-i treacă în curând, a răspuns cumnata mea. O fi avut un coşmar sau un vis urât şi n-o pot trezi.

Am întrebat-o de când plânge fetiţa.

– Doar cu câteva minute înainte de a fi intrat tu. Nu i s-a mai întâmplat. De obicei, doarme profund.

M-am oferit din nou să o ajut dacă era nevoie şi m-am întors în camera mea. Nu peste mult timp micuţa s-a liniştit şi, evident, a adormit. Să fi fost coşmarul ca o transă al nepoatei o simplă coincidenţă? Sau poate că este nevoie de o nouă tehnică de rugăciune din partea mea?

Sunt multe asemenea incidente, dar ele au urmat cam acelaşi tipar când am încercat abordarea convenţională şi acceptată de a mă ruga.

Cu toate acestea, există şi aspecte pozitive de relatat cu referire la Rai şi Iad. Dacă ele există, acestea se află undeva în Tărâmul II.

În călătoriile non-fizice în Tărâmul II, adesea se află un nivel sau un tărâm prin care trebuie să se treacă, aşa cum s-a menţionat anterior. Se pare că este partea din Tărâmul II cea mai apropiată de Aici-Acum şi, într-un fel, cea mai înrudită cu acesta. Este ca un ocean negru-cenuşiu flămând, unde cea mai uşoară mişcare atrage fiinţe care te muşcă şi te chinuie.

Este ca şi cum ai fi momeala care pluteşte în derivă în această zonă vastă. Dacă te mişti încet şi nu reacţionezi la aceşti „peşti" curioşi care vin să te cerceteze, treci prin zonă fără prea multe incidente. Mişcă-te violent şi luptă-te, şi atunci tot mai mulţi rezidenţi excitaţi ai acestui tărâm se reped să muşte, să împingă, să tragă, să înghiontească. Poate fi acesta hotarul Iadului? Este uşor să tragi concluzia că o pătrundere oricât de scurtă în acest strat apropiat conduce la ideea că „demonii" sau „diavolii" sunt locuitorii principali de aici. Ei par a fi subumani, deşi dau dovadă că sunt în măsură să acţioneze independent.

Cine şi ce sunt ei? Nu ştiu! Nu mi-am dat silinţa să stau acolo suficient de mult ca să aflu. Doar prin metoda terifiantă a încercărilor repetate am găsit calea de a trece prin această zonă într-o pace rezonabilă.

În aceste lumi – în care gândurile nu sunt numai obiecte, ci sunt totul, inclusiv tu însuţi –, otrava şi perfecţiunea sunt propria ta creaţie. Dacă eşti un criminal fără remuşcări, poţi sfârşi în acea parte a Tărâmului II unde toţi sunt de aceeaşi teapă. Pentru asemenea persoane, aici va fi, cu adevărat, Iadul, fiindcă aici nu vor fi victime inocente sau fără apărare.

Extrapolează acestea şi poţi începe să percepi miile de variante. Destinaţia ta spre raiul sau iadul din Tărâmul II pare să fie determinată complet de motivaţiile, emoţiile şi impulsurile cele mai profunde şi constante (şi poate inconştiente) ale personalităţii tale. Cele mai consistente şi puternice dintre acestea acţionează ca un dispozitiv de „ghidare spre acasă" atunci când intri în acest tărâm.

Sunt sigur de acest lucru fiindcă întotdeauna au acţionat astfel când am călătorit non-fizic în Tărâmul II. Acţionează întotdeauna aşa – fie că vreau, fie că nu. Cea mai mică dorinţă răzleaţă, apărută într-un moment nepotrivit, sau o emoţie profund înrădăcinată de care nu eram conştient îmi abătea călătoria într-o „astfel" de direcţie. Unele destinaţii rezultate în acest mod au avut, pentru mine, toate aspectele Iadului. Altele, însă, ar putea fi interpretate drept Rai, iar unele, în practică, diferă foarte puţin de activităţile din Aici şi Acum.

Deci, dacă Tărâmul II pare să aibă porţiuni de iad şi, în general, nu prea împlineşte aşteptările noastre legate de rai, ce putem spune? Unde trebuie să căutăm indicatorul de direcţie? Unde se află Raiul şi Dumnezeul pe care Îl venerăm? Să-mi fi scăpat oare ceva? Cu toate acestea, uneori, în timp ce vizitez Tărâmul II, are loc periodic un eveniment neobişnuit. Indiferent unde în Tărâmul II, evenimentul este acelaşi.

În mijlocul activităţii normale, oricare ar fi ea, se aude din depărtare un Semnal, aproape ca acela al unor trompete heraldice. La acest Semnal toţi reacţionează cu calm

şi la apariţia lui fiecare încetează să vorbească sau să mai facă ceva. Este Semnalul că El (sau Ei) trece (sau trec) prin Regatul Său.

Nu se cade în genunchi în semn de venerare. Atitudinea este, de regulă, absolut normală şi prozaică. E vorba despre o apariţie cu care toţi s-au obişnuit şi a te supune ei este mai presus de orice altceva. Nu există excepţii.

La Semnal, fiecare entitate vie se întinde – impresia mea e că se întind pe spate, cu trupul uşor arcuit pentru a expune abdomenul (nu părţile genitale), cu capul întors într-o parte, astfel încât să nu-L vadă pe El când trece. Scopul pare să fie alcătuirea unui drum viu, peste care să treacă El. Am aflat că, ocazional, El selectează pe cineva din acest pod viu, iar această persoană nu mai este văzută şi nu se mai aude nimic despre ea. Scopul acestei expuneri abdominale este expresia credinţei şi supunerii totale, iar abdomenul este cel mai vulnerabil punct al corpului sau partea care poate suferi cel mai uşor o traumă. La trecerea Sa nu există mişcare, nici măcar gând. Când trece El, absolut totul încremeneşte complet pentru moment.

În cele câteva dăţi când am trăit acest fenomen, m-am culcat şi eu alături de ceilalţi. În acele momente, gândul să fac altfel era de neconceput. Când trece El, se aude o muzică asurzitoare şi ai o senzaţie de forţă vie, irezistibilă, de putere supremă, care atinge paroxismul deasupra capului tău, ca apoi să se atenueze la distanţă. Îmi aduc aminte că m-am întrebat odată ce mi s-ar întâmpla dacă El ar descoperi prezenţa mea de vizitator temporar. Nu eram sigur că doresc să aflu.

După trecerea Lui, toţi se ridică şi-şi reiau activitatea. Nu se comentează, nu se aminteşte incidentul, nu se mai gândeşte nimeni la el. Îl acceptă în totalitate, ca parte normală a vieţii lor, şi aceasta este, de fapt, marea şi, totuşi, subtila diferenţă. Este o acţiune tot atât de obişnuită ca a te

opri la semafor într-o intersecţie aglomerată sau a aştepta la o barieră de cale ferată, când se aude semnalul că vine trenul; nu-ţi faci griji şi totuşi simţi acel respect tainic pentru puterea reprezentată de trenul care trece. Evenimentul este la fel de impersonal.

Este oare Dumnezeu? Sau fiul Lui? Sau reprezentantul Lui?

În trei rânduri „m-am dus“ într-un loc pentru care nu am cuvinte care să-l descrie cu precizie. Din nou apare această viziune, această interpretare, acea vizită temporară a acestui „loc“ sau starea de existenţă ce aduce mesajul pe care l-am auzit de atâtea ori de-a lungul istoriei omenirii. Sunt convins că acesta poate fi parte din Raiul suprem – aşa cum îl concep religiile noastre. Trebuie să fie, de asemenea, Nirvana, Samadhi, experienţa supremă relatată nouă de misticii tuturor timpurilor. Este cu adevărat o stare de a fi – foarte probabil interpretată în mod diferit de fiecare individ.

Pentru mine a fost un loc sau o stare de pace pură, dar şi de emoţii minunate. Era ca şi cum ai pluti în nori moi şi calzi, unde nu există sus sau jos şi unde nimic nu există ca element material distinct. Căldura nu se află doar în jurul tău, ci face parte din tine şi se manifestă prin tine. Percepţia ta este copleşită şi orbită de acest Mediu Perfect.

Norul în care pluteşti este brăzdat de raze de lumină, de forme şi nuanţe veşnic schimbătoare şi fiecare este plăcută atunci când te scalzi în ele şi când te pătrund. Sunt raze de lumină roşii rubinii sau unele care se află dincolo de ceea ce ştim că este lumina, fiindcă nicio lumină nu a fost simţită vreodată ca fiind atât de plină de semnificaţie. Toate culorile spectrului vin şi trec mereu, niciodată nu deranjează şi fiecare aduce o altă imagine sau o fericire odihnitoare. Este ca şi cum ai fi în norii care înconjoară un înflăcărat şi etern apus de soare şi, totodată, o parte din ei, iar odată cu fiecare model schimbător de culoare vie te schimbi şi tu. Tu

răspunzi şi absorbi eternitatea nuanţelor de albastru, galben, verde, roşu, precum şi complexitatea culorilor intermediare. Toate îţi sunt familiare. Acesta este locul căruia îi aparţii. Aici este Acasă.

Pe măsură ce te mişti uşor şi fără efort prin nor, eşti învăluit de muzică. Nu este ceva de care să fii conştient. Ea e acolo tot timpul şi tu vibrezi în armonie cu muzica. Practic, ceea ce ai cunoscut acolo este mai mult decât muzică. Acolo sunt numai acele armonii, pasajele melodice delicate şi dinamice, contrapuncte polifonice şi nuanţe subtile, care evocă în tine emoţii clare, profunde. Tot ce-i lumesc lipseşte. Coruri de voci ce par umane răsună în cântece fără cuvinte.Teme infinite de melodii pentru instrumente cu corzi, în toate nuanţele de armonii subtile, se întreţes în variaţiuni ciclice şi totuşi cu dezvoltări permanente – iar tu rezonezi cu ele.

Nu există vreo sursă de la care să vină Muzica. Ea este acolo, în jurul tău, în tine, tu eşti parte din ea, ea este tu.

Este puritatea unui adevăr de care ai avut parte doar printr-o privire fugară. Acesta este festinul, iar cele câteva firmituri pe care le-ai gustat mai înainte te-au făcut să speri în existenţa Întregului. Emoţia de nedescris, dorul, nostalgia, sentimentul destinului pe care le-ai simţit aici, când admirai apusul cu nori din Hawaii, când stăteai liniştit în calmul dintre copacii înalţi care se unduiau în pădurea tăcută, când un pasaj muzical sau vreun cântec ţi-a reamintit un moment din trecut, când ţi-a fost provocată nostalgia după ceva pe care nu-l puteai asocia cu nimic din amintiri, când simţeai dorul după un loc căruia îi aparţii – fie el oraş, ţară, naţiune sau familie –, acestea sunt acum împlinite. Eşti Acasă. Eşti acolo de unde aparţii. Acolo unde ar fi trebuit să fii mereu.

Dar cel mai important lucru constă în faptul că nu eşti singur. Cu tine, alături de tine, întreţesuţi în tine sunt alţii. Ei nu au nume, nu eşti conştient de forma lor, dar îi cunoşti şi eşti legat de ei printr-o imensă cunoaştere unică. Ei sunt

exact ca şi tine, ei sunt tu şi, la fel ca tine, ei sunt Acasă. Simţi împreună cu ei – ca şi cum ai fi pătruns de blânde unde electrice trecând prin voi – o iubire totală, din ale cărei faţete ai cunoscut doar segmente şi porţiuni incomplete. Doar aici emoţiile nu au nevoie de etalări intense sau demonstraţii.

Dăruieşti şi primeşti într-o acţiune automată, fără vreun efort deliberat. Nu este ceva de care să ai nevoie sau să fie nevoie de tine. Nu mai este nevoie de vreo „mână de ajutor“. Interschimburile decurg natural. Nu eşti conştient de diferenţele de sex fiindcă tu, ca parte din întreg, eşti atât femeie, cât şi bărbat, pozitiv şi negativ, electron şi proton. Iubirea bărbat-femeie vine spre tine şi emană din tine, cea părinte-copii-fraţi-idoli, idile şi idealuri, toate se întrepătrund în unduiri blânde în jurul tău, în tine şi prin tine. Te găseşti într-un echilibru perfect pentru că te afli acolo de unde aparţii. Te afli Acasă.

Pentru că eşti cufundat în toate acestea, dar nu faci parte din ele, eşti conştient de sursa întregii tale experienţe, de tine, de vastitatea de dincolo de capacitatea ta de a o cuprinde sau imagina. Aici ştii – şi este uşor să accepţi existenţa Tatălui. Adevăratul tău Tată. Tatăl, Creatorul a tot ceea ce există sau a existat. Tu eşti una dintre nenumăratele Sale creaţii. Cum şi de ce, nu ştii. Dar aceasta nu are importanţă. Eşti fericit, pur şi simplu, fiindcă te afli în Locul tău Potrivit, căruia îi aparţii cu adevărat. De fiecare dată, în cele trei rânduri când am mers Acolo, nu m-am întors de bunăvoie.

Am revenit tot timpul trist şi mereu m-am opus. Cineva mă ajuta să mă întorc. De fiecare dată după ce m-am reîntors, am suferit zile întregi de o profundă nostalgie şi singurătate. M-am simţit precum un străin care s-ar afla printre fiinţele unui ţinut unde nimic nu este „corect“, unde totul este atât de diferit, de „greşit“ în comparaţie cu locul căruia îi aparţii. Simţeam o singurătate acută, o nostalgie înrudită cu dorul de casă.

Atât de profunde mi-au fost aceste sentimente, încât n-am încercat să mai merg iarăşi Acolo. A fost acesta Raiul?

Odată am încercat să simulez acel Acasă în această lume. Mi-am amintit că în copilărie înotam într-un bazin care avea proiectoare dispuse pe pereţii bazinului, sub apă, ce dădeau o lumină viu colorată. Mi-am adus aminte foarte limpede care bazin dispunea de acele lumini.

Casa noastră de la ţară avea un bazin de înot, aşa că m-am apucat de lucru. Am instalat proiectoare subacvatice, pe care le-am înzestrat cu filtre colorate. Oricât am încercat, n-am reuşit să redau acele nuanţe vii de care îmi aminteam. Era nevoie de prea multă energie electrică. Am introdus şi difuzoare subacvatice, pentru ca, atunci când pluteşti pe apă, cu urechile cufundate, să auzi muzica venită de la sistemul electronic din casă. Acest lucru reuşise destul de bine. Dar nu a fost ca Acolo, nici măcar aproape de ceea ce este Acolo.

Şi încă un amănunt: când am vizitat locul copilăriei, bazinul de care îmi aminteam era tot acolo, dar nu avea lumini subacvatice colorate. Nimeni, nici chiar prieteni mai în vârstă, care înotaseră cu mine atunci în bazin, nu-şi amintea ca acesta să fi avut vreodată lumini colorate subacvatice.

Realitate! Realitate!

Capitolul 9
Îngeri și arhetipuri

Una dintre cele mai mari enigme ale acestor întâmplări constă în existența cuiva sau poate a mai multora care mă ajută din când în când în asemenea experimente. Poate ei sunt cu mine mereu, iar eu nu sunt conștient de prezența lor. Nu știu cine sunt aceste ajutoare sau de ce mă ajută.

Cu siguranță, nu par a fi îngeri păzitori, deși o persoană mai convențional orientată i-ar putea interpreta astfel. Ei nu răspund întotdeauna când am nevoie și nici nu răspund mereu la rugăciuni. Țipetele și agoniile mele mentale l-au adus, uneori, pe unul dintre ei. De altfel, ei mă ajută mai des când nu cer niciun ajutor – sau când nu-mi dau seama că totuși cer ajutor. Ajutorul pare mai degrabă grija și alegerea lor decât a mea.

Sunt rareori „prietenoși" – în sensul în care înțelegem noi termenul acesta. Totuși, există un sens definit de înțelegere, cunoaștere și scop în acțiunile lor pentru mine. Nu simt din partea lor nicio intenție de a-mi vrea răul și am încredere în indicațiile date. Mare parte din ajutorul primit a fost acordat subtil.

De pildă, „mâinile“ care m-au ridicat pe dealul către casa doctorului Bradshaw m-au ajutat, evident, să realizez ceea ce doream. Cu toate acestea, chiar înainte de ajutor, am văzut pe cineva care stătea în poziţie yoga, cu robă şi turban. Să fi fost acesta „ajutorul“?

În Capitolul 10, aceluiaşi om în robă – cu ochi şi faţă obsedant de familiare, care a răspuns cu prezenţa lui la chemările mele disperate atunci când voiam să scap de acei „paraziţi“ – i-a păsat prea puţin de suferinţa mea emoţională. Totuşi, era clar că venise să mă ajute. A venit ca rezultat al problemei mele. Totuşi, nu mi-a oferit nicio vorbă de alinare şi nici nu a încercat să mă liniştească. Nu l-am văzut niciodată pe cel care m-a ajutat în voiajul făcut pentru a-l vizita pe doctorul Gordon în Tărâmul II. I-am simţit mâinile şi i-am auzit vocea, nimic altceva. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu ajutorul care, peste o săptămână, atunci când încercam să merg din nou la dr. Gordon, comentase că făcusem deja acea călătorie. Fără îndoială că există o acceptare inerentă a acestui ajutor. Rareori mi s-a întâmplat să mă întorc şi să-l identific pe cel care mă ajuta. Pare un lucru mai degrabă normal.

Cei doi tineri care m-au dus la apartamentul unde se făcea şedinţa de spiritism nu par să intre în această categorie. Aveam senzaţia clară că au venit acolo doar cu acel scop precis, pentru nimic altceva.

Aceasta evidenţiază următoarea particularitate: dintre toate ajutoarele pe care le-am văzut suficient de des pentru a le identifica, doar pe unul singur am fost capabil să-l recunosc a doua oară. În vizita mea la Agnew Bahnson, în Tărâmul II, cineva m-a ţinut într-o poziţie ca să-l pot vedea. Senzaţia unor mâini care m-au prins cu blândeţe, dar ferm, era foarte puternică.

Aceleaşi mâini care m-au întors să plec, la fel cum este ghidat un nevăzător, nu puteau fi mai vii de atât. A fost un alt caz, când un ajutor a răspuns la o anumită dorinţă a mea.

În momentul când m-am panicat, am ţipat şi m-am rugat pentru că mă aflam la acea barieră pe drumul de întoarcere, nu a venit niciun ajutor. Când am fost tracasat şi chinuit atât de sălbatic de acele entităţi, nu am primit ajutor. N-am fost ajutat nici când m-au atacat acele fiinţe sălbatice şi răuvoitoare. Mai precis, dacă m-au ajutat, nu mi-am dat seama de acest lucru.

Care este diferenţa? Cum decid „ei" când să mă ajute sau când să mă lase singur? Nu ştiu! Şi, mai ales, cine a fost cel care a insistat cu calm să mă întorc în fizic atunci când pluteam în acea aparentă eternă fericire? Nu ştiu dacă ar trebui să fiu recunoscător sau trist pentru ajutorul din acel caz special.

Pe „Gazda" (din Capitolul 12) nu o clasific drept un ajutor de acelaşi fel – deşi poate că fusese. Ea este unul dintre aceia pe care ştiu că l-aş recunoaşte cu uşurinţă dacă l-aş vedea din nou. Era diferită prin faptul că mi-a dat impresia de caldă amiciţie şi camaraderie, dar, într-un fel, nu era la fel ca mine – era mai în vârstă şi mai versată. Era diferită prin faptul că a apărut şi mi-a oferit ajutorul.

Aceasta a fost una dintre puţinele dăţi în care opţiunea a fost a mea. Curios, în alte situaţii când aveam mare nevoie de ajutor, n-a apărut nimeni – spre exemplu, în experienţele înfricoşătoare când părea că mă aflu în corpul fizic al altcuiva (Capitolul 12). La o privire superficială, aceasta părea a fi o situaţie extrem de serioasă şi care necesita ajutor imediat. Notele mele nu conţin nimic altceva decât eliberarea prin propriile mele eforturi. Nu există până acum un mod clar de ajutorare.

Iată unele dintre multele relatări din notele mele ce ilustrează anumite aspecte ascunse referitoare la ajutoare.

14.09.1958

Seara devreme, pe verandă, intru în sistemul de relaxare. Se instalează imediat vibrațiile de înaltă frecvență. Experimentez ieșirea și intrarea rapidă din și în fizic. În una dintre ieșiri am dificultăți la intrarea în fizic. Două mâini îmi prind coapsele și mă răsucesc în poziția normală. I-am mulțumit mental, dar nu știu cine a fost.

18.03.1962, după-amiază

E.W. era la noi în vizită și amândoi ne-am decis să ne odihnim înainte de cină, cam pe la 5 după-amiază. Am intrat în camere alăturate. Aproape imediat după ce m-am culcat, am auzit voci, ca și cum E.W. discuta ceva cu altcineva. Credeam atunci că-l aud cum vorbește fizic cu o altă persoană, afară, pe hol. (E.W. mi-a spus că s-a culcat imediat, că n-a vorbit cu nimeni înainte de a adormi și nu-și aducea aminte deloc de eveniment.) Imediat după ce am auzit această conversație în surdină, am ieșit din corp și o voce mi-a vorbit aproape peste umăr:

– Dacă simți că trebuie să știi, bănuiesc că va trebui să-ți spunem.

Am simțit cum cineva mă ia de braț, iar eu l-am urmat de bunăvoie. Am parcurs o distanță care mi s-a părut mare, apoi ne-am oprit într-o casă întunecată. Impresia mea distinctă era că aici se afla un club, o asociație, o confrerie sau un ceva asemănător. Erau niște oameni tăcuți într-o cameră, la dreapta, și se părea că știu de existența altora undeva mai sus, la etaj. Cum stăteam acolo și așteptam, ceva asemănător unui proiector de film de 16 mm a pornit și am văzut un

cadru alb, proiectat pe un perete sau pe un ecran, de dimensiuni asemănătoare celei de la cinematograf. Scris de mână, negru pe alb, se vedea acest mesaj:

„Pentru rezultate paranormale pure, ia şase picături dintr-o substanţă chimică într-un pahar de apă."

Am devenit extrem de incitat şi m-am dus la proiector să încerc să-l derulez înapoi şi să recitesc mesajul, ca să fiu sigur că l-am înţeles corect. Am tot încercat să găsesc butonul de inversare, dar n-am reuşit să-l găsesc. (Imaginea dispăruse deja.) Atunci am văzut cum filmul începe să se desfăşoare pe podea şi am crezut că am stricat mecanismul când am umblat la el. Acest lucru m-a enervat şi, ca să evit neplăcerile, m-am întors şi m-am reintegrat cu uşurinţă.

03.05.1960, după-amiază

Stau întins, complet treaz, iar vibraţiile se accelerează până devin doar o senzaţie de căldură. Stau cu ochii închişi. Eram pe punctul de a mă ridica din fizic, când două mâini mi-au ţinut în faţa ochilor închişi o carte. Cartea a fost răsfoită cu repeziciune, întoarsă pe toate părţile, ca să pot vedea că este o carte. Apoi a fost deschisă şi am început să citesc. Esenţa celor citite era că, dacă doream să retrăiesc voluntar o anume stare, era necesar să re-creez sentimentul trăit într-o experienţă similară care a avut loc în trecut (adică exista în memorie). Am interpretat aceasta ca şi cum trebuia să te gândeşti la „ce ai simţit" atunci, mai degrabă decât la detaliile incidentului. Mi-au fost arătate câteva exemple, ca apoi, treptat, pe măsură ce vibraţiile slăbeau, cartea să fie văzută tot mai neclar şi, oricât încercam, n-am mai putut continua să citesc. În cele din urmă, m-am ridicat fizic şi mi-am scris notele.

09.03.1959, noaptea

Cum eram întins în întuneric, cu vibrații foarte puternice, într-o întunecime specială pe care o puteam „vedea" cu ochii închiși, întunericul a început să se lumineze într-un punct, ca și cum s-ar îndepărta niște nori prin rostogolire înapoi pentru ca, în final, să apară o rază albă de lumină de undeva de deasupra capului meu. (Auzeam încă gălăgia produsă de activitățile din casă ale familiei și eram total conștient de spațiu-timp. Mă aflam încă în corp și eram complet conștient.)

Deodată am devenit surescitat, dar am reușit să rămân pe loc. Din centrul razei albe, tocmai în locul unde atingea norii, a început să se înalțe un vârf de munte. Mi-am făcut curaj și am întrebat care este răspunsul fundamental la întrebările mele de bază. Nu știu de ce am făcut-o, dar se părea că așa ar trebui să fac. Pe când așteptam răbdător, o voce frumoasă, profundă – deși nu tocmai voce și, desigur, nu vocea conștiinței mele – mi-a răspuns:

– Ești absolut sigur că vrei să știi?

Venea mai degrabă dinspre raza de lumină. Am răspuns că sunt sigur.

– Ești destul de puternic să primești adevăratele răspunsuri?

Vocea avea o mică inflexiune, dar era lipsită de emoție.

Am răspuns că da, cred că sunt. Am așteptat, deși mi s-a părut că a trecut foarte multă vreme până ce vocea a început să vorbească din nou:

– Întreabă-l pe tatăl tău despre marele secret.

Tocmai când am început să întreb care era înțelesul exact al acestui răspuns, cineva din familie a venit zgomotos în sus pe scări și a aprins lumina pe holul din fața camerei. Odată cu aprinderea luminii, raza albă a început să pălească

încet, oricât de mult am încercat să o fac să rămână, iar norii s-au schimbat din cenuşiu în negru. Când norii au dispărut total, am deschis ochii. (Nu am avut nicio trecere de la „viziune" la somn şi apoi la starea de veghe. În toată această perioadă fusesem treaz, aşa cum definim această stare). A fost, într-adevăr, o experienţă emoţionantă, dar nu poate fi numită ieşire din corp.

De atunci, am analizat întâmplarea din două direcţii. Am încercat să re-creez experienţa, dar fără succes. În al doilea rând, i-am scris tatălui meu fizic, care era încă în viaţă şi care era interesat de aceste evenimente. I-am pus întrebarea fără să-i dau sursa. Mi-a răspuns oarecum evaziv şi mă informa că ar fi cel puţin cincizeci de răspunsuri, aşa că mă întreba pe care îl doresc. De altfel, şi celălalt „tată" va trebui să-mi dea un răspuns la un moment dat.

15.03.1959, noaptea

În timp ce încercam să continui, iată ce s-a întâmplat. Stăteam întins în procedeul de relaxare şi repetam mental cuvintele „Tată, ghidează-mă. Tată, spune-mi secretul cel mare". După câteva minute, am o bruscă pierdere a conştienţei şi mă trezesc într-o cameră cu plafon înalt, cu grinzi. Am părăsit casa şi am traversat o platformă către un fel de vehicul (ca un tren) care aştepta, apoi m-am oprit şi m-am întors. Cineva mă strigase. Alături de mine, în picioare, era o femeie slăbuţă, cu pielea mai închisă la culoare, într-o rochie lungă sau o robă. Prima mea impresie a fost că era o negresă cu trăsături mici şi regulate, cu păr lins de culoare închisă şi cu breton. (Dacă privesc retrospectiv, îmi dau seama că putea fi egipteancă sau din Orientul Mijlociu, dar nu orientală dacă mă ghidam după structura ochilor ei.)

Ea mi-a spus că făcusem ceva greşit, cu implicaţii mai mult spre ceva eronat decât malefic. Am întrebat-o despre ce e vorba şi mi-a spus că-mi va arăta. Am început să ne mişcăm şi am ocolit colţul unei clădiri mari. Am păşit într-o curte mare, pavată. Ne-am oprit şi era exact ca şi cum am fi privit un film color tridimensional în mărime naturală.

Un grup de oameni stăteau în partea stângă şi dădeau impresia că sunt autorităţi. La dreapta, întinsă pe jos în curte, se afla o fetiţă cu păr închis la culoare, de aproximativ 12-13 ani. Părea legată sau cumva neajutorată. Eram şi eu în scenă pentru că stăteam lângă femeie şi priveam. Simţeam fiecare acţiune şi emoţie ale acelui „Eu" din scenă.

Reprezentanţii autorităţii i-au spus Eu-lui meu de acolo să execute anumite acţiuni dăunătoare fetiţei. El simţea că n-ar trebui, iar fata se ruga de el să n-o facă. Aşa că s-a adresat oficialităţilor, încercând să evite să execute ordinele. Autorităţile erau total indiferente la tot ce se întâmpla, dar mai ales la lacrimile fetiţei. Ei i-au declarat că, dacă nu îndeplineşte el acea acţiune (religioasă?), urmau să vină alţii şi o vor face aceia. Au adăugat că ar fi mai bine pentru fetiţă să o îndeplinească el decât cei care vor veni, fiindcă va fi mai puţin rău pentru ea. Cu inima îndoită, Eul din scenă s-a întors şi a executat ordinul autorităţilor. După câteva momente, femeia m-a condus afară din curte şi ne-am aflat din nou pe platformă. (În clipa părăsirii curţii, am pierdut orice contact cu Eul din scenă.)

– Ei, acum înţelegi? întrebă femeia.

Uluit, i-am declarat că nu am înţeles, iar ea s-a uitat la mine lung şi mai degrabă trist, după care s-a întors şi a plecat. Pentru că nu ştiam ce să fac, m-am gândit la corpul fizic, însă mi-a trebuit mult timp să mă întorc, dar, în cele din urmă, am reintrat în corp. M-am ridicat şi m-am gândit îndelung la cele

întâmplate. Cine era femeia? Care era marele secret? Dacă privesc la istoria vieţii mele de aici, cred că încep să ştiu.

18.08.1961, după-amiază

Din nou mâinile şi cartea. De această dată, la birou. Ora 3 după-amiază, vreme ploioasă şi umedă, dacă asta are vreo însemnătate. Vibraţiile apăruseră, eram complet conştient şi treaz. Clipeam din ochii fizici şi mă uitam la ceas pentru a mă verifica şi controla. Am închis ochii. Timpul trecea normal. Din nou, mâinile îmi plasează cartea în faţa ochilor închişi. Cartea este întoarsă, răsfoită repede şi ţinută în multe poziţii, cu mişcări uşor de urmărit ca să fie sigure că recunosc că este o carte. M-am gândit să încerc să-i văd titlul şi, prompt, cartea a fost ţinută astfel încât să-l văd, dar literele erau prea mici sau eu eram prea miop. Oricât încercam, nu puteam să-l citesc.

În cele din urmă am renunţat, iar cartea a fost deschisă şi am putut să văd ambele pagini tipărite. Am încercat iarăşi să o citesc, dar textul nu-mi era clar. Apoi, am sugerat mental că aş putea ţiti dacă aş lua literă cu literă. Drept răspuns, o literă a sărit din rând şi a zburat pe lângă mine, aşa că abia am văzut-o. Am tot încercat şi, cu multă grijă şi cu greutate, am desluşit patru cuvinte: „Evocă fiinţe nefericite prin..."

Am încercat din nou să citesc mai mult, dar era evident că mă concentram prea tare, pe măsură ce devenea tot mai greu. Am observat valul de nori mari, albi, deasupra mea, iar asta mi-a distras atenţia. Ploaia s-a oprit. Începuse să se însenineze. Voiam să ies şi să mă înalţ printre munţii şi văile de pe cer. Cu aceasta, am început să mă ridic uşor.

Mâinile au închis cartea, au luat-o şi atunci mi-a apărut în minte un gând îngăduitor, amuzat şi prietenos: „Ei, dacă zborul într-acolo este atât de plăcut, atunci du-te." Era

ca şi cum, pe moment, un învăţător renunţase să menţină trează atenţia unui copil care era prea neliniştit pentru a se concentra.

Am ţâşnit afară prin uşă, sus spre cer, şi m-am simţit minunat printre nori, după care m-am reîntors în fizic fără niciun incident. (Norii erau într-adevăr acolo sus după ce am revenit în corp fizic – exact aşa cum îi percepusem, deşi, când am început experimentul, nu era înnorat.)

Poate că, într-o bună zi, cei care m-au ajutat se vor prezenta. Bănuiesc că răspunsul va fi surprinzător.

Capitolul 10

Animale inteligente

De-a lungul istoriei umane, relatările au concordat una cu alta: există demoni, spirite, drăcuşori, vârcolaci şi tot soiul de entităţi subumane care mişună în jurul oamenilor ca să le facă viaţa nefercită. Să fie acestea mituri? Halucinaţii? Hai măcar o dată să nu respingem acest subiect înainte de a-l examina cu mai multă atenţie. Poate că toate aceste lucruri îşi au originea în imaginaţie. Întrebarea este: din ce surse îşi făureşte imaginaţia aceste fiinţe? Următoarele extrase din notele mele oferă mai multe posibilităţi.

18.04.1960, dimineaţa

În jurul orei 10 stăteam întins pe canapea. Am început relaxarea fracţională. Camera strălucea în lumina dimineţii. La jumătatea celei de-a doua încercări, au început vibraţiile. După un moment de „acordare" (cu maxilarul), mi-am deschis ochii fizici să văd dacă vibraţiile continuau. Aşa era. Cu ochii fizici deschişi, m-am decis să încerc să „mă ridic" din corpul fizic şi să văd ce se întâmpla cu vederea mea. Ceasul era vizibil. Conform secundarului, orientarea în timp era normală. Eram cam la douăzeci de centimetri de corpul

fizic, când, cu coada ochiului, zăresc o mişcare. Pe lângă corpul meu venea un trup care părea să aibă formă umană. (Întorcând ochii spre dreapta, am putut să-i văd numai jumătatea inferioară a corpului.) Era gol, fără haine și de sex masculin. Părea în vârstă de zece ani, cam de un metru înălțime, picioare subțiri, cu puţin păr pubian şi organele genitale nedezvoltate.

Calm, ca şi cum ar fi fost o apariție de fiecare zi – ca un băiat care încalecă pe calul lui preferat –, și-a azvârlit un picior peste spatele meu şi s-a urcat pe mine. Îi simțeam picioarele în jurul mijlocului şi trupul lui mic lipit de spate. Am fost atât de surprins, încât nu am apucat să mă tem. (Poate din cauza mărimii lui!) Am aşteptat rigid, mi-am rotit ochii spre dreapta și i-am văzut piciorul drept care atârna în lungul corpului meu. Piciorul arăta precum cel al unui băiat de zece ani, perfect normal. Încă pluteam chiar deasupra corpului fizic și mă tot întrebam îngrijorat ce sau cine putea fi. „El" părea să nu-şi dea seama de faptul că aveam cunoștință de prezența lui – sau, dacă își dădea seama, nu-i păsa. Simțeam că nu trebuie să mă confrunt cu el, oricine ar fi fost, într-un mediu în care, evident, era mai în largul lui decât mine, aşa că m-am retras repede în corpul fizic, mi-am întrerupt vibrațiile și am început să scriu aceste însemnări.

Nu ştiu ce era. Mi-am dat seama că nu avusesem curajul să mă întorc și să mă uit mai bine la „el" (măcar dacă aș fi avut!). Avea, cu siguranță, formă umanoidă, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu părea să aibă inteligență umană. Părea mai mult un animal sau... M-am simțit insultat de totala siguranță cu care a venit și s-a urcat pe mine. Părea convins că nu va fi descoperit, probabil după lungi asocieri cu oameni cărora le era invizibil. Dacă a fost o halucinație, a fost o imagine foarte reală, în plină zi, cu secundarul care mătura parcă

cadranul ceasului şi cu posibilitatea de a relata folosind două dintre simţurile fizice.

28.04.1960, noaptea

La aproximativ 7.30, la birou, în timp ce foloseam, procedeul numărătorii, vibraţiile s-au instalat uşor. Am început să ies din fizic cu grijă şi am simţit că s-a urcat ceva pe spatele meu! Mi-am adus aminte de micuţul de dinainte şi, desigur, nu doream să încerc să merg undeva cu el pe spatele meu. Am lăsat vibraţiile să continue şi m-am întins în jos, pe o parte, ca să-l prind de picior, fără să fiu sigur că mâinile mele non-fizice nu vor trece prin el. Am rămas surprins când mâinile mele au atins ceva! Consistenţa simţită era ca de carne, avea temperatura normală a corpului şi era cumva ca de gumă; părea că se poate întinde.

Am tras, dar, cu cât trăgeam mai tare, cu atât se întindea tot mai mult. În cele din urmă, am crezut că am reuşit să-l trag complet de pe spate, cu excepţia unui picior ce părea încă sub corpul meu. Apoi, am reuşit să scot şi piciorul, după care am împins întreaga masă pe un raft de lângă canapea. (Părea încă foarte vioi.) Mi s-a părut că încearcă să se caţere din nou pe mine, aşa că am încercat să-l ţin departe. Devenise o luptă serioasă (fără răutăţi din partea sa, făcea doar eforturi să ajungă din nou pe mine) şi am început să intru puţin în panică. Îmi ajunsese până peste cap! M-am gândit să aprind chibrituri şi să încerc să-l ard sau să fac altceva, orice. Părea că nu pot să-l împiedic să se urce pe mine până în momentul când am reintrat în corpul fizic.

Am discutat episodul cu unele persoane şi am urmat diferitele lor sfaturi. Am încercat să rămân calm, deşi nu era uşor. Mi-am făcut cruce de câteva ori, fără efect. Am repetat

frecvent și fierbinte Tatăl Nostru, dar acest fapt nu l-a ținut departe de mine; atunci am țipat după ajutor.

Apoi, pe când încercam să-l țin departe pe primul, un al doilea s-a urcat pe spatele meu. În vreme ce îl țineam pe primul cu o mână, m-am întins înapoi și l-am smuls și pe al doilea de pe mine, ca apoi să plutesc în mijlocul biroului cu câte unul în fiecare mână și să țip după ajutor. M-am uitat atent la fiecare, dar, cu cât mă uitam, cu atât fiecare se transforma în copia fidelă a uneia din cele două fiice ale mele. (Psihiatrul va avea cu ce să se distreze!) Brusc, am înțeles imediat că acesta era un camuflaj deliberat din partea lor cu scopul de a-mi crea o stare emoțională care să mă determine să fac uz de iubirea părintească față de fetele mele și, astfel, să mă împiedice să le mai fac ceva.

În clipa în care mi-am dat seama de trucul lor, cei doi nu mai păreau a fi fiicele mele. Disperat să găsesc o soluție, m-am gândit la foc și acest lucru părea să ajute puțin. Cu toate acestea, mi-a făcut impresia că amândoi se amuzau, ca și cum nu aș fi putut să le fac vreun rău. Deja plângeam în hohote și ceream ajutor. Apoi, cu coada ochiului, văd pe altcineva venind. La început am crezut că mai venea unul, dar acesta era, în mod sigur, un om. S-a oprit la o distanță mică și, cu o expresie foarte serioasă, a privit atent la tot ceea ce se întâmpla. M-am uitat bine la el. Mai întâi, ochii lui mi s-au părut foarte familiari. Mi-au amintit de un văr din partea tatălui, cu tenul deschis la culoare, puțin slăbit. Avea părul tăiat egal, foarte scurt, inclusiv bretonul de pe frunte. Purta o robă închisă la culoare, lungă până la glezne. Nu am putut să-i văd picioarele.

Prima mea impresie a fost că a venit să ajute „entitățile" – ceea ce m-a speriat și mai tare. Încă hohoteam de plâns, când el s-a apropiat încet de noi; căzusem în genunchi, cu brațele întinse și țineam la distanță cele două ființe mici. Omul, foarte serios, nu mi-a spus o vorbă, nici nu părea să

privească în direcţia mea. În momentul în care s-a apropiat, am încetat să mă mai lupt, m-am prăbuşit la podea şi am cerut ajutor. Fără să mă bage în seamă, le-a ridicat puţin pe acele fiinţe mici, le-a ţinut în câte o mână şi le-a privit. Aşa cum le ţinea, fiinţele păreau că s-au relaxat, iar membrele şi gâtul le atârnau înmuiate. Printre hohote de plâns i-am mulţumit, apoi m-am deplasat deasupra canapelei, m-am strecurat în fizic – deşi încă simţeam vibraţiile –, m-am ridicat în picioare şi am privit împrejur. Camera era goală.

După ce m-am gândit timp de 24 de ore la acest eveniment, am ajuns în cele din urmă la unele speculaţii. Exista posibilitatea ca totul să fi fost o halucinaţie sau un vis suprapus peste starea mea de completă conştienţă. Dacă este aşa, pot înţelege ce dificultăţi au paranoicii în distingerea realităţii. Dacă este un simbolism, acesta este destul de evident. „Entităţile" din jurul meu nu sunt decât propriul meu produs. Vizualizarea lor drept copiii mei este greu de interpretat în orice alt fel în afară de acela că sunt copiii mei (eu i-am creat, sunt copiii mei). Prin urmare, ei îmi aparţin şi nu sunt nici buni, nici răi. Încă nu ştiu ce sunt! Sunt ei părţi disociate din mine sau entităţi create de tiparele gândurilor mele obişnuite? Ce să fac cu ele? Pe cine reprezintă omul în robă? E nevoie de mai mult de 24 de ore ca să înţeleg. Cu toate acestea, data viitoare – dacă va mai fi vreuna – voi încerca, desigur, să mă menţin obiectiv şi calm, cu mai puţină teamă şi cu o abordare analitică.

21.05.1960, noaptea

Stăteam întins, profund relaxat, seara târziu în dormitor. Vibraţiile au început uniform şi am remarcat rapid piciorul mic aruncat peste corpul meu (presupun ne-fizic). Am simţit micuţul trup cum atârnă pe spatele meu. M-am întins cu grijă pe spate (nonfizic?) şi am simţit un spate mic

suprapus peste al meu. Am bătut ușor pe micul umăr (cu intenția de a mă face înțeles) și am ridicat cu grijă trupul mic, pe care l-am împins departe de al meu. Am așteptat, dar nu s-a mai întors și nu a încercat să se apropie. Fără să aștept să-mi mai forțez norocul, am reintrat în fizic, m-am ridicat și am scris aceste note.

27.05.1960, noaptea

După ieșirea din corp am simțit iarăși una dintre entitățile ca de gumă pe spate. Fără vorbe sau acțiune de vreun fel, doar corpul mic strâns lipit de spatele meu. De această dată, n-am mai fost atât de speriat și am reușit să trag încet de entitate. Am tras și, urmând sfatul insistent al câtorva persoane mai înclinate spre teologie decât mine, m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute. Din nou, entitatea s-a întins pe măsură ce trăgeam, dar nu s-a detașat complet. Mi-am amintit de gândul de a vizualiza focul – care nu părea de prea mare folos, dar care a ajutat puțin. Apoi, am încercat să mă gândesc la electricitate. Am vizualizat două sârme încărcate cu înaltă tensiune. Mental, le-am înfipt în acea parte a entității pe care o trăsesem de pe mine. Masa s-a dezumflat imediat, a devenit moale și părea că moare. Pe măsură ce murea, ceva de forma unui liliac a trecut, cu un țipăt, pe lângă capul meu și a zburat afară pe geam. Am simțit că am învins. Foarte ușurat, m-am întors la planul fizic, m-am reintegrat și m-am ridicat (fizic).

25.08.1960, noaptea

În această călătorie s-a întâmplat din nou. Tocmai ieșeam din fizic, când mai multe „lucruri" s-au atașat de diferite părți ale corpului meu (non-fizic). Zic „lucruri" deoarece era întuneric total și nu puteam – sau nu doream – să văd.

Păreau asemănători unor peștișori de 20-25 cm lungime, care s-au atașat de mine ca niște paraziți. I-am tras jos și i-am împins cât puteam de departe, dar ei (sau alții) reveneau imediat. Nu erau răi, doar foarte sâcâitori. În cele din urmă, m-am întors în fizic pentru a scăpa de ei.

03.11.1961, noaptea

Am descoperit ceva nou despre aceste „lipitori". Există aproape un întreg nivel în care se află; uneori treci prin acest strat, dar de cele mai multe ori nu; sau treci atât de repede, încât nu ești reperat. De această dată, m-am oprit chiar în mijlocul stratului, iar „peștii" atrași de mine au năpădit ciorchine. În loc să reacționez ca mai înainte, de data aceasta am așteptat, pur și simplu, complet nemișcat. După câteva momente, s-au dezlipit și au plecat. Apoi nimic, doar întuneric. Am început să mă mișc și s-au întors! M-am oprit, am așteptat și din nou au plecat. De data asta m-am mișcat mai încet. Unul sau doi au revenit, dar asta a fost tot. M-am deplasat apoi în sus și mai departe spre alte locuri. Era ca și cum aș fi fost o momeală într-un ocean plin cu pești.

13.07.1960, noaptea

Această experiență trebuie neapărat notată deoarece ar putea fi importantă într-un fel. Mă aflam în pat, noaptea târziu, cu soția alături, într-o cameră de hotel din Durham. Eram pe punctul de a adormi, când simt pe cineva sau ceva în cameră. Fără să-mi dau seama la început, m-am repezit din pat să mă apăr pe mine și pe soția mea. Am fost atacat imediat de ceva pe care nu-l puteam vedea în întuneric. Se lupta ca un animal, adică încerca să muște și să zgârie, astfel că un interval de timp ce a părut o eternitate ne-am luptat în tridimensional prin camera de hotel. Nu puteam să văd în camera

întunecată (sau erau ochii mei închiși?). În timp ce mă luptam – și doar datorită unei hotărâri ferme –, l-am împins pas cu pas la fereastră și l-am azvârlit afară. Aparent, nu avea caracteristici sau inteligență umane. Părea a fi un animal de vreun metru și douăzeci lungime, ca un câine mai mare. După ce am scăpat de el, am rămas puțin lângă fereastră, apoi m-am întors și mi-am dat seama, pentru prima oară, că nu eram în corpul fizic. (Mâna mea trecuse prin fereastra închisă!) Am plutit spre pat, iar acolo erau două trupuri sub pleduri. M-am apropiat de ceasul de pe noptieră și pe cadranul fosforescent am văzut că era ora 2.35. Mi-am amintit că eram culcat mai aproape de noptieră, așa că am plutit într-acolo, am coborât, m-am rotit și am fost înapoi „înăuntru". M-am așezat fizic, iar camera era liniștită, întunecată și goală. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era ora 2.38.

27.10.60, noaptea

M-am culcat obosit, târziu, în jurul orei 1.30 dimineața. Mi-am impus mental să nu mai am „activități". Chiar când începusem să adorm (fără a fi conștient de trecere prin secvențe, fără a remarca o separare de fizic, dar totuși cu un sentiment prealabil de eliberare), am fost atacat de ceva. Aparent, nu avea personalitate și nici nu-l puteam vedea. Cu toate acestea, știam că este extrem de periculos, simțeam că are intenția de a-mi „lua" ceva care este al meu, dar voia mai întâi să scape de „mine" (nu neapărat de „eu-l" fizic, ci de acel „eu" care este capabil să acționeze independent de fizic). Această luptă nu era ca și cum trebuia să te ferești de un animal. Era o luptă fără vreo regulă, fără zgomot, înspăimântător de rapidă, în care celălalt căuta orice slăbiciune de-a mea. La început, total uluit, n-am reacționat cu sălbăticie. Am încercat doar să mă apăr. Cu toate acestea, „lucrul" care se

lupta cu mine părea să se mişte de la un centru nervos la altul, iar presiunea aplicată şi unele dintre prinsorile sale erau groaznice. Ştiam că, dacă nu reacţionez prin luptă, voi pierde, şi a pierde părea tot atât de vital ca pierderea existenţei.

Atunci am început să mă lupt cu aceeaşi intensitate, sălbatic şi cu disperare. Acel ceva cu care mă luptam îmi cunoştea toate punctele slabe şi se folosea de ele. Ne-am luptat un timp care mi s-a părut ore şi, treptat, am simţit că aş putea cu adevărat să pierd. Simţeam că aşa nu se mai putea continua şi mi-am dat seama că eram, cumva, în afara fizicului. Pe măsură ce luptam, am condus bătălia în direcţia corpului meu fizic. Când eram deja foarte aproape şi chiar deasupra lui, am căzut înapoi „în" corp. A fost singura cale la care mă puteam gândi ca să sfârşesc lupta fără să pierd.

Mi-am deschis ochii fizici şi m-am ridicat în şezut. Camera era goală şi liniştită. Lenjeria de pat nu era şifonată, astfel că, evident, nu fusese nicio mişcare fizică reală. Alături, soţia dormea netulburată. M-am sculat şi m-am plimbat prin cameră, apoi m-am uitat spre hol. Totul părea normal.

Putea să fi fost un vis. Dacă e aşa, fusese foarte viu şi desigur că nu a urmat modelul specific viselor pe care le am. (De mult am început să recunosc tipul de vise de descărcare, cele care reflectă tensiunile de peste zi sau anxietăţile interioare simţite îndelung ce se pot lega fie de un feedback, fie de veşnicele „palavre ale minţii".) Totuşi, potrivirea perfectă a camerei ca fundal pentru acţiune plus controlul conştient al acţiunii tind să nege ideea de vis.

După circa douăzeci de minute de autoliniştire, m-am întors în pat. Era normal să nu mă tragă inima să adorm din nou. Nu voiam să reiau lupta. Nu cunoşteam nicio metodă de a o preveni. Am încercat ceea ce mi s-a părut a fi singurul răspuns. (Alternativa ar fi fost să stau treaz toată noaptea, dar eram prea istovit.) Am stat întins şi am repetat „Mintea

și trupul îmi sunt deschise doar forțelor constructive; în numele lui Dumnezeu și al binelui, voi adormi și voi avea un somn calm și odihnitor". Așa s-a și întâmplat, iar dimineață m-am trezit la ora obișnuită. Înainte de a adormi, am repetat fraza de cel puțin douăzeci de ori.

Folosirea unor asemenea expresii indică seriozitatea şi îngrijorarea pe care le-am simţit în acea vreme, recunoscute ca atare de cei care mă cunosc bine prin aceea că am avut nevoie să cer ajutorul şi ocrotirea în maniera în care am făcut-o.

Adevărul este că nu am avut nicio altă variantă. Dacă stau să mă gândesc, încă nu pot găsi o alternativă şi nici nu cunosc altă metodă, alt loc, persoană sau vreo practică religioasă (de care să fiu sigur), vreun drog sau orice altceva din bagajul meu de cunoştinţe, o experienţă sau informaţie care ar garanta o protecţie absolută împotriva a ceea ce m-a atacat.

Cu toate acestea, trebuie să existe ceva în afară de „a riposta" în autoapărare, chiar dacă nu ştii împotriva cui lupţi. E acelaşi mecanism de apărare pe care l-ai folosi dacă ai fi atacat noaptea de vreun animal în junglă. Nu te opreşti în mijlocul luptei ca să te gândeşti la metoda de a lupta. Nu te opreşti să afli ce anume te-a atacat. Pentru a te salva, te lupţi cu ceea ce ai la îndemână când animalul atacă. Te lupţi disperat, fără să te gândeşti la cum să lupţi, de ce lupţi şi cu cine te lupţi.

Ai fost atacat; atacul neprovocat pare să indice, prin el însuşi, faptul că, indiferent cine sau ce te atacă, nu este binevoitor, altfel nu te-ar ataca în acest mod. Apărarea este automată, instinctivă, cu niciun alt gând decât supravieţuirea, care se bazează pe premisa că este rău să te predai cuiva sau unui ceva ale cărui trăsături le deteşti (în aparenţă atac neprovocat, din dorinţa oarbă de a ucide).*

---

* În ultima vreme, vizita „demonilor" s-a rărit.

Capitolul 11

Dar sau povară?

În timpul experimentărilor din primii ani a început să se manifeste un efect secundar. Nu era o activitate propriu-zisă în afara corpului, ci avea loc în stările de profundă relaxare, înaintea oricărei separări. În domeniul respectiv de specialitate, fenomenul se numeşte, evident, „premoniţie". Cum stăteam întins, cu mintea liniştită şi trupul relaxat, apărea „viziunea".

Era un sunet şuierat, localizat în regiunea frontală a creierului şi care îmi crea senzaţia unei mici uşi rectangulare, prinsă în balamale de o latură ce se legăna în jos la un unghi de aproximativ 45°.

Această uşă expunea un orificiu perfect rotund. Imediat după aceea, vedeam şi semitrăiam un eveniment – sau incident – ca un vis, cu excepţia faptului că-mi păstram conştienţa şi senzaţia că sunt treaz. Visul se suprapunea direct peste stimulii exteriori. Puteam percepe fără dificultate fiecare dintre stări. Nu am putut şi nici nu pot produce efectul la comandă. El doar se petrecea declanşat de vreun mecanism inconştient.

La început n-am dat o atenţie specială fenomenului, pentru că l-am atribuit unor viziuni care aveau scopul eliberării unor date din subconştient. Un eveniment major mi l-a adus cu putere în atenţie. Este destul de important, astfel încât îl redau direct din însemnările mele.

05.07.1959

Într-o dimineață devreme, „poarta" s-a deschis din nou și ceea ce am văzut m-a preocupat numai fiindcă totul era foarte viu. Eram pe punctul de a mă urca într-un avion comercial. Stăteam lângă ușa avionului și îl așteptam pe D.D., un bărbat pe care îl cunoșteam de mai bine de zece ani. După un timp, am intrat în avion și m-am așezat pe un loc. Am observat că erau multe locuri libere, iar avionul era gata de plecare, așa că am fost sigur că prietenul meu va reuși să se îmbarce. Am remarcat un grup care discuta în față, lângă ușa avionului, căruia i s-a alăturat un tânăr de culoare care tocmai a intrat pe ușă. Erau foarte veseli și fericiți că tânărul va merge cu ei. Grupul era compus din doi negri și un alb – toți mai în vârstă – și tânărul. Au remarcat că avionul e gata de plecare, așa că au pornit pe culoar pe lângă mine și fiecare s-a așezat pe locul lui.

M-am aplecat înainte să văd dacă amicul se va îmbarca și, brusc, am observat că femeia din fața mea era agitată. Chiar în clipa când avionul era pe punctul să pornească, amicul meu s-a urcat în avion și s-a așezat. Am vrut să mă ridic și să mă alătur lui, dar avionul a început să se miște și m-am așezat la loc. Avionul a rulat pe pistă, însă părea să aibă nevoie de un timp ceva mai lung ca să decoleze, astfel că am început să devin puțin încordat. În cele din urmă am decolat și ne-am ridicat doar puțin deasupra străzilor, a bulevardelor. Am rămas la o altitudine joasă și avionul a urcat foarte puțin.

După câteva clipe, am auzit vocea stewardesei prin sistemul de amplificare al avionului. Ea a anunţat că, în câteva minute, pilotul va decide în care dintre cele două direcţii posibile va merge: spre stânga (rută ocolitoare) sau pe o rută „pe sub sârme". După câteva minute de aşteptare, am observat că avionul a trecut de un anumit punct situat foarte jos şi, înainte ca stewardesa să vorbească din nou, mi-am dat seama că o luasem pe ruta „pe sub sârme". Când a anunţat ruta, vocea ei mi s-a părut puţin prea slabă şi prea nonşalantă, ceea ce m-a făcut să simt o uşoară încordare.

Cum priveam prin hublou, am văzut zona din faţă cu sârme întinse în toate direcţiile. Avionul s-a apropiat şi a trecut pe sub sârme, dar zbura foarte jos. În timp ce priveam în faţă, căutam o deschidere printre acele sârme, prin care am fi putut urca. Apoi, sus, în faţă, am reuşit să văd sfârşitul sârmelor de deasupra noastră, iar dincolo de ele se zărea lumina soarelui. Am început să mă relaxez oarecum, deoarece părea că vom reuşi să o scoatem la capăt. În acel moment, avionul a căzut brusc şi a ricoşat pe stradă. Pe când se întâmpla acest lucru, ceva s-a desprins de avion, foarte aproape de mine, iar eu am sărit (ori am căzut) pe stradă, de la aproximativ 2-2,30 m. Tocmai mă uitam să văd unde căzusem, când avionul s-a ridicat după ricoşeu şi s-a distanţat de mine, ca apoi să coboare undeva, spre dreapta, într-un spaţiu gol între două clădiri. Prăbuşirea a fost învăluită într-un nor gros de fum.

Prima mea reacţie după prăbuşire a fost să-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru miracolul care m-a salvat. A doua a fost că familia mea va fi îngrijorată, fiindcă ştia că sunt în acest avion şi ar trebui să le dau un semn de viaţă. A treia a fost că ar trebui să mă grăbesc spre avionul zdrobit ca să încerc să-i salvez pe unii dintre pasageri, deşi ştiam că e în zadar. M-am ridicat şi am pornit spre epava avionului, dar, pe când

mă apropiam, prin fum am zărit flăcări. Pilotul, în jachetă de piele și chipiu, venea spre mine și mă privea cu uimire.

M-a întrebat de ce tocmai eu, dintre toţi pasagerii, am fost ales să fiu salvat. Mi-am pus și eu această întrebare, apoi „poarta" s-a închis.

24.07.1959

Sunt pe punctul de a pleca în ceea ce poate fi prima dintre cele patru călătorii cu avionul. Aceasta va fi spre Carolina de Nord. La gândul zborului am o senzaţie de insecuritate, ceea ce m-a făcut să stau și să reflectez și, în lumina altor incidente, să revăd experienţa relatată în 05.07.1959. Sunt întotdeauna puţin îngrijorat atunci când trebuie să călătoresc cu avionul – așa cum cred că este oricine. Nu simt că se va întâmpla ceva în călătoria spre Carolina de Nord, dar s-ar putea să interpretez eu greșit. Însă ce mă fac dacă are loc un incident similar la începutul uneia dintre aceste trei călătorii – o paralelă exactă cu incidentul de la 05.07.1959? Să cobor din avion? Sau este imposibil să modifici acest curs al evenimentelor? Viziunea mea arată că voi supravieţui – dar supravieţuirea poate însemna, în acest caz, tranziţia prin moarte sau că eu nu înţeleg moartea ca moarte, ci doar că sunt încă „viu".

Sincer să fiu, nu știu ce voi face!

Cu toate acestea, mă adresez tuturor celor care mă iubesc – și sper că sunt mulţi: în cazul în care va fi un asemenea incident și, dacă interpretarea mea corectă, voi trece prin moarte în loc să continui viaţa aici, vă rog să nu fiţi triști și nefericiţi din cauza aceasta. O spun cu toată sinceritatea: eu simt profund că este o tranziţie și, oricât de mult aș regreta acele lucruri pe care nu le voi mai face nicicând aici, unele nostalgii profunde, unele doruri mari pe care am încercat

să le împlinesc pe bâjbâite aici vor deveni cu siguranță din nou realități dacă mă întorc „Acasă". Fiindcă, mai mult decât oricând, eu cred că trupul fizic nu este decât o mașinărie în folosul „eu"-lui.

De aceea, odată ce „eu"-ul a plecat, trupul nu va mai însemna nimic! Nu mormânt, nu cavou – trupul ca atare nu este important. „Eu" nu sunt acolo.

Ca dovadă, dat fiind interesul meu, dacă va interveni un asemenea incident, „eu"-ul va încerca să stabilească o comunicare cu cei interesați. (Ceea ce ar putea împiedica aceasta – și e sigur o posibilitate – este că „celălalt plan/loc" ar putea oferi aceleași îndoieli ca aici, iar acolo ar putea fi treburi mai importante.) Nu știu. Nu pot promite nimic. Dar vă asigur că toți aceia care mă cunosc nu vor avea dificultăți să recunoască o adevărată comunicare cu mine.

Aceste gânduri nu înseamnă deloc a fi morbid – și e posibil ca în zilele acestea să fiu mult prea sensibil –, dar pur și simplu doresc să le declar oficial, astfel ca și ceilalți să fie informați cât de cât dacă le va veni timpul să treacă dincolo.

Nu doresc să se întâmple acest lucru, nu simt că aș fi „gata", iar gândul că voi trece prin moarte mă face să devin melancolic și sobru. Cu toate acestea, sunt – cel puțin parțial – pregătit pentru ea.

23.10.1959

Aceste notițe sunt scrise la vreo 12 săptămâni după însemnările anterioare. Am petrecut 4 dintre cele 12 săptămâni în spital, iar restul într-o perioadă de recuperare acasă. Dar să le iau pe rând. Însemnările precedente m-au găsit preocupat de ceea ce părea o problemă de premoniție și definirea supraviețuirii. În comparație cu „visul" avut atunci, iată cam ce s-a întâmplat.

Recunoașterea 1: Am pornit – după cum am arătat – în călătoria spre Carolina de Nord. Prima asemănare cu visul a avut loc atunci când m-am urcat în autobuzul care ia pasagerii de la terminalul Aeroportului New York către Aeroportul Newark. Am urcat în autobuz și m-am așezat la dreapta, pe rândul al doilea din față. Pe când stăteam acolo, am fost copleșit de un sentiment de familiaritate. Era poziția în care mă aflam în raport cu ușa, era modelul barei de la ușă și cel al paravanului de protecție al ușii. Acest lucru m-a alertat, pentru că am recunoscut „plasamentul" a ceea ce interpretasem drept avion în premoniție. Nu era avionul, ci autobuzul spre aeroport.

Recunoașterea 2: Au urcat în autobuz, au râs și au glumit patru bărbați, trei în costume de culoare închisă, unul în costum de culoare deschisă. (Vezi comparația anterioară, interpretarea de dinainte fusese de persoane de culoare și un alb.)

Recunoașterea 3: Chiar în fața mea s-a așezat o femeie. Ea a devenit foarte iritată și agitată. Totuși, aceasta nu se datora prezenței mele, ci felului în care un hamal a umblat cu unul dintre pachetele ei.

Recunoașterea 4: Impresia că prietenul meu D.D. stătea lângă ușă și aștepta și că s-a urcat ultimul. M-am uitat afară, unde șoferul autobuzului aștepta lângă ușă vreun pasager întârziat. Fața și aspectul lui fizic mi-au amintit imediat de prietenul meu – semănau de parcă-i era frate. Va urma verificarea fotografică a asemănării. (Când mintea este incapabilă de o identificare adevărată, alege ceea ce îi este mai la îndemână din experiența proprie.) Apoi, el s-a urcat în autobuz și și-a ocupat locul la volan, aproape opus locului meu.

Recunoașterea 5: În timp ce s-a încadrat pe autostrada spre Jersey, autobuzul „zboară jos și lent". Or, aceasta ar putea fi impresia dacă se compară cu un zbor. Autostrada

este construită deasupra tuturor drumurilor și străzilor din împrejurimi. În timp ce priveam desfășurarea drumurilor și a bulevardelor șerpuitoare, pe măsură ce călătoream deasupra lor, mi-a apărut din nou sentimentul instantaneu de ceva familiar și cunoscut. Doar că nu era avionul (conceptul originar greșit), ci autobuzul.

Recunoașterea 6: La aeroport am fost foarte agitat după semnele anterioare. Avionul avea întârziere la sosire, așa că am rămas în sala de așteptare. Cum stăteam pe o bancă, am auzit o femeie care vorbea prin sistemul de anunțare a pasagerilor din estul și vestul sălii de așteptare. Sunetul reverberat al difuzoarelor îmi era și el foarte familiar (est și vest, stânga și dreapta).

Recunoașterea 7: Când, în cele din urmă, avionul a fost încărcat, am deliberat o clipă dacă să urc sau nu – și asta nu din teamă, ci pentru că nu eram sigur ce înseamnă „supraviețuire". În final, am decis că era inevitabil, că, dacă așteptam zborul următor, doar prelungeam apariția incidentului. M-am urcat în avion foarte agitat, iar avionul a rulat pe pistă spre punctul de decolare. Atunci, stewardesa ne-a anunțat prin interfon că vom zbura la înălțimea de două mii de metri. Acest lucru a confirmat altitudinea joasă. În cele din urmă, am decolat, iar la puțin timp am intrat într-o furtună cu foarte multe fulgere. Acest fapt a confirmat impresia mea de zbor pe sub sârme (electricitate), un simbol pe care îl cunosc de multă vreme.

La jumătatea zborului, în timpul furtunii, pilotul a decis să schimbe altitudinea. Această schimbare de altitudine ne-a permis să ieșim din furtună și am aterizat în Carolina de Nord fără niciun incident. La aterizare am decis că interpretarea accidentului era greșită și am uitat imediat totul.

Patru zile mai târziu, într-o dimineață de luni, în mijlocul unei conversații amicale și liniștite dintr-un birou, am

suferit ceea ce mai târziu a fost diagnosticat drept atac de cord (ocluzie coronariană) și am fost dus la spital. Nu am crezut că a fost un atac de cord decât atunci când, după o examinare completă cu EKG, am fost informat despre diagnostic.

A fost nevoie de multă lămurire că așa stăteau lucrurile – și aceasta pentru un motiv anume. La fiecare examinare medicală pe care am avut-o vreodată – inclusiv cele două efectuate în săptămâna precedentă de către doi medici diferiți de la asigurări –, inima mea fusese declarată foarte sănătoasă, cu afirmații de genul „Nu va trebui să-ți faci vreodată griji pentru inima ta" sau „Nu vei muri din cauza unor probleme cardiace, nu ai probleme cu inima".

Mintea mea fusese profund condiționată împotriva acestei posibilități. Se pare că nu a acceptat precogniția producerii unui atac de cord. Așa ceva părea imposibil. Ca urmare, ea a selectat o catastrofă care era posibilă în lumina experienței sale, adică un accident aviatic. (Mintea alege varianta cea mai asemănătoare.) Astfel, pericolul a apărut în forma unui accident de avion, care era acceptabil ca posibilitate.

Cele patru săptămâni de spitalizare au fost ușurate de folosirea terapiei prin sugestie, care a făcut minuni pentru moralul meu și se pare că mi-a grăbit refacerea. N-am avut nicio experiență de natură psi în spital, probabil din cauza sedativelor (barbiturice) care mi-au fost date din trei în trei ore. Acasă, refacerea mea a urmat procedeul standard, fără ca, până în acest moment, să apară vreo revenire a simptomelor.

E de la sine înțeles că, după toate acestea, am observat cu mare atenție când decidea „trapa" să se deschidă. De fiecare dată când se prezenta viziunea, ea se potrivea exact cu evenimentele ce aveau loc zile, luni sau ani mai târziu.

Exemple de acest fel includ descrierea vizuală a interiorului unei case – inclusiv zugrăveala şi aranjamentul – care a fost ales de soţia mea într-un oraş din sud. L-am recunoscut imediat. Era identic cu descrierea din notele mele făcute cu doi ani mai înainte. Foarte neobişnuit a fost faptul că, în timpul precogniţiei, nu aveam planuri sau intenţia să ne mutăm în sud.

Un altul a fost când, cu cinci minute înaintea transmiterii unui program înregistrat pe bandă, trapa s-a deschis şi „am văzut" că banda se rupe brusc, iar rola se învârte nebuneşte. Peste circa zece minute, în timpul emisiunii, banda s-a rupt şi a fost reparată în grabă. Asemenea ruptură nu s-a mai întâmplat niciodată în timpul unei transmisii, astfel că nu era ceva obişnuit. Mai mult decât atât, făcusem eu însumi toate colajele editării şi ştiam că sunt bine lipite. Ruptura a fost cauzată de un colaj făcut de altcineva, care folosise banda anterior.

Al treilea exemplu: eram la birou când trapa s-a deschis ca să-mi arate o lumină roşie pe care scria „presiune de ulei". Peste o oră, în drum spre casă, în timp ce conduceam maşina aproape nouă, lumina roşie de avertizare a uleiului clipea continuu. Din nou, acesta nu a fost un motiv de îngrijorare din subconştientul meu. Maşina era nouă, nu avea mai mult de opt sute de kilometri rulaţi şi tocmai fusese verificată. Însă maşina avea o scurgere de ulei – fapt la care nu te aştepţi sau de care nu te îngrijorezi când ai un automobil nou. Mai am încă optsprezece cazuri, iar toate sunt incidente personale de amplori diferite, care erau prevăzute datorită acestei trape şi întâmplate mai târziu, întocmai cum le notasem – sigur, cu unele mici erori de interpretare. Până acum am stabilit o schemă logică:

Ş/S(şuierătură/sunet) + V (senzaţia de deschidere a trapei) = VI (viziunea evenimentului viitor)

În ipoteza că formula se aplicase corect în douăzeci şi două de cazuri, ce se poate spune despre notele în care VI nu a avut încă loc?

Fără vreun alt comentariu, iată aici câteva la care formula nu se poate folosi ca în această carte.

03.08.1960

Şuierături/trapă: Trece un avion deasupra capului, evident cu probleme, cu flapsurile şi roţile de aterizare coborâte. Se prăbuşeşte în spatele dealului din apropiere şi eu împreună cu familia mea ne repezim să dăm o mână de ajutor. Când am ajuns acolo, avionul ardea cu o flacără de un roşu-închis.

Recunosc flacăra şi arderea lentă ca pe ceva diferit de focul obişnuit al benzinei şi le atrag atenţia celorlalţi să se dea înapoi pentru a nu fi răniţi deoarece nu se mai putea face nimic pentru cei dinăuntru.

05.11.1961

Şuierături/trapă: Stau singur în afara casei mele. Cerul este în general senin, cu un strat fragmenţat de nori înspre nord. Văd un grup de aparate de zbor care apar din stratul de nori, cu puţin peste acesta.

Ele se apropie şi observ că nu sunt aparate de zbor obişnuite şi nici rachete. În spatele primului val sunt rânduri şi rânduri de aparate stranii, sute, fără exagerare. Ele nu seamănă cu niciun avion văzut de mine până atunci. Aripile nu sunt vizibile şi fiecare aparat este gigantic, în jur de o mie de metri în diametru.

Fiecare are formă de vârf de săgeată, formă de V, dar fără fuselaj, ca la avioanele noastre fără aripi. Forma de V nu serveşte la portanţă, ci adăposteşte ocupanţii pe două sau

trei punţi. Avioanele plutesc maiestuos deasupra capului şi simt furnicături de admiraţie faţă de extraordinara forţă pe care o reprezintă. Îmi este şi teamă deoarece, cumva, ştiu că ele nu sunt făcute de om.

20.10.1962

Şuierături/trapă: Mă aflu împreună cu alţii pe o stradă suburbană. În timp ce privesc în sus, văd printr-o gaură mare în nori ceva ce pare a fi nişte avioane.

Mă uit mai bine şi-mi dau seama că acestea sunt de un tip nemaivăzut înainte, evident propulsate de ceva diferit de elice sau reactoare (impresia este de o formă unică de rachetă, dar nu chimică). Trei dintre avioane plonjează într-o curbă descendentă şi pot vedea că au laturi negre şi geamuri albe, pătrate, dar fără a avea ceva asemănător aripilor. Cele trei trec foarte jos, deasupra unei străzi din apropiere. În urma trecerii lor se prăbuşesc case şi clădiri, dar nu din cauza vreunei bombe, ci de la ceva ce este emis de ele. Pentru siguranţă, ne ascundem cu toţii într-un şanţ.

12.06.1963

Şuierături/trapă: Eu şi familia mea suntem în situaţia în care întreaga populaţie a oraşului în care locuim încearcă să plece. Nu se poate procura benzină, iar centrala electrică a fost oprită. Toţi avem sentimentul unei fatalităţi. Nu pare a fi rezultatul unui război atomic şi nici teamă de căderi radioactive.

Este, mai degrabă, un sentiment apocaliptic de destrămare a civilizaţiei aşa cum o ştim, din cauza a ceva de o mare însemnătate care are loc – un factor dincolo de capacitatea umană de control.

11.04.1964

Şuierături/trapă: Eu şi familia mea suntem într-un oraş mare, iar acolo pare să fie un mare necaz. Toată lumea încearcă să plece. Părăsesc ceva ce pare a fi un apartament şi încerc să găsesc o cale să mergem la ţară. Tot oraşul este în dezordine şi panică, cù maşini blocate, îngrămădite, asemănător unui muşuroi de furnici deranjat.

Sunt mult mai multe asemenea exemple personale, generale, specifice, locale sau globale. Doar timpul le va adeveri. Sper că unele dintre ele sunt cu adevărat halucinaţii.

Capitolul 12
Nepotriviri

Printre multiplele mistere întâlnite, câteva ies în evidenţă, dar în aparenţă fără motiv, deşi sunt profunde. Singura mea speranţă este ca alţii, cu înclinaţii tehnice sau filosofice mai înalte, să perceapă în ele un scop şi o raţiune – ceea ce eu nu pot. Iată câteva dintre cele care nu par a fi din Tărâmul II sau III.

08.23.1963, seara

La ora 19.17 mă întind, cu intenţia să trag un pui de somn pe canapeaua din camera mică, dar nu pentru vreo activitate extrafizică. În momentul când m-am întins la orizontală şi am închis ochii, are loc o enormă explozie fără sunet. Nu era decalaj în timp. S-a întâmplat la două secunde după ce mi-am închis ochii. Suflul exploziei m-a azvârlit prin cameră, apoi de perete în colţul opus, unde am alunecat pe podea. Primul meu gând a fost că fusese, într-adevăr, un fel de explozie în casă, deoarece instalaţia electrică de deasupra părea că se pulverizează şi aruncă scântei albastre, ca

apoi chiar sârmele să se topească. (Luminile erau stinse când m-am întins, camera fiind în semiîntuneric.)

Mi s-a părut ca și cum avusese loc un enorm scurt-circuit pe rețeaua electrică. Aveam senzație de furnicături asemănătoare șocurilor electrice (nu ca vibrațiile pe care le-am menționat de atâtea ori). Apoi m-am uitat prin cameră. Corpul meu fizic încă era întins și relaxat pe canapea. Îl vedeam foarte bine. Atunci m-am gândit serios la o altă posibilitate. Aceasta ar putea fi moartea, adevărata moarte, în locul acelei experiențe tipice în afara corpului. Această situație era ceva extrem de neobișnuit. Poate murisem și mi s-a oprit inima. Încă eram ușor amețit de explozie, dar nu mi-a fost frică și nici nu am intrat în panică. Dacă asta era moartea, atunci să fie! În vreme ce zăceam acolo, în colț, încercam să mă reculeg. Am pipăit în jurul meu și cred că am simțit covorul, dar nu eram sigur. Cel puțin era ceva solid sub mine. Apoi am decis că ar trebui să încerc să mă întorc în fizic, chiar dacă nu reușeam. Nu aveam nimic de pierdut dacă încercam.

Cu un mare efort de voință, am plutit în sus și spre canapea, apoi în jos. Am simțit un efect de răsucire și m-am aflat doar pe jumătate în corpul fizic. Pentru că mi-am dat seama de această poziție pe jumătate, m-am zbătut și m-am smucit ca atunci când îți miști mâna încercând să-ți pui o mănușă. Într-o clipă am fost din nou „întreg".

M-am ridicat (fizic) și am aprins lumina. Totul părea normal, în casă era liniște, corpul meu părea normal, cu excepția faptului că aveam piele de găină pe tot corpul. Am fost destul de zguduit de experiență și încă nu știu ce a cauzat-o și de ce. A fost ea o explozie de categorie ne-fizică? A fost ceva interior, în mine, ori a fost efectul vreunei forțe exterioare? Privind retrospectiv, pare să nu fie nimic neobișnuit în condiția mea fizică, emoțională sau mentală care să

o fi declanşat. Dacă analizez ceea ce îmi pot aminti din clipa exploziei, era ca şi cum o rază rătăcită, care mătura camera, m-a atins din întâmplare în drumul său, iar efectul a fost expulzarea mea din fizic. Dacă iau în calcul această idee, am avut impresia că acea rază era produsul vreunui aparat experimental, incomplet pus la punct de către cercetătorii care îl testau – deci nu le erau cunoscute toate efectele acestuia. Este izbitoare asocierea mentală cu o experienţă avută cu un aparat cu trei faze.

05.05.1959, după-amiază

Azi am aflat despre un dispozitiv straniu, care se presupune că funcţionează în trei moduri. Pe la ora 17, decid să încerc o formulă pentru condiţia (1-20/LQ). Stau întins pe pat, mă gândesc la diagrama câmpului de forţă şi încep numărătoarea până la douăzeci. Părea că nu ajung la niciun rezultat şi atunci îmi întorc capul. Cu ochii deschişi, privesc soarele prin fereastră (ziua era însorită şi fereastra dădea spre vest). Imediat încep să apară vibraţiile, iar eu îmi închid ochii şi mă întind. Vibraţiile erau ca nişte furnicături în ceafă. Am urmat procedeul mişcării maxilarului şi vibraţiile păreau să devină, în funcţie de poziţie, mai puternice sau mai slabe, aşa cum mă aşteptam. În cele din urmă, am determinat poziţia maximă a acordului fin, obţinută cu ajutorul maxilarului (acesta este modul în care pot să-l explic). Vibraţiile erau puternice în cap, puţin cam prea puternice, aşa că „le-am mutat" mai jos, în piept, apoi am experimentat şi le-am plasat în diferite părţi ale corpului, adică le accentuam în anumite locuri.

De fiecare dată când le treceam prin partea dreaptă inferioară a corpului, aveam o senzaţie de arsură fie în ficat, fie în rinichi, fie în partea inferioară dreaptă a colonului (corp străin sau o substanţă chimică acolo?). Acest lucru s-a

întâmplat și mai înainte, deși nu-mi amintesc să-l fi menționat. Mental, am „vrut" să merg în sus și am plutit într-acolo. Probabil că mi-a apărut un gând întâmplător, fiindcă m-am rotit imediat în aer și am plonjat prin podea. Pentru un moment, aud o orchestră (ca și când treci de un post pe scala unui aparat de radio), apoi mă pomenesc că stau în picioare într-o casă neterminată, cu ferestrele încă neinstalate, cu materiale și resturi împrăștiate pe podeaua nefinisată. Prin fereastră se vede un peisaj de țară, copaci, câmpii, iar casa este, evident, așezată pe coasta unui deal, cu vedere în jos, spre o vale mică și spre niște dealuri scunde în partea opusă.

Privesc în jos. Pe podea se află un aparat de vreo 45 cm lungime. Pare să fi fost lăsat acolo doar cât timp operatorul lui e „plecat la masă". Curios, ridic obiectul, pentru că nu mai văzusem așa ceva. Era ca o baghetă, cu trei dispozitive fixate la distanță în lungul său. Am luat bagheta în mână și m-am uitat în lungul ei și, fără să-mi dau seama, am ochit prin fereastră spre un om care se afla afară, în curtea interioară, și pe care nu-l văzusem înainte. Nu s-a întâmplat nimic, dar omul s-a întors și m-a observat. El a ieșit din câmpul vizual pentru un moment, apoi a intrat pe o ușă din dreapta și a venit spre locul unde stăteam. Dacă îmi amintesc bine, a zâmbit și părea perfect normal. Când a văzut aparatul în mâna mea, și-a manifestat dorința de a-mi arăta cum se folosește. Mi-a arătat tubul (un cilindru deschis la capăt) spre partea din față a acestuia și mi-a indicat cum să „focalizez" dispozitivul, să apropii sau să îndepărtez tubul sau cilindrul, înainte și înapoi – spre înainte pentru a produce un fascicul îngust și spre înapoi pentru un fascicul larg, mai slab.

Apoi mi-a spus să țintesc printr-o altă deschizătură de geam, unde un al doilea om aflat afară vorbea încontinuu și cu vervă cu cineva care era dincolo de câmpul nostru vizual. El mi-a spus să împing cilindrul înainte, pentru un fascicul

îngust. Am făcut întocmai și am țintit cu aparatul spre omul de afară, exact cum ai ținti cu o pușcă. Nu am văzut nimic, nu a apărut vreo rază sau fascicul de la aparat. Cu toate acestea, omul de dincolo de fereastră s-a prăbușit în scaunul său, ca și cum ar fi fost mort. M-am întors către gazda mea speriat și îngrijorat, fiindcă o omorâsem neintenționat pe persoana de afară. Acesta mi-a zâmbit și mi-a spus să țintesc din nou cu obiectul spre omul inconștient (?) de afară, dar de această dată să trag înapoi dispozitivul de focalizare pentru a produce un fascicul larg. Am făcut întocmai, iar omul inconștient s-a ridicat și și-a reluat discuția ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Gazda m-a condus apoi afară și l-am întrebat pe cel de-al doilea om dacă a simțit ceva. Acesta s-a oprit din conversație, m-a privit mirat și mi-a spus că nu, nu simțise nimic. L-am mai întrebat dacă își amintește că a adormit sau că a avut vreo pierdere de conștiență și din nou mi-a răspuns negativ și s-a întors să-și continue conversația.

Atunci, gazda mea m-a privit și mi-a zâmbit, apoi m-a dus de partea cealaltă a casei orientate spre vale și mi-a dat de înțeles că-mi va arăta ce altceva mai poate face acel obiect. Mi-a arătat ceva în depărtare. Pe coasta dealului, la vreo 300 m, ardea un foc mic strălucitor, al cărui fum se ridica în rotocoale spre cer. Mi-a spus să folosesc fasciculul îngust și să țintesc spre foc. L-am ascultat, iar focul s-a stins imediat. Flacăra a dispărut instantaneu. Fumul a continuat puțin să iasă, apoi a dispărut și el.

Am devenit foarte interesat de instrument și am rugat-o pe gazda mea să mi-l descrie. A făcut-o cu plăcere.

Este compus din trei părți, mi-a spus el. Cilindrul era un dispozitiv de focalizare, ceea ce am înțeles. La mijloc se afla o bobină în spirală, care, zicea el, era sursa de energie. În spatele sursei de energie se aflau trei plăci în formă de

aripioare (precum cele care se găsesc într-un redresor) care, mi-a explicat el, nu erau prea importante, deoarece formau doar un ecran pentru utilizator. Ca să le pună în evidență flexibilitatea, le-a frecat cu degetul mare, iar acestea s-au îndoit. M-a întrebat dacă sunt sigur că am înțeles. I-am răspuns că aparatul seamăna cu o triodă mare (cel mai apropiat obiect la care m-am putut gândi). A dat din cap bucuros și a replicat:

– Da! O triodă!

Brusc, am simțit că trebuie să plec și că nu puteam sta mai mult, așa că i-am mulțumit pentru toate informațiile date și mi-a spus că ne vom întâlni din nou la... (nu-mi amintesc unde). Mintea, evident, a recunoscut locul și i-am spus:

– Da, la Cadena Azul. (Aflasem acest nume în urma vizitei mele în America de Sud și mi se părea normal să-l folosesc oricând voiam să spun ceva.)

Gazda mea a dat din cap afirmativ, apoi s-a uitat la mine nedumerită, cu o privire goală, și mi-am dat seama că impresia mea fusese corectă, dar că el nu a înțeles termenul spaniol.

M-am reîntors apoi în camera neterminată și am „plecat" în sus, printr-o săritură-întindere. Am mers în sus, în ceea ce părea a fi doar două, trei etaje, apoi m-am oprit. Camera arăta la fel ca încăperea biroului meu, dar era goală.

Fără mobilier, fără canapea, era praf pe jos și pe ferestre – și nu exista corpul fizic! Mi-am dat seama că era locul „nepotrivit" (sau timpul?), că locul unde dorisem să fiu era mult „mai sus". Am pornit-o iar în sus prin plafon și, după vreo opt sau zece etaje, am ajuns în biroul meu, unde m-am cufundat în corpul meu fizic (am avut puțină dificultate cu un braț), apoi m-am contopit complet cu acesta. M-am ridicat și am deschis ochii. Ceasul arăta că a trecut o oră și cinci minute. Am făcut schița obiectului, apoi am început aceste

note. Un aparat care îi adoarme pe oameni, îi trezeşte şi stinge incendii. Într-o bună zi voi încerca să-l construiesc.

11.03.1961, noaptea

...am crezut că mă întorsesem normal în fizic. Am deschis ochii şi mă pomenesc într-un pat străin. Lângă pat era o femeie străină, care a zâmbit când a văzut că m-am trezit.

O femeie mai în vârstă stătea în spatele ei. Erau fericite că mi-am revenit, fiindcă fusesem bolnav multă vreme, dar de acum totul va fi bine. Ele m-au ajutat să mă scol din pat; eram îmbrăcat într-un soi de robă (ca un capot; îmbrăcămintea lor mi se părea normală) şi eram sigur că nu sunt persoana pe care o credeau ele. Am încercat să le spun asta, dar ele glumeau şi păreau să creadă că încă delirez. Le-am întrebat ce zi este, iar ele au zâmbit înţelegătoare, ca şi când nu aş fi fost complet orientat (nici nu eram!). Gata să le cer un calendar, am decis că era mai bine să aflu, pur şi simplu, în ce an suntem. Am întrebat-o pe femeia mai tânără, ce părea să fie soţia mea (sau soţia acelui trup), iar ea mi-a răspuns că eram în 1924, după metoda greacă (?) de calcul a timpului.

Eram sigur că nu puteam rămâne acolo mai mult şi, în ciuda obiecţiilor lor insistente, am ieşit pe uşă la aer. Am stat acolo şi am încercat să mă mişc în sus, întrucât chiar aveam senzaţia că trebuie să mă mişc în sus, foarte sus. Am încercat să decolez, dar ele mă ţineau strâns. Deoarece nu s-a întâmplat nimic, am început să mă neliniştesc. Ştiam că nu sunt în locul potrivit. Mi-am amintit atunci de trucul cu respiraţia şi am început să respir convulsiv, cu buzele pe jumătate deschise. Am reuşit să mă înalţ încet, deasupra unei clădiri în formă de U, dar încă simţeam cum încercau să mă reţină. Am respirat mai adânc şi mai rapid, tot mai rapid, cu mişcări mai puternice, până când am fost înconjurat de acel

nor rarefiat albăstrui, care îmi era familiar. M-am oprit brusc și m-am simțit sus, în aer, deasupra unui peisaj de țară, presărat cu case. Părea familiar și am văzut casa noastră și clădirile dintre drum și râu. Am plonjat către casă și, în momentul următor, mă contopeam cu fizicul. M-am ridicat, din nou întreg, și am privit în jur recunoscător. Eram în locul potrivit!

17.08.1960, noaptea

Aceasta a fost o încercare direcționată greșit, să spunem cu o marjă incalculabilă de eroare. Am folosit metoda 1-20/LQ în jurul orei 23.30, în dormitor. Ies cu gândul să-l vizitez pe Agnew Bahnson și am început o călătorie de genul celor în care mă las dus de vânt, dar m-am întors în fizic aproape imediat – sau așa credeam. Nu eram întins pe pat, stăteam în picioare. Camera nu era camera mea. Un bărbat înalt și cu umeri largi mă susținea în partea stângă. Era mult mai înalt decât mine și umerii lui păreau că lucesc. În partea dreaptă mă susținea o fată tânără. Ei mă forțau să mă plimb prin cameră și, fiindcă aveam dificultăți să umblu, mă susțineau de ambele brațe. I-am auzit cum comentează ceva despre mâinile mele – ceva era rău sau neobișnuit la ele. Nu erau neprietenoși, dar știam clar că nu mă aflu în locul potrivit!

Din fericire, nu mi-am pierdut capul, așa că am folosit metoda întinderii și am țâșnit din acel loc, oriunde ar fi fost el, luând-o în sus, și după un moment sau două m-am contopit din nou cu corpul fizic. Am privit (fizic) atent în jur înainte de a mă mișca. Eram în corpul meu fizic, în propriul meu dormitor. A trecut mult până să mă pot întoarce pe o parte și să adorm.

23.11.1960, noaptea

Aceasta a fost cea mai vie și mai neobișnuită experiență, de care nu știu dacă doresc să mai am parte. M-am culcat târziu, foarte obosit, pe la ora 2 dimineața. Imediat, fără a le induce, au apărut vibrațiile și am decis „să fac ceva", deși aveam nevoie de odihnă. (Poate asta înseamnă odihnă.) După o ieșire destul de ușoară și vizitarea mai multor locuri în secvențe rapide, mi-am adus aminte că aveam nevoie de odihnă, așa că am încercat întoarcerea în fizic. M-am gândit la corpul meu și aproape imediat eram întins pe pat.

Dar mi-am dat repede seama că un lucru nu era în ordine. Deasupra picioarelor mele era ceva ca un fel de instalație stranie, evident cu scopul de a nu permite cearșafului să-mi acopere picioarele. În cameră erau două persoane, un bărbat și o femeie îmbrăcată în alb, probabil o asistentă medicală. Ei vorbeau încet, nu departe de pat. Primul meu gând a fost că ceva nu e în regulă, că soția mea m-a găsit într-un fel de comă și m-a dus urgent la spital. Asistenta, atmosfera sterilă a camerei, patul, toate veneau în sprijinul acestei senzații. Dar tot simțeam că ceva nu e în regulă.

După un moment, cei doi s-au oprit din discuție, femeia (asistenta) s-a întors și a ieșit din cameră, iar bărbatul s-a apropiat de pat. Am intrat în panică pentru că nu știam ce urma să facă. M-am speriat și mai rău atunci când s-a aplecat deasupra patului și m-a apucat ușor, dar ferm, de ambele brațe în zona bicepșilor și m-a privit cu ochi bulbucați și lucitori. Mai rău a fost că încercam cu disperare să mă mișc și nu puteam. Parcă fiecare mușchi al corpului meu fusese paralizat. În timp ce mă zbăteam în interiorul meu, panicat, dorind să scap, el își apropia tot mai mult fața de a mea. Apoi, spre marea mea uluire, s-a aplecat și mai mult și m-a sărutat pe ambii obraji, astfel că i-am simțit și mustățile; lucirea din

ochii săi erau lacrimi. După aceea s-a îndreptat, mi-a eliberat brațele și a ieșit încet din cameră.

În groaza mea am știut că soția nu mă adusese la spital, că acest om era un străin și că și de data aceasta eram într-un loc total nepotrivit. Trebuia să fac ceva, dar toată voința pe care mi-am putut-o aduna nu mi-a fost de niciun folos. Încet, încep să fiu conștient de un șuierat în cap, foarte asemănător celui făcut de un puternic jet de aburi sau de un curent de aer. Printr-o licărire de inspirație, m-am concentrat asupra șuieratului și am început să-l fac să pulseze, adică să-l modulez între încet și tare. L-am făcut să pulseze cu o frecvență tot mai ridicată și, în câteva clipe, s-a accelerat până la vibrații superioare. Atunci am încercat să mă ridic și am reușit cu ușurință. Câteva momente mai târziu, mă contopeam cu un alt trup.

De această dată am fost precaut. Am pipăit patul și am auzit sunete familiare în exteriorul camerei. Când mi-am deschis ochii, în cameră era întuneric. M-am întins spre locul unde trebuia să fie întrerupătorul de lumină și era acolo. Am aprins lumina și am suspinat cu multă, multă ușurare.

Eram înapoi.

07.06.1963, noaptea

După un timp, am început călătoria, iar în afara casei am întâlnit o femeie care „zbura" și ea. Persoana mi-a amintit că vom ajunge înapoi cu întârziere (unde, nu știu!) și că am putea avea probleme la intrare. Apoi, ne-am apropiat de ceva ce părea o instituție mare (spital?) și, fericiți, am trecut direct printr-o ușă, fără a o deschide, aparent pentru a-l evita pe paznic (și vizita medicală de seară, întrucât, dacă nu eram de acolo, puteam fi penalizați). Înăuntru ne-am despărțit și imediat un bărbat (prietenos, probabil un medic) mi-a spus

că va avea grijă de mine şi că va trebui să aştept în al doilea cabinet la dreapta.

Aşa am şi făcut, deşi era neclar în care birou, deoarece în fiecare cabinet erau mai multe persoane angajate în discuţii aprinse, iar eu am rămas neobservat. Cu toate acestea, am aşteptat în al doilea cabinet, unde în cele din urmă omul a intrat, m-a examinat şi mi-a spus că voi avea nevoie de tratament. Apoi îmi vorbi de diluţii şi un tratament ce se va ridica până la 1500 de centimetri cubi, apoi revenind din nou la normal (orice însemna aceasta). L-am întrebat de ce era necesar tratamentul, iar el răspunse că astfel Universul (sau omenirea) poate să se dezvolte şi să evolueze. L-am întrebat din nou de ce (adică de ce era necesară îmbunătăţirea), dar nu mi-a răspuns. Eram cumva neîncrezător în acest tratament.

Apoi, nu mult după această discuţie, am simţit nevoia de a mă întoarce în fizic şi am şi făcut-o fără niciun incident.

13.07.1961, după-amiază/noapte

Într-o vizită la Cape Cod, am ajuns la Hyannis destul de obosit şi m-am întins după-amiază, să mă odihnesc. În timpul relaxării, apare obişnuitul proces de ieşire-înălţare şi îmi dau seama că plutesc deasupra unei zone din spatele unei case, lângă garaj. În curte era un câine (mare, gen ciobănesc german), care, atunci când m-a observat, a început să latre agitat. De după colţul casei a apărut un om (din dreapta, venind spre spatele casei) care a scos o armă şi a îndreptat-o spre mine. M-am retras grăbit, înainte să-mi dau seama că gloanţele n-ar putea să mă rănească. M-am întors şi m-am întins pe pat, cu gândul că s-a terminat. Nu mi-am putut aminti nimic altceva decât că omul era foarte înalt.

În seara aceea, după culcare, m-au cuprins iarăşi acele vibraţii şi am ieşit din nou. Tocmai pluteam deasupra câtorva case şi încercam să decid ce să fac, când, dintr-odată apare în faţa mea un om înalt (acelaşi), care m-a oprit doar pentru că îi eram în cale. Dădea impresia de o mare stăpânire de sine. M-a întrebat de ce voiam să-l văd pe Preşedinte. Am rămas surprins la început, deoarece nu avusesem nicio dorinţă de a-l vedea pe Eisenhower (aceasta fusese în mintea mea conotaţia de Preşedinte), dar am inventat ideea unui plan de pace şi i l-am spus bărbatului înalt. Apoi m-a întrebat:

– Cum putem fi noi siguri de loialitatea ta faţă de Statele Unite?

Am răspuns, încă confuz, că sunt sigur că la Washington există informaţii complete despre mine. Apoi, după un timp, el mi-a comunicat că nu-l puteam vedea pe Preşedinte în acel moment. Mi-am manifestat bucuria şi m-am întors.

Întins în pat, am trecut în revistă întâmplarea şi mi-am dat seama că, bineînţeles, Eisenhower nu mai era Preşedinte. Apoi, brusc, am avut convingerea profundă că preşedintele Kennedy avea o gardă de corp dotată cu puteri psi (ori, mai degrabă, un paznic mental). Atunci am înţeles că exista posibilitatea venirii lui Kennedy la Hyannis în acel weekend. M-am sculat şi m-am dus jos, am găsit un ziar local, iar pe prima pagina apărea vestea venirii lui Kennedy la Hyannis în după-amiaza acelei zile. (Nu văzusem niciun ziar în ultimele două zile.)

Aceste secvenţe reprezintă doar câteva eşantioane ale multor „evenimente“ care desfid orice clasificare, mai ales în sensul viselor simple, de toate zilele. S-ar putea ca fiecare dintre ele să fie câte un fragment dintr-o imagine vie, care într-o bună zi va putea fi văzută în întregime. Sper că nu trebuie să „mori“ pentru a obţine întregul tablou.

Capitolul 13
Corpul Doi

Cea mai bună dovadă a existenţei oricărui fenomen distinct este consecvenţa cu care apare în observaţii repetate. Doar prin asemenea experienţe analitice şi rezonabil de atent făcute – sau atât cât am putut eu să le fac astfel – am ajuns la concluzia existenţei incontestabile a Corpului Doi. Eu presupun că avem cu toţii acest corp. Nu pot concepe că sunt chiar atât de unic. Dacă acest Corp Doi există, cum arată el? Ce caracteristici are?

După sute de încercări, iată câteva extrase din însemnările mele.

11.06.1958, după-amiază

Am deschis ochii şi totul părea normal, cu excepţia atât a vibraţiilor şi zgomotului, cât şi a uruitului persistent pe care îl aveam în cap. Am închis ochii şi mi-am dat seama că văd mai bine. M-am decis să încerc să mă ridic din fizic şi am plutit în sus, mai departe de canapea, spre mijlocul camerei, iar apoi am plutit încet în jos, ca un fulg în cădere. În timp ce atingeam podeaua, umerii şi capul păreau să fie pe covor, iar

de la mijloc picioarele erau ridicate în aer și făceau un unghi cu podeaua.

Era ca și cum capul avea mai multă greutate decât restul, o atracție gravitațională mai mare, dar încet am fost atras cu totul spre pământ. Mi s-a părut că trupul meu avea greutatea chiar atât de mică.

19.07.1958, după-amiază

Eram iarăși pe canapea și simțeam ușoare vibrații. Mi-am deschis ochii și am privit în jur. Totul părea normal, iar vibrațiile se mențineau. Cum stăteam întins pe spate, mi-am mișcat brațele, care erau încrucișate, și le-am întins în sus. Simțeam brațele extinse și am rămas surprins (nu mai folosesc de mult cuvântul „consternat") când m-am uitat, fiindcă brațele mele erau acolo, încă încrucișate pe piept.

Am privit în sus, acolo unde le simțeam, și am văzut pe conturul din jurul brațelor și al mâinilor cum radia un licăr de lumină, exact acolo unde le simțeam că sunt! Am privit înapoi la brațele încrucișate, apoi în sus la acele umbre luminiscente. Am putut vedea prin ele spre rafturile bibliotecii din spatele lor. Era ca un contur luminos ce licărea și se mișca atunci când simțeam că mâinile se mișcă sau când le mișcam intenționat. Mi-am închis și deschis pe rând degetele, iar degetele luminiscente se mișcau și ele – și chiar le-am simțit cum se mișcă. Mi-am împreunat mâinile, iar mâinile luminiscente s-au împreunat și am simțit că mâinile se prind împreună. Le percepeam exact ca pe niște mâini normale, fără nicio diferență.

Am stat întins aproape zece minute și am încercat să compar această stranie realitate pentru a determina diferențele. Vizual, puteam să-mi văd brațele încrucișate pe piept. Puteam vedea simultan și conturul luminiscent al mâinilor și

al brațelor întinse deasupra mea. Am încercat să mișc brațele fizice, dar nu am reușit. Am încercat să mișc brațele cu contur luminiscent și „am reușit" perfect. Am încercat să pipăi cu mâinile fizice, dar nu am avut nicio senzație. Cu brațele cu contur luminiscent mi-am prins ambele mâini și le-am simțit complet normale. Mi-am frecat, pe rând, cu palmele conturate fiecare antebraț cu contur și brațele păreau normale, solide la atingere. Mi-am întins o mână conturată spre raftul de lângă canapea și nu l-am simțit! Mâna conturată a trecut direct prin raft.

Vibrațiile au început să se atenueze și mi-am retras repede brațele cu contur luminiscent înapoi pe piept. Am simțit ca și cum brațele mi-ar fi alunecat în niște mănuși lungi și atunci am fost în stare să-mi mișc brațele fizice. Nu voiam să fiu prins în afară – nici măcar cu brațele – fără vibrații. Nu știu ce s-ar întâmpla în asemenea caz – dacă s-ar fi întâmplat ceva – și cred că nici nu doresc să aflu.

05.05.1960, noaptea

De câteva ori, în momentul ieșirii din corpul fizic am simțit pe cineva – un corp cald și viu lipit de spatele meu. După experiența mea cu „forme-gând" și cu altele, am devenit, evident, foarte precaut. De fiecare dată când simțeam această „entitate" pe spatele meu, mă retrăgeam repede înapoi în fizic. Am fost sigur că este un „copil al gândului" sau poate vreo ființă deranjată sexual, deși nu am detectat nuanțe sexuale. Eram prudent, nu tocmai pudic, însă desigur speriat. A doua impresie mi-a fost confirmată atunci când am băgat de seamă că fața ce stătea pe ceafa mea nonfizică avea favoriți! Favoriți mari ca ai unui bărbat care ar trebui să se bărbierească. De asemenea, îl auzeam gâfâind direct în urechea mea. Acesta nu era un blând „copil al gândului". Era

un mascul adult, ce gâfâia cu pasiune, un adevărat deviat sexual – or, ce motiv avea ca să mă aleagă tocmai pe mine, tot un bărbat? M-aş fi simţit oare altfel dacă ar fi fost o formă de femeie? Cu toată sinceritatea, sunt sigur că m-aş fi simţit altfel. Acum va trebui să-l desprind de mine.

22.05.1960, noaptea

Cheia problemei au fost favoriţii. Nu mai trebuie să mă îngrijoreze „bărbatul" de pe spatele meu. El este încă acolo, dar acum ştiu cine e. De această dată, după ce m-am înapoiat speriat în fizic de aproximativ cinci ori, am adunat mai mult curaj. Am ieșit încet, doar puţin, afară din corpul fizic și am simţit din nou acel corp pe spate, faţa păroasă pe ceafă și gâfâiala în ureche. Cu grijă, ca mișcarea să nu fie interpretată drept ostilă, m-am întins pe spate și i-am dus palma pe faţă. Avea favoriţi care păreau foarte reali. Gâfâitul a continuat, corpul stătea și el presat de spatele meu, așa că am reintrat în fizic.

M-am ridicat fizic în şezut şi m-am gândit la cele întâmplate. Cum stăteam aşa şi cugetam, mi-am plimbat gânditor mâna peste obraji. Trebuia să mă rad, m-am gândit absent, apoi m-am oprit. Mi-am frecat obrajii din nou. Senzaţia era prea familiară. Era exact aceeaşi senzaţie ca atunci când am simţit obrazul lui... Să fie...? Apoi am observat că aveam gâtul uscat, ca şi cum aş fi respirat pe gură, ca atunci când cineva...

Exista totuși o singură cale de a afla. M-am întins și, după scurt timp, eram capabil să generez vibraţiile. Încet, am ieșit din corpul fizic. Da, îl simţeam. Corpul era din nou acolo, favoriţii în ceafă, gâfâiala în ureche. M-am întins pe spate cu grijă și am simţit faţa nerasă. Era la fel cu a mea. Mi-am ţinut respiraţia – sau am crezut că o fac – și gâfâiala din ureche s-a oprit. Am respirat o dată, de două ori, apoi

mi-am ținut respirația. „Corpul" din spate gâfâia în același timp. Corpul cald, lipit de trupul meu, era al meu.

M-am întors în corpul fizic, m-am ridicat și m-am gândit la cele întâmplate. Întrebarea este cine era cine? Dacă analizez lucrurile din nou, se părea că cel din spate – cel pe care îl auzeam și simțeam – era „eul" fizic, iar „eul" din față era „eul" mental sau real. Presupun aceasta deoarece senzațiile fizice și acțiunile legate de ele se întâmplau în corpul din spate, în timp ce gândirea era în „eul" din față. Deconcertant – dar foarte real. De atunci n-am mai avut probleme când întâmpinaam acele senzații. Ce să mai vorbim de cei care se tem de umbra lor!

08.08.1960, după-amiază

Am făcut un alt experiment interesant. După ce m-am întins pe canapea și am folosit procedeul numărătorii directe, a apărut un val de vibrații foarte puternice și dure, apoi s-au domolit, pe măsură ce frecvența devenea mai înaltă (începea cu treizeci de cicluri pe secundă, atât cât pot să determin, ca apoi frecvența să crească, până am simțit-o doar ca o senzație de căldură). Am decis să mă înalț încet din fizic, pentru a examina procesul. Am încercat și mi-au ieșit picioarele luminiscente, apoi șoldurile, dar nu mai mult! Oricât am încercat, nu mi-am mai putut ridica din fizic pieptul și umerii. Era foarte ciudat. Am început să-mi mișc picioarele și șoldurile în sus și-n jos. Le-am observat cu ochii fizici, care păreau astigmatici.

Am încercat de câteva ori să mișc picioarele în sus, afară din fizic, după care la dreapta, apoi le-am lăsat să cadă; când le-am lăsat să cadă, au plutit încet în jos, au atins marginea canapelei, apoi au atins podeaua. S-au îndoit pe marginea canapelei ca și cum n-ar fi avut oase, exact ca o pânză

ce cade ușor și se îndoaie acolo unde ajunge în contact cu un corp solid. Nu am observat niciun efect secundar după reintrarea în corp și m-am ridicat în șezut. Timpul petrecut în afara fizicului a fost de 22 de minute.

16.09.1960, după-amiază

Într-o sâmbătă, mă aflam din nou în afara fizicului și încercam să rămân „pe loc“, adică să rămân în aceeași cameră. Observ din nou strania elasticitate, parcă de gumă, a acestui alt corp. Puteam sta în picioare în mijlocul camerei și să mă întind pentru a atinge peretele aflat cam la doi metri și jumătate de mine. La început brațul nu ajungea aproape de perete. Apoi mi-am tot împins brațul, ca dintr-odată să simt textura peretelui. Prin simpla împingere, brațul s-a întins de două ori lungimea lui, fără să observ nimic deosebit. Când m-am oprit, brațul a revenit și părea normal. Aceasta confirmă cealaltă probă: îi poți da orice formă, chiar cea la care te gândești conștient sau inconștient. Dacă este lăsat liber, el revine la forma umanoidă normală.

Dacă îți închipui Corpul Doi în mod conștient, într-o formă anume, bănuiesc că vei lua acea formă. Ai putea, de pildă, să te transformi temporar într-un câine sau într-o pisică. Ar putea fi aceasta sursa poveștilor cu vârcolaci sau liliecii vampiri ai mitologiei?

Nu sunt sigur că doresc să încerc.

10.10.1962, noaptea

Am găsit o altă cheie la întrebarea despre „cum arăți când nu ești în fizic“. Seara devreme, în jurul orei 19.30, am decis să-i fac o vizită lui R.W., în apartamentul ei, aflat la vreo 12 km distanță.

Eram sigur că va fi trează (nonfizic, desigur). Fără nicio problemă, m-am aflat imediat într-o cameră de zi. Acolo era cea care credeam că este R.W. și care stătea pe un scaun, în dreptul unei lumini puternice. Am înaintat spre ea, dar nu părea să-mi dea vreo atenție. Apoi am fost sigur că m-a văzut, dar a părut speriată.

M-am retras și am început să vorbesc, însă ceva m-a tras înapoi în trup și m-am aflat în dormitorul meu, în corpul fizic, iar vibrațiile începeau să se atenueze. Motivul reîntoarcerii a fost că brațul meu era amorțit și cu furnicături, din cauză că nu circula sângele. Stătusem întins pe el, într-o poziție greșită.

S-a întâmplat apoi ceva neobișnuit. A doua zi, R.W. m-a întrebat ce făcusem cu o seară în urmă. Am întrebat-o de ce și mi-a spus:

– Stăteam în camera de zi după cină și citeam ziarul. Ceva m-a făcut să-mi ridic ochii, iar în cealaltă parte a camerei era ceva care atârna unduindu-se în aer.

Am întrebat-o cum arăta acel ceva.

– Era ca o bucată diafană de șifon cenușiu, spuse ea. Puteam vedea prin ea scaunul și peretele din spatele ei. Acea țesătură a înaintat spre mine.

M-am speriat și m-am gândit că ai putea fi tu, așa că am întrebat „Bob, tu ești?“, dar șifonul continua să atârne în aer, cu unduiri ușoare. Atunci am întrebat iarăși dacă erai tu și, dacă da, te rugam să te duci acasă și să nu mă mai deranjezi. Atunci a început să se retragă și s-a atenuat rapid.

M-a întrebat dacă fusesem, într-adevăr, eu și i-am răspuns că nădăjduiesc că da.

– Ei bine, data viitoare spune ceva ca să fiu sigură că ești tu, a răspuns ea. Atunci nu voi mai fi atât de speriată.

Am asigurat-o că așa voi face. Cel puțin știu că nu sunt o stafie cu aspect foarte strălucitor, iar uneori nici nu am formă umană.

21.11.1962, noaptea

De data asta am decis să fac o călătorie pur „locală". Am plutit de-a lungul camerei spre ușă, apoi mi-am amintit că nu era nevoie să folosesc ușa. M-am întors și am luat-o direct spre perete, în speranța că mă voi strecura prin el. Nu s-a întâmplat așa! Când am ajuns la perete, nu am fost în stare să trec prin el. Era exact ca atunci când te împingi în el cu mâinile. M-am gândit că ceva nu era în regulă. Până atunci trecusem cu ușurință prin pereți. Ar fi trebuit să pot trece și acum. Am împins zidul cu brațele întinse. O clipă a opus rezistență, apoi am trecut prin el, la fel de ușor de parcă ar fi fost din apă. Dar cu o diferență. Pe măsură ce ieșeam spre exterior, am simțit și identificat fiecare strat de material – vopseaua, gipsul, șipcile, tencuiala și, în cele din urmă, scândura din exterior. Semăna cu trecerea mâinii prin podea. Oare de ce la început a opus rezistență?

15.02.1963, seara

Acesta a fost un experiment extrem de neobișnuit. După „ieșirea" ușoară și menținerea controlului, îmi fac, în sfârșit, curaj să mă întorc și să-mi examinez corpul fizic rămas în pat. Am pornit încet în jos și m-am întins. Era semiîntuneric. (Prin fereastră pătrundea doar lumina asfințitului și nu vedeam prea bine. Acest lucru poate că era folositor. Intervine un soi de repulsie când îți vezi propriul trup.) M-am întins în jos, cu grijă, ca să-mi ating capul fizic, dar mâinile mi-au atins picioarele! La început am crezut că m-am abătut în altă parte, dar mi-am simțit degetele de la picioare.

Degetul mare stâng are unghia îngroşată, din cauza unei răni provocate demult de căderea unui butuc. Acest deget mare (stâng) de la picior nu era aşa! Mi-am pipăit cu mâna piciorul drept. Degetul mare de la piciorul drept avea unghia îngroşată. Totul era inversat, ca o imagine în oglindă. Am pipăit încet în susul trupului, dar de la degetul mare în sus nu-mi mai dădeam seama dacă era inversat sau nu. Lucru esenţial era că puteam să-mi simt fizicul. Mâinile nu păreau să treacă, pur şi simplu, prin el. Era foarte neobişnuit să-mi simt faţa cu ochii închişi, ca şi cum ar fi fost a unei alte persoane. M-am apropiat suficient ca să văd, într-adevăr, figura. În regulă, eram eu, doar puţin distorsionat. Fie acesta era adevărul, fie sunt mai puţin arătos decât acceptă ego-ul şi mândria mea. Niciodată n-am crezut că sunt un tip frumos, dar credeam măcar că arăt ceva mai bine! Stranie inversarea asta! Este adevărat că în timp ce pluteam în semiîntuneric m-aş fi putut răsuci şi m-aş fi dezorientat. Dar unghia groasă era pe degetul mare de la piciorul drept în loc de piciorul stâng. Va trebui să mai analizez.

18.03.1960, noaptea

O întrebare pusă de dr. Bradshaw m-a făcut să mă gândesc la întâmplarea asta. După ce-am ieşit din fizic şi eram prin apropiere, m-am gândit să încerc să aflu dacă port îmbrăcăminte atunci când sunt în afara corpului fizic, şi, astfel, să-i pot răspunde la întrebare. Nu-mi mai bătusem capul până acum să aflu – probabil pentru că nu am o preocupare deosebită faţă de îmbrăcăminte. Pentru mine, hainele există în principal pentru confort şi pentru căldură. Mi-am pipăit acest Corp Doi nonfizic. Era doar piele zgribulită, fără haine. Nu de data asta, cel puţin.

23.02.1961, noaptea

Am ieşit din fizic după metoda „rostogolirii" şi am pornit prin cameră. Ceva părea să mă reţină. Era exact ca atunci când te străduieşti să înaintezi prin apă şi împingi cu mâinile şi picioarele, dar fără să avansezi. Dintr-odată, ceva m-a tras cu putere înapoi (nu m-a durut). Am făcut o tumbă pe spate, descrind un arc de cerc cu picioarele peste cap, şi am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat, fizic, şi cineva bătea la uşă (fiica mea). Ce putea fi acel ceva ce m-a tras înapoi atât de zdravăn? „Coarda de argint", cordonul despre care am citit mai târziu?

07.07.1960, după-amiază

Acesta a fost un experiment pe care nu doresc să-l mai încerc. Eram într-o cuşcă Faraday încărcată electric (avea ecranul format dintr-o plasă de cupru, era plasată deasupra pământului şi era încărcată electric de la un alimentator de curent continuu de 50 kV). Am încercat să trec prin gratiile cuştii. Am ieşit bine din fizic, apoi mi s-a părut că m-am încurcat într-un sac mare, făcut din sârme flexibile. Sacul ceda când mă împingeam în el, dar n-am putut trece. M-am zbătut ca un animal prins într-o capcană şi, în cele din urmă, m-am întors în fizic. Dacă analizez situaţia, devine evident că nu sârmele erau motivul, ci câmpul electric produs, care avea aceeaşi formă ca şi cuşca, dar mai flexibilă. Poate asta ar fi ideea de bază pentru o „capcană de stafii"!

30.10.1960, după-amiază

Pe la ora 15.15 mă culc, cu intenţia de a-i face o vizită lui E.W. în casa pe care o are la o distanţă de circa 8 Km. După unele dificultăţi, am reuşit să intru în starea de vibraţie,

apoi am ieşit în cameră şi m-am îndepărtat de corpul fizic. Orientat mental spre E.W., am decolat şi m-am deplasat relativ încet. Am ajuns deodată deasupra unei străzi comerciale şi mă mişcam încet cam la 7-8 m deasupra trotuarului (la nivelul ramelor de sus ale ferestrelor etajului întâi). Am recunoscut strada principală a oraşului şi, de asemenea, cvartalul şi colţul deasupra căruia am trecut. Am avansat lent deasupra trotuarului timp de câteva minute şi am remarcat o benzinărie la colţ, unde o maşină albă, cu ambele roţi din spate scoase, staţiona în faţa unui atelier cu două uşi metalice unsuroase deschise. Am fost dezamăgit că nu am ajuns la E.W., destinaţia mea. Pentru că nu am văzut nimic interesant, am hotărât să mă întorc în fizic şi am făcut acest lucru fără incidente.

Ajuns înapoi, m-am aşezat să analizez de ce nu am ajuns unde am intenţionat. Din impuls, m-am ridicat şi m-am dus la garaj, m-am urcat în maşină şi am parcurs cei 8 Km până la oraşul lui E.W. Gândul meu era ca măcar să fac profitabilă această călătorie în afara corpului şi să verific cele văzute. Am ajuns la acelaşi colţ pe strada principală, iar acolo era maşina albă, în faţa celor două uşi deschise. Micile dovezi indiscutabile ca acestea ajută!

Am privit în sus la poziţia aproximativă la care mă aflasem deasupra trotuarului şi am avut o surpriză. Chiar la înălţimea la care plutisem se aflau nişte transformatoare ale reţelei de alimentare cu energie electrică, cuplate la o tensiune destul de înaltă. Atrage oare câmpul electric acest Corp Doi? Să fie acesta mediul prin care el călătoreşte? Am ajuns, în cele din urmă, acasă la E.W. Se pare că nu fusesem prea departe de ţinta mea. În jurul orei 15.25, E.W. mergea pe strada principală, iar eu îl urmăream direct de deasupra lui, destul de aproape.

09.01.1961, noaptea

Ca răspuns la o întrebare ridicată într-o discuție cu doamna Bradshaw, m-am hotărât să verific dacă există, într-adevăr, un „cordon" între corpul fizic și Corpul Doi. În trecut nu observasem să fi existat vreunul, cu excepția unei acțiuni ciudate de tragere înapoi. Cu această idee în minte, după-amiaza târziu, aproape de căderea întunericului, am trecut prin procedeul rememorării.

Am ieșit din fizic printr-o rotație axială și am rămas în cameră, la circa 1 m distanță deasupra fizicului. M-am întors să văd „cordonul", dar nu era vizibil; fie era prea întuneric, fie nu exista deloc. Apoi mi-am dus mâna în jurul capului, să văd dacă îl simțeam că ar ieși din frunte, creștet sau ceafă. Când am ajuns la ceafă, mâna mi-a trecut peste ceva și m-am pipăit apoi cu ambele mâini. Orice era, se întindea dintr-un punct de la ceafă, pe cât mi-am dat seama, direct dintre omoplați, și nu din cap, așa cum mă așteptasem. Am pipăit la baza lui și am simțit exact ca rădăcinile unui arbore care se răsfiră dintr-un trunchi principal. Rădăcinile se înclinau în afară și în jos, de-a lungul spatelui, până pe la mijlocul bustului, iar în sus până la gât și spre umeri, în ambele direcții. Am pipăit înspre afară, unde forma o „coardă" – dacă se poate numi „coardă", ceva ca un cablu gros de 5 cm. Aceasta atârna lejer și-i simțeam foarte bine textura. La atingere avea căldura trupului și părea formată din sute (mii?) de fibre, strânse îngrijit împreună, dar nu răsucite sau spiralate. Era flexibilă și nu părea acoperită cu piele. Satisfăcut că există, m-am ridicat și am plecat.

Caracteristicile de bază notate aici au fost confirmate de multe alte ori și în multe feluri. Totuși, nu există o metodă care să valideze asemenea mărturii, cu excepția experienței

personale şi a observaţiilor făcute de alţii. Poate se va ajunge la asta în timp. Aşadar, să vedem ce-am aflat până acum.

În primul rând, acest Corp Doi are greutate, aşa cum o înţelegem noi. Este supus atracţiei gravitaţionale – deşi mult mai slabă decât cea a corpului fizic. Desigur, fizicianul ar explica acest lucru prin faptul că este o problemă de masă, iar orice penetrează un perete trebuie să aibă o densitate suficient de mică încât să se strecoare prin spaţiul dintre structura moleculară a materialului. O asemenea densitate mică implică o masă extrem de mică, însă ar putea fi tot materie. Acest fapt mai poate fi susţinut şi de experimentul cu ieşirea pe jumătate în afara corpului fizic, în care picioarele şi coapsele au fost separate, apoi, când au fost lăsate să cadă, s-au mulat pe lângă pat. Masa de densitate mică cade aşa cum ar cădea un fulg. Împinsul prin perete ar putea fi şi el un exemplu. Rezistenţa iniţială s-ar datora unei forme de tensiune superficială, dacă ne referim la ea din punct de vedere vibraţional; odată învinsă, ea îi permite masei de densitate mică să treacă printre moleculele peretelui. Poate că un fizician va prelua explicaţia de aici.

În al doilea rând, acest Corp Doi este vizibil în anumite condiţii. Pentru a fi vizibil, el trebuie fie să reflecte, fie să radieze lumina în spectrul cunoscut – sau cel puţin pe o armonică în acest domeniu. Bazându-mă pe notele experimentului cu braţele şi picioarele, mi se părea că văd lumină radiată numai în jurul perimetrului formei corpului. Restul a rămas invizibil în condiţiile luminii de zi. De asemenea, trebuie luat în considerare şi faptul că mecanismele mele senzoriale şi perceptive au fost precis în nişte condiţii de sensibilitate ridicată sau modificată, făcând posibilă această „vedere“. „Şifonul cenuşiu“ văzut de R.W. în lumina artificială şi în stare de conştienţă deplină poate fi şi el altceva. Din descriere, el poate intra în categoria de lumină reflectată.

Dacă ne luăm după rapoarte, există evident condiţii în care un observator complet conştient poate să perceapă vizual prezenţa Corpului Doi. Care sunt aceste condiţii, nu ştiu.

În al treilea rând, în Corpul Doi simţul pipăitului pare a fi foarte asemănător cu cel al corpului fizic. De exemplu, mâinile s-au simţit una pe alta, iar senzaţia părea identică. Acelaşi lucru părea să fie adevărat în relatarea despre descrierea căutării „corzii“. Mâinile puteau să simtă şi să atingă eul nonfizic atunci când, corespunzător receptorilor senzoriali, carnea atingea carne, cu excepţia protuberanţelor pielii de tipul foliculilor părului. Sunt, de asemenea, indicii că mâinile nonfizice pot atinge corpul fizic cu aceleaşi rezultate – aşa cum stă mărturie experimentul cu întoarcerea pentru examinare directă, cea care începea cu degetele de la picioare. Aceasta este susţinută iarăşi de experienţa cu „omul de pe spate“, atunci când am simţit corpul fizic în apropiere directă cu corpul nonfizic, cu alte părţi ale corpului decât mâinile. S-ar părea că, în aşa-numita „condiţie locală“, Corpul Doi poate percepe şi pipăi şi obiecte fizice.

În al patrulea rând, Corpul Doi este foarte plastic şi poate lua orice formă este potrivită sau dorită de persoană. Posibilitatea „întinderii“ braţului până la de trei ori lungimea sa normală subliniază această elasticitate. Dacă extrapolăm, s-ar putea concepe că întreaga călătorie ne-fizică este ca o întindere incredibilă a unei substanţe ce emană din fizic. Revenirea bruscă în fizic, atunci când dorinţa sau voinţa de a mai „sta afară“ dispare, dă credibilitate acestei idei. Aparenţa Corpului Doi ca o bucată de şifon diafan ce se unduieşte sfidează deocamdată analiza de orice fel, dar poate indica din nou ideea de plasticitate. Dacă, într-un anumit moment, mintea sau voinţa nu îi transmite o formă specială, putem considera că forma familiară umanoidă se păstrează datorită unui gând-obişnuinţă automat.

În al cincilea rând, există şi posibilitatea ca acest Corp Doi să fie reversul direct al corpului fizic. Această idee este susţinută de separarea prin rotire în metoda „rostogolirii“, precum şi de experimentul de explorare a corpului fizic, când acesta era întins inert pe canapea. A fost o descoperire de la cap până la picioare, care poate fi foarte bine explicată prin dislocare în semiîntuneric. Totuşi, cuplat cu identificarea degetului mare de la picior, fenomenul merită atenţie. Există sugestii de acest fel în alte note care au fost puse iniţial pe seama dezorientării şi a reacţiilor pur subiective. Conceptul inversării poate fi oarecum asociat cu teoria antimateriei.

În al şaselea rând, investigaţia directă tinde să susţină premisa existenţei unei „corzi“ între fizic şi Corpul Doi, aşa cum este descrisă de multe ori, de-a lungul vremurilor, în literatura ezoterică. La ora actuală, nu se cunoaşte cărui scop îi serveşte această legătură. Se poate specula faptul că acest Corp Doi şi inteligenţa care sălăşluieşte în el, prin această cale de comunicare, încă exercită control asupra fizicului. Pare posibil că mesajele ajung prin această metodă de la fizic la Corpul Doi, cum stă mărturie rechemarea în corpul fizic din cauza proastei circulaţii a sângelui într-un braţ amorţit şi avertizarea datorată unor bătăi în uşă. Dacă această legătură se menţine, trebuie să fie o substanţă foarte elastică, foarte asemănătoare cu cea a Corpului Doi pentru a fi în stare să se întindă la distanţele necesare – aparent, infinite.

În al şaptelea rând, relaţia între Corpul Doi, electricitate şi câmpul electromagnetic este foarte semnificativă. Experimentul din cuşca Faraday sugerează acest lucru, la fel ca şi poziţionarea Corpului Doi deasupra străzii, în câmpul electric sau în proximitatea câmpului electric creat de curentul electric primar sau în curentul electric însuşi.

Capitolul 14

Minte și superconștient

Întrucât avem acum descrise aspectele „fizice" ale Corpului Doi, ar fi de cea mai mare importanță examinarea modului în care pare să opereze mintea ca reacție la experiența Corpului Doi. Cei care studiază științele mentale pot să conteste terminologia folosită aici întrucât nu se încearcă reexaminarea fenomenului în termeni psihiatrici, psihologici sau fiziologici. Se speră, mai degrabă, că acest capitol, ca și cel precedent, va avea un înțeles comun pentru toate științele și mințile științifice și că va acționa ca o punte spre explorări viitoare pentru oricare intelectual interesat. Întrebarea pusă cel mai frecvent este: cum știi că nu visezi, că toată experiența ta nu e nimic altceva decât un vis în stare de veghe sau vreun fel de halucinație?

Această întrebare merită un răspuns, altul decât contraîntrebarea: de unde știu că experiența mea în stare de veghe este reală? Așa cum s-a arătat în altă parte, multă vreme, în stadiile incipiente, am fost sigur că aceste experiențe au fost vise sau halucinații. Am început să le privesc cu

mai multă seriozitate, ca pe ceva mai mult decât atât, doar când au început să se acumuleze date edificatoare.

În principal, experienţele se deosebesc de visele tipice prin:

(1) Continuitatea unui fel de conştienţă trează.

(2) Decizii intelectuale sau emoţionale (sau combinaţii ale celor două) făcute în timpul experienţelor.

(3) Percepţii multivalente prin stimuli senzoriali sau echivalenţii lor.

(4) Nonrecurenţa unor modele identice.

(5) Derularea evenimentelor într-o succesiune ce indică o scurgere a timpului.

Cea mai sigură afirmaţie care se poate face este că, odată ce există condiţia, eşti tot atât de conştient „că nu visezi“ ca şi atunci când eşti treaz. Aceleaşi standarde de conştienţă pot fi aplicate, cu aceleaşi rezultate pozitive. Aceasta este atât de deconcertant în experimentările de început! Dualitatea existenţei este în totală contradicţie cu toate sistemele educaţionale accesibile şi cu experienţa umană. Din nou, dovada finală a unei asemenea afirmaţii este experienţa personală în această stare de a fi.

Să fie acest fenomen produsul autohipnozei, cu sugestiile sale posthipnotice? E foarte posibil ca metoda inducerii, ca şi instalarea condiţiilor, să semene în multe feluri cu hipnoza. Hipnoza în sine este un fenomen prea puţin înţeles. „Sugestia“, aşa cum este folosită în hipnoză, poate fi parte a procesului de activare. Totuşi, am avut mare grijă să evit orice sugestie indirectă sau orice stimuli care ar induce halucinaţia. Când se vor cunoaşte mai multe despre factorii implicaţi în hipnoză, s-ar putea să apară o interrelaţie cu practicile implicate aici.

Dacă spiritul acţionează diferit, care sunt punctele de diversiune? În general, se pare că spiritul conştient (sau

individul în întregime) trece treptat printr-un proces de învățare. Privind în retrospectivă, efectul este o adaptare evolutivă şi acceptarea minţii conştiente într-o porţiune remisă a întregului. Întregul este un amestec egal de conştient, inconştient şi supraconştient (sinele transcendent?), toate complet conştiente unele de altele. Totuşi, acest amalgam este eficient doar în Starea a Doua. Dacă fenomenul continuă în mediul fizic, efectul se observă doar într-o măsură limitată.

În pătrunderile mele timpurii în Starea a Doua, gândirea şi acţiunea mi-au fost dominate aproape în întregime de inconştient, de mintea subiectivă. Încercările de înţelegere raţională par îngropate sub o avalanşă de reacţii emotive. Toate pornirile primare, subiective sunt foarte evidente, ele necesită să li se acorde mare atenţie şi/sau să fie satisfăcute. Este imposibil să li se nege existenţa. Temerile de bază, pe care le credeai eliminate, sunt primele care apar.

Acestea sunt urmate sau însoţite de porniri tot atât de puternice de unire sexuală – care vor fi examinate în alt capitol. Împreună, ele reprezintă două lovituri serioase date neîncetatei dezvoltări a Stării a Doua. De-a lungul întregii istorii a omenirii, frica şi sexualitatea au constituit principalele caracteristicile motivante şi de control, în toate formele de organizare socială. Este de înţeles, deci, că ele joacă un rol absolut vital în Starea a Doua.

Încet, mintea conştientă începe să acţioneze asupra acestei mase – în aparenţă neorganizate, ilogice – pentru a-i induce ordine şi percepţie obiective. La început pare o sarcină imposibilă. În stadiile ulterioare, mintea conştientă dezvoltă o relaţie simbiotică cu ea. Doar arareori se întâmplă să-i scape de sub control. Asta nu înseamnă însă că mintea conştientă deţine controlul total în Starea a Doua. Este mai degrabă un regulator al unui stăpân sau al unei forţe

motrice. Cine este stăpânul? Numeşte-l superconştient, suflet, sine superior – eticheta nu are însemnătate.

Este important de ştiut că mintea conştientă răspunde fără întrebări, în mod automat, la comenzile stăpânului. În stare fizică, părem prea puţin conştienţi de acest lucru. În Starea a Doua, este o situaţie normală. Supraconştientul ştie fără dubii ce este „bine“, pentru că problemele apar doar când mintea conştientă refuză cu încăpăţânare să recunoască această cunoaştere superioară. Sursa cunoaşterii superconştientului duce la mai multe căi, multe dintre ele părând dincolo de percepţia lumii noastre despre mintea conştientă. Ereditatea este cea mai acceptabilă, dar şi cea mai insuficientă dintre acestea.

Pe măsură ce adaptarea se tot dezvoltă, putem deduce anumite premise observabile. Acestea duc la concluzii care se pot aplica mediului Stării a Doua.

Sincronicitatea gândire-acţiune.

În timp ce, în corpul fizic, acţiunea urmează gândirii, aici ele sunt una şi aceeaşi. Nu există nicio transpunere mecanică a gândului în acţiune. Se conştientizează treptat existenţa gândului ca forţă în sine mai degrabă decât ca declanşator sau catalizator. Este, în primul rând, o forţă a gândului emoţional, transpusă gradat în acţiuni coerente. Cel care creează acţiunea este gândul la mişcare. Gândul la persoana pe care vrei s-o vizitezi este cel care determină destinaţia. Este, de asemenea, nevoia superconştientului de a crea mişcarea în locuri necunoscute, adesea fără o imediată înţelegere conştientă a forţei motivatoare.

Tiparele gândului transpuse din activităţile fizice influenţează puternic reacţiile în această existenţă a Stării

a Doua. Este uimitor să descoperi câte obiceiuri ale unor gânduri mărunte am „cultivat" şi cât de stânjeniţi ne putem simţi de automatismul lor. Chiar dacă par a fi transpuse ca atare nu doar obiceiuri fizice pure, nevoi sau dorinţe (de exemplu foame, durere, fumat), tipare minore şi agasante de gândire şi condiţionări par să deconcerteze şi să distragă atenţia. Excepţie de la toate acestea este dorinţa sexuală – dar până şi aceasta este modificată de standardele sociale artificiale şi de obiceiurile pe care ele le-au generat.

Iată o ilustrare a unui obicei minor, extrasă din note.

11.06.1963, noaptea

...când s-au apropiat de mine şi m-a luat fiecare de câte un braţ pentru a mă conduce prin acea zonă, mi-am dus mâna la buzunarul de la piept din partea dreaptă, pentru a mă asigura că am încă portofelul acolo, ca nu cumva să-mi fie luat. Mi-au trebuit câteva clipe să înţeleg că acolo nu era niciun portofel (şi poate nici haina) şi nici nu exista vreo intenţie din partea celor care mă ţineau să-mi ia portofelul inexistent. Acesta este preţul vieţuirii în mulţime, într-un oraş mare.

Obiceiuri mărunte ca acesta îţi stau adesea în cale şi dai peste ele mereu şi mereu. Metoda de a scăpa de ele este să le recunoşti pe rând, unul câte unul. Odată identificate, nu mai devin deranjante. Acelaşi lucru este valabil şi pentru gândurile legate de forma corpului fizic. De exemplu, dacă ai fost condiţionat să te jenezi în faţa nudităţii, vei gândi automat că eşti îmbrăcat – cum de altfel vei fi. În afară de cazul când nu vei gândi în mod intenţionat altfel, forma corpului tău fizic este dusă dincolo ca o copie, până la ultimul fir de păr şi ultima cicatrice.

Invers, dacă modurile tale de gândire au fost – deliberat sau nu – orientate altfel, poţi lua orice formă îţi este mai convenabilă. Bănuiesc că se poate modifica acest Corp Doi în orice formă dorită. Odată ce un asemenea gând este abandonat, Corpul Doi îşi va reveni la forma umanoidă obişnuită. Aceasta deschide calea unor speculaţii interesante în ceea ce priveşte mitologia omului. Dacă cineva doreşte să experimenteze cum este să fii patruped, Corpul Doi poate fi transformat temporar într-un câine mare, iar cineva cu posibilitatea de a vedea Starea a Doua (probabil că sunt mulţi asemenea oameni) ar putea întâlni un vârcolac. Sau poveştile cu jumătate om şi jumătate ţap ar putea fi rezultatul acestora. Te poţi „gândi" la aripi şi la zbor şi să fii transformat, pe loc, într-un liliac vampir. Când faci experimente cu puterea gândului, în Starea a Doua totul pare mai puţin imposibil.

Altfel spus, se pare că nu există nimic ce gândul nu poate să creeze în această altă viaţă nouă-veche. Acest fapt invită la precauţie scrisă cu litere mari, roşii: *să fii absolut sigur ce rezultate doreşti şi în permanent control asupra gândurilor pe care le creezi.*

Schimbarea percepţiilor. Acesta este domeniul schimbărilor celor mai însemnate şi, totuşi, cele mai de neînţeles. Fiindcă nu am învăţat o altă de metodă de a ne descurca cu ele, toate percepţiile senzoriale sunt mai întâi traduse în termeni şi înţelesuri ale celor cinci simţuri fizice. De exemplu, când cineva începe să „vadă" în această formă nefamiliară, ai impresia că această „vedere" este asemănătoare cu percepţia cu ochii fizici. Abia mai târziu descoperi, empiric, faptul că nu e aşa. Ea nu este câtuşi de puţin „vederea" fizică. Înveţi că poţi „vedea" în toate direcţiile simultan, fără a-ţi întoarce capul, că vezi sau nu vezi în funcţie de ceea

ce gândeşti. Când examinezi în mod obiectiv, ai mai mult impresia de radiaţie decât de reflexie a undelor luminoase.

Acelaşi lucru se aplică şi altor simţuri fizice. La început crezi că auzi că oamenii „îţi vorbesc". Curând îţi dai seama că, de fapt, nu „urechea" a primit mesajul senzorial. Ai primit mesajul (gând) într-un mod oarecare, iar mintea l-a tradus în echivalentul fizic. Pipăitul pare să aibă cea mai directă asemănare cu corespondentul său fizic. Este evident faptul că simţul mirosului şi al gustului lipsesc până acum. Cea mai interesantă este certitudinea că niciunul dintre aceste moduri de percepţie nu acţionează complet automat. Ţi se pare că ai capacitatea să le „conectezi" sau să le „deconectezi" după bunul plac.

De asemenea, se pare că există câteva noi mijloace de percepţie senzorială. Unul dintre ele este posibilitatea identificării unei alte fiinţe umane (vii, moarte?) nu după cum „arată", ci printr-o completă şi nealterată conştienţă a obiceiurilor şi gândurilor personalităţii sale iniţiale. Acest lucru este dintre cele mai remarcabile, deoarece pare infailibil; sinele interior pare să radieze amprente, destul de asemănător cu analiza compoziţiei unei stele sau a unei bucăţi de metal, prin amprenta spectrală. Bănuiesc că asemenea emanaţii nu pot fi blocate de individ, astfel că sinele interior nu poate fi ascuns.

Un alt simţ suplimentar este capacitatea de comunicare cu ceilalţi, la un nivel situat dincolo de nivelul conştientului. Aceasta s-a realizat cu persoane în viaţă – atât treze, cât şi adormite. Este foarte posibil ca o astfel de comunicare să aibă loc şi între oameni vii, în fizic, dar ei să nu fie conştienţi de ea. În Starea a Doua acesta este un mod specific şi foarte natural de comunicare. Sunt multe incidente menţionate în note, legate de asemenea comunicări, în timp ce

cealaltă persoană conversează în mod conştient în fizic cu o a treia persoană.

La acest mod de comunicare, cel mai frustrant este că ulterior interlocutorul îşi aminteşte rareori de moment. De asemenea, e greu de stabilit un astfel de contact cu o persoană trează fizic. Este ca şi cum ai încerca să trezeşti o persoană dintr-un somn adânc. S-ar putea însă ca această porţiune a spiritului care comunică să fie, de fapt, adormită în perioade de conştienţă fizică. Asocierea liberă sau tehnicile de regresie hipnotică pot recurge, la nevoie, la asemenea surse.

În Starea a Doua se întâlneşte periodic o problemă de percepţie. În cazul percepţiei prin mijloace fizice aceasta poate să fie mai comună decât s-a raportat şi, astfel, să nu fie unică. Mă refer la problema identificării de către minte a persoanelor, locurilor şi lucrurilor care, până atunci, fuseseră necunoscute sau nepercepute. În căutarea unor date ce au valoare de probe şi de autoorientare, spiritul pare să acţioneze energic, ca răspuns la comanda unui gând neformulat: „Identifică!", fără vreo modificare sau ambiguitate. Ca urmare, când întâlneşte o situaţie, un loc, o persoană sau un lucru necunoscute – sau, în aparenţă, imposibile –, spiritul vine totuşi cu un răspuns.

Răspunsul ia forma gândirii raţionale, dacă se poate numi astfel; sau, mai bine-zis, se caută în amintirile şi experienţele trecute pentru a se realiza o identificare corectă. El compară situaţia în care este perceput obiectul sau acţiunea cu experienţe personale din trecut. Dacă nu există ceva care să coincidă exact cu datele observate, în mod invariabil spiritul va raporta cea mai asemănătoare amintire şi va declara „acesta este obiectul sau acţiunea pe care o vezi". Abia după o analiză critică va ieşi la lumină ceva similar cu ceea ce a fost perceput de fapt.

Sunt multe exemple valabile ale acestui fenomen. Unul dintre cele mai bune este vizita mea, dimineaţa, la casa domnului Bahnson. Întrucât spiritul nu avea în memorie niciun punct de referinţă despre obiectul plasat în spatele maşinii (un generator Van de Graaf), dar i-a identificat corect mărimea aproximativă, forma rotundă, o protuberanţă ca de roată pe un ax şi o platformă de bază, a dus totuşi la caracterizarea obiectului, în mod eronat, ca automobil de copil. Mintea a prezentat însă corect copilul şi mingea de baseball, deoarece acestea făceau parte din banca ei de date. Dar a întâmpinat dificultăţi cu gesturile făcute de dimineaţă de către doamna Bahnson, când îşi verifica scrisorile venite prin poştă. Aceste mişcări au fost identificate ca şi când „dădea cărţile pentru un joc“ – dar, din nou, mintea fusese confruntată cu faptul nepotrivit că se foloseau cărţi albe, mari (de fapt, scrisori), şi se juca pe o masă plină de veselă. În memoria asociativă, ideea „jocului de cărţi“ fusese evenimentul cel mai asemănător cu ce se „vedea“, aşa că asta s-a reţinut.

O experienţă de un interes identic a fost descrisă în Capitolul 11, cu referire la accidentul aviatic. Aici erau o serie de evenimente pline de date senzoriale, filtrate prin asociaţii ale minţii cu evenimente trecute. La acestea se adăugau suprapuneri rapide de informaţii, astfel încât secvenţele evenimentelor au sporit, în timp, confuzia. Impresia despre efectuarea unei călătorii cu avionul a fost destul de corectă.

Mintea „a uitat“ însă că mai întâi a fost călătoria spre aeroport, cu autobuzul. În consecinţă, îmbarcarea în autobuz dădea impresia că era în avion. La îmbarcare, mintea l-a perceput pe şoferul care aştepta lângă uşă. În încercarea de a-l identifica pe bărbat, s-a căutat în memorie şi l-a selectat ca persoana cea mai asemănătoare din experienţele trecute

(D.D.). (La compararea ulterioară, asemănarea fizică dintre şoferul de autobuz şi D.D. a fost remarcabilă.)

Recunoaşterea femeii de pe locul din faţă şi starea ei de disconfort a fost o altă formă greşită de interpretare. Disconfortul şi anxietatea erau corecte, dar motivul era greşit. Mintea nu a identificat cauza şi, pentru că s-a cerut un răspuns, a raportat-o în legătură cu persoana. Apoi zborul lent şi la mică altitudine era o descriere perfectă a evenimentului în sine – autobuzul rula pe autostrada suspendată spre aeroport –, cu excepţia faptului că mintea era încă fixată pe ideea zborului cu avionul.

Mintea a rămas fixată pe „faptul" că zborul începuse. Când avionul a intrat în furtună, mintea a raportat că avionul zbura pe sub sârme electrice şi de telefonie, deoarece nu era în stare să traducă direct efectul furtunii.

Cea mai semnificativă interpretare a minţii a fost „accidentul" sau catastrofa. „A văzut" ceea ce părea o întrerupere a activităţii cardiace. Aceasta era o situaţie imposibilă, un eveniment de neconceput, conform experienţei sale. Confruntată cu această experienţă, mintea fusese forţată să „identifice"! Experienţa îi spunea că această catastrofă nu era posibilă. Ca urmare, a selectat un accident aviatic ca eveniment ce putea fi crezut şi acceptat ca posibilitate.

De aici se poate înţelege dificultatea de a relata corect observarea unor materiale necunoscute. Dacă ele se dovedesc atât de complexe într-un mediu familiar, ne putem imagina ce se întâmplă atunci când ceea ce se percepe nu are nicio legătură cu experienţe anterioare. Abia după încercări repetate, laborioase, au fost asamblate câteva fapte, iar acestea puteau să nu fie identice cu interpretările altor minţi, care se bazau pe alte experienţe. Iată motivul pentru care este necesar ca şi alţii să experimenteze în aceleaşi

condiţii. Întregul tablou ar deveni mai clar cu ajutorul unor asemenea rapoarte suplimentare.

Printre puţinele cazuri corect catalogate se numără visele de „zbor“ sau de „cădere“. Sunt aproape sigur că asemenea vise sunt doar amintirea unor experienţe în Starea Doi. Mi-am dat seama foarte des că, în timpul somnului, simţeam că zbor, pentru a descoperi, după ce am conştientizat incidentul, că de fapt pluteam în Corpul Doi. Această acţiune involuntară se întâmplă cel mai frecvent fără vreun efort conştient. Se prea poate ca multe persoane să aibă asemenea experienţe în timpul somnului, dar să nu-şi mai amintească de ele.

Visul că pilotezi un avion sau că zbori cu avionul are conotaţii similare. Datorită experienţelor anterioare acumulate în memorie, mintea refuză să accepte posibilitatea de a zbura fără ajutor mecanic, astfel că inventează un avion pentru a da un înţeles evenimentului. Din nou, când intră în joc conştienţa deplină, „avionul“ dispare. Eşti acolo, în aer, fără vreun mijloc logic de susţinere. Este foarte deconcertant, până când te obişnuieşti cu ideea.

În experienţele mele de început, visele de cădere au fost, de asemenea, examinate în repetate rânduri. Este o „senzaţie“ comună în reintegrarea rapidă a Corpului Doi în corpul fizic. Este adevărat că apropierea fizicului determină acceptarea de către acesta a semnalelor venite de la Corpul Doi, care este „căderea“ în fizic. În aceeaşi manieră, procesul adormirii (a „plonjării“ în somn) atrage adesea după sine senzaţia de „scufundare“.

Prin încercări repetate, efectul este produs de separarea Corpului Doi de cel fizic, iar impresiile senzoriale se împart între cele două. Poate că aceeaşi senzaţie de scufundare apare şi atunci când cineva îşi pierde cunoştinţa din alte motive, cum ar fi leşin, anestezie etc.

Măsurarea inteligenţei: dacă privim superficial, cu excepţia unor abilităţi senzoriale, tocmai menţionate, pe care le ai în plus, se pare că nu sunt deschideri imediate spre perspectiva unor noi cunoştinţe sau informaţii. Nu se remarcă niciun salt în IQ (coeficientul de inteligenţă), după standardele care se aplică în lumea fizicului. Există, într-adevăr, un nou tip de intelect care acţionează, dar sub o formă ce pare de neînţeles. Această minte compozită foloseşte experienţele trăirilor în fizic, dar le aplică doar atunci când ele „se potrivesc" cu evenimentul sau incidentul. Uneori au loc acţiuni care îi par minţii conştiente total lipsite de sens, iar validitatea lor este recunoscută abia după eveniment.

După un număr semnificativ de experimente, îţi dai seama că mintea conştientă, în sine, chiar cu tiparele de apelare la memorie, este insuficientă pentru sarcina de înţelegere completă. Sunt mult prea multe de evaluat, dincolo de limitele experienţei conştiente personale. Din nou, aceasta impune o nevoie continuă de organizare, într-o formă cuprinzătoare a datelor disponibile şi adăugate la acel corp de cunoştinţe prin probele oferite de experienţe ale altor minţi conştiente. Această minte conştientă îşi recunoaşte limitările!

Tipare ale memoriei: dacă intelectul conştient nu pare îmbunătăţit, cu banca de date a memoriei este cu totul altceva. Una dintre schimbările de început este inundarea treptată a memoriei cu evenimente, locuri, persoane şi lucruri care nu au legătură în niciun fel cu activităţile din viaţa fizică obişnuită sau cu experienţe din trecut. Ele nu par a avea vreo relevanţă nici în starea din Tărâmul Doi sau Trei.

Sursa acestor amintiri rămâne un mister. Ele sunt simţite şi reamintite în timpul existenţei în Corpul Doi.

De exemplu, am memoria vie a locului unde am trăit, drumurile care duceau acolo, forma terenului, poziţia sa

faţă de drum şi peisajul înconjurător. Nu era o bucată de pământ bun, dar se pare că am muncit din greu pentru el şi e tot ceea ce-mi puteam permite. Într-o bună zi intenţionam să-mi construiesc şi o casă pe acel teren.

De asemenea, mai este amintirea a trei clădiri legate între ele, de pe o stradă dintr-un oraş – clădiri vechi, unele cu opt etaje. Nivelurile superioare ale acestor clădiri (asemănătoare cu vechile blocuri cu apartamente) fuseseră unite într-o singură suprafaţă mare de locuit, cu camere mari şi plafoane înalte. Trebuia să urci sau să cobori o mică treaptă pentru a trece dintr-o cameră în alta, din cauza diferenţelor de nivel ale podelelor. Acesta era un loc pe care l-am vizitat, nu prea des, cândva, undeva. Sunt mult mai multe de relatat, dar probabil puţin importante în raport cu întregul.

Este totuşi important de ştiut că acestea sunt produsul direct al experimentărilor făcute în Corpul Doi. Ce valoare au, în afară de a dezorienta, rămâne să aflu.

Capitolul 15

Sexualitatea în Starea a Doua

Pe tot parcursul experimentărilor s-au adunat dovezi pentru punerea în evidență a unui factor absolut vital pentru Starea a Doua. Cu toate acestea, în întreaga literatură ezoterică a mișcării subterane nu există nicio mențiune, nici măcar un cuvânt pentru a-l studia sau explica. Acest factor este sexualitatea și imboldul sexual fizic. În cazul în care considerăm ca reale datele Stării a Doua, atunci problema sexului între oameni a devenit cumva complet confuză, distorsionată și total greșit înțeleasă.

Într-o națiune în care 90% dintre medicii psihiatri practicanți sunt freudieni, se face multă referire la acest factor. Dacă am fi total de acord cu această teorie, practic niciun gând sau acțiune n-ar izvorî din vreo altă motivație.

Cum acestui subiect i s-a atașat de multă vreme eticheta de „rău“, comunitatea subterană ignoră probabil această problemă, considerând-o ca ceva grosier de „materială“, care nu merită să fie luată în seamă în cadrul dezvoltării spirituale. Schema aceasta a fost aplicată, în general, și religiilor – fie ele oficiale sau nu. Ca și hrana, această necesitate a fost

manipulată continuu de-a lungul istoriei omului, prin reguli artificiale şi tabuuri, pentru a exercita un puternic control asupra populaţiei. În mare măsură, aşa stau lucrurile şi în ziua de azi, cu un control fundamental asupra dorinţelor şi acţiunilor noastre. Priveşte la aproape oricare reclamă comercială şi vei observa o faţetă în acest sens. Ascultă-l pe predicatorul care ameninţă cu blestemul focului veşnic, pentru a vedea cealaltă faţetă. Studiază istoria necenzurată a oricărei civilizaţii sau religii majore ca să te convingi. În comunitatea subterană au circulat zvonuri, bazate pe dovezi şubrede, că persoane binecunoscute, dotate cu puteri „psi", ar fi fost foarte atrase de sexualitate. Cel mai sofisticat grup pretindea că ştie de această situaţie, dar fără să sintetizeze nimic în acest sens.

Gurdjieff, vestitul mistic de la începutul secolului XX, ar fi afirmat că, dacă în atingerea stării mistice ar fi avut în cale două obstacole ca cel pe care i l-a oferit sexul, nu ar fi atins-o niciodată.

Este imposibil să descriu cât de profund apreciez şi înţeleg acum comentariul lui Gurdjieff. Asta deoarece am fost şi eu supus aceloraşi concepţii şi condiţionări ca orice american. Chiar şi acum, după un proces de decondiţionare, încă simt ecouri de vină şi păcat, în încercarea de a aduce puţină candoare acestei relatări. Totuşi, ştiu că acest raport ar fi incomplet fără ea.

Iată câteva extrase din notele scrise în primele stadii ale experimentelor.

07.05.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate scăzută, cer fără lună. Eram obosit fizic, dar calm mental. M-am culcat, iar tiparul vibraţional s-a instalat cinci minute mai târziu. Mi-am

făcut curaj să încerc să mă gândesc la „ieșire" și m-am ridicat încet și continuu cam la un metru și jumătate deasupra patului. Tocmai încercam să decid ce să fac, când am fost cuprins de o puternică dorință sexuală. Era atât de puternică, încât am uitat de toate. Am privit în jur și am văzut-o pe soția mea întinsă sub mine, pe pat.

Am coborât și am încercat să o trezesc ca să putem avea un act sexual, dar fără succes. Ea nu s-a trezit. Simțeam că singura cale de a obține rezultate era în fizic, astfel că m-am cufundat înapoi în corp. Vibrațiile au început să scadă aproape imediat. Când m-am ridicat în șezut, fizic, dorința sexuală dispăruse complet. A fost foarte ciudat; nu știam că aveam asemenea dorințe subterane.

01.06.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate medie, înnorat. Îmi era somn, dar mental eram alert. La vreo 2 minute după culcare, au apărut vibrațiile. M-am înălțat imediat prin metoda „gândului" și, din nou, am fost copleșit de impulsul sexual, de patru ori la rând. Nu-l pot suprima, indiferent cât de tare încerc. Dezgustat de mine însumi, m-am întors în fizic. Când m-am ridicat, vibrațiile nu mai erau prezente. Trebuie să existe o metodă de a suprima aceste porniri!

29.07.1958

Seara târziu la birou, umiditate medie. Am fost puțin obosit, dar alert mental. Cred că am găsit răspunsul la obsedatul sexual din mine – de data asta a funcționat cu rezultate surprinzătoare! Vibrațiile s-au instalat ușor și am așteptat până au părut intense, apoi m-am „gândit" în sus, și iată-mă deasupra patului. Am căutat din priviri, prin birou, o prezență feminină. Ca și dăților trecute, de fiecare dată când

am încercat să mă îndepărtez la mai mult de trei metri de corpul fizic, ideea de sex mă oprea mereu. Noua tehnică era ca, în loc să neg, să resping, să ignor sau să mă lupt cu ideea de sex, să mă gândesc că ea este foarte bună şi că noi (eu) ar trebui să facem ceva în acest sens. Am decis că o voi face imediat, doar că mai întâi trbuie să fac un popas undeva. Cu o zvâcnire, m-am propulsat prin tavan şi, în doar câteva secunde, eram într-o altă încăpere. Doi oameni stăteau la o masă pe care era o carte lungă şi albă. Eram emoţionat, dar am devenit rapid alertat să mă reîntorc şi m-am gândit urgent la corpul fizic. Grăbit, am intrat în corpul meu. M-am ridicat în fizic şi, cum stăteam pe canapea, am privit în jur; totul părea normal, inclusiv eu. Dar am părăsit, în sfârşit, ce era aproape de mine. Mă întreb cine erau cei doi oameni?

De aici se poate vedea că impulsul sexual nu a fost nicicând stăpânit cu adevărat. În schimb, putea fi pus deoparte, putea fi amânat pentru un timp, din moment ce i-am recunoscut şi i-am admis existenţa.

De fapt, ideea mi-a venit de la „scena de dragoste cu Gene Autry". În acest western tipic, Gene se luptă cu nişte răufăcători să salveze o fată şi o conduce apoi spre gardul ţarcului de vite. Se apropie de ea şi face comentarii despre frumuseţea părului ei, dar cu multă detaşare. Fata, cu ochii plini de iubire, ar fi acceptat. Însă tocmai când spectatorii (şi fata) erau siguri că el o va săruta, chiar şi după ce ea se ruga de el să o sărute, drăguţul de Gene îi spune: „Aşa voi face, Suzy Jane, dar mai întâi vreau să-ţi cânt un cântecel." De nicăieri scoate o chitară şi îi cântă despre cai. După cântec, n-a mai sărutat fata, deoarece filmul s-a terminat înainte de a se fi ajuns la această fază. Ideea de a întârzia, în loc de a nega, s-a dovedit a fi o bună cale de emancipare de sub dominaţia impulsului sexual. Impulsul a rămas, încă există şi se va

manifesta la orice ocazie, oricât de mică. Iar aceste ocazii apar în Starea a Doua, însă sub o formă diferită.

„Diferită“ este de fapt o descriere total nepotrivită. Acţiunea şi reacţiunea sexuală, în fizic, par a fi doar o imitaţie palidă sau o slabă încercare de a reproduce o formă intimă de comuniune în Starea a Doua – care nu este deloc „sexuală“, aşa cum înţelegem noi termenul. Impulsul fizic pentru unire sexuală este ca şi cum ne-am aminti vag culmea emoţională la care ajung oamenii în Starea a Doua şi pe care o transpun în actul sexual. Dacă îţi este greu să accepţi acest fapt, încearcă să analizezi cu obiectivitate propriile dorinţe sexuale specifice, fără factorul de condiţionare care ţi-a fost indus. Dă la o parte regulile şi tabuurile şi analizează cu atenţie şi fără prejudecată emoţională. Este posibil. Poate că şi tu te vei mira de felul în care omenirea a putut fi atât de greşit îndrumată.

Iată cea mai apropiată analogie cu experienţa din Starea a Doua, faţă de care actul sexual fizic nu este decât o umbră. Dacă polii electrostatici cu sarcini de semne opuse ar putea „simţi“, pe măsură ce s-ar apropia încet unul de altul ei vor simţi „nevoia“ să se unească. Nu există vreo barieră care să-i împiedice. Nevoia creşte pe măsura apropierii. Într-un punct dat al apropierii, nevoia este irezistibilă; dacă se apropie şi mai mult, necesitatea este copleşitoare; dincolo de un anume punct de apropiere, nevoia unirii exercită o atracţie enormă, iar cei doi poli diferiţi se năpustesc unul spre celălalt şi se învăluie reciproc. În momentul imediat următor intervine un zguduitor interflux de electroni ai minţii (sufletului?) de la unul la celalalt, când sarcinile neechilibrate se egalizează, este restaurat un echilibru paşnic de satisfacţie şi fiecare este revitalizat. Toate acestea se petrec într-o clipă – şi totuşi, parcă durează o eternitate.

După aceea are loc o calmă şi senină separare. Totul este absolut normal şi natural. E greu de redus această emoţie vital funcţională la o necesitate simplă şi cu adevărat naturală – la nimic altceva decât la aplicarea legilor fizicii la un alt nivel. Totuşi, multe teste susţin cu consecvenţă această premisă. Clarificarea acestei concluzii nu a apărut cu uşurinţă, deoarece au fost de trecut bariere aproape insurmontabile. Prima dintre ele a fost reacţia condiţionată instituită şi adânc înrădăcinată de regulile şi tabuurile structurii noastre sociale. Iniţial, ea a fost transpusă în Starea a Doua. Iată un exemplu bun luat din note.

16.09.1959

Când m-am hotărât „să văd", am devenit conștient de poziția mea în cameră. Biroul era slab luminat și eu stăteam deasupra mesei, cam la doi metri și jumătate de canapea, unde, în întuneric, îmi puteam vedea corpul fizic vizibil pe jumătate. Apoi, lângă ușă, am văzut o formă, categoric umanoidă, care venea spre mine. Am „știut" imediat că această persoană este o femeie. Eram încă precaut, dar mă luptam cu dorința sexuală, care, în ciuda voinței mele, lua amploare.

„Sunt femeie." Părea o voce joasă și slabă de femeie. I-am răspuns că știu și încercam să mă abţin. Nuanţele sexuale ale vocii sale erau imposibil de confundat. S-a apropiat și mai mult.

Mintea mea mi-a tradus că era, într-adevăr, o femeie – sumumul atracţiei sexuale. M-am retras, sfâșiat de dorinţa și frica de ceea ce s-ar întâmpla dacă aș avea cumva o relaţie sexuală în timp ce eram în Corpul Doi, plus posibila „lipsă de loialitate" faţă de soţia mea. În cele din urmă, teama mea de posibilele consecinţe necunoscute a învins dorinţa și repede m-am cufundat înapoi în corpul fizic, m-am reintegrat

și m-am ridicat în șezut. Am privit în jur. Camera era goală. În clipa în care m-am gândit la eveniment, corpul meu a reacționat și am devenit stimulat. Înainte de a mă apuca să scriu aceste note, am ieșit la o plimbare. Poate că sunt un laș!

Mi-au trebuit mai multe asemenea întâlniri, la diferite niveluri de intensitate, înainte de a evalua „răul" din ele, care mă reținea. Părea să existe o relație directă între ceea ce am interpretat drept impuls sexual și această „forță" care îmi permitea să mă disociez de corpul fizic. O fi fost o redirecționare a acestui impuls fundamental ceea ce am simțit de fapt drept „vibrații"? Sau a fost invers? Să fi fost impulsul sexual o manifestare fizică și emoțională a acestei forțe?

Poate există o cale de a examina aceasta în condiții strict controlate – dacă există o societate destul de matură pentru a-și asuma responsabilitatea experimentelor. Cu siguranță, a noastră nu este. Tot ceea ce s-ar putea face aici este să se încerce examinarea minuțioasă a anumitor aspecte. Recent, în studii științifice asupra somnului și viselor, s-a arătat că în perioada de somn REM (mișcări rapide ale ochilor) la subiecții bărbați s-au pus în evidență erecții. Acestea au avut loc independent de conținutul visului. Un vis non-sexual a avut totuși acest efect.

Până acum, doar aici a ajuns știința cu experimentele făcute. Menționez acest lucru deoarece erecția este cea mai statornică reacție fizică notată la întoarcerea din Starea a Doua. Este doar o indicație și nimic mai mult.

Fie prin redirecționare, fie prin purificare, sexualitatea Stării a Doua nu este aceeași ca în ecoul său fizic – chiar dacă dăm la o parte obiceiurile și preconcepțiile acesteia din urmă. Barierele create și continuu reîntărite prin condiționare socială reprezintă doar jumătate din problemă. Nici chiar elementele fizico-mecanice nu par a se mai aplica.

Mintea va continua încă multă vreme să traducă secvenţa atracţie-acţiune-reacţie ca pe o funcţie similară ce are loc în nonfizic. Pe măsură ce controlul şi percepţia cresc, diferenţele devin mai notabile. Primul şi cel mai evident este faptul că între bărbat şi femeie nu se pune în evidenţă nicio interpenetrare. Dacă analizăm, atunci încercările de a explica necesitatea într-un asemenea mod funcţional devin jalnice. Te simţi frustrat când descoperi că în Starea a Doua nu se întâmplă în acest fel. Senzualitatea produsă de forma fizică a sexului opus este în întregime absentă. Nu există un model de formă fizică distinctă – fie vizuală, fie tactilă.

Şi atunci? Ce se întâmplă? Analogia cu polii magnetici opuşi este încă valabilă. Există o conştienţă acută a „diferenţei", care este ca o radiaţie solară (şi chiar poate să fie) sau un foc simţit de cineva care tremură de frig. Este dinamic atractivă şi necesară. Această atracţie variază în intensitate în funcţie de individ. (Defineşte ce face ca o persoană să fie mai atractivă sexual decât alta; este mai mult decât aspectul fizic.) Poate fi ceva de genul liniilor fluxului magnetic.

„Actul", în sine, nu este deloc act, ci o stare imobilă şi rigidă de şoc, în care cei doi se contopesc cu adevărat – nu doar la nivel superficial şi în unul sau două locuri specifice ale corpului, ci în întreaga dimensiune, atom cu atom, prin întregul Corp Doi. Este o scurgere scurtă, susţinută, de electroni (?) de la unul la celălalt. Momentul atinge un extaz de nesuportat, apoi linişte, egalizare – şi se sfârşeşte. De ce se întâmplă aşa, de ce este necesar, nu ştiu – nu mai mult decât poate înţelege polul nord al unui magnet „nevoia" lui de polul sud al altui magnet. Spre deosebire de magnet, putem totuşi percepe obiectiv şi putem întreba „de ce".

Însă un lucru este sigur: actul este la fel de necesar în Starea a Doua ca şi în starea fizică. În unele locuri ale Tărâmului II, e tot atât de normal ca o strângere de mână.

Iată câteva note în acest sens:

12.09.1963

Am ajuns, fără să vreau, într-o zonă, undeva în aer liber, într-un grup de vreo şapte-opt persoane, care stăteau acolo ca din întâmplare. Când m-au văzut, nu păreau neapărat surprinse, iar eu am fost precaut, ca de obicei. Au avut unele ezitări, ca şi cum nu ştiau cum să mă primească sau cum să mă trateze, dar nu erau ostile. În cele din urmă, una a venit spre mine cu o atitudine prietenoasă, de parcă dorea să-mi strângă mâna. Eram pe punctul de a-i întinde şi eu mâna, când persoana s-a apropiat de mine foarte mult şi, dintr-odată, are loc o descărcare sexuală fulgerătoare. Am fost surprins şi uşor şocat. Apoi, unul după altul, până la ultimul, fiecare om de acolo a înaintat şi m-a salutat în acest fel, tot atât de simplu ca o strângere de mână. În sfârşit, ultima persoană a înaintat, singura pe care puteam să o văd că este femeie. Părea să fie mult mai în vârstă decât ceilalţi şi decât mine, cu o faţă prietenoasă şi amuzată.

– Ei bine, n-am mai făcut-o demult, a râs ea, apoi a continuat: Dar doresc să fac o încercare!

Şi, apropiindu-se am avut o scurtă, dar deloc slabă, descărcare sexuală. Apoi s-a îndepărtat chicotind şi s-a alăturat celorlalţi. După câteva momente şi unele încercări de a afla unde sunt, m-am simţit jenat şi am simţit că ar trebui să mă întorc. M-am mişcat direct în sus, m-am întins spre corpul fizic şi m-am întors fără incidente. A fost acest salut cu încărcătură sexuală un obicei tipic locului ori au încercat doar să fie amabili cu un străin, prin folosirea unui obicei

care pare normal în patria lor? E posibil, dacă au privit sinele interior secret al majorității dintre noi, aflat prizonier în fizic.

Vise fanteziste cauzate de reprimări sexuale? Acesta ar fi un răspuns freudian și, de asemenea, o cale „facilă" de ieșire din impas – o etichetare greșită pentru a evita posibilități neexplorate. Ce altă dovadă există că e vorba de altceva? Nu există nicio cale de a verifica cele de mai sus, fiindcă nu există nicio posibilitate pentru a determina „unde" s-a întâmplat. În experiența anterioară, da. Dar în alta? Din nou, din note:

04.03.1961

Noaptea târziu, în biroul de la parter. Nu eram foarte obosit, iar pe plan mental eram alert. Mi-am indus în mod deliberat vibrațiile prin metoda numărării inverse. Era sâmbătă seara, dar această notă este scrisă duminică după-amiază pentru că mă bazam pe notele din timpul nopții și pe evenimentele ulterioare. Câteva informații preliminare: sâmbătă după-amiază (ieri) o prietenă de-a soției mele (J.F.) ne-a sunat să ne întrebe dacă poate să ne facă o vizită și să rămână la noi peste noapte. A ajuns la timp pentru cină și, după o seară liniștită și plăcută, noi ne-am retras, iar oaspetele nostru a urcat în camera de musafiri de la etaj, o încăpere mică, pătrată, situată în partea din față a casei – sau cel puțin așa am bănuit. Am crezut și că cei doi copii ai noștri dorm în camera lor, care este lungă și de formă dreptunghiulară, situată chiar deasupra biroului. Am hotărât să dorm în birou, și nu în dormitor cu soția, deoarece simțeam că voi putea induce vibrațiile și nu voiam să-i deranjez cumva somnul.

După multe preliminarii, vibrațiile s-au instalat, puternice și accelerate, la frecvențe dincolo de percepția ca pulsații individuale. M-am ridicat ușor din fizic și, cu un puternic

sentiment de uşurare şi control am mers, prin plafon şi podeaua de sus, într-o cameră dreptunghiulară. În cameră era întuneric şi am fost sigur că mă aflu în dormitorul copiilor, dar nu-l vedeam pe niciunul. Eram pe punctul de a pleca în altă parte, când am devenit conştient că în cameră, nu prea departe de mine, se afla o femeie. Nu-i puteam distinge trăsăturile, dar mi-a făcut impresia că avea între treizeci şi patruzeci de ani şi că era o femeie cu o considerabilă experienţă sexuală (acele familiare „emanaţii" caracteristice?). Această ultimă senzaţie mi-a trezit impulsul sexual şi am fost atras de ea. Pe măsură ce mă apropiam, mi-a spus (?) „Mai bine nu", fiindcă era tare obosită. M-am retras pentru a-i respecta dorinţa şi i-am dat de înţeles că era în regulă. Părea recunoscătoare, iar eu eram amabil, dar dezamăgit. Apoi am observat o a doua femeie, chiar la dreapta, mai în spate. Aceasta era mai în vârstă decât prima, avea cam patruzeci de ani, dar era, de asemenea, o femeie cu mare experienţă sexuală. Cea de-a doua femeie a păşit înainte şi s-a oferit „să fie" cu mine, ca şi cum mi-ar fi spus „Vreau" (cu implicaţia că, dacă prima nu voise, ea voia cu ardoare). Nu mi-a mai trebuit nicio altă invitaţie în acea fază şi ne-am apropiat repede. A fost şocul de tip electric-ameţitor, apoi ne-am separat. I-am mulţumit, iar ea părea calmă şi satisfăcută. Întrucât am considerat că fusese destul pentru o noapte, m-am întors, am plonjat prin podea şi curând am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat şi am aprins lumina. În casă era liniştit. Am fumat o ţigară, apoi m-am întins şi am dormit toată noaptea, fără niciun incident.

Azi-dimineaţă (duminică), m-am sculat devreme, ca de obicei, iar soţia a venit în bucătărie, pentru o cafea, în jurul orei 10. S-a întrebat dacă să o scoale pe J.F. ca să meargă la biserică. A menţionat, într-o doară, că spera ca J.F. să fi dormit bine, deoarece fusese foarte obosită. Acest lucru nu m-a frapat îndeajuns pentru un comentariu, dar când mi-a spus

că J.F. a dormit în camera copiilor, și nu în camera pentru musafiri (într-un pat presupus mai comod), iar copiii au dormit în camera de oaspeți, am început să fiu atent. După cum am amintit, camera copiilor este dreptunghiulară și se află exact deasupra biroului. J.F. avea între treizeci și patruzeci de ani, era cântăreață profesionistă și, desigur, cu o mare experiență sexuală (doi soți plus un număr de aventuri amoroase). Mai adaug și faptul că fusese foarte obosită.

Mi-au trebuit câteva minute să-mi adun destul curaj ca să întreb – dar trebuia să știu. Soția mea știe destul de multe la această oră. Am rugat-o să meargă sus la J.F. și s-o întrebe dacă era „obosită" sexual. M-a întrebat ce înțeleg prin asta și i-am explicat. Apoi, bineînțeles, voia să știe de ce întreb, pentru că nu putea să o întrebe așa ceva. I-am spus că sigur putea afla și că era important. În cele din urmă, a acceptat și a urcat s-o trezească pe J.F. Am așteptat destul de mult și, în final, soția a coborât singură. M-a privit atent.

– De unde știai?

Slavă Domnului că nu m-a întrebat cu suspiciune. Apoi a continuat:

– De asta ne-a sunat și ne-a rugat să vină la noi. Toată săptămâna a avut o aventură tumultuoasă de dragoste și sex în fiecare noapte. Mi-a mărturisit că e prea obosită ca să mai reziste unei alte astfel de nopți.

Puțin mai târziu, J.F. a coborât pentru micul dejun. Bineînțeles că soția mea nu i-a spus nimic despre interesul meu față de starea ei. În tot restul zilei a părut ea însăși, cu o singură excepție. De obicei, J.F. mă tratează foarte normal, ca soț al unei vechi prietene. Astăzi am surprins-o, nu o dată, cum mă privește cu atenție, ca și cum încerca să-și aducă aminte ceva legat de mine și nu putea. Nu i-am dat de înțeles că i-am remarcat acest interes subit. Acesta a fost un indiciu suficient de valabil. Dar cine fusese cealaltă femeie, mai în vârstă?

Urmare:

07.03.1961, miercuri seara

În cele câteva zile care au trecut, am tot încercat să-mi dau seama ce semnificație avea femeia mai în vârstă. Eram pe punctul de a decide că fusese o persoană care nu mai era în viață, dar încă profund atrasă de relații sexuale fizice, care a urmat-o pe J.F. doar ca să se bucure indirect de plăcerile activităților sexuale ale acesteia – dacă așa ceva era posibil. Apoi, ieri, a trecut pe la birou un prieten. În cursul discuției a menționat că o prietenă comună, R.W., i-a spus că se visase cu mine în noaptea de sâmbătă.

Auzind de noaptea de sâmbătă, am devenit imediat interesat. R.W. era o femeie de afaceri în vârstă, spre cincizeci de ani. Deși căsătorită, era, după aprecierile mele (dar nu și prin practică), o femeie cu multă experiență sexuală. R.W. nu-i descrisese amicului nostru comun natura visului, așa că am decis să aflu. În cele din urmă, am reușit să dau de ea la telefon. La început, R.W. a fost destul de reținută în legătură cu conținutul visului. Dar, la insistențele mele politicoase, a afirmat că în vis i-am făcut o „examinare fizică" detaliată. Mai mult de atât nu mai voia să dea detalii. Fie că, într-adevăr, nu-și mai amintea, fie că detaliile erau mult prea intime pentru a mi le relata. Dar faptul că avusese acest vis în aceeași noapte de sâmbătă, că asta sugera un anume gen de intimitate – destul de important pentru ea încât la menționat –, că R.W. îndeplinește caracteristicile expuse mai înainte, toate acestea nu pot fi catalogate decât drept coincidențe. Dacă avusesem vreo înclinație sau dorință sexuală ascunsă față de J.F. sau R.W., eu nu am fost conștient de ele. E totuși o mângâiere să știi că cele două sunt încă între „cei vii".

Multe dintre experienţele din notele mele sunt „prea intime" pentru a fi relatate. Cred că ceea ce am prezentat până acum oferă destule indicaţii. Este suficient să spun că au fost experienţe de tot felul – după cum sunt, în mod evident, toate genurile de experienţe în Starea a Doua, atât în Tărâmul I, cât şi în Tărâmul II. Adepţii conceptului „planurilor astrale" ar spune despre „calitatea" celor întâlniţi că ar determina „nivelul" planului vizitat – prin „calitate" înţelegând intensitatea şi/sau degradarea ori eliminarea experienţei sexuale. Însă asta depinde de interpretare. Cei care nu au început încă să înţeleagă condiţiile Stării a Doua („vii" sau „morţi") ar putea să lege tiparul de cel al fizicului, dar fără inhibiţiile şi limitările societăţii fizice „civilizate".

Noi continuăm să evaluăm sexualitatea drept bună sau rea, strict în termeni de inhibiţii, restricţii şi structură socială. Eroarea acestui punct de vedere se manifestă prin aceea că, în propriul nostru continuum spaţiu-timp, nu suntem în stare să împăcăm practica sexuală cu regulile sociale, nici să cădem de acord asupra acestui subiect în diferitele ordini sociale existente astăzi. Impulsul sexual în sine poate fi un catalizator în atingerea stării de vibraţie, care este poarta de intrare în Starea a Doua. Cu toate acestea, el este înşelător; este ca un copil exuberant care pune la încercare, în mod constant, autoritatea care îl conduce, care ameninţă să preia comanda şi să o ia în altă direcţie. Dar în Starea a Doua nu reprezintă în niciun caz ceva nefast.

Capitolul 16

Exerciţii preliminare

Pe parcursul acestei cărţi, m-am referit de multe ori la un fapt evident: singura modalitate posibilă de apreciere de către o persoană a realităţii Corpului Doi şi a existenţei în această stare este să o trăiască ea însăşi.

Evident, dacă ar fi o sarcină uşoară, până acum ar fi devenit un fapt divers. Bănuiesc că doar o curiozitate înnăscută le va permite oamenilor să înlăture obstacolele care stau în calea atingerii acestei performanţe. Deşi sunt amintite multe cazuri de existenţă trăite în afara corpului fizic, cele mai multe dintre acestea au fost – cel puţin în lumea din Vest – spontane şi unicate şi au avut loc în momente de stres sau incapacităţi fizice.

Noi vorbim de ceva cu totul diferit, ceva ce se poate investiga în mod obiectiv. Experimentatorul va dori să procedeze într-un mod care va produce rezultate ferme – poate nu chiar de fiecare dată, dar destul de frecvent pentru a valida dovezile, spre propria-i satisfacţie. Cred că oricine poate să cunoască existenţa Corpului Doi dacă dorinţa este

suficient de puternică. Dacă cineva ar trebui sau nu să o facă nu constituie scopul judecății mele.

Există dovezi care m-au determinat să cred că mulţi oameni – dacă nu toţi – îşi părăsesc în timpul somnului în diferite grade corpul fizic. Lecturi ulterioare au dovedit că, în istoria omenirii, această idee este veche de mii de ani. Dacă e o premisă valabilă, atunci condiţia în sine nu este anormală. Pe de altă parte, s-ar părea că, în limita dovezilor avute la dispoziţie, practica voită şi conştientă de separare din fizic este contrară paradigmei umane. Efectele fizice dăunătoare rezultate dintr-o asemenea activitate sunt nedeterminate. Eu nu am detectat (nici vreun medic nu a detectat) vreo schimbare fiziologică, bună sau rea, care să poată fi atribuită experienţei în afara corpului fizic.

Sunt multe schimbări psihologice pe care le recunosc şi, probabil, mult mai multe de care nu sunt conştient. Totuşi, nici măcar prietenii mei psihiatri n-au pretins că aceste schimbări ar fi nocive. Revizuirea gradată a concepţiilor şi convingerilor mele de bază este vizibilă în multe feluri în întreaga carte. Dacă aceste schimbări psihologice şi de personalitate sunt cu adevărat dăunătoare, acum nu se mai poate face mare lucru în privinţa lor.

Este potrivită aici o notă de precauţie pentru cei interesaţi de experimentări, fiindcă, odată deschisă, uşa acestei trăiri rămâne aşa, fără a se mai putea închide. Mai exact, este cazul de „a nu putea trăi cu ea, dar nici fără ea". Activitatea şi conştienţa rezultată sunt destul de incompatibile cu ştiinţa, religia şi moravurile societăţii în care trăim. Istoria este presărată cu martiri a căror singură crimă a fost nonconformismul. Dacă interesele şi cercetările tale încep să fie larg cunoscute, rişti să fii etichetat ca fantezist, impostor – sau, mai rău, să fii ostracizat.

În ciuda acestui fapt, dacă n-ai continua să explorezi şi să investighezi, o să-ţi lipsească ceva extrem de vital. În nenumăratele cazuri în care eşti „fără forţă“, când nu poţi avea această activitate, oricât de atent ai încerca, vei simţi profund această lipsă. Ai puternica senzaţie de a fi exclus, de a fi izolat de o sursă de mare însemnătate pentru viaţă.

Iată, deci, cea mai bună descriere pe care i-o pot face tehnicii care permite dezvoltarea experienţei nonfizice.

BARIERA FRICII

Există un mare obstacol în investigarea Corpului Doi şi a mediului în care el operează. Este, probabil, singura barieră majoră. Ea pare să fie prezentă, fără excepţie, la toată lumea şi poate fi ascunsă de straturi de inhibiţii şi condiţionări; dar când acestea sunt înlăturate, obstacolul rămâne totuşi. Aceasta este bariera iraţională şi oarbă a fricii. Cu doar un mic impuls, ea se transformă în panică şi apoi în teroare. Dacă treci în mod conştient de bariera fricii, atunci ai trecut piatra de hotar în investigaţia ta.

Sunt destul de sigur că această barieră este trecută, în mod inconştient, de mulţi dintre noi, în fiecare noapte. Când acea parte a noastră de dincolo de conştient preia comanda, aceasta nu este inhibată de frică, deşi pare influenţată de gândul şi acţiunea minţii conştiente. Ea pare a fi obişnuită să opereze dincolo de bariera fricii şi pricepe mai bine regulile existenţei din această altă lume. Când mintea conştientă se deconectează pe timpul nopţii, acest supraconştient (suflet?) preia comanda.

Procesul de investigare a Corpului Doi şi a mediului său pare să fie o fuziune a conştientului cu supraconştientul. Dacă se realizează acest lucru, bariera fricii este învinsă.

Bariera fricii are multe faţete. Cei mai neînfricaţi dintre noi cred că ea nu există, până când, spre marea noastră surpriză, o găsim în noi înşine. Prima – şi cea mai importantă – este frica de moarte. Întrucât separarea de corpul fizic este foarte asemănătoare cu ceea ce este aşteptat a fi moartea, primele reacţii la această experienţă sunt automate.

Îţi zici: „Repede, întoarce-te în fizic! Eşti pe punctul de a muri! Viaţa este acolo, în fizic; întoarce-te în corp!"

Aceste reacţii apar în ciuda oricărui nivel de pregătire intelectuală sau emoţională. Doar după ce am repetat procesul de 18-20 ori, am reuşit, în sfârşit, să-mi adun destul curaj (şi curiozitate) ca să rămân afară mai mult de câteva secunde şi să observ în mod obiectiv. Frica de moarte fusese fie sublimată, fie domolită de lucruri familiare. Alţii care au încercat tehnica s-au oprit după prima secundă a experienţei, incapabili să stăpânească acest prim aspect al barierei.

Al doilea aspect al barierei fricii este legat şi el de frica morţii: voi fi oare capabil să mă întorc la fizic sau să reintru în corp? Întrucât nu aveam indicii sau instrucţiuni specifice, asta mi-a fost teama primară timp de mai mulţi ani, până când am găsit un răspuns simplu, care a făcut ca reintegrarea să funcţioneze de fiecare dată. La mine a fost o problemă de gândire raţională. Fusesem „afară" de câteva sute de ori şi experienţa arăta că am fost capabil, într-un fel sau altul, să mă întorc. Ca urmare, era foarte probabil că mai voi întoarce, tot în siguranţă, şi data următoare.

A treia frică fundamentală este cea de necunoscut. Regulile şi pericolele din mediul nostru fizic pot fi determinate într-o măsură rezonabilă. Ne-am petrecut o viaţă întreagă în a ne crea reflexe pentru a le face faţă. Iar acum, dintr-odată, ne confruntăm cu un alt complex de reguli, total diferite – cu o altă lume cu posibilităţi total deosebite,

populată de fiinţe care par că le cunosc pe toate. Nu ai aici nicio carte cu reguli, nicio hartă, niciun tratat de bune maniere, nici cursuri de fizică şi chimie la care să te înscrii şi nici vreo autoritate de necontestat la care să apelezi pentru vreun sfat sau răspunsuri. Mulţi misionari au fost ucişi în asemenea condiţii în ţări îndepărtate.

Trebuie să recunosc că acest al treilea gen de frică mai apare şi acum şi e justificat. Necunoscutul a rămas, în mare măsură, necunoscut. Asemenea pătrundere, precum cea pe care am realizat-o, a scos la iveală, în mod deplorabil, câteva reguli incontestabile şi de neschimbat.

Deocamdată, pot spune doar că, până acum, am supravieţuit acestor expediţii. Sunt extrem de multe aspecte pe care nu le pot cuprinde sau înţelege – şi încă şi mai multe aflate dincolo de posibilităţile mele de a face acest lucru!

O altă teamă o reprezintă efectele ulterioare asupra corpului fizic, ca şi asupra minţii conştiente, ale participării şi trăirii experienţelor în cadrul acestei forme de activitate. Această temă este foarte importantă deoarece istoria noastră – cel puţin din câte ştiu eu – nu pare să conţină rapoarte precise în acest domeniu. Avem studii asupra unor boli precum paranoia, schizofrenia, epilepsia, alcoolismul, boala somnului, acneea, bolile virotice etc., dar niciun ansamblu de date înregistrate obiectiv despre patologia Corpului Doi.

Nu ştiu cum se ocoleşte bariera fricii, cu excepţia unor paşi iniţiali precauţi prin care se creează, încetul cu încetul, o familiarizare cu totul, pe măsură ce avansezi. Sper că această scriere, în întregimea ei, va oferi „un pas" psihologic pentru trecerea peste barieră. Ea i-ar putea ajuta pe alţii să recunoască condiţiile şi tiparele care le sunt familiare, prin aceea că măcar o persoană a avut experienţe similare şi a supravieţuit.

Cele ce urmează sunt etapele procedurale necesare.

1. RELAXAREA

Capacitatea de relaxare este prima cerinţă prealabilă – poate chiar primul pas. Ea este generată deliberat şi e atât mentală, cât şi fizică. Împreună cu această condiţie de relaxare trebuie să existe eliberarea de orice urgenţă legată de timp. Nu poţi fi grăbit. Nicio întâlnire programată sau convorbiri telefonice de orice fel nu trebuie să-ţi perturbe gândurile. Nerăbdarea poate să anihileze efectiv orice perspective ale succesului.

Există multe tehnici disponibile pentru obţinerea acestui fel de relaxare şi un număr de cărţi bune care tratează subiectul. Selectează, pur şi simplu, metoda care ţi se potriveşte. Există trei metode generale care par să dea rezultate – dintre care două sunt aplicabile în aceste exerciţii.

Autohipnoza. Multe cărţi oferă această metodă în diferite versiuni. Din nou, depinde care dintre ele sunt cele mai sigure pentru fiecare persoană. Cea mai eficace metodă este de a învăţa autohipnoza prin intermediul exerciţiilor conduse de un hipnotizator experimentat.

El poate induce sugestii posthipnotice care dau rezultate imediate. Totuşi, selectează cu grijă un îndrumător. Practicienii responsabili sunt rari şi neofiţii, numeroşi. Diferite forme de meditaţie pot fi transformate în relaxări eficace.

Stări la limita somnului. Aceasta este poate cea mai uşoară şi naturală metodă care, de regulă, asigură simultan atât relaxarea corpului, cât şi a minţii. Dificultatea aici constă în menţinerea delicatei limite dintre somn şi starea de completă veghe. Deseori adormi pur şi simplu şi cu asta experimentul ia sfârşit.

Prin practică se poate ajunge, în mod conştient, la această stare-limită şi se poate rămâne în ea, mergând astfel

către destinaţia dorită. În afară de practică, pentru atingerea acestei stări nu există o altă cale de care să ştiu eu. Tehnica este următoarea: culcă-te, de preferinţă când eşti obosit şi somnoros. Pe măsură ce te relaxezi şi începi să treci spre somn, menţine-ţi atenţia mentală, cu ochii închişi, asupra a ceva, orice. Odată ce reuşeşti să menţii starea-limită pe timp nedefinit, fără a adormi, ai depăşit primul stadiu. În acest proces de conştienţă profundă este totuşi ceva normal să adormi în repetate rânduri.

Va fi imposibil să nu adormi, dar nu te lăsa descurajat. Nu este un proces care se petrece peste noapte. Vei şti că ai succes în momentul când începi să te plictiseşti şi aştepţi să se întâmple ceva în plus!

Dacă încercările de a rămâne la această limită te enervează, şi aceasta este o reacţie normală. Minţii conştiente nu-i place să împartă autoritatea pe care o are în starea de veghe. Dacă se întâmplă aşa, opreşte relaxarea, ridică-te şi plimbă-te, fă câteva exerciţii şi culcă-te iar. Dacă nici asta nu-ţi înlătură nervozitatea, culcă-te şi încearcă altă dată, întrucât nu aveai dispoziţia potrivită.

Când obiectul pe care l-ai „fixat" în gând dispare şi îţi dai seama că te gândeşti la altceva, eşti aproape de atingerea Stării A. Odată ce ai atins Starea A – capacitatea de a-ţi menţine calm timp nelimitat în starea de graniţă între somn şi trezie, cu mintea fixată asupra unui singur obiect sau gând –; eşti gata pentru pasul următor. Starea B este asemănătoare, dar trebuie să elimini concentrarea pe un gând sau obiect. Nu te gândi la nimic, rămâi suspendat între starea de veghe şi cea de somn. Priveşte cu ochii închişi la întunericul din faţa ta. Nu face nimic mai mult. După un număr de astfel de exerciţii, s-ar putea să ai diferite halucinaţii, cu „tablouri mentale" sau modele luminoase.

Acestea nu au vreo importanţă majoră şi pot fi doar forme de descărcări neurale.

Îmi amintesc, de exemplu, de încercarea de a atinge această stare după ce am vizionat la TV un meci de fotbal, timp de câteva ore. Tot ce vedeam erau tablouri mentale ale jucătorilor care marcau, alergau, pasau etc. Mi-a trebuit cel puţin o jumătate de oră ca aceste scheme să dispară. Aceste tablouri mentale sunt aparent legate de concentrarea noastră vizuală din timpul celor opt sau zece ore precedente. Cu cât ne concentrăm mai intens, cu atât durează mai mult eliminarea acestor impresii. Ai atins Starea B atunci când eşti capabil să stai întins timp nelimitat după dispariţia imaginilor fără a fi nervos şi fără a vedea ceva în afară de întuneric.

Starea C este o adâncire sistematică a conştienţei în timp ce eşti în Starea B. Aceasta se realizează prin renunţarea cu grijă la menţinerea rigidă a stării la limită cu somnul şi alunecarea, încet-încet, tot mai în profunzime în timpul fiecărui exerciţiu. Vei învăţa să stabileşti grade ale acestei adânciri a conştienţei printr-o „coborâre" până la un anumit nivel şi apoi revenire la dorinţă. Vei recunoaşte aceste niveluri prin blocarea diferitelor semnale ale mecanismelor senzoriale. Primul care pare să dispară este simţul tactil. Ai senzaţia că nu simţi nicio parte a corpului. Urmează curând mirosul şi gustul. Apoi, semnalele auditive – iar ultima care dispare este vederea. (Uneori, ultimele două au ordinea inversată; bănuiesc că motivul pentru care dispariţia vederii este ultima ţine de faptul că exerciţiul apelează la reţeaua vizuală chiar şi în întuneric.)

Starea D este atingerea Stării C când, la începutul exerciţiului, eşti odihnit pe deplin şi revigorat, şi nu obosit şi somnoros.

Acest lucru este foarte important, dar nu atât de uşor de atins pe cât de uşor este să scrii despre el. Intrarea în

starea de relaxare, plin de energie şi total conştient, reprezintă marea asigurare a menţinerii controlului conştient. În perioada de început a experimentărilor, cea mai bună metodă de atingere a Stării D este de a încerca imediat după somnul de după-amiază sau după cel de noapte. Începi exerciţiul înainte de a te mişca fizic din pat, în timp ce corpul este încă relaxat după somn şi mintea e complet alertă. Dacă nu bei prea multe lichide înainte de somn, nu vei simţi nevoia imediat să-ţi goleşti vezica la trezire.

Inducerea prin medicamente şi droguri: Niciunul dintre medicamentele cu efecte relaxante care ne sunt la îndemână nu pare a fi de folos. Barbituricele forţează pierderea controlului conştient, iar în stări de conştienţă mai profundă provoacă doar o stare de confuzie.

Acelaşi lucru este valabil, într-o măsură mai mică, şi pentru tranchilizante. Se obţine relaxarea, dar pe seama percepţiilor. Alcoolul, sub orice formă, provoacă acelaşi efect. Compuşi exotici, cum sunt alcaloizii şi halucinogenii, ar putea fi mai productivi.

Eu nu am avut destulă experienţă sau contacte cu acestea pentru a oferi o părere sau chiar o supoziţie înţeleaptă. Se pare că este indicată o cercetare cu bătaie lungă a acestor fenomene.

Am folosit toate cele trei metode şi am respins relaxarea prin medicamente şi droguri încă de la începuturi, deoarece, în ambele categorii, au rezultat o prea mare pierdere a controlului conştient şi o distorsionare a percepţiilor.

În prima tehnică, au fost special pregătite pentru experimente benzi magnetice pentru inducere hipnotică. Ele au fost destul de utile şi eficiente.

Am folosit cel mai des tehnica stării de la limita somnului. În ciuda aparenţei de complexitate a metodei, ea este cea mai naturală pentru mine.

2. STAREA DE VIBRAŢIE

Generarea acestui efect este cea mai critică dintre toate. Impresiile senzaţiilor subiective pe care acesta le creează sunt descrise în altă parte. Odată starea atinsă, nu va trebui să ţi se spună că ai avut succes şi vei fi trecut un alt obstacol major.

Ţi se pot da numai indicaţii. La nivelul actual de cunoaştere, nu se ştie de ce toate acestea acţionează aşa cum o fac. Este ca şi cum apeşi un întrerupător pentru a obţine lumină, fără să ai vreo idee ce face întrerupătorul, de unde vine electricitatea sau cum acţionează ea asupra becului care conţine filamentul de wolfram.

În orice caz, tot materialul cuprins aici este stabilit cât se poate de empiric. În afară de mine – eu fiind principalul cobai uman –, alte câteva persoane au încercat acest model. Este suficient să spun că au obţinut rezultate pozitive.

Ajutoare pentru obţinerea stării de vibraţie: Culcă-te în orice poziţie care poate duce la o stare de relaxare, dar cu corpul pe axa nord-sud, cu capul spre nordul magnetic. Îmbracă-te cu ceva lejer şi acoperă-te doar pentru a te simţi confortabil. Îndepărtează orice bijuterie sau piesă de metal care este în contact direct cu pielea. Asigură-te că braţele, picioarele şi gâtul sunt relaxate şi că stau într-o poziţie care nu va obstrucţiona circulaţia sângelui. Fă întuneric în cameră, doar atât cât să nu pătrundă lumina prin pleoape. Nu folosi o cameră complet întunecată, pentru că nu vei avea puncte vizuale de referinţă.

Cerinţe absolut necesare: asigură-te că nu vei fi deranjat în niciun fel, nici prin intervenţie fizică directă – telefon care sună –, nici prin alte zgomote care te pot întrerupe. Nu fixa nicio limită în timp sau termen-limită. Timpul petrecut în experiment nu este mai prejos decât timpul petrecut

altfel şi ar trebui să nu existe nimic iminent care să întrerupă brusc această activitate.

Atinge starea de relaxare prin orice metodă ţi se potriveşte. Atinge Starea D, sau echivalentul ei, şi menţin-te la cea mai profundă stare de relaxare posibilă, fără slăbirea stării de conştienţă. După ce a trecut suficient timp pentru a atinge această stare, repetă mental: „Voi percepe conştient şi-mi voi aminti tot ceea ce mi se va întâmpla în această perioadă de relaxare. Îmi voi aminti detaliat – când voi reveni complet la starea de veghe – doar de acele amănunte care vor fi benefice bunăstării mele fizice şi mentale." Repetă asta în minte de cinci ori. Apoi respiră cu gura pe jumătate deschisă.

Indu undele vibraţiilor. Pe măsură ce continui cu acest fel de respiraţie, concentrează-te asupra întunericului din faţa ochilor închişi. La început, priveşte în întuneric la un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Mută apoi punctul de concentrare la o distanţă de un metru, apoi la doi metri. Continuă concentrarea pentru un timp, până când punctul este fixat ferm. Acum, mută punctul în sus, la 90°, pe o linie paralelă cu axul corpului care se ridică deasupra capului. Caută vibraţiile în acel loc. Când le-ai găsit, retrage-le mental în cap.

Această descriere simplă ridică însă şi multe întrebări. Cu ce cauţi vibraţiile? Ce retragi în minte? Să încercăm o altă metodă de a explica. Începe o concentrare mentală ca şi cum s-ar extinde două linii de la colţurile exterioare ale ochilor închişi. Vizualizează-le cum se întâlnesc într-un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Vizualizează o rezistenţă sau o presiune când cele două linii se intersectează, ca şi cum ar fi două fire încărcate electric care se ating sau polii magnetici forţaţi să se apropie. Acum extinde punctul de contact la o distanţă de un metru sau la distanţa

braţului întins. Din cauza diferenţei unghiulare, senzaţia de presiune va fi schimbată. Trebuie să rezulte o compresiune a spaţiului (a forţelor?) între liniile convergente şi, pentru a menţine convergenţa, presiunea trebuie să crească. După ce fixezi şi menţii distanţa de un metru, extinde punctul de intersecţie la doi metri de cap sau la 30°. (Pentru a vizualiza unghiul de 30° în mod corect, e de ajutor un raportor cu care să-l trasezi pe hârtie şi apoi îl poţi memora.)

Când ai învăţat să stabileşti şi să menţii unghiul exterior de 30° (sau la circa doi metri distanţă), îndoaie punctul de intersecţie la 90° (sau în „L“) în sus, în direcţia capului, dar paralel cu axa corpului. Te întinzi după acest punct de intersecţie şi te străduieşti tot mai mult să-l atingi, până obţii o reacţie.

Vei şti când ai obţinut-o. E ca şi cum în cap năvăleşte, şuierând şi pulsând ritmic, o undă de scântei fierbinţi care fac un zgomot imens. De aici par să se deplaseze în forţă prin întregul trup, făcându-l rigid şi imobil.

Odată învăţat procesul sau conceptul, nu va mai fi necesar să treci prin întregul procedeu. Va fi nevoie doar ca, în timpul stării de relaxare, să te gândeşti la vibraţii, pentru ca ele să se producă.

Se stabileşte astfel un reflex condiţionat sau o cale neuronală, care poate fi urmată de fiecare dată. Subliniez: asta nu este o tehnică ce poate fi realizată din prima încercare. Probabilitatea succesului creşte cu fiecare efort. Cu cât încerci mai des, cu atât e mai probabil să ai rezultate pozitive.

Cu toate acestea, chiar dacă ai reuşit o dată, acest lucru nu se va repeta întotdeauna la dorinţă. Există multe variabile care intervin – şi care trebuie discernute şi identificate. Dar metoda „funcţionează“ suficient de frecvent pentru a fi supusă unui studiu continuu.

3. CONTROLUL VIBRAŢIILOR

Când ai obţinut starea de vibraţie, e necesar să urmezi câteva linii directoare precise. Ţelul pe care îl urmăreşti este folosirea acestei stări sub un control conştient. Pentru atingerea acestuia, trebuie respectate cu grijă anumite procedee. Desigur, ele vor trebui urmate secvenţial, în ordinea prezentată.

Nu există nicio dovadă care să indice faptul că această stare de vibraţie are un efect dăunător asupra spiritului sau corpului fizic. Iată, deci, câteva procedee care pot fi aplicate sistematic. Ele sunt literalmente produsul a sute de încercări experimentale empirice, repetate.

Aclimatizarea şi acomodarea: Este un fel de a spune că trebuie să te acomodezi cu senzaţia acestei stări neobişnuite. Orice frică şi panică trebuie eliminate dacă simţi unde pătrunzându-ţi în corp ca un şoc electric, dar care nu produc vreo durere. Cea mai bună metodă este ca, atunci când ele apar, să nu faci nimic. Stai întins şi analizează-le obiectiv, până când se atenuează de la sine. De regulă, asta se întâmplă în aproximativ cinci minute. După câteva experienţe asemănătoare, vei înţelege că nu eşti electrocutat. Încearcă să nu intri în panică şi să întrerupi starea asemănătoare paraliziei. O poţi întrerupe ridicându-te în şezut, cu un mare efort de voinţă, dar vei fi dezamăgit de tine însuţi dacă o vei face. La urma urmei, asta te străduiai să faci.

Manipulare şi modulare: Odată ce ai eliminat reacţiile de frică, eşti pregătit pentru parcurgerea etapelor de control. În primul rând, „direcţionează" mental vibraţiile în forma unui cerc sau forţează-le să rămână toate în cap. Apoi, tot mental, împinge-le de-a lungul corpului în jos, până la degetele de la picioare şi înapoi spre cap. Trece-le

apoi ritmic de-a lungul corpului – de la cap la picioare şi înapoi. După ce undelor le-a fost imprimat un impuls, lăsă-le să continue singure până ce dispar. Ar trebui să dureze circa zece secunde – cinci în jos şi cinci în sus – pentru ca undele să facă un circuit complet, de la cap la picioare şi înapoi. Exersează asta până când undele vibraţiilor încep instantaneu, la o comandă mentală, şi se deplasează stabil, până ce dispar complet.

Până acum vei fi observat „violenţa" cu care vibraţiile acţionează în anumite momente – ca şi cum întregul corp ar fi puternic scuturat în profunzime, până la nivel molecular sau atomic. E oarecum neplăcut şi vei simţi nevoia de a le „îmblânzi". Aceasta se face prin „pulsarea" lor mentală pentru a le creşte frecvenţa. Frecvenţa originară a vibraţiilor pare să fie cam de 27 de cicluri pe secundă (este însăşi frecvenţa vibraţiilor, nu frecvenţa de propagare a undei de la cap la picioare). La început modul de vibraţie răspunde acestei comenzi pulsatorii în mod subtil şi lent.

Primul indiciu de succes este când vibraţiile nu mai par dure şi nu îţi mai dau senzaţia de scuturare. Eşti bine angajat în acţiunea de a le controla atunci când ele produc un efect stabil, puternic.

Este esenţial să înveţi şi să aplici acest proces de accelerare. Efectul celor mai rapide vibraţii este cel care permite disocierea de fizic. Odată aplicat impulsul de creştere a frecvenţei, accelerarea pare a avea loc în mod automat. În cele din urmă, vei simţi vibraţiile doar atunci când încep. Ele îşi vor creşte frecvenţa – ca un motor care porneşte – până când devine atât de mare, încât nu o mai poţi simţi. În această fază, senzaţia e una de căldură a corpului, uşoare furnicături, dar nu excesive.

Atingerea consecventă a acestui stadiu semnalează că eşti pregătit pentru experimentul primei disocieri de fizic.

Aici trebuie să te pun din nou în gardă. Dincolo de acest punct nu cred că te mai poţi întoarce. În cele din urmă, te vei acomoda cu realitatea acestei alte existenţe.

Cum îţi va afecta ea personalitatea, viaţa de toate zilele, viitorul şi modul de a gândi, rămâne să stabileşti tu însuţi. Asta deoarece, odată ce „ai fost deschis" acestei alte realităţi, nu te vei mai putea închide din nou complet, oricât de mult ai încerca. Presiunea treburilor materiale o poate umbri pentru un timp, dar ea va reveni. Nu vei fi mereu în măsură să stai de veghe, ca să nu se redeschidă.

Pe măsură ce începi să adormi sau să te trezeşti, când doar te relaxezi, valul vibraţiilor apare uneori fără să fie chemat. Îl poţi suprima, desigur, dar în cele din urmă vei deveni prea obosit spre a-ţi mai păsa – şi vei fi gata să pleci într-o altă excursie. Vei simţi că lupţi împotriva ta.

Dar cine s-ar lupta cu sine însuşi când preţul este doar un somn bun de-o noapte!

Capitolul 17

Procesul de separare

După ce ai atins starea de vibraţie şi un control oarecare asupra stării de relaxare, trebuie luat în considerare un factor suplimentar. Probabil ai făcut deja acest lucru, deoarece este rezultatul exerciţiilor anterioare. Totuşi, el trebuie subliniat.

Acest factor este controlul gândului. În starea de vibraţie, eşti aparent supus oricărui gând – atât atras de tine, cât şi involuntar – care îţi trece prin minte. Ca urmare, trebuie să fii cât se poate de aproape de starea „fără gânduri“ sau cu „un singur gând“ (concentrare). Dacă îţi trece prin minte o idee rătăcită, reacţionezi instantaneu şi, uneori, cum nu trebuie. Bănuiesc că nimeni nu e complet ferit de asemenea orientări greşite. Cel puţin eu nu am fost, ceea ce a dus la multe călătorii inexplicabile, în locuri şi spre oameni necunoscuţi. Ele par a fi declanşate de gânduri sau idei despre care nu mi-am dat seama că le am la nivel subconştient. Singura abordare posibilă este să te descurci cât mai bine. Ţinând cont de acest lucru, primele exerciţii de disociere a Corpului Doi de cel fizic trebuie să fie limitate în timp şi

acţiune. Ceea ce urmează este destinat, practic, deprinderii unor tehnici de familiarizare şi orientare, ceea ce va permite o abordare a acestei disocieri fără frică sau îngrijorare.

Eliberarea extremităţilor: Serveşte la acomodarea ta cu senzaţia Corpului Doi fără o implicare completă. După relaxarea şi crearea stării de vibraţie, lucreză pe rând cu braţul stâng şi cu cel drept. Acest lucru este important deoarece va fi prima ta afirmare a realităţii existenţei Corpului Doi. Întinde o mână spre un obiect oarecare – podea, perete, uşă sau orice altceva – despre care îţi aminteşti că nu poate fi atins cu braţul fizic. Atinge acel obiect. Nu te întinde nici în sus, nici în jos, ci în direcţia în care îţi este îndreptat braţul. Întinde ca şi cum ai întinde simplu braţul, fără să-l ridici sau să-l cobori. O variantă este de a întinde braţul şi palma fără a avea în minte un obiect anume. Adesea, această metodă este mai bună deoarece nu ai în minte o idee preconcepută legată de ceea ce vei „simţi". Când te întinzi în acest fel şi nu simţi nimic, împinge mâna un pic mai departe. Continuă să împingi uşor, ca şi cum ţi-ai alungi mâna, până când va da peste un obiect material. Dacă starea de vibraţie mai persistă, vei reuşi şi, în cele din urmă, mâna va simţi sau atinge ceva. Când se întâmplă asta, examinează prin pipăit detaliile fizice ale obiectului. Sesizează orice crăpătură, adâncitură sau detalii neobişnuite care pot fi identificate mai târziu. În acest punct, nimic nu va părea neobişnuit. Mecanismul tău senzorial îţi va spune că atingi un obiect cu mâna ta fizică.

Prin urmare, acesta este primul test. După ce te familiarizezi cu obiectul, îndreaptă mâna şi pune presiune pe acel obiect cu vârful degetelor. La început vei întâmpina o rezistenţă. Apasă puţin mai tare şi depăşeşte cu moderaţie rezistenţa pe care o simţi. În acest punct, mâna ta va părea că trece direct prin obiect. Continuă să împingi, până când mâna trece complet prin obiect şi atingi alt obiect fizic.

Identifică acel nou obiect prin pipăire. Retrage-ţi mâna cu grijă înapoi prin primul obiect şi lent înapoi la normal, încât să simţi că se află acolo unde „îi e locul".

Descreşte nivelul vibraţiilor: Cel mai bun mod de a face asta este încercarea de a mişca mâna corpului fizic. Gândeşte-te la corpul fizic şi deschide ochii fizici. Reactivează-ţi, deliberat, simţurile fizice.

De îndată ce vibraţiile s-au atenuat complet, rămâi nemişcat câteva minute pentru a te reintegra total şi complet. Apoi ridică-te şi notează ceea ce ai „simţit" despre obiectul atins şi localizează-l faţă de poziţia braţului şi a mâinii când erai în pat. Notează detaliile primului obiect simţit şi apoi pe ale celui de-al doilea. După ce ai notat, compară descrierea cu primul obiect real. Remarcă în mod special detaliile mărunte pe care nu le-ai fi putut vedea de la distanţă. Pipăie fizic obiectul, pentru a-l compara cu ceea ce ai simţit în starea de vibraţie.

Examinează al doilea obiect în acelaşi mod. S-ar putea să nu fi fost conştient, înainte de experiment, de existenţa sau poziţia lui. Şi acest lucru este important. Analizează linia direcţionată de la poziţia în care se află mâna ta prin primul obiect şi mai departe, până la al doilea. Este o linie dreaptă?

Verifică rezultatele: Primul obiect se afla la o distanţă suficient de mare încât ar fi fost absolut imposibil de atins fără o deplasare fizică? Coincideau detaliile obiectului – în special cele minore – cu cele menţionate în notele făcute?

Realizează această comparaţie pentru al doilea obiect.

Dacă răspunsurile sunt afirmative, ai avut un prim succes. Dacă realitatea nu confirmă, încearcă din nou, în altă zi. Dacă s-a produs corect starea de vibraţie, poţi executa acest exerciţiu aproape fără o pricepere deosebită.

De asemenea, poţi executa destul de uşor următoarele: culcat pe spate, cu braţele fizice de-a lungul corpului sau pe piept. După producerea stării de vibraţie, ridică uşor braţele, fără să te uiţi la ele, şi atinge-ţi degetele de la mâini. Fă acest lucru ca pe ceva obişnuit, abstract şi reaminteşte-ţi ce-ai simţit. Când ţi-ai prins mâinile deasupra pieptului, uită-te la ele, mai întâi cu ochii închişi. Dacă ai făcut mişcarea suficient de uşor, vei vedea atât mâinile fizice, cât şi pe cele nonfizice. Braţele fizice vor sta în repaus de-a lungul corpului sau pe piept. Impresia senzorială va fi că ai mâinile nonfizice deasupra corpului fizic.

Ar trebui să încerci acest fenomen oricând şi de câte ori doreşti. Dovedeşte-ţi că nu îţi mişti braţele fizice, ci altceva. Fă acest lucru prin toate mijloacele necesare, pentru a avea certitudinea totală a acestei realităţi.

Este foarte important să readuci întotdeauna mâinile nonfizice în suprapunere completă cu cele fizice înainte de a „deconecta“ starea de vibraţie. Deşi s-ar putea să nu apară efecte secundare severe dacă nu ai făcut acest lucru, cred că este mai bine să nu le descoperi în stadiile preliminare.

Tehnica disocierii

Cea mai simplă metodă pentru separarea de corpul fizic este procedeul de „înălţare“. Aici, intenţia este de a nu te deplasa prea departe înainte să te acomodezi mai întâi cu senzaţia din camera proprie şi cu mediul înconjurător familiar. Motivul este că primele experienţe adevărate vor fi examinate şi explorate având puncte de referinţă identificabile. Pentru a ajuta la această orientare, este mai bine ca primele exerciţii de disociere completă să fie executate

la lumina zilei. Verifică necesarul de lumină din cameră. Evită, dacă este posibil, folosirea luminii electrice.

Pentru a produce starea, atinge gradul de vibraţie şi menţine controlul complet asupra proceselor tale de gândire. Urmează să rămâi numai în limitele camerei familiare. Gândeşte-te că devii mai uşor, că pluteşti în sus – şi cât de plăcut ar fi să pluteşti în sus. Asigură-te că te gândeşti ce minunat ar fi, întrucât gândurile subiective asociate sunt de maximă importanţă. Doreşti să faci acest lucru pentru că e ceva la care reacţionezi emoţional, chiar înainte de actul în sine, anticipându-l. Dacă menţii aceste gânduri, te vei disocia şi vei pluti uşor, ieşind din fizic. Poate că nu vei reuşi acest lucru din prima sau a doua încercare. Dar, dacă realizezi corect celelalte exerciţii, cu siguranţă vei reuşi.

Tehnica „de rotaţie"

Această metodă a fost deja menţionată. În aceleaşi condiţii prescrise, încearcă să te răsuceşti încet – ca şi cum te-ai întoarce în pat pentru a găsi o poziţie mai confortabilă. Nu încerca să te ajuţi de braţe sau de picioare. Întoarce-te răsucind partea superioară a corpului – mai întâi capul şi umerii. E important să te mişti încet, exercitând o presiune uşoară, dar fermă. Dacă nu vei proceda aşa, s-ar putea să te simţi pierdut în timp ce te răsuceşti, ca un buştean în apă, înainte de a slăbi presiunea. O asemenea acţiune este deconcertantă fiindcă poţi pierde orice orientare şi apoi găseşti cu greu drumul de întoarcere în momentul rotaţiilor.

Uşurinţa cu care începi să te roteşti, fără frecare sau senzaţie de greutate, îţi va arăta că ai reuşit să începi disocierea. Când se întâmplă asta, roteşte-te lent, până când

simţi că te-ai deplasat la 180° (adică faţă în faţă cu corpul fizic). Este straniu cum vei recunoaşte această poziţie. Aceste 180° faţă de corp sunt doar două rotiri de câte 90° şi sunt uşor de sesizat şi fără orientare. De îndată ce ajungi în poziţie la 180°, opreşte rotaţia şi doar gândeşte-te la această manevră. Fără ezitare, gândeşte-te că pluteşti în sus, prin retragerea din corpul fizic.

Dacă ai realizat starea de vibraţie cu succes, metoda asta va da, cu siguranţă, rezultate. Dintre cele două tehnici de separare, prima trebuie încercată înaintea celei de-a doua. Apoi, după ce amândouă au fost încercate şi examinate, trebuie folosită cea care ţi se pare mai uşoară.

Experimentare şi familiarizare locală

Odată ce ai reuşit procesul de separare, este de o importanţă majoră pentru propria ta continuitate obiectivă să ai control complet. Singura cale posibilă de a face acest lucru pare să fie ca, în etapele iniţiale, să rămâi în apropierea corpului fizic.

Orice ai simţi emoţional, rămâi în proximitatea corpului fizic. Această avertizare este făcută nu din cauza vreunui pericol cunoscut, ci fiindcă astfel vei rămâne permanent într-un mediu familiar şi, ca urmare, vei percepe tu însuţi exact ceea ce se întâmplă. În acest stadiu, călătoriile la întâmplare, necontrolate pot produce situaţii neplăcute şi condiţii care te vor forţa să reînveţi mult din ceea ce-ai obţinut deja. Procesul de adaptare mentală va fi diferit de tot ceea ceai observat vreodată în mod conştient. Acomodarea gradată îţi va întări considerabil încrederea şi pacea lăuntrică.

În acest punct, exerciţiul principal este să te reîntorci. Păstrează distanţa de separare la maximum un metru, când

plutești deasupra fizicului. Nu face nicio încercare să te deplasezi lateral sau mai departe „în sus“. Cum vei ști cât de departe te afli? Din nou, asta e ceva ce simți. Vederea ta este acum redusă la zero. Încearcă să nu deschizi ochii, ține-i deocamdată închiși. Rămâi în apropierea fizicului. Această fixare mentală te va păstra la o distanță corectă. În următoarele trei sau patru exerciții, nu face nimic altceva decât să „ieși“ și să reintri în fizic. În aceste condiții, pentru a te reîntoarce, „gândește-te“ la tine ca și cum ai fi înapoi în fizic – și te vei reîntoarce. Dacă ai folosit prima metodă de separare, reintegrarea este relativ simplă. Când ajungi înapoi, complet aliniat cu corpul fizic, vei fi capabil să miști orice parte a corpului fizic și să reactivezi oricare sau toate simțurile fizice. De fiecare dată când revii, deschide ochii fizici și ridică-te, astfel încât să știi că ești pe deplin „înapoi în corp“. Asta pentru a asigura orientarea, pentru a insufla încrederea că poți reveni când dorești și, cel mai important, pentru a te asigura de continuitatea contactului cu lumea materială de care aparții acum.

Orice ai crede, această asigurare este foarte necesară.

Dacă ai aplicat metoda rotației, atunci deplasează-te încet spre corpul fizic – din nou gândindu-te la aceasta – și, când simți că ai făcut contact complet, începe rotația înapoi cu 180°, până la suprapunerea perfectă. Se pare că nu există nicio diferență când continui rotația mai departe cu 180° sau te rotești în sens invers sensului care te-a ajutat la ieșire.

În ambele tehnici, atunci când reintri în corpul fizic, pare să se producă o ușoară scuturătură, ca un clic. Este foarte dificil să descriu exact această senzație, dar o vei recunoaște. După ce te reîntorci, așteaptă întotdeauna câteva momente înainte să te ridici în șezut – în principal, pentru a evita orice eventual disconfort. Acordă-ți timp pentru a te reacomoda cu mediul fizic. Actul fizic de ridicare,

atunci când stai jos, oferă dovada continuității într-o formă demonstrabilă; vei ști că poți să acționezi conștient, după dorință, într-o mișcare fizică, amestecată cu experimente în mediul nonfizic, și să menții vigilența trează pe parcursul întregului proces.

Ciclul va fi complet atunci când vei fi capabil să te separi, să te reîntorci în fizic, să te reașezi și să notezi ora, să te reîntorci la procesul de separare și să te reintegrezi a doua oară în corpul fizic – toate fără a-ți pierde continuitatea conștienței. Înregistrarea orei te va ajuta în acest proces.

Pasul următor în procesul de familiarizare este să te separi la o distanță ceva mai mare, prin utilizarea aceluiași procedeu. Orice distanță până la trei metri este convenabilă. Menține întotdeauna o concentrare mentală asupra unui singur obiectiv, fără ca gândurile să devieze, în special în aceste exerciții extinse. După ce te-ai obișnuit cu sentimentul de a fi „mai departe", spune-ți mental că poți vedea. Nu te gândi să deschizi ochii, fiindcă asta poate să te transpună în fizic și să diminueze starea de vibrație. În schimb, gândește-te că vezi, că poți vedea – și vei vedea. Nu va exista senzația de deschidere a ochilor, doar că întunericul va dispărea brusc. La început s-ar putea ca vederea să fie neclară, așa cum ai vedea în semiîntuneric, neclar sau dacă ai suferi de miopie. Nu se cunoaște în momentul de față de ce se întâmplă așa, dar, folosind-o, vederea ta va deveni treptat mai ascuțită.

Prima privire a corpului tău fizic, culcat în pat, nu ar trebui să te descurajeze dacă ai executat exercițiile precedente. După ce vezi că cel întins acolo ești „tu", examinează vizual camera din perspectiva poziției pe care o ai. Deplasează-te mental într-o direcție sau alta, încet, niciodată violent. Mișcă-ți brațele și picioarele pentru a te convinge de mobilitatea lor. Dacă dorești, rotește-te și țopăie în noul mediu, dar rămâi întotdeauna la aceeași distanță de fizic.

În această etapă poţi fi cuprins de dorinţe puternice, chiar copleşitoare. Asta e cea mai mare problemă cu care te poţi confrunta în acest moment. Aceste dorinţe, care apar neanunţate şi pe neaşteptate, sunt subiective şi emoţionale şi pot să anuleze cu uşurinţă poziţia raţional-deductivă pe care ţi-ai construit-o cu atâta grijă. Indicaţia cea mai importantă este să înţelegi că ele nu trebuie etichetate ca imorale sau dăunătoare. Pur şi simplu, ele există, iar tu trebuie să înveţi să te descurci cu ele. Regula este să nu negi existenţa acestor dorinţe. Recunoaşte-le ca pe o parte profundă, integrală a ta, care nu poate fi „alungată" din gânduri. Până nu vei face acest lucru, nu le vei putea controla.

Aceste dorinţe includ libertatea (să te bucuri de eliberarea de limitările fizice şi de efectele gravitaţiei), contactele sexuale (mai întâi cu fiinţa iubită, apoi strict la un nivel senzorial), extaz religios (de o intensitate ce depinde de condiţionările vieţii anterioare) şi altele, care-şi pot avea originea în experienţele neobişnuite ale persoanei respective. Am convingerea că, în ciuda celei mai stricte discipline şi autoanalize, oricine va avea aceste dorinţe subiective. Vorbim aici despre acele elemente care, mult sub nivelul de suprafaţă al conştiinţei, cuprind caracterul şi personalitatea proprii.

Aşa cum s-a explicat anterior, aceste elemente ies la iveală fiindcă nu mai eşti doar un eu conştient, intelectual. Eşti, poate pentru prima oară, un întreg. Fiecare parte a ta se va face auzită şi trebuie luată în considerare în orice acţiune întreprinzi. Trucul este să-ţi menţii eul conştient, raţional (cel care cunoaşte mai bine lumea fizică) într-o poziţie dominantă. Evident, nu e uşor. Prin urmare, vei avea probleme dacă încerci o negare de sine. În loc de această negare, este bine să accepţi aceste impulsuri, uneori surprinzătoare, că sunt ceea ce sunt – adică o parte din tine – şi să-ţi continui

activitatea. Nu le poţi elimina, dar le poţi da deoparte pentru moment. Oferă-le promisiunea unei împliniri în viitor şi nu vei mai întâmpina rezistenţă. Aceste nevoi pot înţelege diversiunea deoarece au fost supuse acesteia de când exişti!

După ce ai rezolvat, în mod rezonabil, problemele cu aceste alte părţi ale tale şi ţi-ai demonstrat acest lucru, spre propria satisfacţie, de cinci sau şase ori, în condiţiile de semi-separare (în aceeaşi cameră, în imediată apropiere), eşti gata pentru călătorii mai îndepărtate şi mai specifice. Tot ceea ce ţi-am spus anterior presupune că ai depăşit cele mai multe dintre sentimentele de frică pe care le-ai avut până în acest punct. Dacă nu, repetă exerciţiile care îţi produc frică până când obişnuinţa te va scăpa de ea.

Semnalul infailibil de întoarcere

Aşa cum s-a notat, frica de a nu putea să reintri în corpul fizic este un impediment de bază la părăsirea corpului. În experienţele mele de început, am întâlnit această problemă de multe ori. Din fericire, ori de câte ori a apărut această dificultate, s-a găsit o soluţie. După analiza atentă a sute de încercări, am dezvoltat o tehnică infailibilă. Singura garanţie pe care pot s-o dau este că a continuat să funcţioneze pentru mine.

În primul rând, dacă ai dificultăţi, nu intra în panică. Înainte de orice, menţine pe primul plan procesul de gândire raţională. Frica nu face alceva decât să agraveze situaţia. Însuşeşte-ţi această formulă simplă şi reaminteşte-ţi de ea: pentru a te reîntoarce în fizic, de oriunde te-ai afla, gândeşte-te la corpul tău fizic. Mental, începe să mişti orice parte a corpului fizic. Mişcă un deget de la mână sau de la picior. Deliberat, inspiră adânc o gură de aer. Reactivează-ţi

cele cinci simţuri sau pe oricare dintre ele. Mişcă-ţi maxilarul. Înghite sau mişcă-ţi limba.

Orice acţiune care implică mişcare fizică sau folosirea energiei fizice va da rezultat. Dacă o acţiune nu are efect imediat, încearcă alta. Este absolut sigur că o asemenea acţiune-gând te va aduce înapoi în fizic. Problema este care dintre aceste acţiuni va da cele mai bune rezultate în cazul tău.

Când se foloseşte această metodă, reîntoarcerea este virtual instantanee. Este combinaţia dintre un dispozitiv de căutare automată şi decolarea unei rachete. Totuşi, această metodă de întoarcere imediată elimină sau restrânge puterea de alegere sau decizie. Odată pusă în aplicare, nu mai poate fi oprită. Te vei reîntoarce în fizic fără a avea posibilitatea de a şti ce se întâmplă şi cum are loc întoarcerea. Ca urmare, trebuie gândită mai degrabă ca o măsură de urgenţă decât ca un pas constant în metodologia pe care o foloseşti. În condiţii obişnuite, ar trebui să te gândeşti la – sau să simţi – direcţia şi locul în care se află corpul fizic. Apoi începe reîntoarcerea când doreşti, fără grabă şi cu calm.

Mecanismul de mişcare

Acum, că ai pus la punct metodele de control potrivite şi ai inclus semnalul de reîntoarcere de urgenţă, poţi să faci cel mai important pas: să „mergi“ până la un punct îndepărtat şi să te reîntorci. În niciun caz nu te sfătuiesc să încerci în mod deliberat acest exerciţiu înainte de a parcurge toate testele anterioare şi de a te fi familiarizat cu ele. În etapele de început, este foarte posibil să fi mers neintenţionat într-un punct mai îndepărtat. Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să recunoşti că e important să urmezi o anumită procedură.

Mai întâi, fixează „punctul – ţintă“. Nu uita regula: trebuie să „mergi“ la o persoană, nu într-un loc. E posibil să reuşeşti mai târziu şi a doua variantă, dacă ai un ataşament emoţional profund faţă de un loc anume, dar experimentele de până acum au arătat că pe această linie succesul este mic. Acest lucru, desigur, s-ar datora şi personalităţii autorului.

Selectează persoana (vie) pe care doreşti să o vizitezi. Alege pe cineva foarte cunoscut. Nu o informa că urmează să faci o încercare. Acest lucru e foarte important pentru a elimina orice sugestie din partea ei. Alege înainte de a intra în starea vibraţională şi înainte de a începe procesul de relaxare.

Stabileşte starea de relaxare şi pe cea vibraţională. Foloseşte metoda de separare pe care ai ales-o. Deplasează-te la o distanţă mică – cam doi metri de corpul fizic. Cu vederea încă în „întuneric“, „gândeşte-te“ cu grijă la persoana pe care ai planificat s-o vizitezi. Gândeşte-te nu numai la nume, ci şi la personalitatea şi la caracterul acesteia. Nu încearcă să vizualizezi o persoană fizică, fiindcă cea care te va atrage este reflexia persoanei interioare mai degrabă decât atributele sale fizice.

În timp ce gândeşti în acest mod, roteşte-te încet cu 360°. Undeva, în acest circuit, vei „simţi“ direcţia corectă. Este un fel de intuiţie, o certitudine care te atrage ca un magnet slab. Chiar şi aşa, poţi să încerci să verifici. Trece peste acest punct în timpul rotaţiei şi apoi revino la el. Îl vei simţi din nou, de data asta foarte puternic. Opreşte-te cu faţa în această direcţie. Gândeşte-te că văzul îţi e activ şi vei începe să vezi.

Pentru a te pune în mişcare în direcţia dorită, utilizează versiunea de „întindere“ totală a Corpului Doi, pe care ai practicat-o în primul exerciţiu, cu mâna şi cu braţul. Cea mai simplă metodă este să plasezi braţele nonfizice

deasupra capului, cu degetele mari prinse împreună, ca şi când ai vrea să plonjezi în apă. Cu braţele în această poziţie, gândeşte-te la persoana pe care vrei să o vizitezi şi întinde-ţi corpul în acea direcţie. Te poţi mişca lent sau rapid, iar asta depinde de efortul depus în acţiunea de întindere. Cu cât te vei „întinde" mai tare, cu atât vei merge mai repede. La destinaţie, te vei opri automat din întindere, fără ca măcar să-ţi dai seama.

Pentru întoarcere foloseşte o metodă asemănătoare. În timp ce te gândeşti la corpul fizic, prinde-ţi degetele, apoi întinde-te şi, brusc, te vei întoarce. De regulă, nu este nevoie de mai mult. Există câteva speculaţii referitoare la necesitatea de a ţine braţele în poziţia cuiva care sare în apă. Iniţial, s-a presupus că această poziţie va deschide o cale cu mâinile, mai degrabă decât cu capul, sau va constitui o protecţie faţă de orice obiect întâlnit. Ea ajută la realizarea acţiunii de întindere mai bine decât dacă ţinem braţele în lungul corpului.

Acestea sunt toate indicaţiile. Cele de mai sus par a fi un ritual, dar nu aceasta a fost intenţia. Poate că nu ţi se par mai bune decât formulele magice din Evul Mediu. Până acum nu există explicaţii de ce funcţionează această tehnică. Poate că, în anii ce vin, fizicieni interesaţi şi curioşi, chimişti, neurologi şi alţi oameni de ştiinţă vor dezvolta teorii care să se potrivească acţiunii. Dacă un număr suficient de oameni vor decide să studieze empiric fenomenele acestea, poate că va rezulta o nouă ştiinţă.

Între timp, dacă ai curajul şi răbdarea necesare, barierele pot dispărea şi pentru tine. Singura cale pentru a accepta şi a cunoaşte această realitate extinsă este să o trăieşti personal.

Succes!

Capitolul 18

Analiza evenimentelor

Cum s-au întâmplat toate acestea? A existat o cale sau o abordare care să fie semnificativă? Cel mai bun răspuns pare să se afle în analiza datelor. Aceasta exclude folosirea mişcării subterane, singurul domeniu care a luat în considerare sau a acceptat că „problema“ mea este ceva dincolo de halucinaţie, întrucât cea mai mare parte din datele mişcării subterane se ocupă, în principal, de generalităţi vagi. Eu doream date specifice.

M-am gândit că trebuie să existe o cale de organizare a datelor contradictorii pe care le-am acumulat. Astfel, am început să extrapolez posibilităţile şi probabilităţile corecte din ceea ce era cunoscut.

Metoda acceptată a fost menţinerea unui picior pe sol, ferm şi în lumină, în timp ce cu celălalt să păşesc cu grijă în întuneric şi pe teren mişcător.

Datele cunoscute erau secvenţe de evenimente, de simptome şi rezultate. Toate experienţele şi experimentările mele pot fi încadrate cu uşurinţă în patru etape cronologice.

ETAPA PRELIMINARĂ

Ea include toate evenimentele şi activităţile dinaintea simptomului crampei plexului solar, descris anterior. Întâmplările de la începutul vieţii mele evidenţiază două cazuri de paradoxuri neexplicate ce par să fie relevante pentru această cercetare.

Primul incident s-a petrecut când aveam 8 ani. Le-am relatat părinţilor mei un vis în care stăteam într-o cameră lambrisată cu lemn roşu-maroniu. Într-un colţ se afla o cutie care semăna cu un patefon, din care se auzeau voci şi o muzică. În partea din faţă a cutiei se afla o fereastră, iar în acea fereastră se vedea un film. Vocile care se auzeau din cutie se potriveau cu ceea ce păreau să spună oamenii din fereastră. Era ca filmele de genul celor prezentate la şcoală, cu excepţia faptului că, în loc să fie scrise pe ecran, replicile personajelor puteau fi auzite. De asemenea, filmul din cutie era colorat, exact aşa cum erau oamenii şi lucrurile în realitate. (După treizeci de ani, am stat într-o încăpere lambrisată cu lemn de mahon şi am urmărit pentru prima oară o emisiune de televiziune în culori.) Dacă îmi aduc bine aminte, la vârsta la care am avut visul nu văzusem încă un film în culori.

Al doilea eveniment neobişnuit s-a întâmplat când eram în liceu, la vârsta de aproximativ 15 ani. Într-o seară de vineri, aşteptam cu nerăbdare să particip la o petrecere ce urma să aibă loc în seara următoare. Am apreciat că suma necesară pentru participare era de doi dolari. Problema era să găsesc o sursă pentru acei doi dolari înainte de sâmbătă seara.

În timpul săptămânii nu se găsea nimic de lucru pentru a câştiga banii. Dintr-un motiv sau altul, părinţii mei nu puteau să-mi dea bani. Nu se întrevedea nici perspectiva de

a munci sâmbătă. Vineri noaptea am mers la culcare îngrijorat din cauza acestei probleme stringente.

Când m-am sculat sâmbătă dimineaţa, am avut o convingere puternică, imediată, că sub o scândură veche, care se găsea afară, pe pământul de lângă casă, se aflau doi dolari. Ştiam de existenţa scândurii fiindcă se afla acolo de ceva timp. Totuşi, am alungat ideea ca pe un lucru generat de un vis inspirat de o dorinţă şi am coborât la micul dejun.

După ce am mâncat, încă preocupat de teribila mea problemă financiară, m-am gândit din nou la scândură şi la cei doi dolari de sub ea. Pentru a-mi scoate ideea din cap, am mers afară, acolo unde se afla scândura. Părea neatinsă, pe jumătate acoperită cu noroi şi frunze. Era aproape imposibil „să piardă" cineva din neatenţie ceva bani sau să-i pună sub scândură. Totuşi, de vreme ce eram acolo, nu pierdeam nimic dacă mă uitam pentru a scăpa de acest impuls ciudat. Am apucat scândura şi am ridicat-o. Pe pământul umed de sub ea, sute de furnici şi insecte se mişcau cu frenezie în toate direcţiile. Şi tot pe pământul umed, în centrul zonei unde zăcuse scândura, erau două bancnote uzate, pliate şi uscate, de câte un dolar. Nu mi-am bătut capul să mă întreb cum de s-a întâmplat ca sub scândură să fie bani. Cu excepţia unui prieten, nu am menţionat incidentul nimănui. Eram prea preocupat de faptul că cineva ar putea să reclame banii. Problema pentru acea noapte a fost rezolvată. Incidentul a fost uitat complet, până când mi l-am reamintit cu ocazia cercetării istoriei personale.

Nu mai era nimic altceva. Nu erau mari traume, doar o evoluţie americană tipică, într-o familie de profesori universitari. Dacă problema era una „mentală", soluţia părea să fie psihiatria. Totuşi, nu puteau fi evidenţiate dovezi exterioare de represiuni puternice, constrângeri, anxietăţi şi/sau fobii care apar, în mod normal, în bolile mentale.

O examinare atentă a evenimentelor care au condus la primul simptom de ieşire în afara corpului (crampele severe) scot la lumină câţiva factori care trebuie luaţi în considerare. În anul imediat anterior primului incident a existat o singură schimbare fiziologică, relativ neobişnuită.

În acel an, şapte dinţi de jos mi-au fost îmbrăcaţi cu coroane, într-un interval destul de lung. Acest aspect a fost examinat în detaliu în legătură cu un simptom ulterior de „acordare" a condiţiei Stării Doi, prin mişcarea maxilarului. Este posibil ca bucăţile de aliaj, părţi ale coroanelor dentare, să fi acţionat electric sau într-un alt mod asupra creierului. Această posibilitate rămâne încă neexplorată. Fizicienii, fiziologii şi specialiştii în electronică nu au o explicaţie în această privinţă. O cercetare adecvată ar putea să confirme sau să infirme această ipoteză. Există sute de mii de oameni care se plimbă cu bucăţi de metal în dinţi şi nu au fost raportate incidente similare. O examinare serioasă ar putea duce la rezultate interesante.

Nu au existat alte schimbări fiziologice suficient de semnificative pe care să mi le fi amintit conştient. Singurul factor nutriţional neobişnuit a fost acela că am luat vitamine. Deoarece soţia mea credea cu tărie în virtuţile nutriţiei, dozele zilnice de vitamine A, Complex B, C şi E, plus tabletele cu minerale au fost norma pentru câţiva ani.

Un efect cumulativ putea fi cauza, dar nu există rapoarte sau studii de cercetare care să indice factori asemănători Stării Doi. În afară de aceasta, aveam o dietă normală, fără schimbări majore pe o durată de cel puţin cinci ani. Sunt multe de menţionat la nivelul activităţilor psihice şi fizice. Este uşor să ne imaginăm că aici se află cauzele fenomenelor.

Prima observaţie e legată de episodul anesteziei, care a avut loc cu circa şase luni înainte de primul simptom.

Începutul s-a produs când am remarcat un efect neobişnuit, „ameţitor", cauzat de emanaţiile unui recipient de o jumătate de litru de adeziv rapid. Am remarcat senzaţia atunci când instalam tăblia unui scrin în nişa din peretele unui dormitor de acasă. Pe container era clar specificat că adezivul trebuie să fie folosit în spaţii bine aerisite. Am presupus că această avertizare a fabricantului era pentru prevenirea unor incendii.

Senzaţia mi-a reamintit de efectul straniu pe care l-am trăit în trecut imediat ce „cădeam" sub efectul anestezicului. În mod curios, în cursul lunilor următoare am simţit efectul emanaţiilor de câteva ori, cu rezultate semnificative. După ce am aflat că agenţii fumigeni erau touolul (o hidrocarbură, detergent comercial comun) şi acetona (folosită cândva ca anestezic), am făcut câteva experimente cu efecte de anestezie uşoară folosind o substanţă mai sigură şi mai puţin volatilă: trilenul. Retrospectiv, rezultatele acestor experimente par să fie foarte asemănătoare celor raportate de cei care au ingerat LSD. Foarte vii şi deloc neplăcute, efectele puteau foarte bine să declanşeze o dorinţă interioară sau nevoia de a trăi experienţe dincolo de cele pe care le avusesem până la acea dată.

M-am oprit, contrar dorinţei; dacă aş fi continuat aceste experimente, ar fi apărut inerentele efecte secundare. Deşi mi-am impus controale foarte severe, nu exista certitudinea că ele vor acţiona întotdeauna. Totuşi, pentru a-mi satisface curiozitatea, am aflat unele date interesante despre anestezie. Se pare că în Irlanda eterul era vândut cu polonicul de către vânzători ambulanţi în fiecare dimineaţă. În perioada de început, studenţii la medicină făceau adesea „petreceri cu eter" – foarte asemănătoare petrecerilor „pieţei negre" a consumatorilor de LSD de astăzi. Doctorii au raportat că dependenţa de eter a fost un lucru foarte obişnuit în decursul acelor ani. Căpitanii tancurilor petroliere

au probleme cu versiunea marină a beţiei de vin. Când se înrolează într-un echipaj, aceşti oameni par complet normali, până când uneori sunt găsiţi inconştienţi lângă gurile de ventilare ale cargourilor. Înţeleg de ce sunt supranumiţi *sniffers* – „cei care prizează".

Mai departe, am aflat relaţia dintre alcool şi alte anestezice. Orice anestezic produce o trecere de la starea de conştienţă la cea de inconştienţă, dincolo de care se află moartea. Treaba anestezistului este de a „cufunda" pacientul, cât se poate de rapid, într-o stare de inconştienţă profundă pentru a evita orice stare „violentă" intermediară (care, evident, este zona pe care am explorat-o). Tehnica presupune, deci, menţinerea pacientului într-o stare de inconştienţă, chiar deasupra pragului morţii. Avantajul major al eterului, atunci când a fost introdus pentru prima dată, era că avea mai puţine efecte secundare posibile decât alcoolul deoarece oferea posibilitatea unui control mai mare asupra gradului de inconştienţă. Perioada de conştienţă după administrare a fost destul de scurtă, iar starea de inconştienţă a fost destul de extinsă înainte de atingerea punctului terminal (moartea).

Perioada de conştienţă ce urmează administrării alcoolului este, pe de altă parte, foarte lungă. Când se atinge starea de inconştienţă profundă, distanţa până la punctul terminal este mult mai scurtă. Intervalul este atât de îngust, încât administrarea în continuare a alcoolului unui pacient „anesteziat" poate foarte bine să-i cauzeze moartea.

Un alt lucru pe care l-am descoperit este că studii arheologice şi geologice pe situri ale unor temple antice din Grecia şi Egipt, unde au avut loc multe viziuni şi miracole, au indicat existenţa în trecut a unor probabile emanaţii de gaze de sub pământ (protoxid de azot) în anumite locuri sau

chiar şi în jurul lor. Protoxidul de azot, un gaz lipsit de miros şi de gust, este unul dintre anestezicele de astăzi.

La aproximativ trei luni după această experienţă cu „drogurile“, care era deja aproape uitată, m-am axat pe învăţarea în timpul somnului. Nu ştiu ce mi-a declanşat acest interes, poate consecinţa faptului că trăisem într-un mediu academic din copilărie şi adolescenţă, cuplat cu observarea atentă a unor metode de învăţare aplicate copiilor mei în clasele primare.

Pentru a explora potenţialul acestui interes, am făcut unele studii referitoare la conceptele trecute şi prezente legate de mintea trează-inconştientă. Existau dovezi solide că inconştientul înregistrează toate semnalele senzoriale – atât în starea de veghe, cât şi în starea de somn. Problema era de a introduce date inteligente şi organizate în cursul somnului şi de a ţi le aminti în totalitate, după dorinţă. Materialul accesibil, limitat, al cercetărilor oficiale arătau concluzii contradictorii. Simplul fapt că i se citeau nişte date unui subiect adormit a oferit numai rezultate fragmentare şi întâmplătoare. Nu existau studii comparative între inducerea lor în cursul somnului adânc (delta) şi al stării de somn cu vise (azi denumit somn REM*). Nici nu s-a făcut vreo încercare pentru a crea în mod deliberat o stare receptivă în timpul somnului, cu un reflex condiţionat de tip pavlovian, indus pentru ca reamintirea să se declanşeze la dorinţă.

Pentru a efectua această cercetare după o schemă convenabilă, am realizat înregistrări de sunete autohipnotice pentru a testa diferite abordări ale unei tehnici funcţionale. Acesta părea să fie primul pas logic deoarece au fost obţinute rezultate în direcţii de cercetare asemănătoare, prin folosirea somnului hipnotic în loc de starea naturală de

* Rapid Eye Movement, „mişcare rapidă a ochilor“. (n. red.)

somn. Am folosit înregistrarea pe benzi magnetice pentru a depersonaliza tehnica şi pentru a face teste identice pentru subiecţi diferiţi. Benzile au fost destinate folosirii într-un mediu izolat optic şi fonic.

Benzile folosite erau în mod deliberat simple în conţinut. Exista o perioadă de inducţie pentru a se crea somnul hipnotic. Apoi urmau o serie de sugestii-indicaţii, incluse într-un tipar ce se derula continuu. Ele variau corespunzător testului şi rezultatelor dorite. Învăţarea datelor era limitată, de exemplu, la tabla înmulţirii (de la 12 la 24) şi la vocabular şi expresii idiomatice în limbile spaniolă şi franceză. Acestea erau întotdeauna însoţite de sugestii de memorare totală şi apoi de sugestii posthipnotice pentru ca reamintirea să poată fi realizată în stare de veghe printr-un semnal mental-fizic (cum ar fi gândul la numărul 555 şi bătutul cu degetele pe masă simultan, de cinci ori). Fiecare înregistrare pe bandă includea, de asemenea, sugestia ca subiectul să-şi amelioreze starea – atât mentală, cât şi psihică. Această afirmaţie era ceva mai mult decât o generalitate. Nu erau oferite detalii asupra modului cum ar urma să aibă loc această ameliorare. Cu toate acestea, conform instrucţiunilor comunicate subiectului, fiecare zonă funcţională a organismului – sistemul nervos, circulator, glandular şi digestiv – urma să fie complet „normală".

Atât sugestiile privind sănătatea, cât şi cele privind memoria au fost reîntărite cu fiecare inducţie sau utilizare a benzii. În lumina incidentelor ulterioare, acest aspect ar putea fi important. Fiecare bandă experimentală a fost adnotată cu grijă, fiecare cuvânt rostit urma identic un text şi o rutină pregătite dinainte. Benzile se încheiau cu o schemă pentru readucerea subiectului la o stare normală de veghe. Aici sugestia a fost extrem de simplă şi eficace, fără cuvinte elaborate, care puteau fi interpretate greşit de către subiect.

Benzile erau derulate unui număr de aproximativ unsprezece subiecţi cu vârste între 7 şi 50 de ani. Rezultatele au dovedit că există o valoare potenţială certă, cu unele îmbunătăţiri ale tehnicii.

Trebuie să declar aici că am folosit benzile, înainte de toate şi cel mai frecvent, pe propria mea persoană. Acest fapt a trezit, după cum era de aşteptat, un înalt grad de suspiciune în legătură cu experienţele în afara corpului. Toate benzile au fost examinate cuvânt cu cuvânt, sunet după sunet şi cu un nivel scăzut de fundal, pentru a se găsi indicii ale posibilelor „efecte“ ulterioare. Nu păreau să conţină indicii evidente – totuşi, suspiciunea rămâne. Asemenea experimentări au fost întrerupte la apariţia primului simptom.

PERIOADA DE ÎNCEPUT
septembrie 1958 – iulie 1959

În speranţa de a găsi o corelaţie între efecte, evenimente, caracteristici, teorii şi concluzii, am iniţiat un proces de sortare. Curând, a devenit evident că în această perioadă au fost parcurse trei etape. În afara celor trei, s-ar putea să existe şi etape suplimentare – dar acestea rămân necunoscute. Atât punctul „iniţial“, cât şi cel final din perioada de început sunt foarte clare.

Efecte: primul efect neexplicat a fost crampa sau contracţia, după cum a fost raportat anterior. Câteva săptămâni mai târziu, aceasta a fost urmată de senzaţia de „rază“ dinspre nord, urmată de catalepsie. Experimentarea atentă a scos la iveală senzaţia de vibraţie. Mai târziu, s-a demonstrat că această impresie senzorială este conformă cu rapoartele experienţelor spiritiştilor, ocultiştilor şi ale altora de la sfârşitul secolului al XIX-lea. În multe dintre discuţiile „comunităţii subterane“ se discută doar întâmplător despre ea.

Efectul senzaţiei de vibraţie a fost singurul simptom constant de-a lungul întregii perioade de început. Totuşi, ea părea a fi evolutivă. Vibraţiile de la început păreau să fie grosiere, uneori însoţite de imaginea vizuală a unui inel bine definit de „scântei“ electrice. Conform observaţiilor vizuale relative la timp, frecvenţa vibraţiilor a fost de ordinul a zece cicluri pe secundă. La terminarea perioadei de început, frecvenţa a crescut la aproximativ 18 cicluri pe secundă, cu un disconfort al corpului fizic mult atenuat. Acest efect a fost indus voit în aproximativ 59% din timpul ultimelor etape ale perioadei.

Al doilea efect a fost conştientizarea apariţiei în centrii nervoşi auditivi a unui „şuierat“ ascuţit care se auzea slab şi totuşi constant. Odată constatat, el a continuat neîntrerupt întreaga perioadă. Un specialist orelist a diagnosticat că acest efect este „auzirea circulaţiei sângelui prin vene“. Altminteri, auzul era normal. Separarea de corpul fizic a avut loc la aproximativ trei luni după începerea perioadei, iniţial fără intenţie. Cele mai multe incidente ulterioare au fost induse în mod deliberat. Toate au avut loc numai atunci când efectul vibraţiei era prezent.

Crearea acestui efect a devenit mai uşoară pe măsura avansării în această perioadă. Nu au fost observate alte efecte remarcabile sau repetitive. Orice efecte fiziologice păreau a fi mai degrabă relaxante decât enervante sau agresive. În această perioadă au fost remarcate efecte fizice neregulate de excitaţie şi stimulare – dar nu într-o măsură extremă. Acestea includeau accelerarea pulsului, transpiraţie şi reacţii sexuale.

Scheme emoţionale: pentru întreaga jumătate a perioadei, dominantă a fost frica de dizabilităţi mentale şi/sau fizice. Această frică a fost atenuată, în cea mai mare parte, de consultaţiile cu autorităţi ale medicinii şi psihiatriei.

Cel mai important factor care a urmat a fost curiozitatea, temperată de puternice stări profunde de frică cauzate de explorarea fără hartă şi neghidată a necunoscutului, de posibila cenzură exercitată de comunitate şi/sau de familie şi de frica de a fi incapabil să mă întorc în corpul fizic.

Succesiunea experimentelor: de la prima experienţă în afara corpului, experimentele se întindeau de la familiarizarea gradată cu separarea „locală“ (trei metri sau mai puţin) până la examinarea obiectivă prin separare parţială şi, în cele din urmă, la vizite în zone ale Tărâmului I (spaţiul şi timpul prezent).

Metodologia: au fost explorate mijloacele de inducere a stării vibraţionale în timp ce mă concentram în principal pe benzile înregistrate descrise anterior şi pe metodele de realizare a unei relaxări totale, în stare de conştienţă deplină – condiţie preliminară pentru starea vibraţională. S-a stabilit că a fost relativ simplu să se atingă starea vibraţională odată ce starea de relaxare conştientă a fost instaurată. S-a confirmat faptul că respiraţia orală reprezintă o condiţie. „Acordarea“ stării vibraţionale prin mişcări uşoare ale maxilarului fizic inferior s-a dovedit a fi o metodă eficace. A devenit clar că separarea a avut loc numai în timpul stării vibraţionale. Tehnica de separare a evoluat până la gândul clar şi simplu „Sus“ sau „Pleacă“. Încercări succesive au indicat că orice mişcare nonfizică în Corpul Doi a fost iniţiată doar de dorinţă sau gând. Problemele mişcărilor controlate spre o destinaţie predeterminată, ca şi reîntoarcerea imediată şi fără dificultate în corpul fizic au rămas nerezolvate.

În această perioadă s-a ajuns la următoarele concluzii:

1. Există cu adevărat un Corp Doi în sau suprapus cu cel fizic
2. Corpul Doi poate să se mişte şi să acţioneze independent de corpul fizic.

3. Aceste mişcări şi acţiuni pot fi făcute, parţial, sub controlul minţii conştiente.
4. Unele semnale senzoriale în Corpul Doi se înregistrează ca şi în fizic, altele sunt imposibil de tradus.
5. Unele mişcări din Corpul Doi au loc în spaţiu-timpul identic cu corespondentul său fizic.

PERIOADA INTERMEDIARĂ
august 1959 – septembrie 1962

Efecte: Această perioadă a început cu o afecţiune coronariană minoră. Nu a existat o dovadă a relaţiei dintre experimente şi boală, deşi absenţa dovezii nu elimină neapărat această posibilitate. Stările vibraţionale au evoluat până la stadiul în care, în etapele finale ale perioadei, se manifestau doar ca o căldură. Această schimbare a fost rezultatul unei „accelerări" gradate a frecvenţei până când unele pulsaţii separate nu mai erau perceptibile. Fenomenul „aerul care şuieră" a continuat neschimbat în întreaga perioadă. Separarea de corpul fizic a devenit mai puţin legată de procedură şi mult mai naturală, cu excepţia unor ocazionale probleme de reintegrare.

Starea vibraţională a fost indusă deliberat în cursul orelor cu lumină de zi şi a apărut spontan în orele târzii din noapte. Efectele fiziologice aparente au rămas aceleaşi: o oarecare stimulare, dar fără enervări sau slăbiciuni. Acestea au fost ţinute sub observaţie atentă din cauza ocluziei coronariene.

Schemele emoţionale: La începutul perioadei au existat anxietăţi legate de posibile efecte fiziologice. Incapacitatea de a controla experienţele complet şi după dorinţă a contribuit la apariţia acestor temeri, care s-au atenuat considerabil spre mijlocul perioadei, în principal datorită lipsei de dovezi care să le susţină şi încrederii tot mai mari. Încă

existau îngrijorări legate de controlul reîntoarcerii în corp şi de posibilitatea producerii unor erori grave, în zone necunoscute, din cauza ignoranţei.

Succesiunea experimentelor: Vizitele extinse în Tărâmul I au devenit mai puţin frecvente pentru a fi înlocuite de vizite, la început neintenţionate, în Tărâmul II. În etapa finală a perioadei a fost descoperită intrarea în Tărâmul III şi ulterior acesta a fost explorat. Mai târziu a fost descoperită starea de a fi „între timpuri".

Metodologia: În testările la lumina zilei au fost aplicate metodele de relaxare cu „numărare inversă". Târziu în noapte, stările la limita cu somnul au fost transformate în deja recunoscuta condiţie de vibraţie-căldură. Respiraţia orală a devenit o funcţie automată, cuplată cu unele experimente de „acordare cu maxilarele". Separarea de corpul fizic prin metoda rotirii la 180° (defazare-îndepărtare) s-a dovedit a fi cea mai eficientă şi mai sigură. A fost testată şi pusă în practică tehnica de reîntoarcere pozitivă în corpul fizic (rechemarea K).

Concluzii:

1. A fost reconfirmată existenţa Corpului Doi.
2. A fost descoperit Tărâmul II, care are caracteristici specifice, diferite de Tărâmul I.
3. A fost emisă ipoteza existenţei Tărâmului III, cu caracteristici înrudite cu Tărâmul I, dar aflat într-un stadiu diferit de dezvoltare ştiinţifică.
4. Personalitatea umană supravieţuieşte tranziţiei morţii şi-şi continuă existenţa în Tărâmul II.
5. Comunicarea între fiinţele umane poate avea loc şi fără exprimare orală, atât în starea de veghe sau somn, cât şi/sau în Starea Doi.

6. Unele (cele mai multe?) entităţi fizice umane vii se separă de corpul fizic în timpul somnului. Cauza acestei separări este necunoscută.

PERIOADA FINALĂ
octombrie 1962 – octombrie 1970

Experimentarea a fost limitată în această perioadă din cauza lipsei de oportunităţi. Au predominat preocupările legate de treburile materiale, iar evaluarea activităţii a rămas pe planul doi.

Efecte: În această perioadă, senzaţia de vibraţie a dispărut complet şi s-a transformat în senzaţie de căldură, apoi într-o „stare de a fi" ce nu poate fi definită. Separarea de corpul fizic a fost posibilă cu efort minim doar în această „stare". Singurul efect fizic remarcat a fost o uşoară senzaţie de dezorientare, ameţeală şi disconfort minor, pe o durată de aproximativ nouă ore după un anumit experiment. Nu au fost efectuate experimente speciale deoarece cauzele au fost necunoscute.

În mijlocul perioadei am suferit de tromboza unui hemoroid provocat, cred, de o experienţă din cursul unui experiment ce a avut loc cu circa cinci zile înainte. Nu au existat antecedente medicale ale acestei probleme fizice. Nevoia de somn s-a atenuat. Cu toate acestea, atunci când somnul părea folositor, era imperios necesar să mă supun. Nesupunerea producea deteriorare fizică şi mentală. Un somn de doar cinci minute aducea o regenerare substanţială.

Un alt efect semnificativ remarcat a fost apariţia, în două momente diferite, a faptului că eram complet conştient că s-ar putea să apară o „bi-locaţie". Această stare de conştienţă totală s-a manifestat la un nivel în care eram pe deplin conştient, pe plan senzorial, de mediul fizic înconjurător, cu

toate că eul meu era „un pic mai departe". În ambele ocazii a fost necesar să iau o decizie fermă de a mă integra complet în mediul fizic. Efectul rămânerii într-un mediu „un pic mai departe" este necunoscut. A continuat sunetul de „şuierat al aerului".

Scheme emoţionale: În această perioadă au fost total înlăturate temerile remarcate înainte. Cel mai important motiv a fost deplina încredere în metodele prin care mă puteam reîntoarce imediat în corpul fizic atunci când doream acest lucru. Mai mult, evaluarea datelor anterioare a condus la acceptarea ideii că starea era mai degrabă o evoluţie decât o deteriorare. În acelaşi timp, au început să se manifeste îngrijorări minore relativ la continuarea existenţei în corpul fizic. Ca rezultat, a scăzut indiferenţa faţă de pericolele fizice – dar nu ştiu din ce motiv.

Secvenţa experimentărilor: Datorită cerinţelor de altă natură, în această perioadă nu a fost făcută o planificare prealabilă. Ca urmare, experimentarea a fost sporadică şi a avut loc numai atunci când a fost oportună. Au fost realizate câteva vizite – atât în Tărâmul I, cât şi în Tărâmul II – care au adus dovezi solide. Cele mai multe vizite au fost făcute în Tărâmul II şi rezultatele legate de lumea fizică (Tărâmul I) nu au fost specificate. În partea finală a perioadei au început experimente strict ştiinţifice făcute în condiţii de laborator.

Metodologia: Acestui domeniu i-a fost acordată puţină atenţie deoarece au rămas nerezolvate două probleme principale. Prima a fost dezvoltarea tehnicilor de relaxare profundă, care se obţinea cu destulă dificultate. A doua a fost problema cronică a controlului punctului de destinaţie. Au fost aplicate diferite tehnici – toate cu rezultate neconcludente. Esenţa dificultăţii constă în dorinţele conflictuale dintre mintea conştientă şi supraconştient, când ambele

acţionează cu întreaga capacitate. În Starea Doi, supraconştientul este un element de decizie predominant.

Concluzii:

1. Atunci când te afli în Corpul Doi, este posibil să creezi un efect fizic asupra unei entităţi fizice umane vii aflate în stare de veghe.

2. Există arii de cunoaştere şi concepte care se revelează şi care sunt dincolo de puterea de înţelegere a minţii conştiente a acestui experimentator.

Capitolul 19

CLASIFICARE STATISTICĂ

Primul pas pentru a înțelege aceste date brute a fost să se stabilească standarde pentru evaluare și analiză. După câteva încercări, a devenit clar că pot fi aplicate numai câteva etaloane tipice de evaluare. Prin urmare, au fost făcute presupuneri sau emise premise pentru a permite identificări în procesul de sortare, iar concluziile desprinse sunt la fel de valabile ca premisele pe care se bazează. Iată presupunerile primare.

1. CALITĂȚILE CREDIBILE ALE EXPERIMENTATORULUI

Aici nu este implicat statutul social al experimentatorului în societatea noastră, ci, mai curând, evaluarea caracteristicilor de bază ale individului implicat. Oricât de sincer ar fi experimentatorul, credibilitatea sa trebuie să se regăsească în personalitatea sa de bază.

În interesul acumulării de noi date complementare, sunt dispus să trec prin orice examen suplimentar de ordin psihiatric, psihologic și fizic. Chiar și această singură

afirmaţie ar putea fi suficientă pentru a instaura un grad satisfăcător de acceptare intelectuală.

2. SIMILARITĂŢILE SUNT ANALOAGE

Afirmaţia înseamnă că realitatea stărilor observate sau a acţiunilor întreprinse este acceptată dacă e în conformitate cu aceleaşi standarde ca şi cele aplicate corespondentului lor fizic, Aici-Acum. Indiferent de orice incompatibilitate aparentă cu cunoştinţele şi conceptele actuale, realitatea experimentelor este acceptabilă dacă este egală, apropiată sau suficient de asemănătoare cu condiţiile de percepţie şi interpretare normale din starea de veghe.

3. PERCEPŢIE ŞI INTERPRETARE

Se presupune că acurateţea acestora se află în limitele de eroare ale aceloraşi factori generatori de eroare precum cei din starea normală fizică de veghe. Aceşti factori sunt aleatori în funcţie de educaţia primită, de experienţa acumulată în mediul de evoluţie, de coeficientul de inteligenţă şi de dispoziţia emoţională. Trebuie presupus că stimulii senzoriali în Starea Doi – deşi, evident, de altă natură – sunt supuşi aceluiaşi proces de evaluare şi interpretare raţională.

Analiza obiectivă a identificării structurii şi formei, a calificării, clasificării şi a operării are loc în aceeaşi relaţie cu experienţa şi educaţia individului ca în starea normală de veghe. Mai departe, la perceperea datelor ce depăşesc cadrul unei asemenea experienţe şi educaţii, mintea în Starea Doi acţionează sub comanda imperativă de a identifica. În timp ce acţionează sub această comandă categorică, ea va identifica în limitele propriei experienţe, mai degrabă decât să accepte existenţa sau realitatea unei necunoscute.

Cu alte cuvinte, trebuie acceptat că experimentatorul relatează conform cu adevărul. Dacă în starea de veghe sunt întrunite condiţiile realităţii din lumea fizică, trebuie să accepţi că tot ceea ce se întâmplă în Starea Doi este real.

Trebuie să accepţi că mintea acţionează similar în Starea Doi folosind mijloace diferite de văz, auz şi pipăit, precum şi unele simţuri noi.

Trebuie să admitem că mintea refuză să accepte elemente necunoscute în Starea Doi, chiar până la punctul de a identifica incorect. Trebuie să admitem că sunt prezente aceleaşi elemente caracteristice ale erorilor umane în percepţii şi interpretări. Deoarece există aceste premise, sortarea şi clasificarea a aproximativ 589 de experimente, realizate într-o perioadă de 12 ani, devine oarecum mai uşoară.

Iată câteva concluzii suplimentare:

- În vise, raţiunea,.procesul intelectual lipseşte.
- Conştienţa, aşa cum e înţeles acest termen, nu este operativă. Fie participarea la evenimente se realizează la un nivel pur reactiv ori la nivel incontrolabil, fie există o totală nonparticipare, asemenea unui observator imobil, incapabil să desfăşoare o acţiune deliberată.
- Percepţia este limitată la un „simţ“ sau la cel mult două. Nu este prezentă sau utilizată vreo capacitate analitică instantanee. Identificări asociative greşite au loc la toate percepţiile şi sunt reţinute ca atare în memoria conştientă. Starea Doi este antiteza visului – exact aşa cum e starea de veghe. Recunoaşterea lui „eu sunt“ îşi face simţită prezenţa. Mintea încearcă să trateze percepţiile exact în aceeaşi manieră ca în timpul conştienţei fizice complete.

- Sunt luate decizii şi se iniţiază acţiuni pe baza percepţiilor şi a gândirii.
- Verificarea percepţiilor poate fi realizată prin acţiuni repetate, deliberate, sistematice.
- Participarea este la fel de fundamentală ca şi în starea fizică de veghe. Stimulii senzoriali nu se limitează la una sau două surse.
- Tiparele emoţionale sunt prezente într-o mai mare măsură decât în conştienţa fizică, dar pot fi direcţionate şi controlate în acelaşi mod.
- Dacă o trăire experimentală oarecare nu conţine majoritatea stărilor ce apar în categoria Corpului Doi, atunci era considerată un vis.

Experienţele care au rămas au fost clasificate din nou. În continuare, a fost analizat mediul ambiant pentru a fi găsite cauzele. Dacă a existat ceva care a creat starea, acesta a fost foarte ascuns, aşa cum este ilustrat în tabelul de mai jos.

Condiţii fizice (în experimente reuşite)	Procent din total (stare prezentă)
Zi	42,2
Noapte	57,8
Cald	96,2
Rece	3,8
Umiditate(fără efect decelabil)	
Presiune barometrică (fără efect decelabil)	--
Culcat cu faţa în jos	100,0
În picioare	--
Orientare nord-sud (capul spre nord)	62,4
Orientare est-vest (capul spre est)	19,2
Poziţie necunoscută	18,4
Luna sau poziţia planetelor	(fără relaţie decelabilă)

Rezultate satisfăcătoare au fost obţinute, în principal, în condiţii de căldură, culcat cu faţa în jos, cu orientare pe direcţia nord-sud. Nu există efecte notabile datorate luminii solare, umidităţii, schimbărilor de presiune atmosferică, locului unde se află corpul fizic sau forţei gravitaţionale a Lunii. Sunt posibile studii mai sofisticate în ceea ce priveşte influenţa mediului înconjurător, dar până la această dată ele nu au fost efectuate.

Evaluarea stării fiziologice a fost cumva mai uşoară deoarece multe note conţineau referiri la ele.

Stare fiziologică (în experienţe reuşite)	Procent din total (stări prezente)
Sănătate normală	78,4
Slăbiciuni minore	21,2
Boală sau rănire	0,4
Obosit	46,5
Odihnit	18,8
Stare intermediară	34,7
Înainte de a lua masa	17,5
După ce s-a luat masa	35,5
Intermediar	47,0
Factor catalitic posibil (droguri, alţi agenţi)	12,4

Aceasta indică faptul că o slăbiciune fizică atât de des prezentă în disociaţiile spontane din Starea Doi nu este un parametru semnificativ. Cea mai frecventă stare este cea de uşoară oboseală, dar nu imediat după mâncare, în care substanţe depresive, medicinale ori chimice nu joacă un rol vital.

Starea psihologică (la începutul unei experienţe reuşite)	Procent din total (stare prezentă)
Calm	3,2
Post dispus	8,9
Preocupat	64,0
Anticipativ	11,9
Neliniştit	3,7
Stimulat emoţional	9,0
Stimulat intelectual	6,5
Agitat	0,7
Speriat	2,7
Stare necunoscută	30,0

În clasificarea stării psihice, dacă unicul „laborator" uman utilizat ar urma să fie un punct de plecare, se pare că o condiţie de bază este o stare de calm profund, cu unele nuanţe de emoţie şi introspecţie. Trebuie subliniat că în categoria „Speriat" există diferite grade de anxietate, dintre care cele mai multe sunt remarcate în stadiile iniţiale ale experimentărilor al căror echilibru anterior experimentării a condus la experienţe neplăcute sau violente. Sentimentul de anticipaţie, în diferite grade, a apărut adesea simultan cu senzaţia de „calm".

Analiza elementelor de control este următoarea:

Sursa stării (în experimente reuşite)	Procente din total
Induse voit	40,2
Spontane	14,9
Nedeterminate	44,9

Experimente induse deliberat	Procente din total
Rezultate reuşite	58,7
Producătoare de somn	13,6
Ineficiente	27,7

Metodele folosite	Rezultate reuşite	Care produc somn	Ineficiente
Inducere cu benzi audio	17,1	5,7	4,5
Relaxare cu numărătoare inversă	24,0	4,5	12,9
Tehnica de rememorare	3,7	1,7	4,7
Compuse	13,9	1,6	5,7

Simptome evidente (în experimente reuşite)	Procente din total (starea prezentă)
Şuierat al aerului	45,2
Catalepsie fizică	11,4
Efect de vibraţie	30,2
Senzaţie de căldură	66,9
Diverse	33,8

Trebuie remarcat faptul că experimentele din clasa „Spontane“ au devenit „Voite“ după activarea Stării Doi – adică starea a început să se manifeste singură în timpul unei stări normale de relaxare, iar eu am profitat de această oportunitate. „Nedeterminate“ au fost cazurile în care numai tendinţa a fost evidentă, iar dezvoltarea stării a fost realizată în mod deliberat.

„Rezultatele pozitive“ includ acele cazuri în care au fost generate două sau mai multe simptome, cu menţiunea că a fost evidenţiată o parte sau întregul Corp Doi.

„Producătoare de somn“ înseamnă acele situaţii în cursul cărora am adormit, pur şi simplu. „Ineficiente“ se referă la împrejurările în care nu s-au obţinut rezultate detectabile şi nu a fost indus niciunul dintre simptome. La rubrica „Metode folosite“ este ilustrată eficienţa diferitelor metode încercate. Tehnicile sunt descrise în altă parte şi reprezintă o evoluţie bazată pe un procedeu de testare prin încercare-şi-eroare. Benzile de inducţie audio, de exemplu, s-au dovedit destul de eficiente, dar au avut inerente limitări şi au impus restricţii asupra autodeterminării. Acesta a fost motivul pentru care metoda numărării inverse a fost cea mai frecvent folosită.

„Simptomele“ trebuie examinate dintr-o perspectivă evolutivă. Catalepsia fizică a fost observată numai în stadiile iniţiale. Acest aspect este adevărat şi pentru efectul vibraţional, care a evoluat vizibil în senzaţie de căldură şi a fost perceput doar ocazional în timpul etapelor de mijloc sau târzii. Sunetul de „şuier al aerului“ a apărut de la începuturile experimentărilor şi a continuat cu intermitenţe. În fiecare experiment reuşit, sursele datelor bazate pe observaţie au fost separate în aceste categorii:

Mijloace de percepţie (stare prezentă)	Procent din total
Văzul	67,2
Auzul	82,7
Pipăitul	69,8
Gustul	0,7
Mirosul	0,3
Mişcare	94,2
Altele	73,0

Trebuie subliniat faptul că relaţiile cu stimulii senzoriali din lista amintită reprezintă o aproximaţie pentru

fiecare categorie. Aceasta nu înseamnă că în percepţie au fost folosite echivalentele identice nonfizice ale sistemului nervos. În acest stadiu nu există dovezi care să confirme sau să infirme o structură similară în Starea Doi. Nici nu există vreo explicaţie a nivelului scăzut al gustului şi mirosului, în afara faptului că ambele depind de contactul fizic cu materia însăşi sau cu particule de materie. Cu toate acestea, simţul pipăitului, care pare să aibă aceeaşi limitare, apare totuşi ca o sursă de stimuli senzitivi de primă mărime. Răspunsul poate fi că pipăitul operează asupra unei anumite forme de nivel de percepţie-radiaţie, iar în cazul experimentatorului e mult mai dezvoltat decât simţurile gustului şi mirosului.

Mişcarea este considerată o categorie fiindcă sugerează mai degrabă acţiune decât pasivitate şi pare să fie, într-adevăr, o sursă senzorială deasupra şi dincolo de cele cinci simţuri tradiţionale, foarte asemănător modului cum mecanismele de echilibru ale corpului fizic transmit semnale creierului independent de stimulii ajutători sau conflictuali ai altor simţuri. În corpul fizic, acest mecanism s-ar putea baza pe acţiunea forţei gravitaţionale sau inerţiale, iar acest lucru ar putea fi adevărat şi în cazul Stării Doi. În clasa notată cu „Altele“ sunt tipuri care nu au un corespondent fizic. Mijloacele de percepţie în Corpul Doi sunt în afara posibilităţilor prezentelor cunoştinţe şi teorii.

Cea mai judicioasă presupunere este că toate percepţiile în Starea Doi sunt realizate prin intermediul unor forţe din spectrul electromagnetic – fie prin câmp magnetic static, recepţionat sau indus, fie prin intermediul unei forţe sau al unui câmp care mai trebuie identificat, mai degrabă decât prin mecanismul echivalentului lor fizic. Acestea pot fi determinate numai prin studii empirice în cadrul testelor cu surse multiple.

ANALIZĂ ŞI CLASIFICARE

Unul dintre punctele-cheie în fenomenul Stării Doi este cât de activ şi de precis sortează mintea datele percepute şi apoi cât de precis acţionează ea raţional asupra acestor informaţii. Indicii de identificare au fost clasificaţi în maniera următoare:

	Procent din totalul percepţiilor		
	Familiare	Similare	Necunoscute
Configuraţia (formă sau aspect)	20,6	44,4	35,0
Structură	24,8	43,9	31,3
Componente	17,4	32,2	50,4
animate			
Inteligente	65,4	75,7	30,7
Subumane	7,1	1,3	8,7
Obiecte produse	27,6	23,0	17,4
Necunoscute	--	--	43,2
Neanimate	21,1	46,2	32,7
Abstracte	62,1	62,2	81,8
Obiecte produse	37,9	37,8	18,2
Eveniment/Acţiune observată	25,7	18,9	55,4
Participare	39,0	19,2	41,8
Analoage	--	80,4	19,6

Din această trecere în revistă se poate trage concluzia că, în majoritatea activităţilor în Corpul Doi, am avut de-a face cu inteligenţe de tip umanoid care operează în condiţii familiare sau similare şi folosesc obiecte identificabile. Totuşi, tendinţa este inversată atunci când examinarea este făcută asupra evenimentului însuşi sau asupra acţiunii

implicate. Aici este ilustrat faptul că multe dintre acestea sunt mai presus de experienţa sau cunoştinţele mele.

RELEVANŢĂ ÎN STAREA DOI

În termeni de date percepute, cel mai slab punct a fost încercarea de a aplica structuri fizice, ştiinţifice, istorice şi sociale cunoscute experienţelor avute când te afli în Corpul Doi. Tabelul de mai jos demonstrează această problemă:

	Procent din totalul experienţelor reuşite diferite sau nu		
	Identice	Aplicabile	Necunoscute
Precepte ale ştiinţelor fizice			
Timpul	45,2	49,1	5,7
Structura materiei	38,4	41,8	19,8
Conservarea energiei	52,6	18,2	29,2
Forţele câmpurilor (interacţiuni)	12,9	3,7	83,4
Mecanica ondulatorie	7,4	2,0	90,6
Gravitaţie	37,9	17,1	45,0
Acţiune – reacţiune	72,8	2,2	25,0
Radiaţie	2,7	26,7	70,6
Concepte sociale curente			
Organizarea comunităţii	22,4	50,3	27,3
Unitatea familială	33,4	41,4	25,2
Relaţia femeie-bărbat	12,2	50,7	39,1
Procesul de învăţare	0,8	61,8	37,4
Maturitate/îmbătrânire	0,8	3,7	95,5
Asociere genetică	3,1	5,8	91,1
Relaţii simbiotice	8,1	52,8	39,1
Tendinţe culturale	2,7	47,0	50,3
Motivaţii fundamentale	28,0	26,0	46,0

Istorice/Religioase			
Dezvoltare tehnică	27,0	61,3	11,7
Istorie politică	27,0	44,5	28,5
Premise teologice	4,9	64,2	30,9

Procesul de sortare de mai sus trebuie privit în lumina dezvoltării tehnice şi a experienţei în Starea Doi. Categoria „Timp" se referă la sensul de trecere a timpului atunci când te afli în Corpul Doi, şi nu este legată de măsurătorile fizice de timp. Durata de timp scursă în stare fizică nu este prezentată, deoarece nu este cu înrudită cu realitatea din Starea Doi.

În coloana „Identice" sunt înşiruite evenimentele în care s-a manifestat o conştienţă a trecerii timpului. Sub denumirea de „Diferite/neaplicabile" sunt înşiruite acele evenimente în care scurgerea timpului pare diferită – fie accelerată, întârziată sau inexistentă. „Necunoscute" arată ce date nu au fost oferite de note. Conceptele ştiinţifice rămase se referă numai la condiţii, acţiuni şi mediu înconjurător, atunci când te afli în Corpul Doi şi nu au legătură cu experimentele şi vizitele „locale", adică strict în locuri şi oameni de Aici-Acum. Ultimele au urmat toate legile „naturale", deşi aceasta nu afectează neapărat experimentele în Corpul Doi.

Analiza conceptelor sociale demonstrează complexitatea problemei ajustării la mediul Stării Doi. Cu asemenea mari diferenţe în perspectivă, gândul, acţiunea şi emoţiile devin extrem de dificil de înţeles. Nepotrivirile cu care eşti confruntat sunt examinate în altă parte. La analiza conceptelor istorico-religioase, evenimentele în coloana „Identice", de la toate trei subcategoriile, sunt în principal rezultatul unor călătorii în Aici-Acum. În coloana a doua, virtual, toate experienţele apar a fi în alte zone decât timpul-spaţiu prezent. Cea de-a treia coloană reprezintă date care nu pot fi interpretate sau care nu au fost raportate.

De-a lungul tiparelor evolutive ale experimentelor, schimbările în percepţii au avut loc în mod constant, aşa cum s-a indicat în capitolul anterior. Percepţiile iniţiale au rezultat din experimentele reprezentate în principal de datele cuprinse în prima coloană, în timp ce cifrele din coloanele doi şi trei reprezintă investigaţiile din perioada medie şi din ultima. Este evident că numai prin aplicarea unor concepte noi ar fi posibilă transferarea acestor rezultate în zone „cunoscute".

Clasificarea după similarităţi şi analogii a scos la iveală o altă schemă de clasificare a Tărâmurilor.

	Procent din numărul experimentelor când a fost prezentă caracteristica		
	Tărâmul I	Tărâmul II	Tărâmul III
Distribuţia în experimente reuşite	31,6	59,5	8,9
Timpul	85,8	--	88,7
Structura materiei	75,4	52,5	75,8
Conservarea energiei	58,3	33,9	91,9
Gravitaţie	54,0	23,3	87,1
Acţiune-reacţiune	60,2	20,7	67,3
Radiaţie	73,5	91,9	42,1
Organizare comunitară	31,1	--	29,0
Relaţia bărbat-femeie	24,2	39,4	33,9
Procesul de învăţare	1,9	--	0,2
Maturizare/îmbătrânire	1,4	--	0,3
Asociaţie genetică	5,2	--	11,3
Relaţii simbiotice	12,8	--	33,9
Motivaţii culturale	5,2	--	0,8
Motivaţii fundamentale	43,1	--	71,0
Dezvoltare tehnică	68,2	--	24,2
Istorie politică	68,3	--	--
Premise teologice	13,7	--	--

O condiţie suplimentară, care nu implică mişcare, a fost lăsată neclasificată deoarece nu s-a potrivit niciunuia dintre Tărâmurile de mai sus. Aceasta este descrisă în Capitolul 12.

Tărâmul I se conformează strict lumii fizice materiale, în toate privinţele. Tărâmul II are multiple faţete, dar sunt evidenţiate doar puţine trăsături comune cu Tărâmul I. Este o zonă de câmpuri de energie atât familiare, cât şi ciudate, unde nu există gravitaţie, dar, semnificativ, se aplică o parte dintre legile vitale ale fizicii. Pe plan social, istoric şi filosofic există puţine trăsături paralele cu Tărâmul I.

Tărâmul III pune întrebări de nepătruns. Are caracteristici aproape identice cu Tărâmul I, cu excepţia câtorva diferenţe bine definite care sunt inexplicabile. Acestea apar la categoriile „Dezvoltare tehnică“, „Istorie politică“ şi „Premise teologice“.

Numai explorări extinse ale fenomenului Corpului Doi, făcute de un grup lărgit de cercetare, pot conduce la studii cu adevărat comparative ale acestor zone.

Tot ceea ce se cere este motivaţia.

Capitolul 20
Neconcludent

După toţi aceşti ani, încă nu ştiu cum şi de ce a avut loc această abatere de la „normă".

Dacă analizez în mod superficial, nu există o cauză uşor de determinat. Ştiinţele medicale şi mentale nu oferă răspunsuri certe – ceea ce m-a făcut ca, alternativ, să am resentimente, să fiu trist sau recunoscător. Resentimente, deoarece credinţa mea în posibilităţile şi bogăţia realizărilor ştiinţei moderne a fost puternic clătinată; trist, fiindcă o dezvoltare de ansamblu a cunoştinţelor direct legate de aceste fenomene nu pare să fie realizabilă în timpul vieţii mele fizice; recunoscător celor câţiva oameni de ştiinţă ai timpului nostru care sunt suficient de curajoşi pentru a examina cu obiectivitate concepte ce neagă ani de studii şi credinţe religioase şi etice instituite ferm de multă vreme.

Ca urmare, dacă nicio teorie ştiinţifică nu se potriveşte, fără eforturi excesive, pare rezonabil să se propună o premisă care ar putea fi valabilă. În cele din urmă, se poate dovedi că omul nu este altceva decât câţiva litri de apă colorată. Acest fenomen s-ar putea încadra într-o teorie numai dacă forţăm foarte mult nota.

Următoarei premise, oricât ar fi ea de inacceptabilă pentru stadiul nostru actual de iluminare, merită să i se acorde atenţie. Nicio altă teorie nu oferă mai multe explicaţii şi lasă mai puţine întrebări fără răspuns. Asta nu înseamnă că este şi adevărată; numai evenimentele viitoare pot să-i determine valabilitatea.

Invers, nu există o teorie cunoscută care să o dovedească a fi falsă. Fundamentul premisei nu este cu certitudine original, dar aplicarea ei este cu siguranţă.

Întrebare: ce se întâmplă cu un animal de laborator după ce experimentul a fost încheiat?

Într-un univers populat cu fiinţe conştiente, de o mare varietate, mediul planetar ce germinează viaţă urmează un tipar anume. Prima cerinţă este un scut extins şi restrictiv care să învăluie întreaga planetă. Când s-a format acest scut, prin evoluţia normală a materiei planetei, a fost realizată condiția fundamentală pentru apariţia vieţii dotate cu suflet.

Scutul este compus din gaze şi lichide de o densitate suficientă pentru (1) a reflecta, filtra şi/sau transforma radiaţia provenită de la steaua-părinte şi de la stelele apropiate, până la un nivel de toleranţă necesar vieţii dotate cu suflet, şi (2) menţinerea căldurii planetare, generată intern la un nivel mediu, în limitele necesare pentru procesele biochimice.

Odată dezvoltat, scutul permite ca la suprafaţa planetei să ajungă doar lumina filtrată şi cu putere de radiaţie redusă. Vizibilitatea este strict limitată la obiectele apropiate de pe suprafaţă, iar vertical la doar o zecime din diametrul planetei. Nu sunt vizibile stele îndepărtate, sateliţi naturali sau alte planete. În cel mai bun caz, ar putea fi zărită, ocazional, o radiaţie difuză provenită de la Soarele-părinte, care se mişcă de la un punct de pe orizont la altul pe măsură ce planeta se roteşte.

În acest mediu se generează şi evoluează viaţa dotată cu suflet, într-un ciclu care se extinde. Acolo unde nu s-a dezvoltat un asemenea scut – sau el nu a dăinuit pentru o perioadă suficientă de timp –, viaţa dotată cu suflet nu este prezentă. Acolo unde scutul este distrus sau a fost treptat pierdut în spaţiu, viaţa s-a deteriorat şi a dispărut – în afara cazului în care cunoştinţele intelectuale sunt suficiente pentru a dezvolta şi instala un mediu artificial de viaţă.

Deci, se acceptă premisa că toate corpurile planetare se pot clasa în două categorii: cu scut şi fără scut. Pe planetele cu scuturi translucide, viaţa dotată cu suflet poate evolua. Cele fără scut rămân sterpe deoarece au doar materie anorganică. Numai în cazuri cu totul excepţionale există deviaţii de la această lege.

Viaţa sensibilă care evoluează în aceste condiţii devine conştientă de acele forţe ale naturii pe care le percepe direct şi le foloseşte mai întâi pe ele. Asemenea forţe, în ordinea percepţiei şi a utilizării lor, sunt: psionică (energia gândului creator), biochimică, nucleară şi gravitaţională. Electromagnetismul este folosit cu parcimonie şi rămâne mai mult ca un produs secundar al aplicaţiilor altor forţe, mult asemănător fumului unui foc util.

Nevoile primare ale acestor forme evolutive de viaţă sunt satisfăcute prin dezvoltarea forţei PSI. Prima dintre aceste nevoi, comunicarea, este un drept automat înnăscut. Transmisia şi recepţia de informaţie de la individ la individ sau de la un grup la altul nu cunoaşte spaţio-temporalitate. Prin experienţă şi educaţie este acumulată competenţa în alte aplicaţii ale forţei PSI, cum ar fi mişcarea şi transformarea materiei, conducerea şi controlul unor specii mai puţin evoluate, precum şi comunicarea şi asocierea cu cei din tărâmurile materiei nonfizice.

Pe măsură ce formele inteligente de viață se dezvoltă în societăți și civilizații, înțelegerea și cunoștințele despre celelalte forțe accesibile apar foarte natural. Ele sunt rezultatul dorinței individuale (și sociale) de eliberare de monotonia utilizării continue și constante a forței PSI. Astfel, sunt create mijloace mecanice pentru a produce hrană, pentru a stăpâni și controla mediul planetar, pentru multiplicarea mișcării, pentru transportul materiei și chiar pentru a modula și a amplifica forța PSI.

Prin perceptivitatea non-materială a forței PSI, celelalte forțe sunt rapid adaptate și folosite pentru satisfacerea acestor nevoi. Este probabil că, în acest stadiu, societatea realizează primul său contact rațional cu alte societăți de dincolo de limitele propriei planete și cu locuitorii lumilor non-materiale.

Cu acest ultim pas spre maturitate, organizarea socială se contopește cu infinit mai marele întreg al societății intergalactice. Nu este o coincidență că produsul major al acestei uniuni este cunoașterea incontestabilă a relației întregului cu Creatorul. Ca rezultat imediat, avem abandonarea unor ipoteze și fantezii eronate. Standardele în cadrul cărora poate evolua și se poate extinde viața inteligentă sunt întrețesute indestructibil în reguli și legi ale energiei care se aplică cu aceeași rigoare.

În trecutul îndepărtat, multe dintre asemenea organizații sociale au devenit conștiente de emanațiile de ordin inferior ale forțelor PSI provenite de dincolo de limitele exterioare ale unei obscure galaxii. La început, acest fenomen a stârnit doar un interes minor. Atât calitativ, cât și cantitativ, acest fenomen părea a fi nu mai mult decât o transmisie datorată unor animale cu inteligență inferioară. Totuși, s-a întâmplat ca, dintr-o curiozitate temperată, un tehnician care nu avea ce face și folosea un analizor de semnal aleatoriu

să prelucreze acest zgomot PSI brut. Spre surprinderea sa, pe ecran au apărut rare sclipiri de semnale PSI utilizabile.

Intrigat de ciudăţenia acestui lucru, a făcut o verificare PSI a acelei zone. Aşa cum se bănuia, a fost descoperită naşterea unei noi societăţi. Excitat de descoperirea unui eveniment atât de neobişnuit, el a transmis semnalul standard de comunicaţie pentru societăţi noi. În mod straniu, nu s-a primit un răspuns. Transmisii succesive au dus la acelaşi rezultat. Cazul era, într-adevăr, o raritate. O echipă de ecologi a fost trimisă imediat pentru a investiga fizic această anomalie.

Cercetătorii au descoperit că sursa era a treia planetă a unui sistem stelar din Clasa 10. Atât zborul pe o orbită în jurul planetei respective, cât şi măsurători şi observaţii au indicat că aceasta nu urma tiparul pentru răspândirea vieţii inteligente. Învelişul gazos al planetei nu mai avea caracteristicile necesare de înaltă filtrare. Aceasta a permis, în mod evident, ca o cantitate neobişnuit de mare de radiaţie să ajungă la suprafaţă până la nivelul la care era vizibil, în mod clar, soarele ei, ca şi stelele şi planetele îndepărtate când erau privite de pe partea umbrită a planetei. Mai departe, datorită marii viteze de rotaţie şi altor factori, un câmp magnetic de mare intensitate cuprindea întreaga planetă. Acesta, cuplat cu elementul neobişnuit al radiaţiei, părea să aibă profunde influenţe asupra societăţii care se năştea.

La distanţă mică, zgomotul PSI devenea practic de nesuportat. Fără un echipament de ecranare şi de selectare, grupului i-a fost imposibil să coboare pe suprafaţa planetei. Impresia PSI a fost aceea a unei iraţionalităţi brute, nedirijate, incontrolabile şi neobiective. Totuşi, observaţiile vizuale au arătat începuturile unor nuclee sociale, ale producţiei de bunuri şi cuceririi mediului înconjurător. Din fericire, un membru al grupului vizitator şi-a dezvoltat considerabil

arta ecranării personale PSI. El a fost cel care a oferit posibilitatea unui contact fizic, direct pe planetă. Aceasta s-a întâmplat atunci când ceilalţi aşteptau cu răbdare într-un adăpost pe un satelit steril şi fragil al planetei.

Vizita însăşi a dovedit insuficienţa instruirii investigatorului în condiţii extreme. El s-a întors la scurt timp, într-o stare de epuizare mentală. Totuşi, fusese capabil să realizeze contacte în câteva puncte de pe suprafaţa planetei. Era adevărat. O societate nouă era pe punctul de a se forma, dar în condiţii de constrângeri inimaginabile. Nu existau niciun fel de cunoştinţe, de înţelegere şi de utilizare a forţei PSI. Când a fost încercată comunicarea PSI, locuitorii fie au fugit panicaţi, fie s-au prostrat şi au emis puternice reacţii PSI, deoarece au crezut că se află în prezenţa Creatorului. Paradoxal, eşantioane atent recoltate indicau faptul că, ocazional, în mintea acestor indivizi existau sclipiri ale legilor universale care arătau că seminţele au fost într-adevăr plantate, că aveau tendinţa de a se dezvolta într-o structură conform planului, indiferent de mediul ambiant.

Cu aceste cunoştinţe, echipa de cercetători s-a reîntors la propria lor societate pentru a analiza problema. În perioadele ulterioare, alţi cercetători mai bine echipaţi au vizitat şi observat, din când în când, această viaţă inteligentă ce se lupta pentru supravieţuire. Toate vizitele au fost realizate conform regulilor care se aplică societăţilor noi, astfel încât nu li s-a dat un ajutor direct, care ar fi putut provoca dominaţia unei culturi asupra alteia. Uneori, au fost găsite aplicaţii inteligente ale forţei PSI la nivel individual, fapt ce a fost încurajat. Totuşi, în ciuda tuturor precauţiilor, a fost stabilit în mod cert că acele vizite au avut ca rezultat doar întărirea miturilor şi legendelor apărute ca rezultat al contactelor anterioare. A se obţine un răspuns obiectiv din partea unui individ în urma sondajului PSI era o excepţie.

Niciunul dintre aceste răspunsuri nu a devenit o practică curentă. În perioadele recente, situaţia s-a deteriorat semnificativ. Supravegherea PSI de rutină, căreia i s-au adăugat sfaturile de referinţă primite de la inteligenţele non-materiale, arată că societatea în cauză a intrat, în mod surprinzător, în stadiul nuclear în timp ce se află încă în stadiul biochimic. Aplicaţiile forţei nucleare conduc inevitabil la gravitare – ceea ce, istoric, presupune perspectiva timpurie a călătoriei interstelare. Fără o înţelegere totală a câmpurilor forţelor PSI, contactele unei societăţi noi non-psi cu alte organizaţii sociale pot fi dezastruoase.

Dacă este realizată călătoria fizică interstelară, asemenea contacte devin o certitudine. Cunoscând această perspectivă, grupurile de cercetare şi-au mărit eforturile de contactare, fără a avea un efect serios asupra dinamicii noii societăţi. Este dificil întrucât sunt prezente aceleaşi obstacole. Persistă continua interpretare a orientării spre Divinitate. Unii care sunt contactaţi de sondele PSI încă îşi pierd capacitatea de a raţiona şi sunt izolaţi pentru că sunt consideraţi suferinzi de o boală. Orice tipar de comunicare PSI de durată este catalogată, de obicei, ca una lipsită de realism sau un vis (termen utilizat de către societate pentru a identifica activitatea necoordonată PSI în perioadele de re-încărcare, similară celor găsite la bebeluşi în culturi sociale normale).

Cele mai frustrante sunt încercările de a comunica cu liderii intelectuali. Fără excepţie, acestea au fost nereuşite. Cercetarea sugerează că acesta este rezultatul concentrării totale asupra studiului materiei, respingerea istorică a tuturor fenomenelor de forţe PSI şi inabilităţii de a înţelege orice comunicare, alta decât aceea percepută de senzorii de lumină, de sunet (vibraţii ale învelişului gazos) şi variaţii ale radiaţiei electromagnetice (generate şi traduse mecanic).

Singurul succes minim a fost realizat cu indivizi lipsiţi de inhibiţiile „educaţiei“ ştiinţifice. Întrucât aveau puţine lucruri de care să se dezveţe – şi fără perspectiva suferinţei cauzate de pierderea prestigiului –, s-au făcut schimburi productive de idei raţionale cu câţiva dintre aceşti locuitori, relativ needucaţi. Din nefericire, interpretarea datelor recepţionate de către asemenea minţi needucate este, adesea, puternic distorsionată. Mai mult decât atât, conducătorii tinerei societăţi resping mărturiile şi afirmaţiile unor asemenea oameni din cauza propriei lor ignoranţe.

Activitatea continuă, totuşi. Este folosit echipamentul de radiaţie de nivel ridicat al forţei PSI în speranţa realizării unei breşe spre membrii societăţii în timpul stărilor lor active de veghe. Orice individ care are un grad oarecare de inteligenţă, cuplată cu o curiozitate obiectivă, este învăţat – uneori cu dificultate – bazele tehnicii forţei PSI. Alţii sunt scoşi temporar din mediul lor – fie ca particule dense de materie, fie ca entităţi PSI – pentru a fi controlaţi şi examinaţi în vederea găsirii unor indicii pentru rezolvarea problemei.

Nu va fi întreprinsă nicio acţiune directă. Asta pentru a respecta regulile de protejare – aşa cum se aplică ele tuturor organizărilor sociale mai puţin evoluate. Este un adevăr verificat de multe ori că asemenea subcategorii sunt pierdute în mod definitiv când ajung în contact cu societăţi mai evoluate.

Detaliile acestei ipoteze ar putea fi greşite, motivaţiile pot fi diferite, dar esenţa poate să nu fie deloc departe de adevăr. În realitate, e posibil ca noi să nu fim pentru „ei“ altceva decât animale de laborator interesante, utile în diferite experimente – şi atât. Dacă este adevărat că asemenea comunicaţii şi/sau experimentări au fost şi sunt şi acum încercate, ele ar putea să conteze foarte mult pentru ceea ce a rămas fără răspuns în istoria noastră umană. Desigur,

s-ar tăia breşe largi în credinţele teologice trecute şi prezente deoarece întâmplărilor de orice fel, puse pe seama lui Dumnezeu şi a ajutoarelor sale, ar trebui să li se atribuie un statut mai prozaic.

Ştiinţele vieţii – în special cele legate de spirit, personalitate şi funcţii nervoase – ar trebui să treacă printr-un proces major de reevaluare. Atât bolile mintale, cât şi cele fizice ar trebui, probabil, să fie înţelese pe baza cunoştinţelor exacte, şi nu pe baza supoziţiilor vagi care domină în prezent.

Cele mai adaptabile sunt ştiinţele fizice. Aici, experimentarea şi extrapolarea ar fi probleme relativ simple, cu informaţii şi teorii noi, clădite pe baze reale solide.

În plan personal, ipoteza descrisă mai sus le-ar putea oferi un răspuns rezonabil multora dintre propriile mele experienţe. Ar fi necesară o reexaminare punct cu punct pentru a pune în evidenţă legăturile corecte în fiecare circumstanţă. Asemenea filosofilor, psihiatrilor, precum şi altora care şi-au dedicat mulţi ani experimentărilor, educaţiei, instrucţiei şi dezvoltării, în virtutea unui vector conceptual particular, şi eu sunt împotriva unei schimbări de direcţie. Totuşi, următoarele experienţe nu pot fi total ignorate. Ele au avut loc în perioada de început a experimentelor şi sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din note.

09.09.1960, noaptea

Stăteam culcat, pe direcţia nord-sud, când m-am simţit brusc învăluit şi pătruns de un fascicul foarte intens care părea că vine dinspre nord, înclinat la aproximativ 30° faţă de linia orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără voinţă proprie şi m-am simţit ca şi cum m-aş afla în prezenţa şi în contact personal cu o forţă extrem de puternică. Avea

inteligenţa unei forme mai presus de înţelegerea mea şi venea direct (în josul fasciculului?) în capul meu. Părea să cerceteze fiecare bucăţică de memorie din mintea mea. Am fost foarte speriat pentru că eram lipsit de puterea de a mă împotrivi acestei ingerinţe. Această forţă inteligentă a intrat în capul meu chiar deasupra frunţii şi nu a oferit cuvinte sau gânduri de alinare. Nu părea că este conştientă de sentimentele sau emoţiile mele. Era impersonală, grăbită şi căuta ceva specific în mintea mea. După un timp (probabil doar momente) a plecat, iar eu m-am „reintegrat“, m-am ridicat, după care m-am scuturat şi am ieşit afară pentru a respira puţin aer proaspăt.

16.09.1960, noaptea

Aceeaşi testare impersonală, aceeaşi energie, din acelaşi unghi. Totuşi, de data aceasta am recepţionat impresia fermă că eram inextricabil legat prin loialitate de această forţă inteligentă, că aşa am fost întotdeauna şi că aveam o sarcină de îndeplinit aici, pe Pământ. Această îndatorire nu era neapărat pe gustul meu, dar am fost numit să o îndeplinesc. Aveam impresia că manipulez o „pompă de benzină“, că e o slujbă murdară, banală, dar e a mea, sunt legat de ea şi nimic – dar absolut nimic – nu e în stare să modifice situaţia. Am primit imaginea unor ţevi enorme, atât de vechi, încât erau acoperite de buruieni şi rugină. Ceva ca ţiţeiul curgea prin aceste ţevi, dar conţinea mult mai multă energie decât acesta şi era absolut necesar şi preţios în altă parte (presupunere: nu pe această planetă materială). Această situaţie mergea aşa de mii şi mii de ani şi erau şi alte grupuri de forţe aici, care luau acelaşi material pe bază de concurenţă accerbă. Materialul era convertibil undeva la mare distanţă sau într-o civilizaţie îndepărtată în schimbul a ceva

foarte preţios pentru unele entităţi ce îmi depăşesc cu mult capacitatea de înţelegere.

Din nou, forţa inteligentă a ieşit şi a plecat rapid, iar vizita s-a încheiat. M-am sculat după puţin timp şi m-am simţit deprimat. Am intrat în camera de baie şi am decis că trebuie să mă spăl pe mâini ca după o muncă murdară (deşi mâinile îmi erau curate).

30.09.1960, noaptea

Acelaşi tipar ca cel din 16.09. Din nou aveam sentimentul că lucrez într-o staţie de pompare, apropierea entităţii în jos pe fascicul (?), căutare în mintea mea, de data aceasta să înţeleagă ce anume îmi controlează aparatul respirator. Cumva, înţelegeam că entitatea căuta o substanţă ce ar fi permis respiraţia în atmosfera terestră, iar ca urmare mi-a fost arătată (în minte) imaginea unei punguţe – mare cam de 7-8 cm şi de vreo 2 cm grosime – care atârna de o curea pe abdomen şi pe care scria „Aşa respirăm noi acum". Aceasta mi-a dat curajul să încerc să comunic cu adevărat. Am întrebat mental (oral?) cine erau şi am primit un răspuns pe care nu l-am putut traduce sau înţelege.

Atunci am simţit că se pregătesc de plecare şi i-am rugat să-mi dea un indiciu real că au fost aici, dar am fost răsplătit doar cu un zâmbet patern amuzat. Ei păreau că se ridică în cer în timp ce eu strigam după ei şi îi imploram. Apoi, am fost sigur că mentalitatea şi inteligenţa lor erau mult dincolo de puterea mea de înţelegere.

Este o inteligenţă rece, impersonală, lipsită total de emoţiile iubirii şi compasiunii – ceea ce noi respectăm atât de mult; şi totuşi, aceasta poate fi omnipotenţa pe care noi o numim Dumnezeu. În trecutul omenirii, vizite precum acestea puteau foarte bine să constituie baza pentru toate

credinţele noastre religioase, iar cunoştinţele noastre de astăzi nu ne oferă răspunsuri mai bune decât cele pe care le puteam avea acum o mie de ani. Deja se făcea lumină, iar eu m-am aşezat şi am plâns cu suspine mari, aşa cum nu plânsesem niciodată, fiindcă atunci am ştiut – fără nicio condiţie sau speranţă de schimbare în viitor – că Dumnezeul copilăriei mele, cel al bisericilor, al religiei din întreaga lume, nu era aşa cum îl veneram, că pentru tot restul vieţii mele voi „suferi“ că am pierdut această iluzie.

Deci, suntem noi numai nişte animale abandonate în laborator sau experimentul este încă „în derulare“?

Capitolul 21

Premisă: O expunere raţională de motive şi principii?

Pentru cei iniţiaţi în ştiinţele umaniste, materialul conţinut în această carte pare continuarea unei linii de gândire care a persistat mii de ani. Aşa şi este. În acest caz, de ce a devenit el important, acum?

Primul răspuns este că el nu a provenit din scrieri şi studii asupra trecutului. Mai curând, materialul acesta este obţinut din experienţele de la mijlocul secolului XX. Comparaţia a avut loc după aceea. Dacă aici se află lucruri valabile, atunci tehnologia modernă – utilizată în studii şi cercetări serioase, bine organizate, asupra postulatului existenţei Corpului Doi – i-ar putea oferi omenirii un salt cuantic la fel de mare sau chiar mai mare decât revoluţia provocată de Copernic. Aceasta ar putea fi breşa care devine o uşă, care devine portalul ce se deschide spre o nouă eră în istoria omului.

Premisă: Proporţiile omului de azi

În parte din cauza societăţii noastre puternic materialiste, ne-am obişnuit şi limitat la ideea că, în cele din urmă, entitatea umană se află în limitele corpului său fizic. Prin urmare, periferia entităţii umane vii – limita acelei zone pe care o afectează şi de care este afectată – se extinde dincolo de corpul fizic şi de mintea conştientă. Compoziţia acestei zone nu este nici materială şi nici motrice, ci ea constă doar din gânduri şi emoţii. Transmisia şi recepţia datelor ce o afectează are loc continuu, operând atât la nivel conştient, cât şi inconştient, în fiecare moment trăit atât în starea de veghe, cât şi în cea de somn. Datele recepţionate de entitatea umană în acest mod pot fi benefice sau distructive, conform interpretării lor de către mintea non-conştientă. Reacţiile faţă de acest flux continuu de date recepţionate pot fi regăsite în stările mentale şi fizice ale individului, care variază.

De exemplu, marginea cea mai depărtată se extinde până în locul în care se află un prieten ce locuieşte la mare distanţă. Prietenul se gândeşte, obiectiv sau emoţional, la tine. Fără să ştii de ce, exact în acel moment el îţi vine în minte, fără legătură cu vreo amintire care să declanşeze sau să provoace o asemenea reacţie. Acest lucru este atât de obişnuit şi de frecvent, încât nu suntem conştienţi de semnificaţia lui. Combină aceasta cu varietatea şi complexitatea aproape infinită a relaţiilor umane prezente şi trecute ale unui individ. Doar atunci se poate percepe volumul şi diversitatea datelor recepţionate.

Etica creştină pare să fie o încercare de a explica această realitate printr-o parabolă non-obiectivă. Gândurile despre tine induse în tine de către un vecin, prieten sau/şi duşman îţi afectează semnificativ eul mental şi, prin acest

canal, sunt reflectate în corpul fizic. Devine, de asemenea, clar că individul care are o experienţă continuă şi vastă în privinţa relaţiilor umane va primi un flux mai mare de informaţie care îl influenţează, totul fiind direct proporţional cu o asemenea experienţă. Pentru conducătorii lumii – spre care milioane de persoane emit gânduri încărcate cu emoţii bune sau rele – povara este incalculabilă. Să nu uităm că ceea ce le provocăm altora „se întoarce" asupra noastră.

Încearcă să vizualizezi o reţea neuronală invizibilă care se extinde de la tine spre fiecare persoană pe care ai cunoscut-o. De-a lungul acestei reţele se propagă constant semnale (gânduri) spre şi dinspre tine. De la cei care se gândesc la tine frecvent, conştient sau nu, se stabilesc canale trainice de comunicaţii. La cealaltă limită de frecvenţă sunt cei care se gândesc la tine poate doar o dată pe an. Examinează totalitatea persoanelor pe care le-ai cunoscut sau întâlnit – ca şi a celor pe care le-ai afectat în mod inconştient – şi vei începe să conştientizezi sursele probabile ale mulţimii de semnale non-obiective care te influenţează la un moment dat. Evident, calitatea semnalelor variază foarte mult, în principal din cauza gradului de emoţie prezent în timpul transmisiei. Cu cât e mai mare emoţia, cu atât este mai mare intensitatea semnalului. Aspectul de „bun" sau „rău" nu afectează calitatea transmisiei.

Şi acţiunea în sens invers lucrează exact la fel. Tu le transmiţi celor la care te gândeşti, iar ei sunt afectaţi de ceea ce gândeşti tu. Aici, „gândul" se referă la acele acţiuni mentale aflate aproape în totalitate la nivel non-conştient, în principal de natură emoţională sau subiectivă. Când acest fel de transmisie şi recepţie are loc conştient şi voit, ea este etichetată drept telepatie.

Mult nu se cunoaşte încă. Se amplifică oare transmisia şi recepţia de zeci de ori în timpul somnului? Efectul

încetează atunci când entitatea umană „moare“? Se extinde acest lucru şi la animale? Pentru fiecare răspuns, se ridică o sută de alte întrebări. Totuşi, acesta este primul pas făcut într-un concept extins al experienţei vieţii fizice.

Premisă: Realitatea existenţei Stării Doi

Mulţi oameni vii – dacă nu toţi – au un Corp Doi. Din cauze încă necunoscute, mulţi oameni sau poate toţi se separă temporar de corpul lor fizic în timpul somnului prin intermediul acestui Corp Doi. Aceasta are loc fără amintiri conştiente, cu excepţia unor cazuri rare. Mult mai rare sunt acele cazuri în care separarea se realizează cu o intenţie conştientă.

Totuşi, aceasta din urmă pune în discuţie statistici şi probabilităţi înfricoşătoare. Este de neconceput ca o „abilitate“ experimentală să fie unică. Dacă o persoană poate realiza această acţiune disociativă, trebuie să existe şi alţii în viaţă care să poată face acelaşi lucru, probabil cu mai multă eficienţă. Oare câţi or fi? O persoană dintr-o mie ar putea să facă aşa ceva? Din zece mii? Dintr-o sută de mii? Dintr-un milion? Să presupunem că numai unul la un milion poate să acţioneze efectiv şi conştient în Corpul Doi. Aceasta înseamnă că, în acest moment, sunt mai bine de trei mii cinci sute de oameni în viaţă care pot acţiona în Corpul Doi probabil mai bine decât mine.* Un asemenea grup, dacă ar fi organizat, ar putea controla destinul omenirii. Asta conduce la întrebarea: sunt unii dintre ei organizaţi acum şi ne controlează cumva destinul?

---

* Când a fost scrisă cartea, autorul a presupus că populaţia Pământului era de circa trei miliarde şi jumătate de oameni(n. tr.)

Înainte de a respinge această concluzie ca pe o absurditate, ia în considerare faptul că am fost capabil să afectez fizic o altă ființă umană în episodul „ciupitului“. Dacă cineva este capabil de așa ceva, desigur că și alții sunt capabili. Doar o ciupitură făcută corpului unei alte persoane, la momentul potrivit, în locul potrivit, poate schimba lumea. Nu este nevoie de prea multă imaginație ca să vizualizezi ciupitura unei artere cerebrale – precum cea care cauzează un atac cerebral – produsă unui lider mondial. Sau o ciupitură efectuată unei artere cerebrale hemoragice care salvează viața altuia. Nu e nevoie decât de abilitate și intenție. Dacă există restricții sau mijloace de a descuraja asemenea acțiuni posibile, ele nu sunt evidente.

Mai mult chiar, o persoană care operează în Corpul Doi poate să afecteze mental altă ființă umană. Este încă incert cât de mult și în ce mod. Totuși, experimentele arată că așa ceva este posibil. Asemenea efecte se pot manifesta doar în perturbări ale somnului și pot rezulta din cauza multor constrângeri, temeri, nevroze sau acțiuni iraționale.

Din datele existente, se pare că nu e nevoie decât de o tehnică perfecționată pentru a realiza așa ceva în mod sistematic și la dorință. Poate că și acest lucru s-a realizat deja. Deci, folosirea voită a Corpului Doi oferă o asemenea putere, încât alte mijloace sunt neputincioase în fața ei. Oameni care manipulează această putere ar putea foarte bine să suprime sau să distragă atenția de la orice studiu amplu și serios în acest domeniu al cunoașterii.

Dacă ne uităm în trecut, ceva ne-a întârziat deja dezvoltarea în această direcție. Mai întâi, a existat un zid de ignoranță. Apoi a apărut un văl de superstiție. Astăzi există o dublă barieră: suspiciunea religiei organizate și ridiculizarea științei. Pe de altă parte, folosirea unei asemenea puteri poate fi sub controlul și conducerea unor persoane

cu suflet, inteligente şi dezinteresate, care pot opri complet interferenţele neconstructive. Există indicii că lucrurile ar sta chiar aşa. Să nădăjduim că e aşa.

Să presupunem că o persoană deosebită va întreprinde cercetări serioase asupra Corpului Doi. Unul câte unul, ceilalţi vor învăţa tehnica, iar realitatea va deveni general acceptată. Ce se va întâmpla? Mai întâi, omul va fi eliberat de incertitudinea relaţiei sale cu Dumnezeu. Poziţia sa faţă de natură şi Univers va deveni cunoaştere fără echivoc. El va şti – mai degrabă decât va crede – dacă moartea este o trecere sau o finalitate. Cu asemenea cunoştinţe şi experienţe extinse, conflictul religios va fi imposibil. Foarte probabil, catolici, protestanţi, evrei, hinduşi, budişti şi alţii îşi vor păstra cea mai mare parte din identitate, întrucât ştiu că fiecare îşi are locul său în Tărâmul II. Totuşi, fiecare va înţelege, în sfârşit, cum este posibil acest lucru, precum şi faptul că acolo există variaţii infinite în spectru. Fiecare va explica prin „asta încercam noi tot timpul să vă spunem".

Tehnicile de rugăciune ar putea fi redescoperite. Cunoaşterea, mai degrabă decât credinţa, ar putea să modifice fundamental ritualurile de altar. Atunci, omul se va pregăti sistematic şi pe baze solide pentru viaţa din Tărâmul II, eliberat de interpretările greşite ale unor viziuni distorsionate avute de unii fanatici neinformaţi şi relativ needucaţi, cu multe secole în trecut, în urma unor experienţe şi/sau observaţii subiective. Dacă procedează astfel, omul s-ar confrunta probabil cu fapte incomode şi greu de acceptat. Conceptele tradiţionale de bine şi rău vor fi, fără îndoială, subiectul unor redefiniri radicale. Adevărul ar putea fi dureros pentru una sau mai multe generaţii.

Practica medicinii va fi afectată serios. Recunoaşterea unei posibile relaţii între sănătatea fizică şi Corpul Doi va influenţa serios metodele pur mecanice de diagnostic şi

tratament. Relaţia exactă a Corpului Doi cu cel fizic nu este cunoscută acum, dar putem bănui multe în această privinţă. Rezultatele tot mai numeroase ale medicinii psihosomatice oferă un indiciu suplimentar. Este o provocare să ne gândim la precizie ştiinţifică când e vorba despre aceste domenii.

Curând, psihologia şi psihiatria vor deveni de nerecunoscut sub impactul informaţiilor despre Corpul Doi. Acest domeniu al cunoaşterii umane va fi şi mai mult afectat decât religia. Ar putea fi necesară revizuirea sau abandonarea definiţiilor date nevrozei, psihozei, subconştientului, supra-eului etc. În loc să fie diagnosticate definitiv pe baza unor teorii inadecvate, există deja indicii că ar putea fi descoperite adevăratele cauze ale bolilor mentale. S-ar putea foarte bine ca mulţi dintre cei catalogaţi ca schizofrenici să sufere de un soi de boală a Corpului Doi. Din punctul de vedere al Stării Doi, o fiinţă umană conştientă aflată în stare de veghe şi care recepţionează simultan impresii din Tărâmul II datorită unor imperfecţiuni sau din cauze încă necunoscute ar putea foarte bine să nu poată absorbi acest influx de dublă realitate.

„Vocile“ pe care atât de mulţi „bolnavi psihic“ pretind că le aud ar putea fi într-adevăr reale. Catatonia ar putea fi efectul simplu al disocierii de Corpul Doi, realizată pe o bază neobişnuită – ca şi cum cineva şi-ar părăsi casa cu toate echipamentele automate în funcţiune şi ar uita să se reîntoarcă. Halucinaţiile de persecuţie ale paranoicilor ar putea fi o interferenţă foarte reală din partea speciilor subumane din stratul limită al Tărâmului II, rezultatul unei străpungeri involuntare a barierei într-un caz particular.

Activităţile spiritului însuşi, sistemul automat de operare, adevărata funcţie a creierului, relaţia dintre supraconştient, suflet sau spirit, toate pot deveni, în noua paradigmă, cunoştinţe ce le aparţin tuturor. Stările avansate de

conştienţă asemănătoare celor declarate de către mistici, filosofi sau de către cei care se droghează ar putea deveni accesibile zilnic pentru cei care le doresc sau le pot stăpâni. Dacă ideea de Corp Doi ar deveni fapt acceptat, toate aceste posibilităţi ar fi modeste în comparaţie cu prefacerile ce ar avea loc în viaţa de zi cu zi a fiecărei fiinţe umane.

Mai întâi, treimea destinată somnului din programul zilei noastre de douăzeci şi patru de ore nu ar mai fi de nepătruns. Probabil îl vom numi în continuare „somn", dar cel puţin vom şti ce facem. Pe baza dovezilor limitate existente, somnul este, înainte de toate, un proces de reîncărcare. Acest lucru ar putea fi realizat prin disocierea destul de automată a Corpului Doi la distanţe diferite. În unele cazuri, separarea s-ar face la doar câţiva centimetri. În altele, după standardele noastre de măsurare, asemenea distanţe ar fi nelimitate. Încă nu se ştie cum poate acţiona această separare ca un element de regenerare. Nu se ştie nici de ce unii fac „călătorii" sau vizite îndepărtate, în timp ce alţii rămân în apropierea corpului lor fizic.

Se pare că sunt două explicaţii pentru ceea ce noi numim vise. Prima prezintă visul obişnuit ca pe o acţiune prin care se sortează datele acumulate recent în calculatorul electronic al subconştientului. A doua susţine că există experienţe viu reamintite, numite vise, dar care în realitate ar fi impresii receptate de către Corpul Doi în timpul călătoriei în stare eliberată. Pot exista multe alte varietăţi sau subclase de descoperit. Numai cercetarea în această direcţie le va stabili.

În orice caz, perioada copleşitoare şi înfricoşătoare pe care o numim somn va fi înţeleasă cu adevărat. Rezultatul ar putea fi o ajustare a nevoilor noastre de somn. Datorită acestei noi înţelegeri, poate că vor fi necesare numai două ore de somn din douăzeci şi patru.

Studii noi ar putea chiar arăta că cinci minute de somn deliberat, la fiecare oră, este o metodă mult mai eficientă de reîncărcare. Ciclul de somn nocturn de opt ore ar putea să nu fie altceva decât rezultatul obişnuit al mediului înconjurător. Studierea Stării Doi va rezolva asemenea probleme.

Premisă: Existenţa unei a treia forţe

Această forţă este mijlocul energetic prin care operează Corpul Doi şi, probabil, este fundamentală în procesul de gândire. Nu se cunoaşte dacă ea este generată de entităţi vii sau este un câmp de forţă prezent dintotdeauna şi modulat într-un mod oarecare de către asemenea fiinţe.

Totuşi, acest câmp are unele caracteristici remarcabile. Are o înrudire distinctă cu electricitatea şi magnetismul. Ar putea fi închipuită ca a treia forţă dintr-o triadă ciclică. Electricitatea este pentru magnetism la fel ca magnetismul pentru forţa X, aşa cum forţa X este pentru electricitate. De aici numele de „a treia forţă“, pe care nu eu i l-am dat. Trinitatea din teologiile noastre ar fi putut începe atunci când existenţa acestei triade era, în epocile din trecut, cunoscută de toată lumea şi ulterior distorsionată în procesul de retransmitere orală.

Pentru că există această interacţiune cu electricitatea şi magnetismul, pare destul de plauzibil faptul că existenţa uneia dintre componentele triadei creează tipare secundare sau terţiare între celelalte două. Astfel este posibil că, atunci când gândim, noi utilizăm această a treia forţă, care este reprezentată foarte slab în formă pură electrică sau magnetică. Se presupune că acţiunea acestei a treia forţe poate fi detectată şi măsurată cu instrumente deja existente. Până acum, aceasta nu s-a încercat printr-un studiu serios, consecvent.

Pe de altă parte, nu există dovezi că aplicarea unor câmpuri puternice magnetice sau electrice – sau a oricărei combinaţii de radiaţii electromagnetice – ar genera o mărire semnificativă a forţei a treia. Totuşi, ele par să acţioneze asupra acesteia foarte asemănător cu modul în care este influenţată lumina.

Experimentele cu singurul traductor cunoscut – mintea umană – arată o încercare constantă a conştienţei de a reprezenta această a treia forţă în termeni de electricitate şi vibraţii. Întrucât „vede“ şi „simte“ conductori electrici, flashuri rapide şi, adesea, şocul real fizic, ea încearcă să traducă acest câmp de energie în experienţe cunoscute. Într-un test, aşa cum am notat, s-a încercat disocierea şi deplasarea în Corpul Doi din interiorul unei cuşti Faraday, în care corpul fizic era complet înconjurat de un câmp electric static foarte puternic. S-a observat că deplasarea prin pereţii încărcaţi electric ai cuştii Faraday, când mă aflam în Corpul Doi, a fost imposibilă. Când sarcina electrică a fost înlăturată, această deplasare nu a mai constituit o problemă.

În fazele de început ale experimentelor, încercările de a face deplasări în timp ce eram în Corpul Doi au fost limitate de ceea ce părea o barieră constituită din cabluri de alimentare şi linii aeriene electrice întreţesute, foarte asemănătoare celor ce se mai găsesc pe atâtea străzi din oraşele şi orăşelele mai vechi. Unul dintre factorii care a contribuit la creşterea distanţei dintre corpul fizic şi Corpul Doi a fost recunoaşterea naturii acestor bariere şi a relaţiei lor cu radiaţia electromagnetică. Întrucât mintea percepe asemenea forţe pentru prima oară, ea le-a interpretat ca „fire“. Odată identificate, trecerea prin bariere a fost simplă.

Corelaţia este sugerată şi de experienţele raportate ale Corpului Doi aflat deasupra străzii – ulterior confirmate printr-o verificare fizică – şi care se mişca de-a lungul

câmpului magnetic al liniilor aeriene electrice de înaltă tensiune. Când mă aflam în Starea Doi, ori de câte ori au fost sesizate manifestări ale celei de-a treia forțe, ele au fost percepute și interpretate mai întâi ca fiind de natură electrică. Până astăzi nu există metode verificate de măsurare sau detecție a acestei a treia forțe – și nici nu vor exista până când nu va fi luată în considerare, în mod serios, existența ei în cadrul triadei.

Premisă: Existența Tărâmului II

Această realitate este un concept de proporții, de neconceput pentru mintea umană conștientă. Însă toate experimentele conduc indubitabil spre această concluzie. Nu este greu ca Tărâmul II să fie recunoscut ca subiect al viselor și contemplărilor omului de-a lungul istoriei. Nu e greu nici să înțelegem diferitele tipare ce îi sunt atribuite în nenumăratele încercări de a traduce această mare necunoscută în termeni recognoscibili.

Din dovezile actuale, poate fi la fel de bine atât Rai, cât și Iad – exact așa cum poate fi și mediul nostru actual. Cel mai important element pare să fie acela că o mare parte din Tărâmul II nu e nici una, nici alta. Din experimente, nu se știe până acum dacă cel care moare „merge“ automat în Tărâmul II. De asemenea, astăzi nu există material care să indice că prezența personalității umane în Tărâmul II este permanentă. S-ar putea ca, odată ce am părăsit Tărâmul I (Aici-Acum), la fel ca un vârtej, să pierdem treptat energie și să ne disipăm, în cele din urmă, în mediul Tărâmului II. Este rezonabil să acceptăm că rezultatul acestui proces ne asigură că suntem nemuritori – adică supraviețuim dincolo de groapă, dar nu pentru totdeauna. Este posibil ca „viața“ din această stare diferită de existență să fie cu atât mai

îndelungată cu cât este mai puternică personalitatea. Prin urmare, s-ar putea ca supravieţuirea să fie atât realitate, cât şi iluzie.

Întinderea Tărâmului II pare să nu aibă limite. În stările cu care m-am confruntat până acum, se pare că nu există mijloace de a măsura sau calcula adâncimea şi lăţimea acestui straniu loc familiar. Deplasarea de la o secţiune la alta este prea instantanee pentru a permite orice estimare sau ca să se observe poziţia „spaţială“ a unei zone faţă de alta. Atât cât se poate stabili, nu există relaţii de conexiune între diferitele locuri din Tărâmul II şi universul nostru fizic. Ele pot sau nu să coincidă loc cu loc. Cu siguranţă că acest Tărâm nematerial nu are în centrul său Pământul pe care trăim. Mai degrabă, se pare că doar o foarte mică porţiune a sa acoperă lumea noastră fizică – iar aceasta ar fi pentru noi „poarta de intrare“.

În acest stadiu, cred că pentru conştiinţa umană este imposibilă înţelegerea în întregime a realităţii Tărâmului II. Ar fi ca şi cum am cere unui calculator electronic să ruleze o suită de instrucţiuni pentru care nu a fost programat.

Conştiinţa – aşa cum am dezvoltat-o până acum – nu este pregătită pentru acest gen de înţelegere. Asta nu înseamnă totuşi că o asemenea conştiinţă nu va putea să apară sau nu o va face în viitorul apropiat. Prin exersarea tehnicilor acum neclare sau care vor fi ulterior elaborate, conştiinţa ar putea foarte bine să fie mai profundă sau extinsă pentru a recunoaşte şi accepta această realitate.

Pe de altă parte, sunt foarte sigur că subconştientul, inconştientul, supraconştientul, eul superior, sufletul – sau oricum s-ar numi non-conştiinţa noastră non-materială – este în general foarte conştient de existenţa Tărâmului II, care îi este familiar. Cât de mult afectează această conştienţă gândirea noastră conştientă este preocuparea celor mai

veneraţi filosofi. Mulţi sugerează că ea ne domină acţiunile în stare de veghe.

Notele despre experimente par să confirme acest lucru. Noi suntem stăpânii noştri, dar nu la nivel conştient. Acţiunile noastre în Tărâmul II par să aibă o influenţă determinantă asupra activităţilor noastre zilnice, ceea ce este complet nerecunoscut de eul conştient. Întrucât există efectiv sute de pagini de note ale experimentelor legate de vizite în Tărâmul II, cea mai mare parte este încă mai presus de posibilitatea transpunerii în modurile de gândire din Tărâmul I. Fără îndoială, cele mai multe dintre ele au de-a face şi cu acea zonă care atrage acest eu personal (ceea ce se aseamănă se atrage), care nu e decât o părticică din întreg.

Premisă: Existenţa unei contradicţii

Noi împărtăşim cu animalele şi cu toate vieţuitoarele o primă poruncă ce ţine de momentul concepţiei. Ea surclasează orice alt instinct. Porunca imprimată pentru totdeauna în fiinţa noastră este: SUPRAVIEŢUIEŞTE!

Această dinamică a creat bariera fricii, care trebuie depăşită înainte de a avea loc o separare voită. De asemenea, o experienţă în afara corpului este foarte asemănătoare cu moartea, care ar putea fi considerată eşecul final de a te supune poruncii. Pentru a ne satisface instinctul de supravieţuire, mâncăm. Adesea, facem asta de nevoie, pentru că este singura cale de a răspunde primei porunci când suntem ameninţaţi de altceva decât de moartea prin înfometare. Noi traducem porunca în acumulări şi protecţia posesiunilor materiale. Instinctul de reproducere răspunde poruncii în alt mod. Orice pericol pentru ego apelează la mecanismele de apărare sau respingere. Familiarul „luptă-sau-fugi"

reprezintă reacţia fizică la instinctul de supravieţuire. Supravieţuirea, ca primă poruncă, înseamnă evitarea morţii prin orice mijloc posibil. Contradicţia constă în aceea că principalele noţiuni idealiste ale omului, virtuţile nobile, marile realizări, toate au ca bază negarea şi/sau respingerea acestei prime porunci.

Omul care îi dă altuia pâinea sa, omul care asigură subzistenţa familiei sale cu preţul unei morţi timpurii, care se dedică ţării şi comunităţii fără un beneficiu direct, care, în mod deliberat, îşi pune în pericol şi chiar îşi sacrifică viaţa pentru alţii a făcut „ceea ce trebuia".

Ca urmare, a face ceea ce trebuie – actul uman cel mai respectat, cel mai Divin conform standardelor noastre – violează în mod direct prima poruncă a lui Dumnezeu, imprimată întregii naturi. Mai mult, pentru a complica această contradicţie, e imposibil să se atingă Starea Doi fără a subjuga şi/sau a subordona instinctul de supravieţuire în cea mai fundamentală formă a sa.

ADN, tu ai cumva firele încrucişate! Din aceste premise de bază rezultă o mie de alte premise – aşa cum ies la suprafaţă bulele de gaz din masa primordială de resturi organice de pe fundul oceanului. Trecând prin strat după strat de interpretări greşite, ele străbat în sus, în lumină. Este mai bine să distrugem evidenţa, să o ignorăm? Sau, bazaţi pe toate posibilităţile existente, să încercăm să deschidem uşa mai larg?

Cu această din urmă idee apare următoarea posibilitate: în anul 2025, un băiat din Tărâmul I apasă un buton al unui aparat foarte asemănător unui radio portabil. Eu percep semnalul şi îmi îndrept atenţia spre el.

Îi spun cu căldură „Salut, fiule!", iar stră-stră-nepotul meu zâmbeşte pentru că mă recunoaşte.

Epilog: Profilul personalității lui Robert A. Monroe

Robert A. Monroe (30 octombrie 1915 – 17 martie 1995) s-a prezentat la Departamentul de Cercetări al Spitalului Administrației Veteranilor din Topeka, astfel că am putut să aflăm mai multe despre relația dintre personalitatea sa și experiențele lui în afara corpului. Scopul principal al investigațiilor noastre a fost o „evaluare psihologică" aprofundată. Monroe a fost extrem de deschis și cooperant în timpul acestor interviuri intensive și serii de diferite teste psihologice care erau destinate examinării adâncurilor spiritului său subconștient, structurilor sale de valori, vieții sale imaginare, precum și aspectelor umaniste și autoactualizante ale spiritului său. Am efectuat asupra lui un scurt experiment psiho-fiziologic, despre care voi relata mai târziu.

Întrucât am revăzut imensul material pe care îl deținem despre viața sa, am încercat să extrag idei sau teme pentru a face un rezumat. Trebuie remarcate anumite puncte legate de experimentele sale, care le face cumva diferite de alte asemenea relatări: Monroe, un om de afaceri de șaizeci de ani, a avut o educație tipic „sudistă", relativ solidă,

deşi anumite trăsături ale vieţii sale indică faptul că a fost o persoană excentrică încă de la o vârstă fragedă, cu abilităţi intelectuale şi emoţionale deosebite şi cu un simţ neobişnuit de matur al personalităţii şi independenţei.

El relatează că prima experienţă în afara corpului a avut loc în anii săi de maturitate, o altă diferenţă, în timp ce în activitatea noastră am întâlnit multe persoane cu astfel de experienţe sau similare în timpul copilăriei. Primele experienţe sunt adesea asociate cu boli fizice grave, cu naşterea copiilor, folosirea diferitelor droguri (inclusiv anestezice) sau cu stări extreme percepute ca o ameninţare psihologică sau fizică asupra persoanei. În vremea când a avut prima lui experienţă în afara corpului, Robert Monroe părea să nu fi suferit de nicio boală fizică gravă. Totuşi, la vârsta de patruzeci şi doi de ani, el era în perioada adaptărilor şi transformărilor de la jumătatea vieţii. De asemenea, trebuie remarcat că în copilărie a suferit de o formă severă de scarlatină – o boală care este asociată cu febră mare. Din propria sa relatare, a fost foarte bolnav, deşi mama sa, medic fiind, a putut să-l îngrijească în afara spitalului. În plus, mai târziu în timpul vieţii, lui Monroe i s-au pus în evidenţă unele îngustări de natură sclerotică ale vaselor de sânge din creier, care puteau crea o stare de oxigenare scăzută, capabilă să provoace asemenea experienţe. Insolit este modul în care Monroe utilizează experienţele sale. Dacă am fi avut noi asemenea experienţe, cei mai mulţi am fi fost extrem de înspăimântaţi şi am fi încercat să le evităm. Este semnificativ că, în încercarea de a explica aceste experienţe bizare, vizitele repetate ale lui Monroe la medici erau motivate prin orientarea intelectuală şi medicală a părinţilor săi.

Este frapant modul în care comportamentul oamenilor reflectă o încercare de a înţelege, prin acţiune şi experiment, preocupările dominante ale minţii lor subconştiente.

Una dintre temele cele mai des întâlnite în relatările lui Monroe este interesul său față de aer. Aerul reprezintă mediul său. De la o vârstă fragedă a construit modele de aeronave, în liceu a învățat să piloteze avioane, iar mai târziu a devenit un desăvârşit pilot de planoare. Am remarcat acest gen de preocupare la cei care au avut în mod direct experiențe în afara corpului, în opoziție cu cei care doar studiază sau cercetează fenomenul. Am remarcat nu numai faptul că, în general, ei au încă din copilărie asemenea experiențe imaginare – cum ar fi jocul cu prieteni ireali şi faptul că văd zâne –, ci şi că îşi amintesc adesea că şi-au închipuit că zboară ca o pasăre şi relatează o mulțime de vise în care zboară sau cad în gol. O altă temă semnificativă din viața lui Monroe este preocuparea sa față de mişcare. Când a revizuit, în cursul interviului, atmosfera din familia sa, el s-a emoționat foarte mult datorită amintirilor din copilărie, în special cele legate de mersul cu trenul. La fel ca în materialele testelor psihologice, temele legate de mişcare sunt ceva comun pe parcursul întregii sale vieți.

Monroe a avut multe talente deosebite. El a fost extrem de independent încă de la o vârstă fragedă. Tatăl său, un profesor universitar tăcut şi autoritar, a fost un model excelent de părinte echilibrat. Mama sa a fost medic şi controla mai mult familia, deşi nu într-un mod dominant, agresiv. Monroe a putut să-şi valorifice talentele individuale într-o manieră oarecum neobişnuită în familiile tradiționale. Părinții i-au permis un grad considerabil de libertate şi i-au recunoscut cumva talentele ciudate, în special îndemânarea sa în mecanică, ce nu era prezentă la niciunul dintre membrii familiei. A avut două surori mai mari – cu cea mai mare intra mereu în competiție – şi un frate mult mai mic. Printre talentele sale neobişnuite s-a numărat capacitatea de a scrie şi de a citi de la vârsta de patru ani. În ciuda acestui

fapt, performanţele sale şcolare au fost mediocre până când a avut o relaţie mai specială cu un profesor de la liceu, de care s-a simţit acceptat şi care l-a îndrumat. De atunci, el a devenit un student doar cu note maxime. A fost un lider al egalilor săi în copilărie, deoarece era extrem de original şi creativ şi căuta constant răspunsuri.

S-a perfecţionat constant, aşa cum fac mulţi oameni în acest domeniu. De asemenea, a demonstrat că are o altă caracteristică comună celor care explorează stări modificate de conştienţă: ascultă de experienţele sale subiective şi acţionează asupra lor. Cu alte cuvinte, el părea să creadă în propriile sale experienţe şi a urmat – în mod voit şi cu mare încredere – ceea ce a simţit. În activitatea noastră cu oameni care au trăit experienţe în afara corpului am aflat că aceştia au anumite atribute personale, iar Monroe este unul care le manifestă. Acestea includ o tendinţă de a se simţi izolaţi social şi diferiţi de ceilalţi la o vârstă destul de fragedă. De altfel, adesea privea lumea ca un extraterestru. Această izolare relativă este combinată cu tendinţa de autonomie şi, totuşi, de a fi un lider foarte agresiv şi în permanentă căutare de pericole.

Monroe s-a supus anumitor experienţe – pe care cei mai mulţi ar încerca să le nege şi să le evite – şi le-a plasat într-un context extrem de creativ; se folosea de abilităţile sale de lider şi de atributele lui esenţiale. Prin urmare, oameni asemenea lui Monroe sunt capabili să folosească experienţele lor mentale, interioare ca linii directoare în viaţă. El nu are o instruire specială în discipline meditative sau ezoterice, dar utilizează aceste intuiţii. Monroe, ca şi alţii, este o persoană care memorează vizual şi gândeşte în structuri globale. Visele sale sunt şi ele vizuale, foarte colorate şi intense. Poate că una dintre temele cele mai comune din viaţa lui Monroe este siguranţa că nu trebuie să definească

continuu lumea exterioară. Această atitudine i-a dat abilitatea de a parcurge realităţi care, în mod normal, nu le sunt accesibile oamenilor ale căror vieţi necesită, dintr-un motiv sau altul, definirea continuă a lumii fizice exterioare.

Anii de început ai vieţii lui Monroe arată nu numai spiritul său de independenţă, ci şi încăpăţânare şi o tendinţă de a se revolta împotriva valorilor tradiţionale, deşi nu există nicio dovadă că această revoltă, în principal nemanifestată în afară, i-ar fi creat probleme majore în viaţă. El nu a avut nicio traumă majoră şi nici vreun fel de dificultăţi în copilărie pe care să le analizeze un psihiatru. Cred că această situaţie se datorează excelentei sale relaţii cu părinţii, care nu aveau atitudinea obişnuită a membrilor clasei de mijloc şi care erau ei înşişi foarte independenţi. Mama sa, o femeie dinamică, avea tendinţa să treacă peste aspectele urâte ale vieţii – o atitudine care apare în analiza personalităţii lui Monroe. Se pare că atât Monroe, cât şi mama sa foloseau ceea ce se numeşte în termeni psihiatrici tradiţionali „negarea“ sau „evitarea“ – numai că le aplicau conştient şi nu par să le fi creat dificultăţi. El are tendinţa de a scoate la suprafaţă ceea ce este mai bun din oameni printr-o formă indirectă de comunicare ce îl face să-şi focalizeze atenţia pe ceea ce sintetizează mai degrabă decât pe ceea ce distruge. Nu a avut traume majore în copilărie, deşi o experienţă pe care o relatează el a fost totuşi traumatizantă: mutarea familiei dintr-un orăşel într-un oraş mare. La vârsta de cincisprezece ani a intrat în colegiu şi apoi la o şcoală pregătitoare pentru o facultate de medicină. În cele din urmă, s-a specializat ca inginer, cu calificative foarte bune, deşi cursurile pe care le-a urmat erau destul de neobişnuite.

Viaţa de adolescent şi de adult tânăr a lui Monroe a fost una de întreprinzător. El a înfiinţat un teatru, a produs şi a regizat multe programe de radio şi televiziune, a început

şi a pierdut un număr de afaceri, dar de fiecare dată a fost capabil să strângă în jurul lui oameni care să-l ajute. Această dezvoltare independentă, non-religioasă, non-paranormală, non-ezoterică, tipică „visului american", pare să-l fi format bine pe Monroe pentru genul de observaţii simple şi directe care sunt atât de bine redate atât în cartea sa, cât şi în activitatea sa ulterioară. În relaţia lui cu sine însuşi şi cu familia sa, unită şi devotată, precum şi cu alţi colegi şi prieteni, el pune accent pe importanţa relaţiilor personale mai degrabă decât pe posesiuni materiale, iar tendinţa sa generală era de a vedea că oamenii sunt buni.

Cum poate Monroe să accepte aceste călătorii absolut ezoterice descrise în cartea sa şi, în acelaşi timp, să fie un om de afaceri de succes, aproape tradiţional, şi un tată care nu este un trăsnit, nu poartă haine neobişnuite şi nici nu se dă continuu în spectacol pentru a-şi expune abilităţile deosebite? El îşi continuă fără încetare cercetările, îşi realizează propriile contacte şi îşi asumă responsabilităţi pentru propria viaţă. Un test psihologic arată că are profilul unei persoane care se adaptează uşor, cu o accentuare specială a abilităţii sale de a vedea contrariile aparente ale vieţii ca fiind legate între ele într-un mod plin de semnificaţii – test la care a avut un punctaj deosebit de ridicat. De asemenea, Monroe a demonstrat că are trăsături pe care le-am remarcat la oamenii care conduc diferite cercetări în domeniul stărilor modificate de conştiinţă, şi anume tendinţa de a păstra unele emoţii intense în subconştient, unde le ţine separate şi blocate.

Parte din faptul că el consideră contrariile ca având un sens implică deopotrivă că le ţine ascunse, dar şi că foloseşte energia creată de tensiunea dintre ele pentru acţiuni creatoare. Adesea, astfel de persoane dau dovadă că au gânduri şi sentimente intense şi o anume sensibilitate pentru

critică. Testele efectuate în legătură cu atitudinea lui față de moarte au indicat că, în comparație cu populația normală, temerile și frica lui Monroe sunt extrem de scăzute.

Unele scrieri și studii despre persoane care au avut experiențe în afara corpului au pus un accent considerabil pe negarea morții. La un anumit nivel, această negare pare logică, în special în studiile despre oameni care au avut primele experiențe în situații în care le era amenințată viața – situații cu care mulți dintre noi nu se confruntă niciodată. Poate că experiența se întipărește adânc în minte, ceea ce face ca subconștientului să-i fie în permanență teamă că ea s-ar putea repeta. Analiza mai aprofundată a celor evidențiate de testele psihologice ale lui Monroe nu demonstrează o frică de moarte iminentă sau o încercare de negare a morții, ci mai degrabă de a avea, a controla și a utiliza intensiv emoții separate în interiorul minții sale subconștiente.

Într-o pauză în cadrul unei investigații psihologice intensive am condus un scurt experiment în laboratorul de psiho-fiziologie al spitalului cu un psiholog, dr. Fowler Jones, de la Centrul Medical al Universității din Kansas, în calitate de coobservator. L-am rugat pe Monroe să intre în starea de spirit pe care el o numește experiență în afara corpului. L-am conectat la un poligraf și i-am înregistrat unele trasee ale undelor cerebrale, după care am efectuat măsurători referitoare la nivelul de anxietate și nivelul de alertă (GSR*). L-am observat printr-o fereastră-oglindă unidirecțională, pe o durată de treizeci de minute. Cele mai izbitoare particularități ale sale au fost frecvența extrem de scăzută a respirației și nivelul profund de relaxare. Respirația era

* *Grade of Security Reaction*, în limba română: „gradul de reacție la siguranța proprie". (n. tr.)

superficială şi a avut perioade în care nu a respirat deloc, urmate apoi de câteva respiraţii profunde.

Cam în acelaşi moment când un tehnician a intrat în încăpere să ne spună că traseele undelor cerebrale se schimbă, dr. Jones şi cu mine am avut simultan impresia unei distorsiuni a părţii superioare a corpului lui Monroe, asemănătoare unei unde de căldură, în timp ce vedeam clar partea inferioară a trupului. Această distorsiune a durat până la aproximativ două minute înainte de terminarea experimentului. Monroe a declarat că a putut să iasă din corp foarte repede, dar nu a fost în stare să semnaleze aceasta decât cu cinci secunde înainte de a se reîntoarce în corpul fizic, ceea ce a şi făcut. Acest semnal a coincis cu o nouă schimbare în traseele undelor sale cerebrale. Deoarece au existat probleme de conexiuni, tehnicianul a intrat în încăpere în cursul experimentului pentru a verifica electrozii şi firele de legătură. A fost interesant de remarcat că, atunci când tehnicianul încerca să ajusteze legăturile, nu a existat nicio înregistrare a faptului că această acţiune ar fi afectat nivelul de trezire a lui Monroe pe GSR.

Din punct de vedere tehnic, când se află în afara corpului, nivelul GSR a lui Monroe arată o creştere de aproximativ 150 microvolţi şi, odată început experimentul, n-a existat nicio reacţie specifică, sau non-specifică, chiar şi atunci când tehnicianul i-a atins corpul pentru a aranja poziţia electrozilor. Aceasta este ceva foarte neobişnuit fiindcă semnalul GSR este supersensibil la asemenea interferenţe. Tehnicianul a remarcat, de asemenea, că pielea lui Monroe era foarte uscată şi fierbinte. După reintrarea în corp, Monroe a fost uşor dezorientat, vorbirea îi era perturbată şi nu era capabil să-şi amintească sau să-şi descrie imediat experienţele, deşi, mai târziu, a relatat că a părăsit camera

unde se desfăşura experimentul şi a intrat în camera unde se afla poligraful şi tehnicianul.

De asemenea, este demnă de notat diferenţa dintre cele relatate de Monroe şi cele relatate de alţi practicanţi ai experienţelor în afara corpului, şi anume că, anterior începerii acestui experiment psiho-fiziologic, neoficial şi scurt, Monroe a demonstrat capacitatea sa de a mişca acele unor voltmetre sensibile ducându-şi mâna deasupra lor. Aceste genuri de manipulări energetice ar putea explica, într-un fel, unele probleme tehnice create aparatului foarte sensibil, care adesea indică greşit în asemenea experimente. Este aproape ca şi cum energia se degajă brusc şi nu mai este sub controlul complet nici al experimentatorului şi nici al subiectului.

O analiză computerizată a undelor cerebrale ale lui Monroe a demonstrat că cea mai mare parte a energiei sale cerebrale s-a situat în intervalul de frecvenţă între patru şi cinci cicluri pe secundă (unde teta), fără componente cu frecvenţă mai mare de zece cicluri pe secundă. El şi-a focalizat energia cerebrală într-o bandă de frecvenţe extrem de îngustă. Am găsit fenomene similare în experimentele cu sistemul stroboscopic de benzi audio al lui Monroe. El a făcut acest experiment fără benzile sale, dar se pare că putea să-şi focalizeze conştienţa astfel încât energia sa cerebrală să fie într-o bandă de frecvenţe foarte îngustă. Atunci când tehnicianul a remarcat schimbarea de semnale EEG, părea să existe un transfer de energie de la emisfera stângă spre emisfera dreapta a creierului. Semnalele sale EEG erau normale, fără să apară epilepsia şi fără dovada unei reacţii neobişnuite la respiraţia accentuată sau la existenţa unui stimul luminos. O analiză statistică ulterioară a traseelor EEG (analiza de varianţă) a arătat că, în termeni de frecvenţă a undelor cerebrale, nu au existat diferenţe speciale între emisfera dreaptă şi cea stângă, dar că, în perioada când el a fost în afara corpului,

frecvența undelor sale cerebrale a fost considerabil mai mică. În timpul perioadei în care se afla în afara corpului, variațiile de frecvență a undelor sale cerebrale au fost considerabil mai scăzute, mult mai mici pentru emisfera dreaptă decât pentru cea stângă. Aici diferențele au fost semnificative din punct de vedere statistic (P< 0,001).

Ce înseamnă toate astea? În esență, acest scurt experiment a arătat că, în timpul în care s-a aflat în starea de „în afara corpului", Monroe a fost capabil să-și focalizeze energia cerebrală într-o bandă de frecvențe foarte îngustă și să producă distorsiuni vizibile ale corpului său observate independent de două persoane, în condiții de iluminare slabă. El a fost capabil să atingă un grad de relaxare neobișnuit de profund, cel pe care pretinde că îl atinge în condițiile numite de el „focalizare cu zece benzi". Este aproape ca și cum corpul său ar fi fost mai curând comatos decât adormit. În alte experimente am găsit tipuri diferite de reacții ale undelor cerebrale ca răspuns la starea de a fi în afara corpului, dar toate par să aibă un lucru în comun: apare o încetinire a undelor cerebrale și o deplasare a concentrării energiei.

În rezumat, se poate spune despre Monroe că viața sa plină de energie, cu un simț înalt al scopului propus, precum și nevoia și neîncetata sa dorință de a înțelege reprezintă o bună demonstrație a ceea ce a spus odată W.R. Inge: „Un test este infailibil. Orice imagine a realității care ne adâncește capacitatea de înțelegere a manifestărilor și problematicii uluitoare a vieții, în lumea în care ne mișcăm, este pentru noi mai aproape de adevăr decât orice imagine care diminuează această înțelegere."

Dr Stuart M. Twemlow, specialist în psihiatrie
Șeful Serviciului de Cercetare
Spitalul Universitar V.A. Topeka
Facultatea Școlii de Psihiatrie Meninger

Postfață

„Singura cale de a descoperi limitele posibilului este de a trece dincolo de ele, în tărâmul imposibilului."
Arthur C. Clarke

Încă din cele mai vechi timpuri, granițele dintre om și natură erau puțin distincte, întreaga natură având în ea ceva supranatural. Orice avea un „spirit", inclusiv pietrele, copacii, animalele și oamenii. Mai târziu, pe măsura evoluției civilizației umane, s-au creat linii de separare între oameni și celelalte părți ale naturii.

Religiile din Est și Vest au susținut că atât oamenii, cât și animalele au ceva care supraviețuiește morții fizice, că acel ceva al animalelor ar fi inferior – iar, mai târziu, că doar cel al omului ar fi nemuritor. Azi există dovezi că și spiritul animalelor supraviețuiește – de exemplu, că ele se pot reîncarna. Cu 2 500 de ani în urmă, indianul Patanjali a crezut și a susținut că se pot obține puteri paranormale accesând dosarele Akashice, care, în tradiția hindusă, conțin toate informațiile din trecutul și prezentul fiecăruia dintre noi. El a mai afirmat că putem vedea la distanță sau că

putem să cunoaştem viitorul, cu condiţia să dorim categoric să-l vedem creând un singur punct focalizat al atenţiei în obiectivul dorit, accesând astfel câmpul Akashic.

În zilele noastre, Ervin Laszlo nu face decât să reia Câmpul Akashic al lui Patanjali şi să-i dea o altă denumire: Câmpul A sau Câmpul Zero, care este o bancă a memoriei – de fapt, o hologramă. Aici sunt acumulate toate informaţiile şi înregistrările tuturor timpurilor. Foarte simplu spus, holograma înseamnă că fiecare parte, oricât de mică ar fi ea, conţine efectiv întregul. (Dennis Gabor descoperă holografia în 1940 prin calcule matematice, care apoi e dezvoltată, printre alţii, de David Bohm prin conceptul de Univers Holografic şi de cunoscutul neurochirurg american Carl Pribram prin ideea de Creier Holografic.) Accesând acest Câmp Zero, explică Ervin Laszlo, „se ajunge" la informaţiile înregistrate aici, iar el îl numeşte Câmpul A, echivalent cu vacuumul sau câmpul zero din fizică. Rupert Sheldrake îl numeşte Câmp Morfic (Morphic Field). Fizicianul american Hall Puthoff îl etichetează drept Quantum Zero Point Energy (ZPE), numit astfel pentru că rămâne activ la zero absolut. Puthoff crede că ZPE nu există în paralel cu Câmpul electro-magnetic, ci că ar fi o legătură continuă între un punct şi oricare altul din Univers şi că acţionează la fel ca şi Câmpul Subtil al lui Cleve Backster, câmp care leagă absolut toate formele de viaţă.

Când citeşti cartea *Călătorii în afara corpului*, de Robert Monroe, la prima lectură ai impresia că autorul încearcă să inventeze sau să reinventeze un fel de literatură fantastică, ori de-a dreptul bolnavă, sau poţi crede că scriitorul însuşi este bolnav psihic. Chiar Robert Monroe a crezut, la începutul experienţelor sale, că are un fel de boală psihică sau de tumoră cerebrală. După ce a consultat medici

şi i s-au făcut examinările de rigoare, i s-a spus că totul era în regulă, că era sănătos.

Oare un asemenea om ar putea gândi că, prin ceea ce vedem cu ochii noştri, cuprindem doar 10% din realitate şi că restul de 90% – chiar dacă nu-l vedem – este adevărata putere a energiei existente în acest nevăzut?

Robert Monroe îşi descrie extraordinarele experienţe de ieşire în afara corpului fizic asemenea unui explorator care caută explicaţii ştiinţifice. Prima „ieşire" din corpul fizic a fost una nedorită, spontană. Avusese semne premonitorii cu mult înainte: o stare de rău general, ameţeli, dureri abdominale pe care însuşi autorul nu şi le putea explica. Apoi face nenumăratele alte ieşiri din corpul fizic, inducându-le în mod deliberat.

Monroe susţine că a călătorit în mai multe dimensiuni, pe care le denumeşte Lăcaşuri sau Tărâmuri. Aici îşi întâlneşte tatăl şi prieteni de familie decedaţi. Comunicările cu aceste fiinţe erau non-verbale, iar deplasarea se făcea în urma unui gând focalizat: era destul să se gândească la cineva sau la direcţia unde să ajungă şi era deja acolo. Când focalizarea nu era destul de puternică, se întâmpla să se afle în locuri necunoscute şi ciudate.

Este Robert Monroe credibil în ceea ce descrie în carte? Răspunsul ni-l dă chiar scriitorul. Asemenea cazuri sunt relatate în toata istoria omenirii, începând cu Egiptul, China, India, şi în diferite religii existente cu mult înaintea creştinismului. „Dar cel mai sigur lucru spre a te convinge de existenţa lor este experienţa proprie" – sunt înseşi cuvintele scriitorului.

Există păreri că ieşirile din corpul fizic sunt atât de obişnuite, încât mulţi dintre noi au frecvent asemenea experienţe – mai ales în timpul somnului. Visele în care zburăm ori plutim în aer nu ar fi altceva decât ieşiri din corpul fizic.

Aceste ieşiri din corpul fizic, descrise de Monroe începând cu anii '50, au fost făcute cu mult înainte ca experienţele din morţile clinice să devină atât de cunoscute şi atât de discutate ca în zilele noastre.

Într-o anumită măsură, experienţele morţilor clinice par a fi ieşiri din corpul fizic, cum descrie atât de convingător Dr. Raymond Moody în cartea sa *Viaţă după Viaţă*, publicată în 1975. Şi în aceste cazuri există acel „ceva" care părăseşte corpul fizic, observă ce se întâmplă în jur – de obicei de la o anumită înălţime –, redă în detalii tot ce s-a întâmplat cu el, trece printr-un tunel la capătul căruia întâlneşte o lumină unde aşteaptă rude decedate sau fiinţe de lumină, care, de cele mai multe ori, spun că este mai bine să se întoarcă deoarece nu a sosit momentul „trecerii". Aceste reveniri în corp coincid cu revenirea spontană sau resuscitarea medicală.

Există unele deosebiri între experienţele lui Monroe şi cele din morţile clinice. Robert Monroe iese din trup fie spontan, fie la dorinţă, călătoreşte unde îşi propune, dar nu are experienţa revederii întregii vieţi, ca în morţile clinice. Interesant este că această revedere a întregii vieţi – ca într-un film foarte clar în culori şi sunete – este comună în experienţele de moarte clinică şi în hipnoza regresivă. În aceste revederi de vieţi trecute, nimeni nu te judecă – tu eşti singurul tău judecător.

Descrierile ieşirilor din corp ale lui Monroe şi experienţele din morţile clinice au multe asemănări şi cu descrierile dintre două vieţi ale fenomenelor de reîncarnare, bine cunoscute la vechii egipteni, tibetani, budişti şi triburile indiene din America. Platon, Pitagora şi Origen credeau şi ei în reîncarnare.

Studii efectuate timp de decenii de profesorul Ian Stevenson şi asistentul său Dr. Jim Tucker*, de la Universitatea din Virginia, SUA, care au adunat peste 2 500 de cazuri de reîncarnări, sunt deosebit de relevante. Acestea sunt cazuri bine documentate, adunate de la adulţi şi copii din întreaga lume care şi-au descris şi alte vieţi trăite în trecut. Putem presupune că, atunci când murim, „ceva" care se detaşează de corpul fizic supravieţuieşte până la revenirea într-un nou corp. Dacă am accepta asemenea idee, ar deveni limpede legătura dintre reîncarnare şi fenomenul de ieşire din corpul fizic.

Cum s-ar putea explica fenomenele ce apar în cazul transplantului de organe, când persoana primitoare primeşte şi o parte a personalităţii donatorului? Este ca şi cum organul donat ar face parte din holograma donatorului, care conţine şi personalitatea acestuia.

Cum putem explica vederea la distanţă? Ce este acel ceva care „vede" sau „ştie" ce se află într-un loc aflat la mii de kilometri de cel care „vede"? Ce reprezintă toate aceste fenomene? Ar putea fi oare posibilităţi de manifestare, fie şi parţiale, ale spiritului uman, care poate călători în afara corpului fizic şi care supravieţuieşte morţii? Să existe oare şi un cod spiritual asemănător codului genetic, ADN? Toate aceste fenomene reprezintă doar dovezi ale posibilităţii existenţei sau/şi supravieţuirii spiritului uman.

Este paradoxal că ştiinţa modernă, care foloseşte unele tehnici bazate pe fizica cuantică (televiziunea, telefonia mobilă, computerul, ultrasonografia, ecocardiografia, tehnici de rezonanţă magnetică folosită în medicină etc.), a

---

* Cartea dr. Jim Tucker, *Viaţă înainte de viaţă*, este publicată de Editura For You. (n. tr.)

ignorat şi continuă să ignore fenomenele descrise mai sus, dovezile evidente ale aşa-ziselor „energii subtile".

Fizica modernă a dovedit fenomenul de nonlocalitate. Explicat mai simplu, este vorba despre existenţa unei forme de energie/particulă în mai multe locuri în acelaşi timp.

Cazul lui Monroe de bilocaţie ar putea fi explicat prin acest fenomen. De asemenea, fizica modernă a mai demonstrat un fenomen interesant pe care Einstein l-a denumit *spooky action at the distance* („acţiune fantomă la distanţă"): fenomenul de interconexiune (*entanglement*) dintre două particule subatomice care fuseseră în strânsă proximitate şi care, după ce au fost separate, pot comunica între ele la orice distanţă.

Poate oare memoria organului transplantat să se bazeze pe acest fenomen?

Binecunoscutul fizician David Bohm, fost discipol al lui Einstein, spunea cu câţiva ani în urmă că marea putere a ştiinţei rezidă în faptul că îşi are rădăcinile în experienţele existente, dar marea slăbiciune a ştiinţei contemporane este că admite drept legitime doar anumite tipuri de experienţe.

Dr. Radu Ilea
Londra, 2007

P.S. Am scris aceste rânduri după participarea la cursul Gateway de la Institutul Monroe din Virginia, SUA, împreună cu soţia mea, cotraducătoare la această carte.

Cuprins

Cărţi apărute la Editura For You

Adrian Butash • *Binecuvântează această hrană*
Alain Gavriluţiu • *Bube amare*
Alan Cohen • *Ne e suficient*
Alberto Villoldo • *Cele patru introspecţii* • *Iniţiere şi iluminare*
Amit Goswami • *Creativitate cuantică*
Anca Rădulescu • *Puternică şi frumoasă*
Andrew Harvey • *Speranţa*
Angelique Du Toit • *Stai drept într-o lume care se destramă*
Anthony de Mello • *Conştienţa*
Atasha Fyfe • *Magia vieţilor trecute*
Augusto Cury • *Copii străluciţi, elevi fascinanţi* • *Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi* • *Minţi sclipitoare, minţi antrenate* • *Maria, cea mai strălucită educatoare din istorie* • *Codul inteligenţei*

• *Eliberează-te din temnița emoțională*

• *Fascinanta construcție a eului*

Barbara Hand Clow • *Codul înțelepciunii mayașe*

Barbara Wren • *Trezirea celulară*

Bernie Ashman • *Semne zodiacale și vieți trecute*

Bernie Siegel • *Arta vindecării*

Bjorn Aris • *Calea japoneză a sabiei*

Brian Tracy • *Succesul în viață*, ediția a II-a

Brian Weiss • *Același suflet multe trupuri*

• *Se întâmplă miracole*

• *Prin timp spre vindecare*

Bruce H. Lipton • *Efectul de lună de miere*

• *Biologia credinței*, ediția a II-a adăugită

Byron Katie • *Cine ai fi tu fără povestea ta*

Carlos Warter • *Reîntoarcerea la sacru*

Carmen Voinea-Răducanu • *Visătorii nu mor niciodată*

Carolyne Myss • *De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem*

• *Sfidează gravitația*

• *Acțiuni imperceptibile dătătoare de putere*

Carrie Hart • *Quado ne vorbește*

Cătălin Manea • *Totul din întreg*

• *Întoarcerea la liniște*

• *Eliberarea*

Cherry Gilchrist şi Lara Owen • *Iubirea începe la 40 de ani*

Cheryl Canfield • *Vindecarea profundă*

Cristina Podoreanu • *Lup Nebun*

Cristy Wilson Beam • *Miracole din Cer*

Daniel J. Siegel şi Tina Payne Bryson • *Creierul copilului tău*, ediţie revizuită

Daniel Meurois Givaudan • *Când nimeni nu te vrea*

Daniel Mitel • *Imageria inimii*

• *Acum, aici este tot ce avem*

• *Călătorii în inimă*

Darren R. Weissman • *Puterea iubirii şi recunoştinţei infinite*

• *Activarea codului secret al minţii*

Darren R. Weissman, Cate Montana • *Miezul lucrurilor*

David Permutter, Alberto Villoldo • *Neuroştiinţa iluminării*

David R. Hawkins • *Dizolvarea egoului – realizarea sinelui*

• *Realitatea, spiritualitatea şi omul modern*

David Thomas • *Să intrăm pe frecvenţa universului*

Dawn Baumann • *Vocile animalelor*

Debbie Ford • *Partea întunecată a căutătorilor de lumină*

• *Curaj*

Deepak Chopra • *Întinereşte şi trăieşte mai mult*

• *Viață după moarte*

• *Cartea secretelor*

• *Putere, libertate și grație divină*

• *Vindecarea sufletului de frică și suferință*, ediție revizuită

Denise Linn • *Descoperă mesajele secrete ale corpului tău*

Diana Luppi • *E.T. 101*

Don Piper • *Slava de fiecare zi*

Doreen Virtue • *Magia divină*

• *Miracolele Arhanghelului Mihail*

Drunvalo Melchizedek • *Spațiul sacru*

• *Uroborosul Mayaș*

Ed Bacon • *Cele 8 deprinderi ale iubirii*

Editura For You • *Alege să devii. Caiet de lucru pentru dezvoltare personală*

Eldon Taylor • *Ce-ar fi dacă*

• *Alegeri și iluzii*

• *Cred*

• *Ce înseamnă asta*

Elena Anghel • *Psihologia educației pe tot parcursul vieții*

Elena Cociș • *Templul schimbării*

Elizabeth Scott • *Miracolul vindecării copilului meu*

Eric Pearl • *Solomon vorbește*, ediția a II-a

• *Reconectarea*, ediția a II-a

Ermes Ronchi • *Sărutările nedăruite*

Ervin Laszlo • *Cosmos*

Evelyn Elsaesser Valarino • *De vorbă cu Angel*

Evelyn Fuqua • *De la Sirius la Pământ*

Florence Scovel Shinn • *Calea magică a intuiției*

• *Jocul vieții și cum să-l joci*

Florentina Mateescu • *Cartea trecerii. Hipnoza, o cale de autocunoaștere*

Frances Fox • *Secretele matricei*

Frank J. Kinslow • *Eusentimentul*

• *Sistemul Kinslow*

• *Dincolo de fericire*

• *Când nimic nu merge cum trebuie, încearcă să nu mai faci nimic*

Fred Luskin • *Iartă cu adevărat*

Gabrielle Bernstein • *Se pot produce miracole*

• *Miracole acum*

Garry L. Landreth • *Terapia prin joc. Arta relaționării*

Gay Hendricks, Debbie DeVoe • *Cinci dorințe*

Geoffrey Hoppe • *Tobias – Seria Înălțării*

• *Tobias – Seria Clarității*

Georgiana Bărbulescu • *Dicționar român-portughez*

Gerry Gavin • *Mesaje de la Margareta*

Giulia Nahmany • *Merg mai departe*

Gloria Wendroff • *Scrisori din cer*

Gregg Braden • *Matricea divină*

• *Vindecarea spontană a credinței*

• *Punctul de cotitură*

• *Efectul Isaia*, ediția a II-a

Guy Finley • *Secretul Sinelui tău nemuritor*

Harry Massey, David Hamilton • *Punctul de alegere*

Ionuț Tănase • *Portretul vieții unui orfan*

Irina Binder • *Fluturi*, vol. 1–3

• *Insomnii*

Isha Judd • *De ce să mergi când poți să zbori?*

Jack Canfield, Pamela Bruner • *Tehnica de vindecare prin tapping*

James F. Twyman • *Emisarii iubirii*

James Van Praagh • *Rai și pământ*

Jamie Turndorf • *Ia-ți adio de la certuri*

Jasmuheen • *Regina matricei*

• *Calea celui care se hrănește cu lumină*

• *Căile păcii* și *Să fim esență*

Jerry Sargeant • *Steaua Magică*

Jim Dincalci • *Cum să ierți atunci când nu poți*

Jim Tucker • *Viața înainte de viață*

Joan Borysenko • *Nu e sfârșitul lumii*

• *Busola Sufletului*

• *Epuizare totală*

John F. Demartini • *Cele 7 comori lăuntrice*

• *Inima iubirii*

John J. Falone • *Frecvența geniu*

John Michell • *Dimensiunile paradisului*
John Perkins • *Schimbarea de forme*
Jon Whale • *Dezvăluirea spiritului*
Jorge Luis Delgado, Male Maryann • *Trezirea andină*
Karin Tag • *Secretul bibliotecii de cristal atlante*
Kate Mackinnon • *Din inima şi mâinile mele*
Kelly Turner • *Remisie totală*
Ken Keyes • *Reţete pentru fericire*
Ken Page, Nancy Nester • *Stai, priveşte, ascultă*
Kenneth Wapnick • *Introducere generală la* Cursul de miracole
Kenny Werner • *Măiestrie fără efort*
Kosta Danaos • *Nei Kung*
Lee Carol • *Drumul spre acasă*
• *Copiii indigo, zece ani mai târziu*
• *Kryon. Cele 12 straturi ale ADN-ului*
Leo Angart • *Să ne îmbunătăţim vederea*
Leonard Laskow • *Iubire tămăduitoare*
Lisette Larkins • *De vorbă cu extratereştrii*
Liviu Predescu • *Cu autismul la psiholog*
Loreta Popa • *Scrisori pentru Ema*
Maja Storch • *Dorinţa femeii puternice de a avea un bărbat puternic*
Marcel N. Popescu • *Legea lui OM*
Marianne Williamson • *Legea compensaţiei divine*

Mary Lynch Barbera • *Terapia axată pe comportamentele verbale*

Mary O'Mally • *Compulsiunile: prieteni sau duşmani*

Maureen Moss • *B.L.I.S.S.*

Meg Blackburn • *Copiii de acum*

Michio Kushi • *Calea macrobiotică*

Mike Robbins • *Nimic nu se schimbă până când tu nu te schimbi*

Minerva • *Chiron sau Despre astrologia sufletului*

Mira Kelley • *Dincolo de vieţile trecute*

Miroslav Radman, Daniel Carton • *Dincolo de limitele noastre biologice*

Mona Lisa Schulz • *Sfetnicul tainic*

Monica Vişan • *Metodă rapidă de învăţare a limbii engleze*, vol. 1–3

Nadine Voindrouh • *Dreamboard. Îndeplineşte-ţi visurile şi planul tău cu tine*

Neale Donald Walsch • *Prietenie cu Dumnezeu*

• *Comuniune cu Dumnezeu*

• *Ce vrea Dumnezeu*

• *Când totul se schimbă, schimbă totul*

• *Dumnezeu şi minunile din viaţa noastră*

• *Mai fericit decât Dumnezeu*

• *Conversaţii cu Dumnezeu*, vol. 1–3, ediţie revizuită

• *Conversaţii cu Dumnezeu pentru părinţi*

P.M.H. Atwater • *Copiii cei noi și experiențele din preajma morții*

Pam Grout • *E2*

• *E3. Încă 9 experimente cu energie ce demonstrează că manifestarea magiei și miracolelor e slujba ta cu normă întreagă*

Paul Elder • *Ochii unui înger*

Paul Ferrini • *Cuvinte de înțelepciune*

• *Amour sans conditions*

• *Cum să creăm o relație spirituală, ediție revizuită*

• *Christul cel viu*

• *Vindecă-ți viața*

Regina Franke Rainer • *Scapă de griji în câteva minute*

Richard Flook • *De ce m-am îmbolnăvit?*

Richard Heath • *Matricea creației*

Richard Wiseman • *Știința Bizarului. Quirkologia*

Robert A. Monroe • *Călătoria supremă*

• *Călătorii îndepărtate*

Robert Leahy • *Învinge depresia*

Robert Rabin • *Pune suflet în ceea ce faci*

Robert Schwartz • *Suflete curajoase*

Rodica Purniche • *Semne, constelații și Nakshatre*

Ron Baker • *O lume în curs de vindecare*

Ronald H. Hulnick, Mary R. Hulnick • *Prin ochii sufletului*

Russ Michael • *Sufletul pereche te cheamă*

Sandra Anne Taylor • *Adevăr, triumf și transformare*
• *Codul miracolelor tale cuantice*
• *Secretele atracției*
Sandra Ingerman • *Leac pentru pământ*
Seka Nikolic, Sarah Tay • *Poți să te vindeci singur*
Shirley MacLaine • *Camino*
Sonia Choquette • *În drum spre casă*
Sorin Telimbeci • *Călătoriile tânărului înțelept*
Sotirios Crotos • *Ucenicul lui Iisus Hristos*
Sri Vasudeva • *Divinitatea lăuntrică*
Stefano Pischiutta • *Născuți pentru a evolua*
Steve Rother • *Bun venit acasă*
Stuart Wilde • *Forța*
• *Certitudini – imbolduri*
• *Arta mântuirii*
Suzanne Scurlock-Durana • *Prezența corporală deplină*
Sylvia Browne • *Călătorul mistic*
Timothy Wyllie • *Delfini, E.T. și îngeri*
Tristan • *Clepsidra cu pași*
Valeriu Pănoiu • *Astrologia de la Cer la Pământ*
• *Numerologie și destin*
Victor • *Viața îi dăunează grav sănătății!*
Victor Sanchez • *Toltecii noului mileniu*
William Gammill • *Reuniunea*
Wolfgang Wallner • *Elihu*

Marianne Williamson • *Graţia de fiecare zi*, ediţie revizuită

Seria 21 de zile

Denise Linn • *Învaţă cum să-ţi cunoşti vieţile trecute în 21 zile*

Leon Nacson • *Învaţă cum să-ţi descifrezi visele în 21 zile*

Louise Hay • *Învaţă cum să foloseşti puterea afirmaţiilor în 21 de zile*

Marie Claire Carlyle • *Învaţă cum să devii un magnet pentru bani în 21 zile*

În curs de apariție

Alan Cohen • Curs de Miracole *pe înțelesul tuturor*

David Phillips • *Învață tainele numerologiei în 21 de zile*

David Wells • *Învață cum să înțelegi Cabala în 21 de zile*

Deepak Chopra • *De ce râde Dumnezeu?*
• *Rețeta fericirii supreme*

Denise Linn • *Vieți în trecut, miracole în prezent*

Doreen Virtue • *Învață cum să comunici cu îngerii în 21 de zile*

Eldon Taylor • *Marea înșelătorie*

Gabriel Cousens • *Parenting conștient*
• *Alimentație conștientă*

Gay Hendricks și Tinker Linsday • *Prima regulă a lui Ten*

Gregg Braden • *Secretele stilului de rugăciune pierdut*

Jamie Turndorf • *Iubirea nu moare niciodată*

Judy Hall • *Învață cum să lucrezi cu cristalele în 21 de zile*

Karl Dawson și Sasha Allenby • *Transformă-ți convingerile, transformă-ți viața. Reimprimarea matricei*

Ken Druck • *Regulile reale ale vieții*

Kim McCaul • *Evoluția multidimensională*

Linda Backman • *Sufletul care evoluează*

Marc Steinberg • *Pasiune pentru conștiență*

Marianne Williamson • *De la lacrimi la triumf*

Mark Anthony • *Nerenunțând nicicând la iubire*

Michael Tamura • *Tu ești răspunsul*

Neale Donald Walsch • *Ce a spus Dumnezeu*

• *Prietenie cu Dumnezeu*, ediție revizuită

• *Dumnezeu și minunile din viața noastră*, ediție revizuită

Olivier Clerc • *Darul iertării*

Paul Ferrini • *Evanghelia după Iisus*

• *Când iubirea vine sub formă de dar*

• *Eu sunt Poarta* și *Iubirea este Evanghelia mea*

Peter Levine • *Ajută-ți copilul să facă față traumelor*

Seka Nikolic și Sarah Tay • *Știi mai multe decât crezi*

Editura For You

Str. Hagi Ghiță, nr. 58, Sector 1, București
Tel./fax: 021/665.62.23
Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691
E-mail: foryou@editura-foryou.ro
comenzi@editura-foryou.ro
Website: www.editura-foryou.ro
Facebook: Editura-For-You
Instagram: @edituraforyou
Twitter: @EdituraForYou

„Este normal să ai experiențe stranii, să consideri, la modul serios, ca fiind naturale acele evenimente sau activități care se află în afara posibilităților actuale ale științelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Existența dincolo de moarte este una dintre acestea.

Poate mâine sau în anii ce vor veni, științele noastre oficial acceptate își vor extinde orizonturile, conceptele, postulatele şi cercetările pentru a deschide larg porțile şi căile sugerate aici, pentru a îmbogăți masiv cunoştințele omului, astfel încât să se poată înțelege pe sine însuși şi întregul său mediu înconjurător.“

Robert A. Monroe

La 43 de ani, Robert A. Monroe, om de afaceri de succes, a început să aibă experiențe ce urmau să-i schimbe complet viața. Impredictibil și dincolo de voința sa, Monroe ieșea din corpul său fizic pentru a călători, printr-un „al doilea corp", în locuri îndepărtate de realitatea fizică și spirituală a vieții sale. A ajuns astfel în zone eliberate de limitele timpului, spațiului și morții.

Relatările lui Monroe despre aceste experiențe neobișnuite și puternice, precum și interpretările sale le-au adus mângâiere și confirmări nenumăraților oameni care au trăit și trăiesc astfel de stări. De asemenea, ele au atras atenția cercetătorilor științifici, medicilor și inginerilor.

„Această carte e scrisă de un om profund care încearcă să expună lucrurile exact așa cum sunt. Fără infatuări. Este doar un bun cetățean care a fost «afară» de sute de ori și vrea să le împărtășească și altora aceste experiențe."

The Last Whole Earth Catalog

„Experiențele lui Robert Monroe sunt, probabil, mai fascinante decât ale oricărei persoane a timpului nostru, cu excepția lui Carlos Castaneda."

Joseph Chilton Pearce, *Magical Child*

„Indiferent de explicațiile lor «reale», călătoriile lui Monroe reprezintă o lectură splendidă."

Michael Hutchinson, *Megabrain*

De același autor la Editura For You:

Călătorii îndepărtate
Călătoria supremă

